Η ΓΥΝΑΙΚΑ

ΑΡΙΘ. 13/19
ΔΡΧ. 3000

10.1.Ε

ΚΑΙ ΤΟ ΣΠΙΤ

Μπουάλα χαρτιά.

Νομάλα
το μπουμάχι

ΕΤΑΙΡΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ

ΓΚΡΕΚΑ

Ηλένετε καί θεῖς τά δόντια θας μέ ΚΟΛΥΝΟΣ λέει ἡ διάσημος ἠθοποιός ΚΑΡΜΕΝ ΜΙΡΑΝΤΑ

★ Καθαρίζει καλλίτερα
★ Προλαμβάνει τήν κατα-
★ στροφήν των
★ Δροσίζει τό στόμα

Γεν. Ἀντ.
Δ^ΟΟΙ ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΙ

ΕΤΟΣ 1ον ΑΡ. 13. 1 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1950. ΤΙΜΗ ΔΡ. 3.000

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ ΤΟ ΣΠΙΤΙ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Διευθυντὴς Ε. Χ. ΤΕΡΖΟΠΟΥΛΟΣ — Ἀρχισυντάκτης ΑΛ. ΜΑΚΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ : ΟΔΟΣ ΣΑΝΤΑΡΟΖΑ 1. — ΑΘΗΝΑΙ — Τηλέφωνον 33.533
ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ : ΟΔΟΣ ΑΝΑΞΑΓΟΡΑ ΑΡΙΘ. 5. — Τηλέφωνον 26.343

ΣΤΟ ΠΛΕΥΡΟ ΤΗΣ ΕΥΑΣ

Τὸ πιὸ μεγάλο χάσμα

Θὰ ἦταν εὐτυχὴς στὸ γάμο της. Τίποτα δὲν ἔχει νὰ τοῦ προσάψη. Καλός, εὐγενικός, πιστός. Καὶ τὸν ἀγαπᾶ τόσο... Ὁ ἔρωτας, ἄλλως τε, τοὺς ἔνωσε. Δὲν κάμφθηκε ἡ ἀγάπη τους ὕστερ' ἀπὸ τὸ γάμο. Περιωρίστηκαν οἱ ἐξωτερικὲς ἐκδηλώσεις της. Ἡ οὐσία ὅμως μένει. Κανένας ἀπὸ τοὺς οἰκογενειακοὺς περισπασμούς, ποὺ προκαλοῦν τὶς ψυχρότητες. Τὰ πάντα καλά. Ἐκτὸς ἀπὸ ἕνα: ὅτι ὁ σύζυγος εἶναι κάποιος. Μιὰ ἀπὸ τὶς ἀξίες τοῦ τόπου. Ὄνομα ποὺ ἐπιβάλλεται. Ἕνας ἀπὸ τοὺς κορυφαίους. Ἄλλη, θὰ τὸ χαιρόταν. Θὰ ἦταν περήφανη γιὰ τὴ δόξα τοῦ συντρόφου της. Θὰ τὴ χαιρόταν καὶ θὰ τὴ μοιραζόταν. Αὐτὴ ἐνοχλεῖται. Αἰσθάνεται μειωμένη. Νοιώθει τὸν ἑαυτό της σὰ σκιὰ τοῦ συζύγου της. Οἱ τιμὲς ποὺ τοῦ ἀπονέμουν τὴν πειράζουν. Σὰ νὰ κυκλοφορῆ μὲ δανεικὸ καπέλλο. Τιμοῦν αὐτὴν γιὰ νὰ τιμήσουν τὸν ἄντρα της.

Ἂν, τοὐλάχιστο, δὲν ἦταν τόσο μεγάλη ἡ πνευματικὴ διαφορὰ ποὺ τοὺς χωρίζει.... Ὑπάρχει ὅμως κι' αὐτή. Πόσο τὴν κουράζει! Οἱ κόσμοι του δὲν εἶναι κόσμοι της. Τὰ ἐνδιαφέροντά του δὲν εἶναι καὶ δικά της ἐνδιαφέροντα. Σ' ἐκεῖνον τὸ πρᾶγμα δὲν φαίνεται νὰ κάνη ἐντύπωσι. Σ' αὐτὴν εἶναι ἀφόρητο. Ἀφόρητο ὅταν ἐγαίνουν μαζὶ ἔξω καὶ γίνεται αἰσθητὴ ἡ διαφορὰ στοὺς ξένους. Ἀφόρητο καὶ ὅταν μένουν οἱ δυό τους καὶ παρουσιάζονται στὴ συνομιλία τους παγερὰ κενά.

Ὑπερβολικὴ ἴσως ἡ δυσφορία της, ὄχι ὅμως καὶ χωρὶς τὴ βάσι της. Πολλὲς εἶναι οἱ μορφὲς τῆς ἀνισότητος ποὺ παρουσιάζονται στὸ γάμο. Ἡ οἰκονομικὴ πρώτα—πρώτα. Ὁ ἕνας πλούσιος, ὁ ἄλλος φτωχός. Τὰ ὑλικὰ ὅμως ἀγαθὰ γρήγορα καὶ εὔκολα διοχετεύονται. Τόσο, ὥστε ἐκεῖνος ποὺ δὲν τὰ εἶχε, ὕστερα ἀπὸ λίγο χρονικὸ διάστημα, αἰσθάνεται σὰ νὰ εἶναι γεννημένος στὸ χρυσάφι. Δὲν εἶναι ἐπίσης ἁπλὴ καὶ ἡ ἰσορρόπησι τῶν κοινωνικῶν διαφυρῶν. Κολωνάκι ἀπ' ἐδῶ, Μπύθουλας ἀπὸ κεῖ. Στὴν περίπτωσι αὐτὴ χρειάζεται ἡ δύναμι τῆς ἠθοποιΐας, ἡ κάποια προσαρμοστικὴ ἱκανότης, γιὰ τὴν ἐναρμόνισι μὲ τὸ νέο περιβάλλον. Ἄλλος ὁ κύκλος, ἄλλες οἱ συνήθειες, ἄλλη ἡ φρασεολογία, ἄλλη ἡ νοοτροπία. Εἶναι δὲ καὶ ἡ κακία τοῦ περιβάλλοντος ποὺ σὲ καρφώνει, σὲ βαθμολογεῖ, περιμένει τὴν ἀδεξιότητά σου, γιὰ νὰ εἰρωνευθῆ καὶ νὰ γελάση εἰς βάρος σου. Σὲ τέτοια ἀτμόσφαιρα, ἂν εἶσαι δειλὸς ἀπὸ φύσι, γίνεσαι ἀκόμα δειλότερος, κυριεύεσαι ἀπὸ τὸ σύμπλεγμα τῆς κατωτερότητος, καὶ εἶσαι δυστυχής. Ἀλλά, ἐπὶ τέλους, τὸ κακὸ ἀθεράπευτο δὲν εἶναι. Ἰδίως ὅταν ἡ κοινωνικὰ κατώτερη εἶναι ἡ γυναίκα. Καταπληκτικὴ στὴν τέχνη τῆς προσαρμογῆς. Σὰ νὰ βγαίνη ἀπὸ τὸ καμαρίνι τῆς σκηνῆς μὲ τὴν περρούκα τῆς μαρκησίας. Εἴδαμε κοπέλλες ποὺ προέρχονται ἀπὸ λαϊκώτατα στρώματα καὶ ἐν τούτοις διαπρέπουν, σὰν κομφότης καὶ σὰν ἄνεσι, στὰ πιὸ ἀπαιτητικὰ κοσμικὰ σαλόνια.

Ἡ δυσκολία εἶναι ἀνυπέρβλητη ὅταν οἱ διαφορὲς ἐκδηλώνονται στὴν πνευματικὴ περιοχή. Δὲ μιλῶ γιὰ εἰδικεύσεις. Δὲ λέω, δηλαδή, ὅτι γιάτραινα πρέπει νὰ εἶναι ἡ γυναίκα τοῦ γιατροῦ καὶ δικηγορίνα ἡ γυναίκα τοῦ δικηγόρου, γιὰ νὰ μπορέσουν νὰ ἐναρμονιστοῦν στὴ συζυγικὴ ζωή τους. Ὑπάρχει ὅμως ἕνα πεδίο πνευματικῆς καλλιεργείας, ποὺ ἐπιτρέπει τὴ συνεννόησι καὶ τῶν πιὸ ἀντίθετων κλάδων. Νὰ μὴν εἶναι γιάτραινα ἡ γυναίκα τοῦ γιατροῦ. Νὰ ἔχη ὅμως τὴν προπαίδεια ποὺ χρειάζεται, γιὰ νὰ ἐνδιαφερθῆ πάνω σ' ἕνα γενικὸ θέμα τῆς ἰατρικῆς. Νὰ εἶναι ἱκανὴ νὰ παρακολουθήση, ἔστω καὶ ἀπὸ μεγάλη ἀπόστασι, τὴν ἐπιστημονικὴ πορεία τοῦ συντρόφου της.

Ἐδῶ ὅμως ἡ ἀφομοιωτικὴ δύναμι σὲ τίποτε δὲν ὠφελεῖ. Κάποτε βοηθεῖ ἡ εὐφυΐα· ὡς ἕνα σημεῖο κι' αὐτή. Ἡ μορφωσι εἶναι σκληρή. Θέλει προσπάθεια. Προσπάθεια μάλιστα ποὺ γίνεται στὸν καιρό της. Ἡ καλὴ θέλησι δὲν εἶναι ἀρκετὴ γιὰ νὰ καλύψη τὰ χάσματα ποὺ δημιουργοῦν οἱ πνευματικὲς διαφορές. Οἱ χειρότερες καὶ οἱ πιὸ ἐπικίνδυνες. Ὅταν μάλιστα ἡ διαφορὰ παρουσιάζεται εἰς βάρος τοῦ ἄντρα. Γιατί, τώρα ποὺ οἱ Ἑλληνίδες τὄρριξαν στὶς σπουδές, παρατηρεῖται κι' αὐτό: Μορφωμένη ἡ γυναίκα, ἀκαλλιέργητος ὁ ἄντρας. Ἐκείνη ἡ κάποια, ἐκεῖνος ὁ τίποτα. Κανεὶς δὲν ὑποτιμᾶ τὸν «τίποτα» καὶ τὸν μέτριο. Δὲν εἶναι δυνατὸν ὅλοι νὰ γίνωνται στὴ ζωὴ κάτι. Ἀλλὰ νομίζω ὅτι εἶναι πολὺ δυσάρεστο σὲ γυναῖκες καὶ ἄντρες — ἰδίως στοὺς τελευταίους — ὅταν ἐνώνωνται χωρὶς νὰ ὑπολογίσουν τὸν πνευματικὸ παράγοντα. Μεγάλη, φυσικά, ἡ δύναμι τῆς ἀγάπης. Ὅλα τὰ σκεπάζει. Ὡς ἕνα σημεῖο ὅμως κι' αὐτή. Μὴ ὑπερτιμοῦμε τὶς ἱκανότητές της. Ἔρχεται κάποια στιγμὴ ποὺ ἡ ἀγάπη δὲν εἶναι ἱκανὴ γιὰ νὰ γεφυρώση τὸ χάσμα, ὅταν τὸ χάσμα ἀνοίγεται ἀπὸ τὶς πνευματικὲς διαφορὲς τῶν ἀνθρώπων.

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

Γιὰ τὸ δρόμο

Λοξὲς τσέπες στὴ μπλούζα καὶ μεγάλες ἴσιες τσέπες στὴ φούστα δίνουν ἕναν ἰδιαίτερα πρωτότυπο τόνο σ' αὐτὸ τὸ πρακτικὸ φορεματάκι ἀπὸ ψευτοταυτά. Ἡ φούστα εἶναι κομμένη λοξά, κλείνει ἐμπρὰς μὲ φερμουὰρ καὶ σχηματίζει στὰ πλάγια πιέτες, σὰν φύλλα, ποὺ βγαίνουν κάτω ἀπὸ τὶς τσέπες. Μανίκια ζαπονέ, μὲ φαρδειά, λοξὰ καὶ ὄρθια ρεβέρ.

Σημειώματα

Παρατηρήσαμε μὲ ἔκπληξι ὅτι μερικὲς ἀναγνώστριες δυσανασχετοῦν ὅσες φορὲς ἀναλάβουμε τὴν ὑποστήριξι τῶν γυναικῶν, ποὺ κατὰ κάποιο τρόπο ἔσφαλαν, ἢ διέπραξαν κάποιο ἀδίκημα. Ἀλλὰ αὐτό, δὲν θὰ μᾶς ἐμποδίση νὰ ποῦμε καὶ πάλι θαρραλέα τὴ γνώμη μας! Καὶ πρῶτα ἀπ' ὅλα θὰ τονίσουμε ὅτι καταδικάζουμε ἀνεπιφύλακτα τὴν αὐτοδικία σ' ὁποιαδήποτε ἐκδήλωσί της. Ἡ καταδίκη, ὅμως, τῆς «βιτριολιστρίας» Παρασκευῆς Κοτσαύτη, μᾶς ἀναγκάζει πάλι νὰ ποῦμε πόσο ἄνιση εἶναι ἡ μεταχείρισι τῶν γυναικῶν καὶ τῶν ἀνδρῶν ἀπὸ τὴν Πολιτεία καὶ τὰ ὄργανά της. Καὶ νὰ γιατί: Ὅλοι ξέρουμε ἄπειρα παραδείγματα ἀνδρῶν, ποὺ ἀθωώθηκαν ἀπὸ τὰ δικαστήρια ἂν καὶ εἶχαν ἀφαιρέσει τὴ ζωὴ ἑνὸς συνανθρώπου τους· διὰ «λόγους τιμῆς». Δὲν ἀποκλείεται, δηλαδή, καθόλου ὁ ἀδελφὸς τῆς Παρασκευῆς Κοτσαύτη, νὰ ἀθωωνόταν ἂν σκότωνε τὴν ἀδελφή του ποὺ «ἐξετράπη τῆς εὐθείας ὁδοῦ». Ἡ ἴδια, ὅμως, ἡ Παρασκευή, τὸ θῦμα, ποὺ σὲ βρασμὸ ψυχῆς θέλησε νὰ ἐκδικηθῆ ὄχι μονάχα τὸ δικό της διαφθορέα, μὰ καὶ τῆς ἀδελφῆς της, τιμωρήθηκε ἀπὸ τὸ δικαστήριο σὲ φυλάκισι ἕξη μηνῶν. Θὰ μᾶς πῆτε, ἔπρεπε, λοιπόν, νὰ ἀθωωθῆ; Δὲν ξέρουμε! Καμμιὰ αὐτοδικία —τὸ εἴπαμε— δὲν πρέπει νὰ μένη ἀτιμώρητη. Ἡ Δικαιοσύνη, ὅμως, ποὺ τὴν παρουσιάζουνε τυφλή, ἀκριβῶς γιατὶ θέλουν νὰ ποῦν ὅτι δὲν χαρίζεται σὲ κανένα, θἄπρεπε νὰ μὴ βλέπη πότε δικάζει ἄντρες καὶ πότε γυναῖκες—κατὰ συνέπεια δὲ νὰ μὴ χρησιμοποιῆ δυὸ μέτρα καὶ δυὸ σταθμά...

✱

Ἀπὸ δῶ κι' ἐμπρὸς θὰ μποροῦμε νὰ ἰσχυρισθοῦμε, ἐκτὸς ὅλων τῶν ἄλλων, ὅτι συναγωνιζόμαστε τὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες στὶς παραδοξότητες, Πραγματικὰ κι' αὐτοὶ οἱ Ἀμερικανοὶ θὰ μᾶς ζήλευαν ἂν μάθαιναν τὴν περίπτωσι τοῦ κυρίου, τῆς ὥριμης κυρίας καὶ τῆς νεαρῆς ἐρωμένης, ποὺ θέλησαν κι' οἱ τρεῖς νὰ ἀσπασθοῦν τὸ μωαμεθανισμό. Σκοπὸς αὐτῆς τῆς ὁμαδικῆς ἀλλαγῆς θρησκείας: Νὰ κατορθώση ὁ σύζυγος νὰ παντρευτῆ καὶ τὴν ἐρωμένη κι' ἔτσι νὰ νομιμοποίηση τὶς σχέσεις του καὶ με τὶς δύο γυναῖκες. Ποιος συνέλαβε τὸ σχέδιο; Κατὰ τὶς ἐφημερίδες ἡ ἴδια ἡ σύζυγος, ποὺ ξεπερνοῦσε πολλὰ χρόνια τὸν ἄντρα της καὶ δὲν ἤθελε νὰ τὸν χάση. Δὲν σᾶς φαίνεται, λοιπόν, κι' ἐσᾶς πολὺ παράδοξη αὐτὴ ἡ ὑπόθεσι, ποὺ δὲν παύει μολαταῦτα νὰ ἔχη καὶ ἀρκετὴ δραματικότητα στὸ βάθος της; Ἐμεῖς, ἀνεπιφύλακτα τὸ λέμε, ἔχουμε μείνει κατάπληκτοι! Καὶ τὸ χειρότερο εἶναι πὼς δὲν ξέρουμε τὶ ἔχουν νὰ δοῦν τὰ μάτια μας ἀκόμη.

✱

Εἶναι, λοιπόν, τόσο πολὺ δύσκολο νὰ περάση ἕνα ὁλόκληρο δεκαπενθήμερο, χωρὶς νὰ σημειωθῆ τοὐλάχιστον ἕνα κροῦσμα ἱπποτισμοῦ στὴν πρωτεύουσα; Τὴ φορὰ αὐτὴ ἥρως εἶναι ὁ κ. Ἀντ. Καρατζᾶς, ὑπάλληλος τοῦ ΤΑΚΕ καὶ μάλιστα..., ἐπίτροπος τοῦ ναοῦ τῆς Ἁγίας Κυριακῆς, στὴν ὁδὸν Ἀθηνᾶς. Θῦμα ἡ μικροπωλήτρια Γεωργία Εὐσταθίου, 45 χρονῶν γυναίκα, ποὺ πούλαγε κεριὰ ἔξω ἀπ' τὴν ἐκκλησία γιὰ νὰ βγάλη τὸ φτωχό της μεροκάματο καὶ νὰ ταΐση μ' αὐτὸ ποιὸς ξέρει πόσα στόματα. Ὁ Καρατζᾶς, χριστιανικώτατα, δὲν θέλησε νὰ ἀνεχθῆ τὸν ἀθέμιτο συναγωνισμό. Γι' αὐτὸ ἐπετέθη κατὰ τῆς Εὐσταθίου καὶ τὴν "ἐλάκτισε μέχρι τοιούτου σημείου ὥστε νὰ πέση λιπόθυμος εἰς τὸ ἔδαφος». Κι' ὕστερα ὑπάρχουν μερικοί, ποὺ τολμοῦν νὰ ὑποστηρίζουν ὅτι οἱ ἄνδρες δὲν ἀνήκουν στὸ ἰσχυρὸ φῦλο. Ἀλλοίμονο...παραανήκουν.

✱

Ἀνήκουμε σὲ κείνους ποὺ πιστεύουν ὅτι κάθε περιορισμὸς εἶναι κατ' ἀρχὴν ἀπαράδεκτος κι' ἀποκρουστικός. Ἀλλὰ τὶ τὰ θέλετε; Τὴ φορὰ αὐτὴ θὰ συμφωνήσουμε μὲ τὴν ἀπαγόρευσι ποὺ ἐξήγγειλε ὁ ὑπουργὸς τῆς Παιδείας κ. Ἀθανασιάδης—Νόβας. Δὲν θὰ ἐπιτρέπονται, λέει, πιὰ στὴ χώρα μας οἱ παλαιστικοὶ ἀγῶνες μεταξὺ γυναικῶν. Βεβαίως ἐδῶ δὲν ἔχει ἐπικρατήσει ἡ μόδα τῶν ἀγώνων αὐτῶν, ὅπως ἔγινε σὲ πολλὲς ἄλλες χῶρες. Ἀσφαλῶς, ὅμως, ὁ κίνδυνος ἦπως συμβῆ κάτι παρόμοιο ἀνάγκασε τὸν ἁρμόδιο ὑπουργὸ νὰ πάρη ἀπὸ τώρα τὰ μέτρα του. Ὅσο γιὰ τὸν ἀντίκτυπο, ἂς εἶναι βέβαιος ὁ κ. Νόβας ὅτι οἱ Ἕλληνες καὶ οἱ Ἑλληνίδες—ἰδίως αὐτὲς— ποὺ ἔχουν ἀνεπτυγμένη τὴν αἴσθησι τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ ὡραίου, δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ ἐξετίμησαν τὴν πρωτοβουλίαν του. Γιατὶ ἔχει σὰν πρωταρχικὸ σκοπὸ νὰ ἐμποδίση τὶς γυναῖκες ἀπὸ τοῦ νὰ γίνουν ἕνα ἐξευτελιστικὸ καὶ ἀκαλαίσθητο θέαμα.

✱

Ὁ «Ἀθηναῖος» τῆς «Καθημερινῆς», μᾶς πληροφορεῖ ὅτι δυὸ Ἑλληνίδες ἀδελφές, οἱ δίδες Ζότα καὶ Μαρία Κυριαζοπούλου, εἶχαν τὴν τιμὴ νὰ πάρουν τὸ πτυχίο διδάκτορος τῆς φιλολογίας τῆς Σορβόννης, μὲ τὸν ἀνώτερο μάλιστα βαθμό. Οἱ διατριβές τους, ποὺ τοὺς ἐξασφάλιο ν τὸν τίτλο τοῦ διδάκτορος, ἀνεφέροντο σὲ θέματα νεοελληνικῆς φιλολογίας. Ἡ «Γυναίκα», ποὺ παρακολουθεῖ μὲ τόσο ἐνδιαφέρον τὶς ἐπιδόσεις τῶν Ἑλληνίδων, γενικὰ σὲ ὅλους τοὺς τομεῖς, αἰσθ εται τὴν ὑποχρέωσι νὰ συγχαρῆ τὶς δύο ἀδελφές. Ἐτίμησαν πραγματικὰ τὸ ἑλληνικὸ ὄνομα σὲ ἕνα ἀπὸ τὰ ἱστορικώτερα Πανεπιστήμια τοῦ κόσμου καὶ ἀξίζουν τὰ ἀνεπιφύλακτα συγχαρητήριά μας, ποὺ μποροῦμε νὰ τοὺς τὰ ἀπευθύνουμε, εἴμαστε βέβαιοι, καὶ ἐξ ὀνόματος ὅλων τῶν ἀναγνωστριῶν τοῦ περιοδικοῦ.

Τὸ «Ρώϋτερ» τῆς γειτονιᾶς

ΝΗΣΤΕΙΑ

Θέλει ὁ φτωχὸς ν' ἁγιάση, ἀλλὰ δὲν τὸν ἀφίνουν, λέει μιὰ παροιμία. Ἔτσι κι' ἐγώ. Εἶπα νὰ κυτταξω τὸ σπίτι μου καὶ νὰ μὴ μὲ νοιάζη τί κάνει ὁ διπλανός μου. Μπορεῖς ὅμως; Ὅταν βλέπης τὰ παράξενα συμβαίνουν νὰ σκάσης. Ὡς ἐδῶ ἦρθα προχτές, ὅταν ἄκουσα τὴν κυρὰ Μαργαρίτα νὰ λέη στὴ νοικάρα της:

—Ἡ Πίτσα μου θὰ νηστέψη γιατὶ θὰ πάη στὴν Τῆνο νὰ προσκυνήση τὴ Μεγαλόχαρη.

Τί νὰ πῆς; Ἡ Πίτσα, λέει, θὰ νηστέψη. Θὰ κρατήση δεκαπέντε μέρες, χωρὶς νά... Ἀλλὰ καλύτερα νὰ μὴ μιλήσω, γιατὶ θὰ γίνω κακή. Ὅταν ἡ μάνα της κάνη τὰ στραβὰ μάτια καὶ τὴν κουκουλώνει κάθε τόσο, τί φταίει τὸ κορίτσι. Πρῶτα εἴχαμε τὶς ἐκδρομές.

—Ποῦ ἤτανε ἡ Πίτσα, κυρὰ Μαργαρίτα; Ποῦ γύριζε δυὸ μέρες;

—Καλέ, εἶχανε πάει ἐκδρομὴ μὲ τὸ Σωματεῖο, στὴν Ἐκάλη! Ὡραῖο μέρος!... Ἔχει πεῦκα...

Ἐμένα μοῦ λές. Καὶ πεῦκα ἔχει καὶ ...ξενοδοχεῖα ἔχει. Ἀλλὰ τὶ μὲ μέλλει ἐμένα τί κάνει ὁ ἄλλος. Ὄχι ὅμως καὶ νὰ σὲ πιάνουνε κορόϊδο.

Ὁ Θεὸς ὅμως ἀγαπάει τὸν κλέφτη, ἀλλὰ ἀγαπάει καὶ τὸν νοικοκύρη. Ἔτσι, τὶς προάλλες, ἤρθε ἀπ' τὴ Σαλονίκη μιὰ ἀνηψιὰ τῆς νοικάρας μου, καὶ ὅταν εἶδε τὴν Πίτσα νὰ πηγαίνη κάθε Σαββατοκύριακο ἐκδρομή!, εἶπε νὰ γραφτῆ κι' αὐτὴ στὸ Σωματεῖο νὰ πηγαίνουνε παρέα. Ἐκεῖ σκάλωσε ἡ κυρὰ Μαργαρίτα. Καλέ, ποιὰ σωματεῖα καὶ πράσιν' ἄλογα; Δὲν τἄχασε ὅμως. Σὰν καλὴ μητέρα, βρῆκε τρόπο νὰ μπαλώση τὰ πράματα.

—Ξέρεις, ἡ Πίτσα μου ξεγράφτηκε ἀπ' τὸ Σωματεῖο.

—Γιατί;

—Ἔ, κουράστηκε τὸ κορίτσι. Δυὸ χρόνια συνέχεια ἐκδρομές... Τὰ ἔχει γυρίσει ὅλα τὰ μέρη!...

Καὶ ἐπειδὴ τὰ βρῆκε μπαστούνια ἡ κυρὰ Μαργαρίτα, ἄλλαξε τὸ διολί. Ἔβαλε τὴν Πίτσα της νὰ γίνη...

...θρήσκα.

—Ποῦ ἤτανε χτὲς τὸ βράδυ ἡ Πίτσα;

—Στὶς Ἁγίας Μαρκέλλας, εἴχανε ὁλονυχτία!...

Καὶ βέβαια ὁλονυχτία εἶχε τὸ κορίτσι. Ποῦ τὴν εἶχε ὅμως; Ἀλλὰ ἂς μὴ μιλήσω καλύτερα, γιατὶ θὰ μὲ ποῦνε κουτσομπόλα.

Τώρα, θὰ πάη, λέει, καὶ στὴν Τῆνο. Φυσικά, αὐτὴ δὲν ἀφίνει τὶς μικρὲς γιορτὲς καὶ θ' ἀφήση αὐτὴ ποὺ κρατάει μιὰ ἑβδομάδα!

Τί νὰ πῆς; Εὐτυχῶς ποὺ ἐμεῖς οἱ χριστιανοὶ εἴμαστε πλούσιοι ἀπὸ ἁγίους κι' ἔτσι μπορεῖ νὰ βολεύεται μιὰ χαρὰ ἡ Πίτσα σὰν θρήσκα, ποὺ εἶναι!...

Ἡ κυρὰ ΕΥΛΑΛΙΑ

ΣΥΝΔΡΟΜΕΣ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ:

ΕΤΗΣΙΑ	Δρχ.	80.000
ΕΞΑΜΗΝΟΣ	»	40.000
ΤΡΙΜΗΝΟΣ	»	20.000

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ (ἐτησία):

Λίραι Ἀγγλίας	2.0
Δολλάρια	6

✱

ΔΕΛΤΙΟΝ ΕΓΓΡΑΦΗΣ

εἰς τὸ περιοδικὸν

«Ἡ Γυναίκα καὶ τὸ Σπίτι»

Ὁδὸς Σανταρόζα ἀρ. 1 — Ἀθῆναι

Ἐμβάζω πρὸς ὑμᾶς τὸ ποσὸν τῶν ..... (ὁλογράφως) δρχ. διὰ ..... συνδρομὴν εἰς τὸ ὑμέτερον περιοδικόν.

ΟΝΟΜΑ .....

ΕΠΩΝΥΜΟΝ .....

ΟΔΟΣ .....

ΠΟΛΙΣ .....

Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΛΕΞΙΣ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ ΣΤΗΝ ΠΛΑΖ

Ὁ καλοκαῖρι λάμπει σ' ὅλη του τὴ δόξα. Ὁ ἥλιος πέρασε τὸ χρυσό του πινέλο πάνω ἀπὸ τὸ δέρμα σας καὶ τὸ κάνει νὰ λάμπη σὰν τὸ καλοψημένο, εὐωδιαστὸ ψωμί. Κι' ἐσεῖς δὲν ἀφίνετε καμμιὰν εὐκαιρία γιὰ ν' ἀφήσετε τὸ σῶμα σας στὴ

ΜΑΝΤΗΛΙΑ. — ΚΟΛΙΕ ΑΠΟ ΚΟΧΥΛΙΑ "Η ΑΠΟ ΓΛΥΠΤΟ ΞΥΛΟ. — ΜΑΝΤΩ. — ΖΑΚΕΤΟΥΛΕΣ ΜΕ ΔΥΟ ΟΨΕΙΣ ΣΕ ΑΝΤΙΘΕΤΟΥΣ ΧΡΩΜΑΤΙΣΜΟΥΣ. — ΜΕΓΑΛΑ ΛΟΥΛΟΥΔΕΝΙΑ ΣΧΕΔΙΑ. — ΩΜΟΙ ΓΥΜΝΟΙ, ΕΛΕΥΘΕΡΟΙ, ΝΑ ΧΑΙΡΩΝΤΑΙ ΤΟΝ ΑΕΡΑ ΚΑΙ ΤΟ ΦΩΣ.

θέλησι τῶν τεσσάρων στοιχείων ποὺ ἀποτελοῦν τὴν πηγὴ τῆς ζωῆς: τὸν ἀέρα, τὸ νερό, τὸν ἥλιο καὶ τὴ γῆ... Ὅποια κι' ἂν εἶναι ἡ ζωὴ ποὺ κάνετε, ἂν εἴσθε νοικοκυρὰ ἢ ἐργαζομένη, ἂν ἔχετε τὴν εὐτυχία νὰ παραθερίσετε σὲ κάποιαν ἡσυχη ἐξοχικὴ γωνιὰ τῆς ὁμορφης γῆς μας ἢ ἀν... παραθερίζετε στὸ πάρκο ἢ στὴν ἀκρογιαλιά, ὅταν κλέβετε καιρό, ὅπως κι' ἂν περνᾶτε μὲ δυὸ λόγια τὴν ἐποχὴ τοῦ καλοκαιριοῦ, ἐπιτρέπετε στὸν ἑαυτό σας νὰ ἔρχεται σ' ἐπαφὴ μὲ τὴν φύσι. Καὶ φυσικὰ φροντίσετε νὰ εἶναι καὶ τὸ ντύσιμό σας ἀνάλογο.

Τί νέο ἔχει νὰ σᾶς πῆ ἡ στήλη τούτη σ' αὐτὴ τὴν ἐποχὴ τῆς μόρτ—σαιζόν, ποὺ οἱ μεγάλοι μύστες τῆς μόδας σωπαίνουν καὶ παλεύουν νὰ φέρουν στὸ φῶς τὴν καινούργια μόδα τοῦ φθινοπώρου ποὺ θὰ διαδεχθῆ τὴν καλοκαιρινή;

Κι' ὡστόσο, τὰ φουστάνια σας τὰ φορέσατε καὶ τὰ ξαναφορέσατε. Στὴν πλάζ ἐξακολουθεῖτε νὰ πηγαίνετε μὲ τὸ ἴδιο κοστούμι γιὰ τὸ μπάνιο καὶ τὴν ἀμμοθεραπεία. Στὸν περίπατο εἴσαστε πανόπλη... Ἀλλὰ μέσα στὰ κατάδαθά σας λαχταρᾶτε μιὰ καινούργια νότα, ποθεῖτε κάποια μικρομετατροπὴ ποὺ ν' ἀνταποκρίνεται μ' αὐτὸ τὸ βαθύτατο γυναικεῖο στοιχεῖο σας, τὸ στοιχεῖο τῆς ἀλλαγῆς, ποὺ τόσο μοιάζει μὲ τὴ θάλασσα τὴ χιλιοτραγουδημένη καὶ τόσο ἀγαπητή...

Ἂς δοῦμε λοιπὸν ποιὰ λεπτομέρεια τῆς μόδας μπορεῖ νὰ δώση τροφὴ στὴ γυναικεία σας φαντασία καὶ στὴ γυναικεία σας κομψότητα.

Ἂς ἀρχίσουμε ἀπὸ τὰ σπόρ, ποὺ εἶναι ἄλλωστε κεῖνο ποὺ σᾶς ἀπασχολεῖ περισσότερο αὐτὴ τὴ στιγμή, γιατὶ τὸ κολύμπι καὶ ὁ περίπατος εἶναι τὰ ὡραιότερα καὶ τὰ ὑγιεινότερα σπὸρ τοῦ κόσμου. Δόσετε πρὶν ἀπ' ὅλα προσοχὴ στὸ μαγιό σας. Ἂν ἔχη χαλαρωθῆ ἀπὸ τὴ χρῆσι, περάσετε στὸ κάθε του πόδι ἕνα λάστιχο γιὰ νὰ συγκρατῆται στὴ θέσι του. Τὰ μαγιὸ «μπικίνι», ποὺ κρύβουν τὸ σῶμα μ' ἕνα φύλλο συκῆς, ἔχουν ἐγκαταλειφθῆ ὁριστικὰ ἀπὸ τοὺς μεγάλους ραπτικοὺς οἴκους, ποὺ υἱοθετοῦν πιὸ «ἀμπιγιέ» μαγιό. Τῆς τελευταίας μόδας εἶναι τὰ μαγιὸ «νάϋλον», τὰ περισσότερα ντὲ πιές, ποὺ εἶναι ἐργασμένα μὲ λαστέξ καὶ μάλιστα στὸ χρῶμα τῆς βιολέτας. Ἐπίσης τῆς μόδας εἶναι τὰ μαγιό, ποὺ γίνονται ἀπὸ ὑφάσματα ποὺ ἔχουν ἐπάνω μεγάλα μοτίφ: ἀφρικάνικα, μεξικάνικα, ἀσιατικά.

Τὰ μαγιὸ αὐτὰ ἔχουν ἀντίπαλο τὰ μονοκόμματα μαγιό, ποὺ συμπληρώνονται μὲ μιὰ πολὺ κοντὴ φούστα. Ἀλλὰ προσοχή. Ἡ φούστα αὐτὴ δὲν πρέπει σὲ καμμιὰ περίπτωσι νὰ ἀνεβαίνη ψηλότερα ἀπὸ τὴ γραμμὴ τῶν γλουτῶν καὶ νὰ σπάζη τὴν ἁρμονία τοῦ σώματος.

Στὴν πλάζ ξαναγύρισαν ἐπίσης τὰ μαντώ: Πότε εἶναι μακρυά, μὲ ἄσπρο φόντο καὶ μεγάλα λουλούδια πράσινα καὶ μῶβ, πότε εἶνε ἄσπρες κάπες μὲ πεκινὲ καπουσόνι ἄσπρο καὶ μπλὲ καὶ φοριοῦνται πάνω ἀπὸ ἀνάλογο πεκινὲ ντὲ πιές. Φοριοῦνται ἀκόμη κοντὲς ζακετοῦλες ἀπὸ ὑφασμα ἐπόνζ, μὲ δυὸ ὄψεις, ποὺ κάθε μιὰ τους ἔχει ἀντίθετο χρωματισμό. Ἀπὸ τοὺς χρωματισμοὺς αὐτοὺς ἐπικρατέστεροι εἶναι τὸ μῶβ καὶ τὸ πράσινο.

Τὰ φορέματα τῆς πλάζ ἔχουν, ἂν ἐξαιρέση κανεὶς τὴ γύμνια τῶν ὤμων, ὅλα τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς τρεχούσας μόδας. Πολὺ μοντέρνα εἶναι σ' αὐτὰ τὰ φορέματα ἡ ζώνη ποὺ περνᾶ ἐμπρὸς μέσα ἀπὸ ἕνα μικρὸ ζουναράκι, ποὺ συγκεντρώνει ὅλες τὶς ἐμπροσθινὲς σοῦρες τῆς φούστας. Καὶ μιὰ καὶ μιλοῦμε γιὰ φούστες, ἂς προσθέσουμε πὼς ἔχει κάνει κρότο μιὰ ὡραία φούστα, ἀπὸ μπλὲ μαρὶν τουαλ, μὲ δυὸ φύλλα ποὺ σταυρώνουν πάρα πολὺ στὸ πλάϊ καὶ οἱ ἐπάνω τους ἄκρες περνοῦν μὲ χάρι μέσα ἀπὸ τὸ κουμπωτὸ ζωναράκι, σὰν μαντηλι στὴ βάσι τοῦ κορσάζ. Κοντὰ μπολερό, ἐσάρπες ἢ μικρὲς μπέρτες ἐπιτρέπουν τὴν ἐπιστροφὴ στὴν πόλι μὲ τὸ φόρεμα τῆς πλάζ, σκεπάζοντας μὲ φυσικότητα καὶ χάρι τοὺς ὤμους.

Πολὺ μοντέρνα νότα στὴν πλάζ εἶναι τὸ μεγάλο τετράγωνο μαντήλι μὲ τὰ διάφορα χτυπητὰ σχέδια. Μὲ ἕνα ἢ δυὸ τέτοια μαντήλια μπορεῖτε νὰ κάνετε θαύματα καὶ νὰ δώσετε πολὺ προσωπικὸ τόνο στὴν ἐμφάνισί σας. Ἂν τὸ χωρίσετε σὲ δυὸ τρίγωνα, θὰ φτιάξετε ἕνα θαυμάσιο «μπαίν ντὲ σολέϊγ». Θὰ ράψετε τὶς μύτες τῶν δυὸ τριγώνων πάνω σὲ δυὸ μπρετέλες καὶ θὰ δέσετε τὶς δυὸ μύτες τῶν δυὸ τριγώνων ἐμπρὸς σὲ φιόγκο καὶ τὶς ἄλλες δυὸ σταυρώνουν ἀπὸ πίσω. Φυσικά, οἱ μπρετέλες σταυρώνουν στὴν πλάτη καὶ εἶναι ραμμένες ἐπάνω στὶς πλαϊνὲς πλευρὲς τῶν τριγώνων. Γιὰ νὰ μὴν ἀνοίγη τὸ στῆθος, συγκρατήσετε τὸ ἕνα κομμάτι ἐπάνω στὸ ἄλλο μὲ μιὰν ἀγκράφα. Ἂν δέσετε κόμπους τὶς τέσσερες μύτες τοῦ μαντηλιοῦ, ἔχετε μιὰν ὡραιότατη τσάντα γιὰ τὴν πλάζ. Ἂν τὸ φορέσετε μὲ μιὰ μύτη ἐπάνω στὸ ντεκολτὲ καὶ μιὰ μύτη κάτω στὴν κοιλιὰ καὶ δέσετε πίσω στὴ μέση τὶς δυὸ μύτες, ἔχετε ἕναν ἄλλο τύπο «μπαίν ντὲ σολέϊγ», ὑπὸ τὸν ὅρο φυσικὰ νὰ τοῦ προσθέσετε μπρετέλες.

Ἂν ἀγαπᾶτε τὶς βαρκάδες, φτιάξετε καλύτερα πανταλόνι καὶ φορῆτε το μὲ τὰ ρεβὲρ ἀνασηκωμένα κάτω ἀπὸ τὸ γόνατο. Τὸ πανταλόνι καὶ τὸ σορτ ταιριάζουν πολὺ μόνο στὶς λεπτὲς γυναῖκες.

Γ. Δ. ΑΝ.

ΠΡΩΤΗ ΜΕΓΑΛΗ ΕΞΟΡΜΗΣΙΣ

Η ΕΠΙΔΕΞΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΜΟΔΑΣ ΣΤΗΝ ΑΜΕΡΙΚΗ

ΕΝΑΣ ΑΝΕΥ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ ΘΡΙΑΜΒΟΣ. — ΠΑΡΕΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΜΟΝΤΕΛΩΝ ΜΕ ΤΟ ΣΚΟΠΟ ΤΗΣ «ΓΕΡΑΚΙΝΑΣ». — «ΠΟΙΑ ΜΟΔΑ ΘΑ ΕΠΙΚΡΑΤΗΣΕ ΤΟ 1960;». «Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ!» ΑΠΑΝΤΟΥΝ ΟΙ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΔΕΣ.— ΕΝΑ ΦΟΡΕΜΑ ΠΟΥ ΔΙΑΤΗΡΕΙΤΑΙ ΑΠΟ.... 3.000 ΧΡΟΝΙΑ ΠΡΟ ΧΡΙΣΤΟΥ!

Πριν άπό λίγους μήνες ολόκληρη ή 'Αθήνα είχε ξεσηκωθή γιά τήν περιοδεία τής έλληνικής μόδας πού θά γινόταν στήν 'Αμερική. Πάνω άπό έβδομήντα γυναικεῖες τουαλέτες, έμπνευσμένες όλες άπό τήν παλιά καί τή σύγχρονη 'Ελλάδα, καμωμένες άπό τά πιό χαρακτηριστικά έλληνικά ὑφάσματα, θά περνοῦσαν τόν ὠκεανό καί θά πήγαιναν νά δείξουν στόν κόσμο τί εἶναι σέ θέση νά κάνη ή σημερινή έλληνική βιομηχανία, τί μπορεῖ νά έμπνευσθῆ ή έλληνική καλαισθησία καί τί μποροῦν νά έκτελέσουν τά έλληνικά γυναικεῖα χέρια. Καί τά σύγχρονα τοῦτα φορέματα θά συνοδεύονταν άπό εἴκοσι έθνικές φορεσιές τίς πιό ὡραῖες καί τίς πιό ἰδιότυπες, καί άπό δέκα καλλιτεχνικώτατες άναπαραστάσεις τῶν ένδυμασιῶν τῆς Μινωϊκῆς, τῆς 'Αρχαίας, τῆς Βυζαντινῆς καί τῆς Μεσαιωνικῆς έποχῆς.

Τά εἴδαμε τά φορέματα αὐτά, τά χειροκροτήσαμε καί τά προπέμψαμε μέ τίς εὐχές μας. 'Από τότε ὅμως, ἐκτός άπό μερικά λιγόλογα τηλεγραφήματα κι' άπό κάνα δυό φωτογραφίες πού μπῆκαν στίς έφημερίδες, οὔτε ξανακούσαμε πιά νά γίνεται λόγος γιά τήν περιοδεία τῆς έλληνικῆς μόδας. Οἱ πιό πολλοί τήν εἶχαν ξεχάσει κι' ἄν κανείς τή θυμόταν θά κουνοῦσε τό κεφάλι του μέ τή σκέψι πώς ἡ προσπάθειά μας αὐτή δίχως ἄλλο άπέτυχε.

Κι' ὅμως, ἡ έλληνική μόδα θριάμβευσε στήν 'Αμερική περισσότερο άπό κάθε ἄλλη πρόβλεψι. Οἱ δυό έλληνίδες κυρίες πού εἶχαν συνοδεύσει τά φορέματα στήν ὑπερπόντιο αὐτή περιοδεία τους, καί πού ξαναγύρισαν μαζί τους τήν περασμένη έβδομάδα ζοῦν άκόμη στήν άτμόσφαιρα τοῦ ένθουσιασμοῦ πού συνήντησαν σ' ὅλες τίς πόλεις τῆς 'Αμερικῆς. Ξετρελλάθηκαν οἱ 'Αμερικανίδες μέ τά έλληνικά μοντέλα, μέ τά έλληνικά κουκουλάρικα, μέ τούς ταφτάδες, μέ τά σαμαρασκούτια, κι' ἄν ἦταν δυνατόν, τά έλληνικά φορέματα θά πουλιόνταν άπό τήν πρώτη μέρα ὅλα.

Φυσικά σ' αὐτό βοήθησε καί ἡ θαυμάσια ὠργανωμένη κι' έπιδεικτικώτατη παρουσίασίς τους. Σέ κάθε άμερικανική πόλι ἡ έπίδειξις τῆς έλληνικῆς μόδας άποτελοῦσε τό κοσμικό γεγονός ὁλόκληρης τῆς σαιζόν. Γινόταν πάντοτε στό πολυτελέστερο ξενοδοχεῖο τά τσαγερλάκια ἦταν κρατημένα ἕνα μήνα πρίν οἱ γυναῖκες τῆς ἀνωτάτης ἀμερικανικῆς ἱεροσοχίας ποιά θά φορέση τή στολή τῆς Θεοδώρας, γιατί νόμιζαν πώς ἦταν γιήσια, καί καμμιά δέν ἤθελε νά εἶναι παρακάτω άπό αὐτοκράτειρα! Κι' ἔτσι συνέβη έπίσης νά πλησιάση μιά χαριτωμένη καί κομφότατη κυρία τήν έλληνοπούλα πού φοροῦσε τό μινωϊκό κοστούμι, νά τό πασπατέψη μέ τά χέρια της, καί νά πῆ: «Γιά φαντάσου ! Αὐτό τό φόρεμα ἔχει ραφτῆ τρεῖς χιλιάδες χρόνια πρό Χριστοῦ καί κατάφερατε νά τό διατηρήσετε τόσο ὡραῖα!»

Τό πιό νόστιμα ὅμως καί τό πιό χαρακτηριστικό έπεισόδιο συνέβη στήν Οὐάσιγκτων. 'Εκεῖ πληροφορήθηκε τό διεθνοῦς φήμης «Τζεογκράφικαλ Μάγκαζιν» πώς έχουν έρθει 'Ελληνίδες μέ γνήσιες έλληνικές ένδυμασίες καί θέλησε νά πάρη μιά σειρά χρωματιστῶν φωτογραφιῶν γιά νά τίς δημοσιεύση συνοδευόμενες άπό τό σχετικό ἄρθρο. Έτσι προθυμοποιήθηκαν ἑξῆ διαλεχτές 'Ελληνίδες, άπό τίς ὁποίες οἱ φημισμένες γιά τήν ὁμορφιά τους Λίζα Καλλέργη καί Κάθριν Κουμαντάρου, παντρεμένες τώρα στήν 'Αμερική, νά ντυθοῦν μ' έλληνικές φορεσιές καί νά πάνε νά ποζάρουν. Μπῆκαν στ' αὐτοκίνητα ὅλοι μαζί, οἱ κοπέλλες, τά συνεργεῖα μέ τούς φωτογράφους, οἱ προβολεῖς, καί ξεκίνησαν γιά τό μνημεῖο τοῦ Λίνκολν. Αὐτό εἶναι τό ὡραιότερο κτίριο τῆς Οὐάσιγκτων, χτισμένο σέ γνήσιο κορινθιακό ρυθμό καί διαλέχθηκε ὡς τό καταλληλότερο πλαίσιο γιά τίς έλληνοπούλες μέ τίς φορεσιές τῆς πατρίδας τους. Μά νά τύχη έκείνη τήν ἡμέρα νά πρόκηται νά ἔλθη ὁ πρόεδρος τῆς Χιλῆς καί θά τοῦ γινόταν έπίσημη ὑποδοχή άπό τόν Τρούμαν, τίς ἀρχές, μέ στρατιωτική παράταξι καί ὅλα τά παρεπόμενα. Έτσι, κοντά στό μνημεῖο τοῦ Λίνκολν ἡ ἀστυνομία ὑποχρέωσε τ' αὐτοκίνητα νά σταματήσουν καί τίς κοπέλλες καί τούς φωτογράφους νά κατέβουν καί νά συνεχίσουν πεζῆ τό δρόμο τους. Εἶδε ὁ κόσμος φωτογραφικές μηχανές, εἶδε ὡραῖα κορίτσια περίεργα ντυμένα, καί φαντάσθηκε πώς θά ἦταν ἡ πρωτοπορεία τοῦ προέδρου τῆς Χιλῆς. "Αρχισαν λοιπόν ὅλοι νά τίς ρωτάνε: «Χιλιανές εἶσαστε;» "Οχι, άπαντοῦσαν ἐκεῖνες, εἴμαστε 'Ελληνίδες!» Μά ἡ άπάντησις αὐτή ζωήρευε άκόμη περισσότερο τό ένδιαφέρον τοῦ πλήθους πού παρατοῦσε τήν παράταξι γιά νά άκολουθήση τίς 'Ελληνίδες. Έτσι, ὅταν ἔφθασαν οἱ κοπέλλες στό μέρος ὅπου ἐπρόκειτο νά τραβηχτοῦν οἱ φωτογραφίες εἶχαν άπό πίσω τους ὁλόκληρη διαδήλωσι. 'Αμερικανοί καί 'Αμερικανόπουλα ἔτρεχαν κοντά τους, ζητοῦσαν νά τούς φωτογραφίσουν μέ τά κοντάκ τους, νά τούς πάρουν αὐτόγραφα, νά τούς ἐξηγήσουν τί κοστούμια ἦταν αὐτά πού φοροῦσαν. Κάτω περνοῦσε ὁ πρόεδρος τῆς Χιλῆς, περνοῦσε ὁ Τρούμαν, χτυποῦσαν τά ταμπούρλα, ἐκεῖνοι οὔτε σκοτίζονταν. Εἶχαν περικυκλώσει τίς 'Ελληνίδες καί μόνον γι' αὐτές ἐνδιαφέρονταν. Εἶδαν κι' ἔπαθαν οἱ φωτορεπόρτερ τοῦ περιοδικοῦ νά κάνουν τή δουλειά τους. Κι' ὅταν έπι τέλους τελείωσαν, τίς κατέβασε ὅλο τό πλῆθος ἐν πομπῇ καί παρατάξει ὡς μέσα στ' αὐτοκίνητά τους, φωνάζοντας : Ζήτω ἡ Ἑλλάς! κι' ἕνας μικρός ἔδωσε σέ μιά άπό τίς κυρίες ἕνα χαρτάκι ὅπου εἶχε γράψει «Ζήτω ἡ Ἑλλάς!» καί άπό κάτω τό ὄνομά του καί τή διεύθυνσί του.

Αὐτός εἶναι ὁ θριαμβευτικός άπολογισμός τῆς περιοδείας τῆς έλληνικῆς μόδας στήν 'Αμερική. 'Απ' ὅ,τι λένε οἱ κυρίες πού συνώδευσαν τά φορέματα, οἱ παραγγελίες ἄρχισαν νά ἔρχωνται άθρόες στά δυό γραφεῖα πού ἱδρύθηκαν άποκλειστικά γι' αὐτό τό σκοπό στήν Οὐάσιγκτων καί στή Νέα 'Υόρκη. 'Από μᾶς ἐξαρτᾶται νά τίς ἐκτελέσουμε καί νά τίς παραδώσουμε ἐγκαίρως καί ν' άποκτήσουμε ἔτσι ἕνα μόνιμο καί πολύτιμο πελάτη ἑνός εἴδους πού κατά μέγα μέρος ὀφείλεται σέ γυναικεία ἔμπνευσι. Δημιουργεῖται μέσα άπό τά ἐπιδέξια δάχτυλα τῆς 'Ελληνίδας ἐργάτριας, τῆς μοδίστρας καί τῆς κεντήστρας, καί πάλι γιά γυναῖκες προορίζεται.

ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΞΟΧΗ

ΠΑΙΞΕΤΕ ΓΙΑ ΝΑ ΞΑΝΑΝΙΩΣΕΤΕ

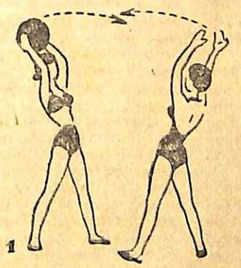

Πολλές γυναῖκες πλήττουν εἴτε στήν πόλι βρίσκονται, εἴτε στήν ἐξοχή. Τίποτα δέν τούς κάνει κέφι, γιατί μένουν ὅλη μέρα σπίτι ἢ περιορίζονται νά κάνουν μικρούς περιπάτους καί δέν άναπνέουν άρκετό ὀξυγόνο. Μέ ἄλλα λόγια διάγουν μιά ζωή πού μόνο σέ ἡλικιωμένους ἀνθρώπους ταιριάζει ἢ σέ ἀρρώστους, τή στιγμή πού ὁ ἀέρας καί ἡ ἄσκησι εἶναι τόσο ἀπαραίτητα στόν ὀργανισμό τους ὅσο εἶναι καί ἡ τροφή.

Παντοῦ ὑπάρχουν γυμναστήρια, ἀκραγιάλια, μ' ἀμμουδιές, περιδόλια, ὅπου μπορεῖ μιά γυναίκα νά γυμναστῆ, νά ὀργανώση μέ τίς φίλες της διάφορα παιχνίδια πού ἀσκοῦν τό σῶμα καί χαρίζουν τό γέλιο καί τή χαρά. Τά παιχνίδια αὐτά θά σᾶς δώσουν τήν εὐκαιρία νά κάνετε πολύ ἀποτελεσματικές ἀσκήσεις διασκεδάζοντας.

'Η μόνη προσπάθεια πού πρέπει νά κάνετε εἶναι νά κατανικήσετε τήν ἀνα-

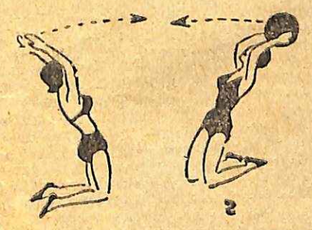

προφασιστικότητά σας καί νά ἐπιδοθῆτε σ' αὐτά τά παιχνίδια μ' ἐνθουσιασμό καί ἀγάπη, παρασύροντας καί τίς φίλες σας.

Τί σᾶς χρειάζετε γιά νά πραγματοποιήσετε αὐτά τά παιχνίδια - ἀσκήσεις; Τρεῖς ἢ τέσσερις φίλες σας (εἶναι προτιμότερο νά εἶναι πάντα ζυγός ὁ ἀριθμός) ἐφωδιασμένες μέ ἕνα πουλόβερ, ἕνα σορτς κι' ἕνα ζευγάρι πέδιλα. 'Επίσης σᾶς χρειάζονται μιά ἢ δυό μπάλλες κι' ἕνα σκοινί.

Κατά τήν διάρκεια τῶν ἀσκήσεων πρέπει ν' ἀφήσετε τό κορμί σας ἐντελῶς ἐλεύθερο ὥστε νά κινῆται μ' ἐλαστικότητα. 'Επίσης κάθε τόσο νά κάνετε μερικές εἰσπνοές.

1. ΑΣΚΗΣΙΣ ΜΕ ΤΗ ΜΠΑΛΛΑ.— Αὐτήν τήν ἄσκησι θά τήν κάνουν δυό κοπέλλες, ἡ μία άπέναντι στήν ἄλλη καί μέ τά πόδια ἀνοιχτά. 'Η μία ρίχνει στήν ἄλλη άπό πάνω άπ' τό κεφάλι της τήν μπάλλα. "Οταν θά τήν παίρνη θά εἰσπνέη, ὅταν θά τήν ρίχνη, θά ἐκπνέη. 'Η ἄσκησις θά ἐπαναληφθῆ 10 ἕως 20 φορές.

2. ΑΝΤΑΛΛΑΓΗ ΤΗΣ ΜΠΑΛΛΑΣ. Πάλι δύο-δύο. Οἱ παίκτριες εἶναι γονατιστές καί ρίχνουν ἡ μιά στήν ἄλλη τήν μπάλλα πάνω άπ' τό κεφάλι τους. 'Η ἄσκησις ἐπαναλαμβάνεται 10—20 φορές.

3. ΠΑΙΧΝΙΔΙ ΜΕ ΤΗ ΜΠΑΛΛΑ. — Δυό κοπέλλες, ἡ μιά άπέναντι στήν ἄλλη. Κάθονται χάμω κάνοντας ἰσορροπία. Τά πόδια τους δέν ἀγγίζουν στό ἔδαφος. 'Αρπάζουν τή μπάλλα κρατώντας την μπροστά στό στῆθος τους καί τήν ξαναρίχνουν στήν συμπαίκτριά τους χωρίς νά χάσουν τήν ἰσορροπία τους. 'Η ἄσκησις πρέπει νά γίνη 10 ἕως 20 φορές.

4. ΚΑΜΨΙΣ ΤΟΥ ΣΩΜΑΤΟΣ. — Δυό πάλι κοπέλλες θά κάνουν αὐτή τήν ἄσκησι. Θά ξαπλώσουν χάμω ἀνάσκελα. Θά πιαστοῦν άπό τά χέρια ὅπως

φαίνεται στό σχέδιο καί θά σηκώσουν τά πόδια τους — τεντωμένα ἐντελῶς — ὥσπου νά ἑνωθοῦν (εἰσπνοή), κατόπι θά τά φέρουν σιγά-σιγά στή θέσι τους (ἐκπνοή). 'Η ἄσκησις θά γίνη 10 ἕως 20 φορές.

5. ΔΙΕΛΚΥΣΤΙΝΔΑ.— Οἱ παίκτριες χωρίζονται σέ δυό ἰσάριθμες ὁμάδες. Πιάνουν ἡ κάθε μιά τήν ἄκρη ἑνός μεγάλου σχοινιοῦ, στή μέση τοῦ ὁποίου ἔχουν δέσει ἕνα μαντήλι. Κάτω άπ' τή θέσι τοῦ μαντηλιοῦ τραβᾶνε στό χῶμα μιά γραμμή. Μέ τό σύνθημα πού θά δοθῆ, κάθε ὁμάδα θά τραβήξη πρός τό μέρος της τό σχοινί. Νικήτρια θά εἶναι ἐκείνη πού θά φέρη τό μαντήλι πολύ πέρα άπ' τή γραμμή.

6. ΤΟ ΑΓΓΙΓΜΑ ΤΗΣ ΜΠΑΛΛΑΣ.— "Ολες οἱ κοπέλλες σχηματίζουν ἕνα μεγάλο κύκλο καί ρίχνει ἡ μιά στήν ἄλλη τήν μπάλλα. Μιά ἄλλη κοπέλλα πού βρίσκεται ἀκριβῶς

στό κέντρο τοῦ κύκλου προσπαθεῖ ν' ἁγγίξη τήν μπάλλα ἐνῶ οἱ ἄλλες τή ρίχνουν. "Οταν τό ἐπιτύχη, παίρνει τή θέσι της στό κέντρο τοῦ κύκλου ἡ κοπέλλα πού ἔριξε τήν μπάλλα.

7. ΠΗΔΗΧΤΟ.— Οἱ παίκτριες σχηματίζουν ἕνα κύκλο. Στή μέση στέκεται μιά παίκτρια ἡ ὁποία ἐφωδιασμένη μ' ἕνα ἀρκετά μακρύ σχοινί, πού νά φθάνη ὡς τήν περιφέρεια τοῦ κύκλου, τό φέρνει γύρω καί χαμηλά. Οἱ ἄλλες κοπέλλες πρέπει νά πηδοῦν μόλις φθάνη τό σχοινί κοντά τους ὥστε αὐτό νά μήν τίς ἁγγίξη. 'Εκείνη πού χάνει παίρνει τή θέσι τῆς ἄλλης κοπέλλας στό κέντρο τοῦ κύκλου.

ΓΙΑ ΤΟ ΝΟΙΚΟΚΥΡΙΟ ΣΑΣ

—Δὲ βαρυέσαι! Ποιὸς θα τὸ προσέξη!...

"Αχ, αὐτή ἡ διασύνη σας, ἀγαπητή ἀναγνώστρια. Πόσες φορές σᾶς κάνει ν' ἀμελῆτε μερικά μικροπράγματα. Προσπαθεῖτε βέβαια νά δικαιολογηθῆτε στόν ἑαυτό σας λέγοντας: «Μπᾶ! Δὲ βαρυέσαι! Ποιὸς θά τό προσέξη; 'Ωστόσο αὐτή σας ἡ ἀμέλεια γιά μικροπράγματα, πού δέν τά θεωρεῖτε σοβαρά, μπορεῖ νά γίνουν αἰτία γιά μεγάλες ζημίες ἢ νά σᾶς φέρουν μεγάλες στεναχώριες.

ΤΟ ΦΤΕΡΟ ΤΟΥ ΞΕΣΚΟΝΙΣΜΑΤΟΣ

Πέρασε παντοῦ. Εἶναι φανερό, πῶς τό γραφεῖο σας ἢ τό σαλόνι σας δέν ἔχει σκόνη. Εἶναι καθαρό. Ποῦ ἀκριβῶς ὅμως πέρασε τό φτερό σας; Ξεσκόνισε τάχα τούς τοίχους, τήν ὀροφή, τίς κουρτίνες; 'Ασφαλῶς ὄχι. "Ενα πρόχειρο ξεσκόνισμα δέν κάνει ποτέ τό σπίτι ἀπόλυτα καθαρό. Τό νοικοκυριό ἀπαιτεῖ μεγάλη προσοχή.

ΟΙ ΚΑΤΣΑΡΟΛΕΣ

«Τό σπουδαῖο εἶναι νά ἑτοιμάσω τό φαΐ», λέτε μέ τό νοῦ σας. Καί ὅμως ὁταν ἡ κατσαρόλα δέν εἶναι καλοτριμμένη, τό κρέας θά κολλήση, ἡ σάλτσα θά πιάση, ἡ κρέμα θά κόψη. 'Ο καφές θά γίνη μαυροζούμι ἄν τό μπρίκι σας δέν εἶναι ἀπόλυτα καθαρό. Πολλές οἰκογενειακές κακοκεφιές, ἀναποδιές καί ἀβιαθεσίες ὀφείλονται σ' αὐτή τήν παράλειψι

ΤΟ ΜΑΚΙΓΙΑΖ

Μέ τό πομπόν σας δέν πουδράρεται ἁπλῶς τό πρόσωπο. Τό γεμίζει μέ σωρό άπό πούδρα. Τό κοκκινάδι σας μοιάζει σάν κόκκινη βούλα πάνω στά μάγουλά σας καί τό κραγιόν ξεφεύγει άπό τά χείλη σας, τά πασαλείβει. Παρουσιάζεσθε μέ ὁλόσαρπη μύτη, κόκκινα μήλα, χείλη πού χτυποῦν άπαίσια. Καί νομίζετε πώς θά σᾶς βροῦν ὡραία. Καλύτερα νά μή βαφτῆτε διόλου, παρά νά παρουσιασθῆτε ἔτσι βαμμένη, σάν μασκαρᾶς.

ΤΟ ΒΙΑΣΤΙΚΟ ΡΑΨΙΜΟ

Βιάζεσθε νά φορέσετε τό φουστάνι σας. Εἶναι άπό καλό ὕφασμα, ἔχει ἐξαίρετο σχέδιο καί θά σᾶς κάνη πολύ-πολύ σικ. 'Αλλά τί μεγάλες βελονιές πού κάνατε γιά νά τελειώσετε γρήγορα. Τά δυό μανίκια δέν εἶναι κολλημένα στήν ἴδια θέσι. Κάνετε, βέβαια, ἐντύπωσι μόλις σᾶς δοῦν, ἀλλά τά διαπεραστικά μάτια θά ἀντιληφθοῦν τίς ἀτέλειες καί θά τίς σχολιάσουν ἄσχημα. «Τό ἔρραψε μόνη της, μά ἄς τό ἔρραβε καλά!» θά πούνε.

ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ, Η ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

Γιά ποιό λόγο νά διαβάζετε, ἀφοῦ χάνετε ἁπλῶς τόν καιρό σας; Τό διαστικό διάβασμα δέν ἀφίνει κανένα ὄφελος. Φεύγει καί περνᾶ ὅπως κυλᾶ τό νερό κάτ στεγνώνει. Γιά ν' ἀναπτύξετε τό πνεῦμα σας χρειάζεται προσοχή.

Η ΓΡΑΦΟΜΗΧΑΝΗ

"Οσο δίστακτα κι' ἄν χτυπᾶτε τά πλήκτρα, τό ἀποτέλεσμα θά εἶναι ἀσχημο ἄν δέν ἔχετε ἀποκτήσει μεγάλη δεξιοτεχνία καί δέν συνηθίσατε νά κάνετε τακτική δουλειά. Γιατί καλύτερα νά μήν ὑπερηφανεύεσθε γιά τίς δακτυλογραφημένες σας σελίδες; 'Αποφεύγετε λοιπόν τά ὀρθογραφικά λάθη, τίς μουντζοῦρες καί τά διορθώματα.

ΤΟ ΜΠΟΥΚΕΤΟ

Δέν φθάνει νά κόβετε ἤ νά ἀγοράζετε λουλούδια. "Οσο ὡραῖα καί ἄν εἶναι καμμιά ἐντύπωσι δέν κάνουν ὅταν τά τοποθετῆτε μέσα στό βάζο στήν τύχη. Χάνουν ἔτσι τό περισσότερο θέλγητρό τους.

Χρειάζεται γοῦστο, κατάλληλο βάζο καί καλλιτεχνική τοποθέτησι τῶν λουλουδιῶν γιά νά φαντάζουν καί νά δώσουν χαρά. Γι' αὐτό νά μή λέτε ποτέ σας: «Θά τά φτιάξω σέ λίγο!». 'Αντίθετα, νά τά φτιάχνετε άπό τήν πρώτη στιγμή.

Οταν δέχεσθε στόν κῆπο σας

Ἀπό τ' ἀριστερά πρός τά δεξιά: Μοντέλο τῆς Ζωρζέτ Ρενάλ. Φόρεμα ἀπό τουάλ σέ χρῶμα ὥριμου σταχυοῦ μ' ἕνα πρωτότυπο μπολερό. Ζώνη ντραπαριστή σέ χρῶμα φραγκοστάφυλου μέ ἄσπρα πουά. Μοντέλο ἐπίσης τῆς Ζωρζέτ Ρενάλ. Φόρεμα ἀπό πράσινο σαρτρέζ τουάλ, γαρνιρισμένο μέ ἄσπρες λουρίδες.

ΜΙΑ ΠΑΡΙΖΙΑΝΑ ΓΡΑΦΕΙ ΣΤΗΝ «ΓΥΝΑΙΚΑ»

ΦΟΡΕΜΑΤΑ ΓΙΑ ΤΟΝ ΚΗΠΟ

Τῆς Γαλλίδος δημοσιογράφου ΖΑΝΤΙΝ

ΠΑΡΙΣΙ, Ἰούλιος.— Οἱ γυναῖκες ἀγαποῦν νά περιποιοῦνται καί νά καλλιεργοῦν τόν κῆπο τοῦ σπιτιοῦ τους. Καί ἡ ἀγάπη τους αὐτή εἶναι πολύ δικαιολογημένη γιατί οἱ κηπουρικές ἀσχολίες δέν εἶναι μόνο εὐχάριστες καί χρήσιμες. Εἶναι καί πρώτης τάξεως γυμναστική, ἰδιαίτερα γιά ὅσες κάνουν καθιστική ζωή, ἤ ἐργάζονται πολύ διανοητικά. Οἱ ἀσχολίες αὐτές ἀπαιτοῦν ἄνεσι καί εὐχέρεια στίς κινήσεις. Τό φόρεμα γιά τόν κῆπο πρέπει νά εἶναι λοιπόν πρίν ἀπ' ὅλα πρακτικό, ἀλλά ἡ κάθε χαριτωμένη περιβολάρισσα ποέπει νά σκεφθῆ, πῶς ἔπειτα ἀπό τήν ἐργασία ἔρχεται ἡ ὥρα τῆς ἀναπαύσεως καί ὅτι θά πρέπει νά εἶναι ἀρκετά κομψά ντυμένη γιά ν' ἀρέσῃ στόν ἑαυτό της καί στούς φίλους της.

Ἡ μεγάλη προτίμησι γι' αὐτό τό εἶδος φορεμάτων εἶναι τό τουάλ. Οἱ βιομηχανοι ἔχουν κατασκευάσει τώρα τελευταῖα ὑφάσματα πού δέν τσαλακώνουν καί ἐπιτρέπουν στό φόρεμα νά διατηρῆ ὅλη του τήν ἀρχική γραμμή καί ὄψι, ἀκόμη καί ἔπειτα ἀπό τή δουλειά. Γιά νά φτιάξετε φόρεμα γιά τόν κῆπο σας, προτιμήσετε ἕνα ἐμπριμέ περκάλι, ἤ ἕνα ἐμπριμέ κρετόν ἤ ἕνα ὕφασμα Βισύ.

Ἄς ἔρθουμε τώρα στόν τύπο τοῦ ντυσίματος. Ὑπάρχουν σχετικά δυό ἀντίθετες σχολές: ἡ μία ὑποστηρίζει τό παντελόνι πού συνοδεύεται μέ μπλούζα ἤ ἴσια ζακέτα, ἐνῶ ἡ ἄλλη σχολή προτιμᾶ τό πολύ ντεκολτέ φορεματάκι πού συνοδεύεται μ' ἕνα μπολερό.

Ἄν προτιμᾶτε τό παντελόνι, φτιάξετέ το καλύτερα ἀπό μπλέ—μαρίν τουάλ. Νά τό κάνετε στενό γιά νά μή σᾶς ἐνοχλῆ στίς κινήσεις καί νά μποῆτε νά σκάβετε χωρίς νά μπερδεύεται τό πλάτος του μέ τό τσαπί. Ἡ ἀμερικανική μόδα ἔφερε στήν Εὐρώπη τή μόδα τοῦ πανταλονιοῦ ἀπό τουάλ ντέ γκωσό. Τό πανταλόνι αὐτό ἔχει δυό τσέπες ὀπίσω καί ἄλλες δυό μέσα στίς πλαϊνές ραφές. Καί οἱ τέσσερις τσέπες γαρνίρονται μέ διπλό πορτοκαλί γαζί. Τό μοντέλο αὐτό ἔχει γίνει κλασικό καί μπορεῖ νά γίνη ὁ τύπος τοῦ πανταλονιοῦ τῆς κηπουρικῆς. Φυσικά, καί κάθε ἄλλη μορφή πανταλονιοῦ πού προτιμᾶτε θά ἔχη καί αὐτή τά πλεονεκτήματά της. Πολλές γυναῖκες προτιμοῦν ἕνα εἶδος φόρμας, πού τελειώνει ἐπάνω μέ μπρετέλες. Οἱ μπρετέλες αὐτές σταυρώνουν ὀπίσω καί κουμπώνουν στή μέση. Πολύ ὡραία εἶναι ἡ φόρμα πού φοριέται μαζί μέ μπλουζάκι μέ λοξές ἤ ὁριζόντιες ρίγες, κόκκινες καί ἄσπρες. Δέν θά ξεχάσετε νά βάλετε στό ἐμπρός μέρος τῆς φόρμας τή μεγάλη τετράγωνη τσέπη γιά νά ρίχνετε μέσα τό φαλίδι καί νά παίρνετε μαζί σας τό χόρτο πού σᾶς χρειάζεται γιά νά δένετε τά κλαδιά τῶν θάμνων καί τῶν τριανταφυλλιῶν. Πολλές γυναῖκες φοροῦν πανταλόνι χωρίς μπρετέλες μέ βαμβακερό μπλουζόν μονόχρωμο, ἄσπρο ἤ ἄλλο μέ λευκό χρῶμα καί μανίκια κοντά ἤ μακρυά. Τό μπλουζόν αὐτό ἔχει πολλά πλεονεκτήματα, γιατί προστατεύει ἀπό τά γρατσουνίσματα εἶναι ζεστό στίς δροσερές ἡμέρες καί δροσερό στίς ζεστές. Γιά τήν ὥρα τῆς ἀναπαύσεως στόν κῆπο, θά προβλέψετε νά συμπληρώσετε αὐτά τά διάφορα σύνολα μέ τή μεγάλη ἴσια ζακέτα, πού νά ἔχη χρῶμα ἐντελῶς ἀντίθετο ἤ ὅμοιο μέ τό πανταλόνι. Ἡ ζακέτα αὐτή γίνεται ἀπό τουάλ, ἤ ἀπό λαινάζ, ἤ ἀπό πικέ ματελασέ.

Ὅσο γιά τά φορέματα, αὐτά ἐπιτρέπουν ἀπείρως περισσότερη φαντασία. Καί ἐδῶ ἐπίσης μπορεῖτε νά προτιμήσετε τό ντέ—πιές, δηλαδή μιά φούστα πλισέ ἤ μιά φούστα ἐλαφρά ἀνφόρμ, μέ μπρετέλες ἤ χωρίς μπρετέλες. Καί ἡ φούστα αὐτή πρέπει νά εἶναι ὡστόσο γαρνιρισμένη μέ τή μεσιανή τσέπη ἤ μέ πλαϊνές τσέπες στίς δυό ραφές. Καί στήν περίπτωσι αὐτή τό πρακτικώτερο ὕφασμα εἶναι τό τουάλ, ἤ ἕνα ἄλλο βαμβακερό ὕφασμα.

Τό φόρεμα ἔχει ἕνα μεγάλο πλεονέκτημα. Μπορεῖ νά φορεθῆ καί ἔξω ἀπό τόν κῆπο. Μερικοί ράφτες κάνουν τό κηπουρικό φόρεμα σωστό ἀριστούργημα κεντώντας τό ὕφασμά του μέ μοτίφ ἀπό χορτάρι, μοτίφ μέ σχέδια ἀπό λουλούδια καί φυτά τοῦ ἀγροῦ. Κεντοῦν π. χ. μοσχομπίζελα, μέ ἄσπρα καί κίτρινα λουλούδια καί πράσινα φύλλα πάνω σέ τουάλ μέ τό γλυκύτερο πράσινο χρῶμα. Στήν περίπτωσι αὐτή μπαίνει μιά μεγάλη, μοναδική τσέπη στή μιά πλευρά καί τό ἄνοιγμα τῆς τσέπης κρύβεται μέσα σέ μιά σούρα ἤ σέ μιά πιέτα. Τό ἐπάνω μέρος τοῦ φορέματος ἀφίνει συχνά ἐλεύθερους τούς ὤμους καί συγκρατεῖται μέ δυό ἐπωλέτες κάπως πλατειές.

Εἶναι εὐνόητο, πῶς στήν περίπτωσι αὐτή τό φόρεμα τοῦ κήπου συνοδεύεται ἀπό ἕνα πολύ κοντό μπολεράκι, πού μπορεῖ νά φορεθῆ καί σ' ἕνα τσάϊ πού προσφέρετε στόν κῆπο.

Δέν εἶναι πιά καιμιά ἀνάγκη νά φοροῦμε ξύλινα παπούτσια στόν κῆπο. Κι' ὡστόσο... τά παπούτσια αὐτά εἶναι πολύτιμα καί ἔπειτα ἀπό τά δυνατά πρωτοβρόχια. Γιά τόν κῆπο ταιριάζουν πολύ τά ἐξαιρετικά ἐλαφρά παπούτσια, πού προφυλάσσουν ἀρκετά τό πόδι ἀπό τ' ἀγκάθια καί τίς τσουκνίδες. Παπούτσια ἀπό χόρτο, πού περιβάλλουν καλά τό πόδι, σανταλάκια ἀπό τουάλ πού ἀνεβαίνουν ψηλά ὡς τίς γάμπες μέ σόλες ἀπό φελλό εἶναι πρακτικά καί νόστιμα. Ἡ φαντασία ἐπιτρέπει στό πεδίο αὐτό ἕνα σωρό ἀπό πρακτικές λύσεις.

Δέν πρέπει ὡστόσο νά λησμονήσετε νά προστατεύσετε τό κεφάλι σας ἀπό τόν ἥλιο δουλεύοντας στόν κῆπο. Καπελλίνες ἀπό χόρτο, τουρμπάν ἀπό τουάλ, καπέλλα σέ στύλ κινέζικο, φάθες, καί τέλος τό μεγάλο καπέλλο τῆς μόδας πού μοιάζει μέ ὀμπρελίνο, ὅλα βρίσκουν τή θέσι τους μέσα σ' αὐτά τά νόστιμα σύνολα, πού μ' ὅλο πού εἶναι τόσο πρακτικά, δέν παύουν νά εἶναι κομψά καί πρωτότυπα.

*

ΘΕΡΑΠΕΥΟΝΤΑΙ ΟΙ ΖΑΛΑΔΕΣ ΤΗΣ ΕΓΚΥΜΟΣΥΝΗΣ

Ἡ «δραμαμίνη», τό ἀντιολλεργικό αὐτό φάρμακο, πού ἀπεδείχθη τόσο ἀποτελεσματικό ἐναντίον τῆς ναυτίας, μπορεῖ, κατά τήν γνώμην πολλῶν γιατρῶν, νά χρησιμοποιηθῆ καί γιά νά καταπολεμηθοῦν οἱ ζαλάδες πού αἰσθάνονται οἱ ἔγκυες γυναῖκες.

Στό νοσοκομεῖο «Τζών Χόπκινς» τῆς Βαλτιμόρης ἔγιναν πειράματα μέ «δραμαμίνη» σέ 43 ἔγκυες γυναῖκες, πού ὑπέφεραν ἀπό ζαλάδες μέ πονοκεφάλους καί στίς ὁποῖες ὅλα τά ἄλλα φάρμακα ἀπεδείχθησαν ἀτελεσφόρητα. Ὕστερα ἀπό 3 ὧρες, στίς 31 ἀπό τίς γυναῖκες αὐτές τά συμπτώματα ἐξαφανίσθησαν ὁλοκληρωτικά. Ἀλλά οἱ ἄλλες 12 δέν εἶδαν καμμιά βελτίωσι.

Οἱ γιατροί πού μελετοῦν ἰδιαίτερα τά ἀλλεργικά φαινόμενα, νομίζουν ὅτι μολονότι τά πειράματα αὐτά ἔγιναν σέ περιωρισμένο ἀριθμό ἀσθενῶν τά ἀποτελέσματα πρέπει νά χαρακτηρισθοῦν ἰδιαι ἔρως ἐνθαρρυντικά, ὥστε νά δικαιολογῆται μιά βαθύτερη καί προσεκτικώτερη μελέτη γιά τήν ἀποτελεσματικότητα τῆς «δραμαμίνης» ἐναντίον τῶν ναυτιῶν τῶν ἐγκύων.

Σέ μερικούς ἀνθρώπους ἡ «δραμαμίνη» προκαλεῖ μερικές ἀντιδράσεις: ὑπνηλία, ἐλαφρή τρεμούλα τῶν μυῶν, ἰλίγγους.. Οἱ ἐπιστήμονες ἀκόμη δέν ἔχουν ἐξακριβώσει μέ ποιό τρόπο ἐνεργεῖ τό νέο φάρμακο Φαίνεται ὅτι ἀσκεῖ καταστελτικήν ἐπίδρασι στό κεντρικό νευρικό σύστημα, καταπολεμώντας τήν ὑπερπαρασυμπαθητικήν ἰσταμίνης στόν ὀργανισμό ἰσταμίνης στόν ὀργανισμό. Ἡ ἰσταμίνη εἶναι μιά χημική οὐσία, πού παράγεται μέσα στόν ὀργανισμό μας καί πού ἐλαττώνει τίς συνέπειες τῶν ἐπιβλαβῶν ἐσωτερικῶν ἀντιδράσεων.

Ἤδη στό νοσοκομεῖο «Τζών Χόπκινς» ἄρχισαν ἐξαιρέσεις γιά τήν ἐξακρίβωσι τοῦ τρόπου ἐπενεργείας τῆς «δραμαμίνης».

ΣΚΗΝΕΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

"Ενα μπαρμπούνι χωρίς... κόκκαλα

Τοῦ Η.Λ. ΜΠΑΚΟΠΟΥΛΟΥ

(Ἡ Γυναίκα εἶναι νέα. Καί ὄμορφη. Αὐτό τῆς τό ἔχει πῆ πολλές φορές καί τῆς τό λέει καοεμέρα ὁ καθρέφτης τῆς τουαλέτας της. Τῆς τό ἐπιβεβαιώνουν ἀκόμα καί τά θαυμαστικά βλέμματα τῶν ἀνδρῶν, ὅταν βγῆ μόνη της στόν δρόμο, γιά μιάν ἁπλῆ δόλτα στά μαγαζιά. Ὡς ἐδῶ τά πράγματα εἶναι κανονικά. Καί φυσιολογικά. Δέν ὑπάρχει τίποτα πιό φυσικό ἀπό τό νά προκαλῆ τό ἀρσενικό ἐνδιαφέρον ἡ ὁμορφιά μιᾶς δεσποινίδος. Τό περίεργο εἶναι ἐκεῖνο πού συνέβη ἀργότερα, ὅταν δηλαδή ἡ χαριτωμένη δεσποινίς παντρεύτηκε κι' ἔγινε μιά ὁμορφη κυρία... Ἐ, ἀπό τότε τά πράγματα ἄλλαξαν! Ἀπότομα τό ἐνδιαφέρον τῶν ἀρσενικῶν πού βρίσκονται στόν κύκλο της πολλαπλασιάστηκε, ἀνέβηκε στή διαπασῶν, ἔγινε βαθυστόχαστο καί βαρυσήμαντο βλέμμα, ἔγινε πλάγια ἤ ὠμή πρότασις μέ τά λόγια, ἔγινε βαθύς στεναγμός. Ξαφνικά κι' ἀπρόοπτα ἡ ἀτμόσφαιρα γύρω της ποτίστηκε μ' ἕναν πυκνό ἐρωτισμό. Κι' ἡ Γυναίκα ξαφνιασμένη, κολακευμένη στήν φιλαρέσκειά της, ξαναμένη, ἀρχίζει νά ὀνειρεύεται ἐπικίνδυνα ὄνειρα.

Ἀπόψε εἶναι ἕνα βράδυ χοροῦ, βράδυ γλεντιοῦ, χαρᾶς. Ἡ Γυναίκα μάζεψε ἕνα σωρό κολακεῖες καί γλυκά λόγια κι' ἐρωτικές ματιές κι' ἔπειτα ἀποσύρθηκε στή τοιλέτα της, γιά νά μπορέση ν' ἀνασυγκροτήση τίς ταραγμένες της σκέψεις. Ἐκεῖ βρίσκεται ὁ ὡριμος Ἄντρας, πού τά λευκά μαλλιά του, τοῦ δίνουν τό κῦρος τῆς πείρας καί τό δικαίωμα τῆς ἀδιακρισίας).

Ο ΑΝΤΡΑΣ (τήν κυττάζει λοξά. Τό ξαναμμένο προσωπάκι της, τά λαχανιασμένο στηθάκι της, τό ταραγμένο βλέμμα της τοῦ δίνουν νά καταλάβη πῶς κ ά τ ι συμβαίνει).— Χορός;

Η ΓΥΝΑΙΚΑ (γυρίζει ξαφνιασμένη).— Ναί! (ἀπότομα τό βλέμμα της πάει στό φεγγάρι). Πολύς χορός... (ἀνασαίνει βαθειά).

Ο ΑΝΤΡΑΣ. (ἥσυχα μά σταθερά).— Καί... φλέρτ δέβαια!

Η ΓΥΝΑΙΚΑ (ταράζεται, νοιώθει πῶς τό μ υ σ τ ι κ ό της ξεχύνεται ὁλόκληρο ἀπό τά μάτια της πού λάμπουν, ἀπό τά χείλη της πού σιγοτρέμουν, ἀπό παντοῦ).— Ναί καί φλέρτ. Ἄγριο φλέρτ! (στιγμή). Θεέ μου, τί εἴσαστε σεῖς οἱ ἄντρες! (ἕνα ὑγρό χαμόγελο πού πάλεται ὁλόκληρο ἀπό φιλαρέσκεια ἐχει ἁπλωθῆ στά χείλια της). Εἴσαστε μικρά, ἁπλησταί καί λαίμαργα παιδιά, πού θέλουν σώνει καί καλά νά καταβροχθίσουν τό γλύκισμα πού βλέπουν μπροστά τους...

Ο ΑΝΤΡΑΣ (τή διακόπτη).—.. ἀ δ ι ά φ ο ρ ο ἂν αὐτό τό γλύκισμα ἀνήκη σέ ἄ λ λ ο ν, ἔ;

Η ΓΥΝΑΙΚΑ (γιά μιά στιγμή χλωμιάζει).— Ναί! (στιγμή κι' ἔπειτα ἀποφασιστικά). Ἤ, μάλλον, τό θ έ λ ε τ ε πιό πολύ, ὅταν ἀκριβῶς ἀνήκη σέ ἄλλον! (ψεύτικο γέλιο). Δέν εἶναι περίεργο; Πρίν παντρευτῶ δέν ἤμουν λιγώτερο ὅμορφη ἤ λιγώτερο προκλητική. Κι' ὅμως.. (σοβαρεύται ἀπότομα, σά νά περιμένη τή λύσι κάποιου μυστηρίου ἀπ' αὐτήν τήν συζήτησι). Τότε περνοῦσαν πλάϊ μου, ζοῦσαν στό κύκλο μου ὡρισμένοι κύριοι ἀξιόλογοι, σοβαροί, πού μοῦ εἶχαν φερνῆ πάντοτε μέ εὐγένεια, ποτέ ὅμως μέ ἐρωτικές διαθέσεις. Ἀπό τήν ἡμέρα πού παντρεύτηκα, αὐτοί οἱ ἴδιοι οἱ κύριοι δέν παραλείπουν νά μοῦ πετοῦνε κι' ἀπό ἕνα λογάκι θαυμασμοῦ καί μάλιστα, νά φθάνουν καί μέχρι τίς συγκεκριμένες προτάσεις ἑνός ἐνόχου ραντεβοῦ! (πιό σιγά). Δέν καταλαβαίνω πού ὀφείλεται αὐτό! Μήπως ἀπότελῶ τή γοητεία τοῦ ἀπηγορευμένου;

Ο ΑΝΤΡΑΣ (ἤρεμα).— Αὐτή εἶναι ἡ θεωρητική ἐξήγησις τοῦ προβλήματος πού σᾶς ἀπασχολεῖ. Ὑπάρχει ὅμως κι' ἡ ρεαλιστική...

Η ΓΥΝΑΙΚΑ (κοντά του, μ' ἐνδιαφέρον).— Καί τί λέει αὐτή;

Ο ΑΝΤΡΑΣ.— Αὐτή λέει, πώς ἀπ' τόν καιρό πού παντρευτήκατε, γίνατε τό.. μπαρμούνι δίχως κόκκαλα! (βλέπει στά μάτια της τήν κατάπληξι καί γελάει). Δέν τό καταλαβαίνετε, ἐ; Ἀκοῦστε.. (ἀνάβει τσιγάρο). Ὁ ἔρως αὐτῶν τῶν σοβαρῶν κυρίων εἶναι ἕνας φεβερός μπλαζέ, πού τοῦ ἀρέσει ν' ἀπολαμβάνη ἐκεῖνο πού θέλει μέ ὅ λ ε ς τίς ἀνέσεις, χ ω ρ ὶ ς σκοτοῦρες καί χωρίς ἐνοχλητικούς προλόγους (τήν κυττάζει στά μάτια). Νοιώθετε τί θέλω νά πῶ;

Η ΓΥΝΑΙΚΑ (δ ι α ι σ θ ά ν ε τ α ι κάτι ἀλλά δέν τό νοιώθει ἀπόλυτα).— Ὄ-χι, πολύ καλά!

Ο ΑΝΤΡΑΣ.— Ὑπολογίσατε ποτέ τί εἶχε νά προσφέρη στόν μπλαζέ Ἔρωτα αὐτῶν τῶν κυρίων, μιά ὁμορφη παντρεμένη κυρία, ἀ ν δ ε χ ό τ α ν νά τόν... ἐξυπηρετήση; Ἴσως, ὄχι! Ἀκοῦστε... Γίνεται τό πρῶτο, τό δεύτερο ραντεβοῦ. Ποῦ ὅμως; Σέ μιά δενδροστοιχία; Σέ μιάν ἀκρογιαλιά; Ἴσως. Δέν θ' ἀρνηθῆτε, δέβαια, πῶς αὐτά τά ραντεβοῦ εἶναι δύσκολα γιά τήν γυναίκα, εἶναι γεμάτα τρόμους καί χτυποκάρδια, γιατί πάντα ὑπάρχει ὁ κίνδυνος νά τήν δῆ τό ἀδιάκριτο μάτι ὁπότε θά κακολογηθῆ τό θανάσιμο ἁμάρτημά της. Ἄν ἤταν μιά κοπέλλα ἀνύπαντρη, τότε τό ραντεβοῦ δέν θά ἤταν θανάσιμο ἁμάρτημα, δέν θά ἤταν κἀν ἁμάρτημα. Ἐνῶ τώρα; Ἡ παντρεμένη τρέμει, διηγεῖται τούς φόβους της καί ὁ μπλαζέ Ἔρως τοῦ κυρίου εἶναι ἀπόλυτα δικαιολογημένος ἀπό τούς κανόνες τῆς ἐρωτικῆς συμπεριφορᾶς, ἄν πῆ: «Ἀγάπη μου, στό ἐξῆς νάρχεσαι στήν γκαρσονιέρα μου! Εἶναι κλειστός ὁ χῶρος καί δέν ὑπάρχει περίπτωσις νά μᾶς δῆ κανείς!» Καί ἡ κυρία βρίσκει ἀπόλυτα δικαιολογημένη μιά πρόταση, πρό τῆς ὁποίας θ' ἀγανακτοῦσε αὐτή ἡ ἴδια, ἄν ἤταν δεσποινίς.

Η ΓΥΝΑΙΚΑ (σιγά).— Ἕνα τσιγάρο... (τό παίρνει, ἀνάβει). Λοιπόν;

Ο ΑΝΤΡΑΣ (μέ ὠμή εἰλικρίνεια).— Λοιπόν, ὁ μπλαζέ Ἔρως τοῦ —σοβαροῦ κυρίου πετυχαίνει ἔται τόν πρῶτο σκοπό τοῦ, χωρίς νά ἐξαντληθῆ προηγουμένως σέ ἀτελείωτα καί ἄγονα ραντεβοῦ, σέ ρωμαντικούς περίπατους καί σέ ψεύτικους ὅρκους ἀγάπης.— πράγματα δηλαδή πού τόν κουράζουν καί τόν ἐνοχλοῦν. Ἡ γυναίκα ἔχει μάθει ἀμέσως τόν δρόμο τῆς γκαρσονιέρας, φθάνει συνήθως διαστική, «σκαστή» ἀπό τήν ἐπίδλεψι τοῦ συζύγου, μένει λίγο, ὅσο γιά νά ἱκανοποιηθῆ ὁ μπλαζέ Ἔρως τοῦ κυρίου κι' ἀμέσως ἔπειτα φεύγει. (στιγμή). Ἄλλο, μεγάλο πλεονέκτημα κι' αὐτό, γιά ἕναν Ἔρωτα μπλαζέ, ὁ ὁποῖος, μόλις ἱκανοποιηθῆ, θέλει ν' ἀπαλλαγῆ ἀμέσως ἀπό τό Θῆλυ, νά μείνη ἐλεύθερος νά πάη στούς φίλους του, στίς ἐκδρομές του, στό μπιλλιάρδο του ἤ στό ποκεράκι του. Μ' ἐννοήσατε:

Η ΓΥΝΑΙΚΑ (μέ τό τσιγάρο νά τρέμη ἀνάμεσα στά ἀγανακτισμένα δάκτυλα της).— Μά... εἶναι χυδαῖος ἕνας τέτοιος Ἔρως!

Ο ΑΝΤΡΑΣ.— Ποιός εἶπε τό ἀντίθετο; (συνεχίζει ἤρεμα). Ἔπειτα εἶναι κι' ἄλλα τά προσόντα πού παρουσιάζει μιά τέτοια ἐρωμένη. Δέν τήν ἀπασχολεῖ ὁ Ἡσαΐας, δέν ἐνοχλεῖ τόν μπλαζέ Ἔρωτα μέ τό Μέλλον. Ἁπλῶς τοῦ προσφέρει τό Παρόν. Συνήθως δέν δέχεται αὐτό ἤ τό ἄλλο δῶρο πού θά τῆς ἐπρότεινε ὁ ἐραστής, διότι θά ἤταν πολύ δύσκολο νά τό δ ι κ α ι ο λ ο γ ή σ η στόν σύζυγο. (ἀπότομα σηκώνεται ὄρθιος, σβήνει τό τσιγάρο, τήν πιάνει ἀπό τούς δυό ὤμους καί τήν καρφώνει μέ τό ὀξύ βλέμμα του). Βλέπετε, λοιπόν, πόσο ἰδεῶδες εἶναι ἡ ἔγγαμος γυναίκα, ἄν δεχτῆ νά προσφέρη τίς ὑπηρεσίες της σ' ἕνα ἀπό τούς μπλαζέ Ἔρωτες πού τήν τριγυρίζουν; Εἶναι τό μπαρμπούνι πού προσφέρεται στό πιάτο χωρίς τό παραμικρό κοκκαλάκι, πού θά μποροῦσε νά κάτση στόν λαιμό τοῦ λαίμαργου καί νά τόν ἐνοχλήση. Δέν ἔχει παρά νά κλείση τά μάτια ὁ λαίμαργος καί νά μπήξη τά δόντια του. Τίποτ' ἄλλο! (μικρή σιγή). Ἔ, δέν εἶναι φυσικό ὅτι βρίσκονται πολλοί, πάρα πολλοί Ἔρωτες νά τριγυρίσουν τό μπαρμπούνι πού δέν ἔχει κόκκαλα;

Η ΓΥΝΑΙΚΑ (ἀναπνεύει βαθειά).— Μέ τέτοιες ὅμως προϋποθέσεις, αὐτοί οἱ Ἔρωτες καταντοῦν χυδαῖοι, ἀποκρουστικοί... Πῶς θά μποροῦσαν ν' ἀποσπάσουν τήν εὔνοια μιᾶς Γυναίκας;

Ο ΑΝΤΡΑΣ (χαμογελάει, τῆς χαϊδεύει τά μαλλιά).— Ἔ, μικρή μου κυρία, πετυχαίνουν αὐτοί οἱ Ἔρωτες καί πολύ συχνά μάλιστα, γιατί ἔχουν σύμμαχό τους ἰσχυρό τήν ἐπιπόλαια γυναίκα τή φιλάρεσκη πού κολακεύεται τόσο πολύ ἀπό τήν ἐπιφάνεια, ὥστε δίνεται χωρίς νά ἐνδιαφερθῆ γιά τήν οὐσία. (πιό ἀργά, πνιγμένα) Νομίζω, πῶς εἶναι καιρός νά ξαναγυρίσετε μέσα στήν αἴθουσα, στό χορό καί —γιατί ὄχι;— στό φλέρτ. Τώρα πιστεύω, πῶς τό «μπαρπούνι χωρίς κόκκαλα» θά ἔχη ἀσφαλῶς τ έ σ σ ε ρ α κ ό κ κ α λ α, γιά τούς μπλαζέ Ἔρωτες πού τό τριγυρίζουν...

Η ΓΥΝΑΙΚΑ (αὐθόρμητα).— Ὤ, ἀσφαλῶς! (μπαίνει στήν αἴθουσα) Ὁ ἡλικιωμένος ἄντρας μένει μόνος μέ τό σεληνόφως, ὅπου ἕνα συννεφάκι πού μπαίνει ἀνάμεσα σ' αὐτάν καί στό φεγγάρι παίζει τόν ρόλο τοῦ... Ριντό)

ΟΙ ΕΙΚΟΝΕΣ των ἐξωφύλλων μας

ΕΜΠΡΟΣΘΟΦΥΛΛΟ: Ὁ παριζιάνικος δημιουργός τῆς μόδας τῶν πέπλων Ζάν Μπαρτέ λανσάρησε αὐτό τό μεγάλο καπέλλο γιά τήν πλάζ. Συνδύασε γι' αὐτό τό σκοπό φυσική ἰταλική ψάθα τοῦ Μοντεζίνου μ' ἕνα χονδρό, πολύχρωμο, ὕφασμα μέ ρίγες τύπου μπαγιαντέρας. Τό καπέλλο αὐτό φορέθηκε σέ γαλλική πλάζ μαζί μ' ἕνα πρωτότυπο μαγιό τοῦ οἴκου «Ἑρμές».

ΟΠΙΣΘΟΦΥΛΛΟ: Χαριτωμένο κοστούμι μέ φούστα ἁπλή, σέ ἀνοικτό μπρίκ χρῶμα, μέ πιέτες στά πλάγια Ἁπλή μπλούζα μέ ρίγες, στήν ἴδια ἀπόχρωσι καί λευκές, μανίκι κιμονό κλειστό, γιακᾶς μυτερός.

ΓΙΑ ΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ

Μήν ξεχνᾶτε πώς ἡ καθαριότητα τοῦ σώματος εἶναι ἀπαραίτητη τώρα τό καλοκαίρι. Μά τό πλύσιμο μέ νερό δέν ἀρκεῖ. Πρέπει νά χρησιμοποιῆτε καί ἄφθονη κολώνια μετά τό μπάνιο σας.

*

Προσοχή στόν ἥλιο. Ὅταν ἐκθέτετε τό πρόσωπό σας στόν ἥλιο πρέπει νά βάζετε κρέμα ἡ λάδι.

Μετά τό θαλάσσιο μπάνιο νά ξεπλένετε τό πρόσωπό σας μέ γλυκό νερό.

ΦΟΡΕΜΑΤΑ ΤΗΣ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑΣ ΣΤΙΓΜΗΣ

Ἐλαφρὴ σὰν φτερό, δροσερή σὰν γλυκόχυμος καρπὸς καὶ χαριτωμένη. Νὰ πῶς θὰ φαίνεσθε ἂν ράψετε ἕνα ἀπ' αὐτὰ τὰ ἕξη χαριτωμένα μοντελάκια. Καὶ θιασθῆτε, γιατὶ το καλοκαίρι περνᾶ γρήγορα.

1) Ἴσιο φόρεμα πού κουμπώνει ἐμπρός πάνω σέ μιὰ φάσα ἀπὸ λοξὸ πικέ. Ἡ ἴδια λοξὴ φάσα στὸ χαλκᾶ τῶν μανικιῶν κλείνει μ' ἕνα κουμπὶ φηλὰ στοὺς ὤμους.

2) Φόρεμα φουρὸ, μὲ σουρωτὸ δολὰν στὴ φούστα, πού δίνει ἄνεση στὸ βάδισμα. Γιακὰς γυριστὸς μὲ φάσα ἀπὸ ἄσπρο πικέ. Ἄσπρα καπάκια ἐπίσης στὰ μανίκια καὶ στὶς τσέπες.

3) Τὸ ἀμπιτσεμάκι στὸ κορσάζ σχηματίζει ἀμερικανικὸ μανίκι μὲ ραφὴ πιασμένη μονάχα στὴ βάση της μασχάλης Οἱ πιέτες τοῦ κορσάζ ἀγαζωτες.

4) Φόρεμα μὲ φούστα φτιαγμένη μὲ 4 φύλλα. Κορσάζ σταυρωτὸ μὲ 6 κουμπιὰ, λαιμὸ, μανίκια καὶ τσέπες γαρνιρισμένα μὲ γαλονάκι

5) Φόρεμα ἀπὸ βαμβάκι Βισού μὲ μικρὰ καρὸ. Φούστα σουρωτὴ στὴ μέση. Ντεκολτὲ τετράγωνο

Η ΜΟΔΑ ΓΙΑ ΤΑ ΜΙΚΡΑ

Φόρεμα γιὰ κοριτσάκι 3—12 ἐτῶν. Τὸ κορσὰζ μὲ τὶς μπρετέλες κουμπώνει ἐπάνω στὴ φούστα καὶ μπορεῖ ν' ἀφαιρεθῆ στὴν ἀκρογιαλιά. Μιὰ σειρὰ κέντημα στὸ τελείωμα τοῦ κορσὰζ καὶ δυὸ σειρὲς κέντημα στὴ φούστα γαρνίρουν τὸ σύνολο. Ἡ φούστα ἔχει πλούσιες σοῦρες κάτω ἀπὸ τὸ ἴδιο ζωναράκι, πού δένει ὀπίσω μὲ φιόγκο.

ΓΙΑ ΤΗΝ ΟΜΟΡΦΙΑ ΣΑΣ

ΤΟ ΛΑΔΙ

ΓΙΑ ΤΟΝ ΗΛΙΟ

ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΓΙΑ ΤΗ ΧΡΗΣΙ ΤΟΥ

Ἀπὸ τὰ πολὺ παλιὰ χρόνια οἱ ἄνθρωποι χρησιμοποιοῦσαν διάφορα ἐλαιώδη παρασκευάσματα γιὰ τὴν ὁμορφιά τους.

Οἱ Αἰγύπτιοι τῶν χρόνων τῆς Κλεοπάτρας, ἀλείφονταν μὲ «λάδια». Ἕνα ἀπ' αὐτὰ τὸ ἔπαιρναν ἀπὸ τὶς χελῶνες πού ἁλίευαν μὲ μεγάλο κόπο καὶ ἔξοδα σὲ μακρυνὲς ἀκτές. Τὸ λάδι τοῦ νούφαρου ἦταν ἐπίσης πολὺ τῆς μόδας. Ἡ περίφημη γιὰ τὴν καλλονή της Ἐσθήρ, πρὶν παρουσιασθῆ στὸν βασιλέα Ἀσσουέρους, καλύμπησε, καθὼς ἀναφέρει ἡ Βίβλος, ἑξ μῆνες μέσα στὰ ἀρώματα καὶ ἄλλους ἑξ μέσα σὲ λάδι φοίνικος...

Οἱ Ἕλληνες ἀθλητὲς ἐπέβαλαν τὴ μόδα τοῦ μασάζ μὲ διάφορα ἔλαια. Καὶ στὴν περίοδο τῆς Ἀναγεννήσεως, πού κληρονόμησε πολλὰ ἀπὸ τὰ ἀρχαῖα ἤθη, οἱ ἄνθρωποι ἀλείφονταν μὲ ἀρωματικὰ λάδια.

Ὁ κύριος ρόλος τοῦ λαδιοῦ εἶναι ἀφ' ἑνὸς μὲν νὰ λιπάνῃ τὸ δέρμα καὶ ἀφ' ἑτέρου νὰ τοῦ προσδώσῃ ἕνα ὡραῖο χρῶμα. Συγχρόνως τὸ προστατεύει ἀπὸ τὰ ἡλιακὰ ἐγκαύματα. Τὸ λεπτὸ στρῶμα λαδιοῦ, πού παρεμβάλλεται μεταξὺ τοῦ δέρματος καὶ τοῦ ἡλίου παίζει τὸν ρόλο πρίσματος: διασκορπίζει τὶς ἡλιακὲς ἀκτῖνες καὶ φιλτράρει ὡρισμένες ἐπιβλαβεῖς ἀκτινοβολίες. Γι' αὐτὸ σὲ πολλὲς περιπτώσεις, ἡ χρησιμοποίησι τοῦ ἐλαίου ἐμποδίζει τὴ δημιουργία κηλίδων στὸ δέρμα καὶ ἐξασφαλίζει σ' αὐτὸ μιὰ ὡραία καὶ φυσικὴ ἀπόχρωσι.

ΤΑ ΦΥΤΙΚΑ ΕΛΑΙΑ

Τὰ ἔλαια πού χρησιμοποιοῦμε γιὰ τὸν ἥλιο πρέπει νὰ εἶναι φυτικά. Τὰ μεταλλικὰ δὲν ἀπορροφοῦν τὶς ὑπεριῶδεις ἀκτῖνες, ὅπως συμβαίνει μὲ τὸ ἐλαιόλαδο, τὸ ἀραχιδέλαιο, τὸ βαμβακέλαιο κλπ. τὰ ὁποῖα ἔτσι ὄχι μόνο λιπαίνουν τὸ δέρμα, ἀλλὰ ἀποτελοῦν ταυτόχρονα καὶ ἕνα προστατευτικὸ στοῶμα ἐναντίον τῆς ὑπερβολικῆς ἀκτινοβολίας.

Τὸ καλύτερο λάδι γιὰ τὸν ἥλιο εἶναι τὸ ἐλαιόλαδο. Πρέπει ὅμως νὰ προστεθῆ σ' αὐτὸ λίγο ἄρωμα, γιὰ νὰ «κόψῃ» τὴ μυρωδιά του καὶ λίγη ἀντιταγγικὴ οὐσία. Τὸ περιεχόμενο δὲν εἰδεικύται, γιατὶ μπορεῖ νὰ προκαλέσῃ «μελανοδερμία», δηλαδὴ ἕνα ἐπικίνδυνο μαύρισμα τοῦ δέρματος.

Ἡ σύγχρονη ἀρωματοποιία χρησιμοποιεῖ ἀκόμη τὸ ἀμυγδαλέλαιο, καὶ ἄλλα ἔλαια ἀπὸ διάφορους ἐξωτικοὺς καρποὺς, στὰ ὁποῖα προσθέτει ἐλαιώδη διαλύματα βιταμινῶν.

Τὰ διάφορα λάδια πού προσφέρονται στὸ ἐμπόριο ἀπὸ καλοὺς οἴκους εἶναι φτιαγμένα σύμφωνα μὲ ἐπιστημονικὲς συνταγὲς καὶ μποροῦμε νὰ τὰ χρησιμοποιοῦμε ἀφοβα.

Νὰ τώρα μερικὲς πρακτικὲς συμβουλὲς:

Ἀλείφετε μὲ ἄφθονο λάδι ὅλο τὸ μέρος τῆς ἐπιφανείας τοῦ δέρματος πού θὰ ἐκθέσετε στὸν ἥλιο.

Ἂν πρόκειται νὰ μείνετε πολλὴ ὥρα στὸν ἥλιο, ἔχετε πάντοτε μαζί καὶ τὸ μπουκαλάκι μὲ τὸ λάδι.

Μὴ βάζετε πολὺ λάδι κοντὰ στὰ μάτια: ἐπειδὴ εἶναι ὑγρο μπορεῖ νὰ τρέξῃ μέσα καὶ νὰ τὰ ἐρεθίσῃ. Τὰ ματογυάλια τοῦ ἡλίου εἶναι ἀρκετὰ νὰ προστατεύσουν τὰ βλέφαρά σας.

Μὴν διατηρῆτε τὸ λάδι ἐπάνω στὸ δέρμα σας κατὰ τὴ διάρκεια τῆς νύχτας. Πρέπει νὰ τὸ ἀφαιρέσετε τελείως. Πρακειμένου νὰ πᾶτε σὲ πισίνα μὴν ἀλείφεσθε μὲ λάδι. Ἐπειδὴ τὸ νερὸ δὲν ἀντενδύεται γρήγορα ἐκεῖ, παραμένει στὴν ἐπιφάνεια ἕνα ἐλαιῶδες ἐπίστρωμα πού ὀρωμίζει τὸ νερό.

Ο,ΤΙ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΞΕΡΗ ΚΑΘΕ ΓΥΝΑΙΚΑ

ΟΔΗΓΟΣ ΣΥΜΠΕΡΙΦΟΡΑΣ

Οι καλοί τρόποι εἶναι κοινωνική ἀνάγκη

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

Ἀλλ' ὅταν δὲν πρόκειται γιὰ γάντια τοῦ σπόρ, θὰ πρέπει ὁ κανόνας τῆς καλῆς συμπεριφορᾶς ν' ἀντιστραφῆ. Πρέπει νὰ παρακαλοῦμε τὸ πρόσωπο, ποὺ πάει νὰ βγάλη τὸ ἀνεπίληπτο γάντι του, νὰ μὴν τὸ βγάλη, ἀφοῦ μάλιστα τὰ γάντια τῆς τουαλέτας ἐφαρμόζουν τόσο καλά, ποὺ βγαίνουν μὲ δυσκολία. Ἄλλωστε προτιμότερο νὰ πιάνη κανεὶς ἕνα γάντι ἀπὸ δέρμα σουέντ, παρὰ ἕνα γυμνὸ χέρι, ἱδρωμένο ἢ λιπαρό!

ΤΟ ΧΕΙΡΟΦΙΛΗΜΑ

Εἶναι ἀπομεινάρι παληᾶς εὐγενείας. Ἐπομένως, ταιριάζει μονάχα σὲ περιβάλλοντα πολλῆς τυπικότητος. Ἀλλὰ στὸ δρόμο ἢ σὲ μιὰ συγκέντρωσι πολυάνθρωπη, τὸ χειροφίλημα εἶναι ντεπλασέ. Ἐπίσης εἶναι ντεπλασὲ στοὺς διαδρόμους τοῦ θεάτρου. Ἀλλὰ μέσα στὸ θεωρεῖο τὸ χειροφίλημα εἶναι... ἀνεκτόν.

Η ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Τὸ ἐπιστολικὸ ὕφος πρέπει νὰ εἶναι φυσικό, ἀλλ' ὄχι καὶ ἀνέμελο. Οὔτε προσπάθεια, οὔτε φλυαρία. Ἀκριβολογία, ἀλλ' ὄχι ξηρότητα. Φιλοφροσύνη, ἀλλ' ὄχι ταπεινοφροσύνη. Συγκίνησι, ἀλλ' ὄχι μεγαλοργία.

Νὰ γράφετε ὅπως θὰ κουβεντιάζατε. Ν' ἀποφεύγετε τὶς ἐξεζητημένες ἐκφράσεις, ὅπως καὶ τὶς.. .δεσποτικὲς ὑπογραφὲς μὲ τὶς πολλὲς τζιριτζάντουλες.

Αὐτὸς εἶναι ὁ κανόνας: Νὰ γράφετε ἁπλά.

Νὰ μὴν ἐπιστρατεύετε τὶς γνώσεις σας, τὴ μνήμη σας καὶ νὰ μὴ διστάζετε στὸ τί θὰ πῆτε ἢ δὲν θὰ πῆτε. Γράφετε λεύτερα κι' ὅπως σᾶς ἔρχεται. Πρὶν γράψετε τὴ φράσι σας, νὰ τὴν «λέτε» καὶ νὰ τὴν φιξάρετε, ὅπως τὸ φέρνει ἡ ρευστότητα τῆς ὁμιλίας.

Νὰ χρησιμοποιῆτε σύντομες φράσεις.

Νὰ μὴν ξεχνᾶτε, πὼς ἡ ἐπιστολὴ εἶναι σὰν καθρέφτης. Αὐτὸς ποὺ γράφει, φαίνεται μέσα. Φαίνεται, ἂν ὁμιλῆ φυσικὰ ἢ χειρονομῆ σὰν ρήτορας' ἂν εἶναι ἁπλὸς ἢ φορῆ σκοῦφο καὶ ματογυάλια σχολαστικοῦ.

Η ΑΝΤΡΕΣΑ. Συνηθίζουν πολλοὶ νὰ γράφουν ἔξω στὸ φάκελλο τὴ λέξι «κύριον» ἢ «κυρίαν» μιὰ φορὰ ἀπάνω-ἀπάνω, ξεχωριστά, κι' ἔπειτα στὴ δεύτερη γραμμὴ νὰ ξαναγράφουν τὸ «κύριον» ἢ «κυρίαν» πρὶν ἀπὸ τὸ ὄνομα. Αὐτὴ ἡ συνήθεια δὲν ἔχει νόημα.

Ἐδῶ στὴν Ἑλλάδα εἶναι καταργημένοι οἱ τίτλοι εὐγενείας. Ὅπου ὅμως ὑπάρχουν, οἱ μὲν ὁμότιτλοι γράφουν ὁ ἕνας στὸν ἄλλον, χωρὶς ν' ἀναφέρουν τὸν τίτλο τοῦ οἰκοδεσπότου, ἀλλ' ἁπλῶς «κύριον» ἢ «κυρίαν». Τάδε· ὅταν ὅμως γράφουν κοινόθυητοι σὲ τιτλούχους, σημειώνουν στὴν ἀντρέσσα μετὰ τὸ «κύριον» ἢ «κυρίαν» καὶ τὸν τίτλο του.

Τὸ χαρτί. Ν' ἀποφεύγετε χαρτὶ ποὺ ἔχει ἀπάνω-ἀπάνω τὸ μονόγραμμά σας, ὅπως ἔχουν οἱ τιτλοῦχοι τὸ «θερεό» τους. Εἶναι σημάδι ματαιοδοξίας. Ἐπίσης ν' ἀποφεύγετε τὰ πολὺ χρωματιστὰ χαρτιὰ ἢ παρδαλά. Τὸ πολὺ-πολὺ μπορεῖτε νὰ ἔχετε τυπωμένα στὸ χαρτί σας τῆς ἀλληλογραφίας τὴν ἀντρέσσα σας καὶ τὸν ἀριθμὸ τοῦ τηλεφώνου σας.

Ὅταν γράφετε σ' ἕναν ἐμπορικὸ οἶκο ἢ σὲ κανένα τεχνικὸ γραφεῖο, π. χ. σ' ἕναν ἀρχιτέκτονα ἢ ἐργολάβο γιὰ ὑποθέσεις διαφορετικῶν σπιτιῶν, τότε θὰ γράφετε σὲ ξεχωριστὸ φύλλο τὴν ὑπόθεσι τοῦ κάθε σπιτιοῦ. Ἔτσι διευκολύνετε τὸν ἀποδέκτη στὴν κατάταξι τῶν ὑποθέσεων κι' αὐτὸ εὐκολύνει καὶ σᾶς στὴν ἀλληλογραφία σας.

Τὸ βουλοκέρι. Σήμερα, ποὺ οἱ φάκελλοι ἔχουνε γκόμμα, εἶναι περιττὸ τὸ σφράγισμά τους μὲ βουλοκέρι. Αὐτὸ θὰ πῆ πὼς ἔχετε καιρὸ γιὰ χάσιμο, ἀφοῦ ἀσχολεῖσθε μὲ ἄσκοπα πράγματα.

Τὸ Ταχυδρομεῖο. Στὴν ἀλληλογραφία σας νὰ προτιμᾶτε τὸ ταχυδρομεῖο. Τὸν παληὸ καιρό, στὸ Παρίσι, οἱ κάτοικοι τοῦ ἀριστοκρατικοῦ πραασττίου τοῦ Σαὶν-Ζερμαίν, θεωροῦσαν εὐκολώτερο νὰ στέλνουν τὰ γράμματά τους μ' ἕναν ὑπηρέτη.

Σήμερα, ὅμως, ποὺ εἶναι τόσο καλὰ ὀργανωμένα τὰ ταχυδρομεῖα, θεωρεῖται ἀπρέπεια νὰ ἐπιφορτίζη κανεὶς ἕναν ἄλλον ἄνθρωπο νὰ τοῦ μεταφέρη τὰ γράμματά του. Κι' αὐτὸ τὸ πράγμα στὴ σημερινὴ ἐποχή, ποὺ τόσο τιμᾶ τὸν καιρὸ καὶ τὴν ἐργασία, ἀποτελεῖ παραφωνία κι' ἀναχρονισμό.

Μετὰ πόσο νὰ καιρὸ θ' ἀπαντᾶτε; Μερικοὶ ἔχουν ἕνα συρτάρι ἀλληλογραφίας κι' ἐκεῖ μέσα χώνουν ἀνάκατα τὰ γράμματα ποὺ παίρνουν καὶ κάθε μήνα τὸ ἀνοίγουν καὶ τραβοῦν ὅποιο τύχη, γιὰ ν' ἀπαντήσουν.

Ἀλλ' αὐτὴ ἡ τακτικὴ θεωρεῖται ἀπολίτιστη. Κάθε γράμμα θέλει τὴν ἀπάντησί του κι' ἀπάντησι ἄμεση .Ὅσο λιγώτερο ἀργεῖ κανεὶς ν' ἀπαντήση, τόσο περισσότερο κρίνεται εὐγενικὸς καὶ καθὼς πρέπει.

Ὅταν παίρνετε πρόσκλησι γιὰ δεῖπνο, πρέπει ν' ἀπαντᾶτε ἀμέσως, ἂν θὰ πᾶτε ἢ ὄχι. Γιατὶ ἡ νοικοκυρὰ τοῦ σπιτιοῦ δὲν ξέρει πόσοι θἄρθουν ἀπὸ τοὺς καλεσμένους, γιὰ νὰ κανονίση τὸν ἀριθμὸ τῶν σερβιτσιῶν καὶ τὶς ποσότητες τῶν φαγητῶν καὶ τῶν ποτῶν. Καὶ τὸ πιὸ θλιβερὸ εἶναι νὰ καλῆ δέκα ἢ σαράντα καὶ νὰ ἔρχωνται τρεῖς ἢ κανένας!

Γραμματόσημο πρὸς ἀπάντησιν! Ὅταν γράφουμε σὲ γνωστὰ ἢ ἄγνωστα πρόσωπα, ἀπαγορεύεται νὰ βάζουμε μέσα στὸ γράμμα καὶ τὸ γραμματόσημο τῆς ἀπαντήσεως. Ὅταν ὅμως γράφουμε σ' ἐμπορικὰ καταστήματα ἢ τεχνικὰ γραφεῖα, τότε δὲν ἀπαγορεύεται. Γιατὶ τὸ ἐμπόριο ὑπολογίζει καὶ τὶς πιὸ ἀσήμαντες οἰκονομίες.

Ἂν ὅμως εἶναι ἡ περίστασι τέτοια, ποὺ νὰ μὴν ξέρετε ἂν πρέπει ἢ δὲν πρέπει νὰ στείλετε ἐσώκλειστο τὸ γραμματόσημο, τότε βάζετε μέσα στὸ φάκελλο τῆς ἐπιστολῆς ἕνα ἄλλο φάκελλο μὲ τὴν ἀντρέσσα σας καὶ μὲ τὸ γραμματόσημο κολλημένο ἀπάνω καὶ δικαιολογεῖσθε ἔτσι:

«Σᾶς ἐσωκλείω ἕνα φάκελλο μὲ τὴ διεύθυνσί μου, γιὰ νὰ σᾶς ἀπαλλάξω ἀπὸ τὶς σχετικὲς ἐνοχλήσεις. Μὲ συγωρῆτε γιὰ τὸ θάρρος μου αὐτό, τὸ δικαιολογεῖ ἡ ἀνυπομονησία μου νὰ ἔχω γρήγορην ἀπάντησί σας».

Πῶς ἀρχίζουμε καὶ πῶς τελειώνουμε. Οἱ διάφοροι τρόποι «προσφωνήσεων» καὶ «βεβαιώσεων» εἶναι κατὰ μέγα μέρος ἀπηρχαιωμένοι καὶ ἀνόητοι.

Γιατὶ νὰ τελειώνουμε τὴν ἐπιστολή μας μὲ τὴ φράσι «ταπεινός σας θεράπων»; Εἶναι πραγματικὰ ταπεινωτική. Γιατὶ νὰ βεβαιώνουμε τὸν ἄλλον περὶ τῆς «ἐξαιρετικῆς ὑπολήψεώς» μας; Μήπως ὑπάρχει καὶ ὑπόληψις μὴ ἐξαιρετική; Οὔτε νὰ γράφουμε «Μετὰ βαθυτάτου σεβασμοῦ». Ὁ ἁπλὸς «σεβασμὸς» ἀρκεῖ. Οἱ περίπλοκες ἐκεῖνες ἐκφράσεις, ποὺ συνηθίζουνε πολλοὶ καὶ σήμερα ἀκόμη στὸν ἐπίλογο τῆς ἐπιστολῆς, δὲν εἶναι πιὰ τῆς μόδας

Καὶ τώρα, ἂν θέλετε, ἀπὸ περιέργεια, μποροῦμε νὰ σᾶς δώσουμε πῶς ἔχει κανονίσει τοὺς τύπους τῶν ἐπιστολῶν, ἀνάλογα μὲ τὰ ἐπίσημα πρόσωπα τῶν ἀποδεκτῶν, τὸ Πρωτόκολλο τοῦ Καὶ Ντ' Ὀρσαὶ (τοῦ ὑπουργείου Ἐξωτερικῶν τῆς Γαλλίας).

Γιὰ τὸν Πάπα. Ἁγιώτατε Πάτερ... Ἡ Ὑμετέρα Ἁγιότης κτ. Ἡ Ὑμετέρα Ἁγιότης ἂς εὐδοκήση νὰ δεχθῆ τὰς διαβεβαιώσεις του σεβασμοῦ καὶ τῆς ὑπολήψεως, μεθ' ἧς ἔχω τὴν τιμὴν νὰ διατελῶ ταπεινότατος ἢ εὐπειθέστατος θεράπων τῆς Ἁγιότητός Σας.

Γιὰ τοὺς βασιλιάδες. Μεγαλειότατε. Ἡ Ὑμετέρα Βασιλικὴ Μεγαλειότης (καὶ τελειώνει ἡ ἐπιστολὴ ὅπως καὶ ἡ ἐπιστολὴ πρὸς τὸν Πάπα, μὲ τὴν ἴδια φορμούλα).

Γιὰ τὶς βασιλισσες. Κυρία!... Ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης κτλ. (Καὶ τελειώνει ἡ ἐπιστολή, ὅπως καὶ οἱ παραπάνω).

Γιὰ τὸν Πρόεδρο τῆς Δημοκρατίας: Κύριε Πρόεδρε... Εὐαρεστηθῆτε νὰ δεχθῆτε, Κύριε Πρόεδρε, τὰς ἐκδηλώσεις τοῦ βαθέος σεβασμοῦ μου.

Γιὰ ἕναν πρέσβυ. Κύριε Πρεσβευτά... Ἡ Ἐξοχότης σας... Εὐαρεστηθῆτε νὰ δεχθῆτε, Κύριε Πρεσβευτά, τὰς διαβεβαιώσεις τῆς βαθείας ὑπολήψεως, μεθ' ἧς ἔχω τὴν τιμὴν νὰ διατελῶ τῆς Ὑμετέρας Ἐξοχότητος ταπεινότατος καὶ εὐπειθέστατος θεράπων.

Γιὰ ἕναν ὑπουργό. Εὐαρεστηθῆτε νὰ δεχθῆτε, Κύριε Ὑπουργέ, τὰς διαβεβαιώσεις τῆς βαθυτάτης μου ὑπολήψεως.

⁂

Εἶναι ἀξιοπαρατήρητη ἡ κατιοῦσα, ποὺ παίρνουν οἱ φόρμουλες, σύμφωνα μὲ τὰ πρόσωπα, στὰ ὁποῖα γράφουμε. «Εὐαρεστηθῆτε νὰ δεχθῆτε» εἶναι ἔκφρασι σεβασμοῦ. «Σᾶς παρακαλῶ νὰ δεχθῆτε», ἔκφρασι ὑπολήψεως. «Θελήσετε νὰ δεχθῆτε», ἔκφρασι εὐγενείας' καὶ «Δεχθῆτε...», ἔκφρασι οἰκειότητος.

«Αἱ διαβεβαιώσεις» εἶναι χαιρετισμὸς μὲ ὑπόκλισι. «Ἡ διαβεβαίωσι» (στὸν ἑνικὸ) εἶναι χαιρετισμὸς ὑπερηφάνος. «Ἡ πλέον διακεκριμένη ὑπόληψις» εἶναι λιγάκι κρύο. «Τελεία ὑπόληψις» εἶναι λιγάκι ἀλαζονικό. «Ἔχω τὴν τιμὴ νὰ σᾶς χαιρετήσω» φθάνει τὰ ὅρια τῆς προπετείας.

Καὶ ἰδοὺ ἡ κλίμακα τῶν χαιρετισμῶν ἐκ τῶν ἄνω πρὸς τὰ κάτω:

Μετ' εὐσεβάστου ἀφοσιώσεως.
Μετ' αἰσθημάτων σεβασμοῦ καὶ ἀφοσιώσεως.
Μετ' αἰσθημάτων σεβασμοῦ.
Μετὰ διακεκριμένων αἰσθημάτων.
Μετ' αἰσθημάτων ἀφοσιώσεως.
Μετὰ πολλῆς συμπαθείας.
Ἐγκαρδίως.
Τελείως ὑμέτερος.
Ἰδικὸς σας.

⁂

Ἀλλ' ὅλα τοῦτα εἶναι τυπικὰ κι' ἐπομένως δὲν ἔχουν καμμιὰ ξεχωριστὴ σημασία. Τὸ σπουδαῖο εἶναι νὰ λέμε ὅτι αἰσθανόμαστε—ἂν λέγεται! Ὅταν μιλοῦμε ἀπὸ τὴν καρδιὰ μας δὲν μαϊμουδίζουμε κι' ὁ ἄλλος, εἴτε ἀνώτερός μας εἴτε ἴσος μας, ἀποδέχεται μ' εὐχαρίστησι τὴν εἰλικρινῆ μας κι' ὄχι τὴν τυπικὴ μας εὐγένεια.

Ὅταν ἀλληλογραφοῦν πελάτες καὶ προμηθευτές, ὅλοι οἱ παραπάνω τύποι εἶναι περιττοὶ καὶ γελοῖοι. Οἱ Λατῖνοι τελειώνανε μὲ μιὰ ἁπλὴ λέξι: «Ὑγίαινε»! Καὶ οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες ἀρχίζανε τὴν ἐπιστολὴ τους μ' ἕνα «χαίρειν». Οἱ Ἄγγλοι καὶ οἱ Ἀμερικανοὶ τελειώνουν μ' ἕνα «εἰλικρινῶς ὑμέτερος».

Αὐτὸ εἶναι ὑπεραρκετό!

ΣΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟ: Ἡ συνέχεια

ΜΙΑ ΑΣΗΜΑΝΤΗ ΑΛΛΑ ΔΥΝΑΜΙΚΗ ΓΥΝΑΙΚΑ ΣΤΗΝ ΑΡΧΑΙΑ ΕΛΛΑΔΑ

ΞΑΝΘΙΠΠΗ

ΤΙ ΤΡΑΒΗΞΕ ΑΠ' ΑΥΤΗΝ Ο ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΟΣ ΦΙΛΟΣΟΦΟΣ ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ: Ο ΣΩΚΡΑΤΗΣ

Ο ΓΕΡΩ Σωφρονίσκος, ὁ μαρμαρᾶς ἔλεγε πολλὲς φορὲς τὰ βράδυα ποὺ γύριζε ἀπ' τὴ δουλειά του στὴ γυναίκα του τὴ Φαιναρέτη:

— Νὰ τὸν παντρέψουμε τὸ Σωκράτη, γιατὶ μόνο μὲ τὴν παντρειὰ θὰ στρώση στὴ δουλειὰ καὶ δὲν θὰ γυρίζη ἀπεδῶ καὶ ἀπεκεῖ ἀκούοντας τοὺς παλιοτεμπελχανάδες τοὺς σοφιστὲς καὶ τοὺς ρήτορες...

—Καὶ ποιὰ νὰ τοῦ δώσουμε;

—Ἐγὼ λέω νὰ κάνουμε προξενειὸ στὸν γείτονά μας τὸν Κράτιστο. Ἡ κόρη του ἡ Ξανθίππη καὶ δουλεφτάρα εἶναι καὶ στρουμπουλή.

—Δὲ λέω, καλὴ εἶναι, εἶπε ἡ Φαιναρέτη, μοῦ φαίνεται ὅμως λιγάκι γλωσσοῦ καὶ ἂν δὲν πέρτω ἔξω, καὶ στριμμένη! Δὲν τὸ εἶδα αὐτὸ τὸ κορίτσι ποτὲς νὰ χαμογελάση. Καὶ τὸ ξέρεις δὰ πὼς ὁ δικός μας, ὁ προκομμένος ὁ Σωκράτης, εἶναι τοῦ διαβόλου κάλτσα. Θαρρῶ πὼς δὲν ταιριάζουν. Ὁ γυιός μας θέλει γυναίκα πρόσχαρη καὶ καμωματού, ὄχι γλωσσοῦ καὶ πεισματάρα.

—Κυρὰ Φαιναρέτη, μοῦ φαίνεται πὼς πῆρε ὁ νοῦς σου ἀέρα. Θἄκουσες καὶ σὺ τὴν Ἀσπασία νὰ βγαίνη λίγο στὶς γειτονιὲς καὶ νὰ λέη πὼς οἱ νέοι, ὅταν παντρεύουνται, πρέπει νὰ ταιριάζουν τὰ χωτα τους καὶ πολλὰ ἄλλα τέτοια. Αὐτὸ ἔλειπε τώρα νὰ πάρουμε τοῖς μετρητοῖς τὰ λόγια μιᾶς Ἑταίρας. Τέτοιες κουβέντες νὰ μὴ σὲ ξανακούσω νὰ ξεστομίσης, κυρὰ Φαιναρέτη, ἂν θέλης νὰ περνοῦμε καλά... Ἐμένα μ' ἀρέσει ἡ Ξανθίππη καὶ αὔριο θὰ πάω στὸν Κράτιστο καὶ θὰ τὰ κουβεντιάσουμε.

Ἡ Φαιναρέτη κάτι μουρμούρισε, ἀλλὰ ὁ ἄντρας της δὲν τῆς ἔδωσε σημασία.

⁂

Τὴν ἄλλη μέρα ὁ Σωφρονίσκος καὶ ὁ Κράτιστος τὰ εἶπανε καὶ κανόνισαν μάλιστα καὶ τὴν ἡμέρα τοῦ γάμου γρήγορα. Τὸ γοργὸν καὶ χάριν ἔχει, εἶπανε.

Ἡ Ξανθίππη ὅμως, μόλις ἔμαθε «τὴν χαρμόσυνη εἴδησι», κρέμασε τὰ μοῦτρα δέκα πῆχες καὶ ἄρχισε τὰ κλάματα.

—Αὐτὸν τὸν ἀσχημάνθρωπο θὰ πάρω τὸν ἀρχιτεμπέλη τῆς Ἀθήνας; Ὄχι, ὄχι, δὲν τὸν θέλω...

Ἕνα γερὸ ξύλο ὅμως τοῦ πατέρα της τὴν ἔφερε στὰ σύγκαλά της καὶ δὲν ξανάβγαλε τσιμουδιά.

Ὁ Σωκράτης πάλι, σὰν ἄκουγε τὸν πατέρα του νὰ τὸν παντρολογῆ, ἔκανε τὸν ἀδιάφορο.

—Τόσο τὸ καλύτερο, εἶπε, μιὰ γυναίκα μοῦ ἀνήκει, καὶ μιὰ ποὺ τὸ θέλει ὁ πατέρας μου θὰ πῆ πὼς ἔτσι εἶναι σωστὸ νὰ γίνη.

Ἦταν ἀκόμα εἴκοσι χρονῶν παλληκάρι καὶ μόλις πρωτογνώριζε τὸν κόσμο. Εἶχε πολλὲς ἀνησυχίες μέσα του καὶ δὲν εἶχε καλὰ-καλὰ σκεφτῆ τὸ πρόβλημα τοῦ γάμου. Ἐξ ἄλλου στὸν καιρὸ του ἐπικρατοῦσε ἡ ἀντίληψι πὼς ὁ γάμος εἶναι μιὰ συμβατικὴ πρᾶξι, καὶ ἡ γυναίκα εἶναι παιδοποιητικὴ μηχανή! Σὰ νέος, λοιπόν, ποὺ ἦταν ἤθελε νὰ λύση τὸ ζήτημα αὐτὸ ἀπὸ τὴν «πρακτικήν του ἄποψιν». Τὸ αἶμα του ἔβραζε καὶ τὴν παντρειὰ τὴν ἤθελε. Ἀλλὰ καὶ δὲν τὴν ζητοῦσε.

⁂

Δὲν πέρασαν ὅμως οὔτε δυὸ μῆνες ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ στεφανώθηκε τὴν Ξανθίππη καὶ ἄρχισαν οἱ γκρινιες. Ἦταν ἕνα ζευγαρ. ἀταίριαστο, ποὺ δὲν μποροῦσε νὰ φτιάξη νοικοκυριό. Αὐτὸς ἦταν γεννημένος φιλόσοφος. Πνεῦμα εὐρύ, ἀνήσυχος, ἐρευνητικός. Τὸν ἐνδιέφεραν τὰ μεγάλα προβλήματα τῆς ζωῆς καὶ τῆς φύσεως. Μέρα νύχτα τὰν ἐβασάνιζαν ἕνα σωρὸ ἐρωτήματα. Γιατὶ γίνεται τοῦτο, γιατὶ ἔγινε ἐκεῖνο. Γιατὶ ὁ κόσμος προτιμᾶ τὸ κακὸ ἀπ' τὸ καλό, τὸ ἄδικο ἀπ' τὸ δίκαιο... Φώναζε ξεφώναζε ὁ πατέρας του νὰ στρωθῆ στὴ δουλειά, αὐτὸς χαμπάρι δὲν ἔπαιρνε.

Ἄφινε τὸ μαρμαράδικο καὶ πήγαινε καὶ ἄκουε τοὺς σοφιστές, τὴν Ἀσπασία, τὸν φιλόσοφο Ἀναξαγόρα, τὸν ποιητὴ Εὐριπίδη καὶ ἄλλους. Γιὰ τὸ σπίτι του πεντάρα δὲν ἔδινε.

Ἡ Ξανθίππη πάλι ἦταν ὁ τύπος τῆς στριφνῆς γυναίκας. Τό στόμα της ἔσταζε φαρμάκι. Ἕνας καλὸς λόγος δὲν βγῆκε ποτὲ ἀπ' τὰ χείλη της.

Τὴ νευρασθένεια τὴν εἶχε ἀπὸ κορίτσι καὶ μέρα μὲ τὴν ἡμέρα, μεγάλωνε τὸ κακό, τώρα ποὺ ἐφτιαξε καὶ παιδιά καὶ κουραζόταν πιὸ πολύ. Μὰ γιατὶ ἦταν βλαμμένη ἀπο κορίτσι, εἶχε μανία μὲ τὸ δῆθεν νοικοκυριό. Ὁ νοῦς κὶ ὁ λογισμός της ἦταν τὸ σκούπισμα καὶ τὸ σφουγγάρισμα. Τὸ νοικοκυριὸ γι' αὐτὴν ἦταν μιὰ βασανιστικὴ ἐνασχόλησι. Ἔπλενε, σφουγγάριζε, ξύλωνε, ἔβραδε. Δώδεκα ὧρες ἦταν στὸ πόδι, χωρὶς λόγο, χωρὶς αἰτία, χωρὶς νὰ τὴν ὑποχρεώνη κανένας. Ἐπαιρνε ἀπό τὸ ἕνα μέρος τὰ πράματα καὶ τἄβανε στὸ ἄλλο. Καὶ πάλι ξανάρχιζε ἀπὸ τὴν ἀρχή. Πρωῒ-βράδυ τὸ σπίτι της ἦταν ἀνάστατο. Γιατί; Γιατὶ δὲν ἤξερε κι' αὐτὴ τί ἔκανε καὶ τί ἤθελε. Τὸ λογικὸ της ἦταν ταραγμένο. Μὰ τὸ χειρότερο, μισοῦσε τὸν Σωκράτη γιατὶ ἀσχολοῦντανε μὲ τὰ μεγάλα προβλήματα, μὲ τὴ φιλοσοφία, μὲ τὴν κοινωνικὴ κατάστασι τῆς ἐποχῆς του.

—Ἄντρας εἶν' αὐτός, ἔλεγε καὶ ξεφώνιζε, νὰ γυρίζη ὅλη μέρα στὴν Ἀγορὰ καὶ νὰ συζητῆ καὶ νὰ παρλάρη; Οὔφ δὲν μπορῶ νὰ τὸν βλέπω, δὲν τὸν ἀνέχομαι, τὸν μισῶ...

Ἅμα πέρασε μάλιστα τὰ σαράντα—σαραντατρία, τὸ κακὸ παράγινε. Οἱ γυναικολόγοι λένε πὼς πολλὲς γυναῖκες στὴν κρίσιμη αὐτὴ ἡλικία γίνονται μανιάδες. Δὲν ξέρουν τί θέλουν καὶ τὰ βάζουν μὲ τοὺς ἄντρες τους, καὶ ἡ αἰτία εἶναι ὅτι ἔγιναν μεγάλες ἀλλαγὲς στὸν ὀργανισμό τους. Ἔτσι καὶ ἡ Ξανθίππη, ἅμα νεκρώθηκαν οἱ γεννετήσιες ὁρμές της, τἄβαζε πιὸ πολὺ μὲ τὸν Σωκράτη, γιατὶ τὸν ἔβλεπε ἀκόμα κοτσονάτο καὶ τὸν ζήλευε μὲ ἕνα τρόπο ποὺ ἔδειχνε πὼς ἦταν ψυχοπαθής, ὅπως θὰ λέγαμε σήμερα.

Κάθονταν στὸ κατῶφλι τοῦ σπιτιοῦ της καὶ μονολογοῦσε. Συγύριζε, ἦ πιὸ σωστὰ ἀνακάτευε τὰ πράματα τῆς μιᾶς καὶ τῆς ἄλλης κάμαρας καὶ ξεφώνιζε. Σιγά-σιγὰ μάλιστα ἄρχισε νὰ τῆς περνᾶ ἡ ἰδέα πὼς ἦταν γεννημένη γιὰ μεγάλα πράματα καὶ πὼς ὁ Σωκράτης τῆς ἔκανε τὴ ζωὴ της δυστυχισμένη. Πολλὲς φορὲς μάλιστα τὸ παράκανε, γιατὶ ἔβριζε, βλαστημοῦσε καὶ γειροδικοῦσε. Ὅτι ἔβοισκε μπροστά της τὸ ἔρριχνε κατάμουτρα τοῦ ἄντρός της. Τὰ νεῦρα της ἦταν σμπαραλασμένα. Καὶ ἡ νευτονιὰ κάθε μέρα εὕρισκε ὑλικὸ γιὰ νὰ κουτσομπολεύη. Μὰ πιὸ πολὺ εἶχαν βρῆ τὸν μπελὰ τους οἱ κανάτες. Κάθε τόσο ἀγόραζεν ἡ Ξανθίππη καινούργιες, ποὺ τὶς ἔσπαζε ρίχνοντάς τες κατακέφαλα τοῦ Σωκράτη.

—Βρὲ καλή μου, βρὲ κακή μου, τῆς ἔλεγε, τί θέλεις; Τὸ ψωμὶ σοῦ τὸ φέρνω. Ἀνάλογα μὲ τὴν κατάστασί μας, δὲν σοῦ λείπει τίποτα. Ἄφησέ με ἥσυχο...

Μὰ ἐκείνη ἀπαντοῦσε:

— Τέρας, παλιάθρωπε, ἀσχημομούρη, τεμπέλη, ἀνίκανε, βρωμιάρη, ξεμυαλισμένε...

Ὅλο τὸ ὑβρεολόγιο τοῦ Ἑλληνικοῦ λεξικοῦ, τὸ εἶχε μάθει ἀπ' ἔξω κι' ἀνακατωτά καὶ τὸ ἀράδιαζε πρωῒ-βράδυ.

Κι' ὅταν ἀκόμα βάλανε τὸν Σωκράτη στὴ φυλακὴ καὶ τὸν καταδικάσανε σὲ θάνατο, ἡ κυρὰ Ξανθίππη δὲν συγκινήθηκε.

—Καλὰ τὸν κάνανε, ἔλεγε, καὶ ὅταν τῆς εἶπαν πὼς ὁ Σωκράτης ἤπιε τὸ κώνειο καὶ πέθανε, τὰ μάτια της δὲν δάκρυσαν. Εἶχε γίνει στρίγγλα.

⁂

Σήμερα, ἡ ψυχανάλυσι δίνει κάποια ἐξήγησι γιὰ τὴν πάθησι τῆς Ξανθίππης. Ἦταν νευρικὸς τύπος, λένε οἱ ψυχαναλυτές. Μπορεῖ νὰ εἶχε καὶ κληρονομικὰ στίγματα, λένε ἄλλοι. Σὲ τελευταία ἀνάλυσι, ὅμως τὰ βαθύτερα αἴτια ποὺ κάνουν νευροπαθεῖς τὶς πιὸ πολλὲς γυναῖκες, εἶναι κοινωνικά. Ὡστόσο, στὴν περίπτωσι τῆς Ξανθίππης δὲν μποροῦμε νὰ παραβλέψουμε τὸ ἀγεφύρωτο χάσμα ποὺ χώριζε τὸν Σωκράτη ἀπ' τὴ γυναίκα του. Αὐτὸς ἦταν ὁ μεγάλος φιλόσοφος. Αὐτὴ ἦταν ἡ γυναικούλα, ποὺ ἤθελε τὸν ἄντρα της σὰν τὸν ἑαυτό της. Ἕναν μαρμαρᾶ ποὺ ὅταν πήγαινε στὸ σπίτι ν' ἀνοιγε κουβέντες γιὰ τὰ πιὸ ταπεινὰ πράματα καὶ νὰ εἶναι κουτσομπόλης, σπίτι καὶ οἱ ἄλλοι ἄντρες, ποὺ δὲν εἶχαν μόρφωσι καὶ ἀνώτερα ἐνδιαφέροντα.

Γι' αὐτό, ὅταν ἄκουε νὰ γίνεται λόγος γιὰ τὸν Σωκράτη, δὲν κολακευόταν, δὲν τὸ θεωροῦσε τιμή της, ἀλλὰ ἐξαγριωνόταν καὶ γινόταν θηριὸ ἀνήμερο!

Οἱ ψυχαναλυτὲς ἑρμηνεύουν τὸ φαινόμενο αὐτό, ποὺ σ' ὅλους τοὺς αἰῶνες εἶναι σταθερὸ καὶ ἔκδηλο μέσα στὰ τόσα ἀντρόγυνα, πὼς ἔχει τὴν αἰτία του στὸ αἴσθημα τῆς μειονεκτικότητος. Μ' ἄλλα λόγια, ἡ Ξανθίππη, μιὰ ποὺ ὁ Σωκράτης ἦταν μεγαλοφυΐα, δὲν τὸν χάνευε γιατὶ αἰσθανόταν ἀπέναντί του μειονεκτικὴ τὴ θέσι της. Μπορεῖ καὶ ἡ αἰτία αὐτὴ νὰ ἔχη ὑπόστασι. Δὲν εἶναι ὅμως ἡ μόνη αἰτία. Τὸ φαινόμενο αὐτὸ ἔχει βαθύτερα ἐλατήρια, ποὺ δὲν μᾶς παίρνει ὁ χῶρος νὰ τὰ ἐξετάσουμε λεπτομερῶς ἀπὸ τὴ στῆλη αὐτή.

Οἱ Ξανθίππες ἀπὸ τότες ὡς τὰ σήμερα εἶναι πολλές, παραπολλές, καὶ εἶναι ἐπὶ τὸ θύμα τοῦ θεσμοῦ τοῦ γάμου, ὅπως διαμορφώθηκε μέσα στὴ διαδρομὴ τῶν αἰώνων. Ὡστόσο ὅμως, ὅταν ἡ νευρασθένεια δὲν ἔχει ἀπάνω-κάτω τὰ ἀτομικὰ της χαρακτηριστικά, ἡ αὐτονευρωσία τῆς κάθε Ξανθίππης, ἡ αὐτοκριτικὴ μπορεῖ νὰ τὴν φέρη στὰ σύγκαλά της.

Δ. Ζ.

ΜΙΑ ΓΥΝΑΙΚΑ ΕΙΝΑΙ ΑΞΙΑΓΑΠΗΤΗ ΟΤΑΝ...

...Ἐμπνέη τὸν ἄνδρα σὲ ὡραῖες πράξεις.
...Ὁμιλῆ μὲ γλυκειὰ καὶ σιγανὴ φωνή.
...Κάμνη τὸν ἑαυτό της ὡραῖο.
...Λέγη εὐχάριστα λόγια.
...Ἐνθαρρύνη τὴν ἐμπιστοσύνη τῶν παιδιῶν.
...Ἀκούη προσεκτικά.
...Διατηρῆ καλὰ τὸ σπίτι της.
...Ρίχνη λάδι στὰ ταραγμένα νερά
...Χαμογελᾶ ὡραία, καὶ
...Παρακαλῆ...

Η ΑΓΝΟΙΑ ΕΙΝΑΙ Ο ΧΕΙΡΟΤΕΡΟΣ ΕΧΘΡΟΣ

ΤΟ ΘΑΥΜΑ ΤΟΥ ΕΑΥΤΟΥ ΣΑΣ!...

Τὸ πολύκροτο βιβλίο τοῦ διασήμου Ἀμερικανοῦ Γυναικολόγου ΜΑΡΙΟ ΚΑΣΤΑΛΛΟ καὶ τῆς συνεργάτιδός του μαίας ΣΕΣΙΛΙΑ ΣΟΥΛΤΣ, ποὺ ἐσημείωσε καταπληκτικὴ ἐπιτυχία παντοῦ ὅπου ἐκυκλοφόρησε σὲ ἑκατομμύρια ἀντιτύπων

Συνιστοῦμε ἰδιαιτέρως στὶς ἀγαπητὲς ἀναγνώστριές μας νὰ παρακολουθήσουν τὸ νέο μας ἀνάγνωσμα «Τὸ θαῦμα τοῦ ἑαυτοῦ σας», ποὺ ἀρχίσαμε νὰ δημοσιεύουμε ἀπὸ τὸ ἑνατό μας τεῦχος. Πρόκειται γιὰ ἕνα ἐξαιρετικὸ ἐπιστημονικὸ βιβλίο, ποὺ θὰ σᾶς βοηθήσῃ νὰ ζήσετε ἴσως περισσότερα χρόνια, νὰ γνωρίσετε καλὰ τὸν ἑαυτό σας, τὸ ἴδιο σας τὸ σῶμα. Εἶναι ἕνα βιβλίο ποὺ σαρώνει τὶς προλήψεις καὶ καταπολεμεῖ τὴν ἄγνοια.

Ἡ ἰατρικὴ ἐπιστήμη προχωρεῖ μὲ τεράστια ἅλματα, χρόνο μὲ τὸ χρόνο. Ἀλλ' ἀπὸ τὸ ἐργαστήριο, ὅπου ὁ ἐπιστήμων ἀνακαλύπτει θαυματουργὰ μέσα γιὰ νὰ σώζῃ τὶς ἀνθρώπινες γενεές, ἕως τὸ σπίτι, ὅπου χρειάζονται τὰ θαυματουργὰ αὐτὰ μέσα τῆς ἐπιστήμης, ὑπάρχει σωστὸ χάσμα. Καὶ τὸ μοναδικὸ γεφύρι ποὺ μπορεῖ νὰ καλύψῃ τοῦτο τὸ χάσμα εἶναι ἡ γνῶσι.

Τὰ κεφάλαια ποὺ θὰ ἀκολουθήσουν εἶναι:

- Η ΣΕΞΟΥΑΛΙΚΗ ΣΑΣ ΖΩΗ
- ΠΛΗΣΙΑΖΟΝΤΑΣ ΤΟ ΓΑΜΟ
- ΟΙ ΟΓΚΟΙ: ΕΝΑΣ ΤΡΟΜΕΡΟΣ ΚΙΝΔΥΝΟΣ
- ΚΑΠΟΤΕ ΘΑ ΦΤΑΣΕΤΕ ΣΤΑ 40
- ΔΕΝ ΕΙΣΘΕ ΣΕ ΘΕΣΙ ΝΑ ΚΑΝΕΤΕ ΠΑΙΔΙ;
- ΑΔΙΑΘΕΣΙΕΣ, ΑΡΡΩΣΤΕΙΕΣ, ΜΟΛΥΝΣΕΙΣ
- ΧΑΡΟΥΜΕΝΕΣ ΠΡΟΣΔΟΚΙΕΣ
- ΤΟ ΥΣΤΕΡΟΓΡΑΦΟ ΤΟΥ ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΥ

Σὲ ον

ΓΙΝΕΣΘΕ ΓΥΝΑΙΚΑ

Μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ ἐνδιαφέρουσες χρησιμοποιήσεις τῶν ὁρμονῶν ἀφορᾶ τὸ ζωικὸ βασίλειο. Μιὰ πολὺ πρόσφατη ἐπιτυχία σχετικὰ μ' αὐτὸ ἔχει σημειωθῆ στὴν παραγωγὴ γάλακτος ἀπὸ ἀγελάδες ποὺ δὲν ἔχουν συλλάβει. Ἰσχυρὲς δόσεις ἀπὸ τὴν ἐν συγκρίσει νέα ὁρμόνη στιλμπεστερόλ (ἕνα φτηνό, συνθετικὸ τύπο οἰστρογόνου) κατέστησε δυνατὸ νὰ ἀποδίδῃ γάλα ἡ ἀγελάδα, χωρὶς νὰ ἔχῃ γεννήσει μοσχάρι. Ἡ δημιουργία καπόνων πετεινῶν ἔχει γίνει μ ἐπιτυχία, χωρὶς τὴ συνηθισμένη χειρουργικὴ διαδικασία καὶ πάλι μὲ τὸ στιλμπεστερόλ. Μιὰ ἄλλη χρησιμοποίησι τοῦ στιλμπεστερόλ γιὰ τὴ διασταύρωσι στὸ ζωικὸ βασίλειο ἔχει σχέσι μὲ τὴν ἀναπαραγωγὴ τῶν φοράδων. Ὅταν ἡ φοράδα πάρῃ μεγάλη δόσι ἀπὸ τὴν ὁρμόνη αὐτή, μπορεῖ νὰ ἐλθῃ σὲ ὥρα γάμου πολὺ προτήτερα ἀπὸ τὴν κανονική της ὥρα. Ἡ χρησιμοποίησις ὁρμονῶν στὸν ἄνθρωπο φέρνει μεγάλα ἀποτελέσματα. Πρέπει νὰ ἔχετε ὡστόσο ὑπ' ὄψι σας ὅτι μιὰ ἀνεξέλεγκτη δόσι ὁρμονῶν ἢ ἡ λῆψις τους σὲ ἀκανόνιστα διαστήματα μπορεῖ νὰ εἶναι ἐπικίνδυνα ἐπιβλαβής.

Κάθε φάρμακο ἢ οὐσία ποὺ ἔχει ἔστω κατ' ἀκρυνὴ σχέσι μὲ τὴ σεξουαλικὴ δραστηριότητα ἢ τὴν ἀναπαραγωγὴ τραβᾶ τὴν προσοχὴ τόσο τοῦ ἀσθησιακοῦ ὅσο καὶ τοῦ τσαρλατάνου.

Σ' ἕνα βιβλίο ποὺ κυκλοφόρησε πρόσφατως, δημοσιεύθηκε μιὰ χτυπητὴ εἰκόνα σχετικὰ μὲ τὴν ἀποτελεσματικότητα τῆς ἀνδρικῆς σεξουαλικῆς ὁρμόνης καὶ τὸ ξανάνοιωμα τῶν γέρων. Ἀκόμη καὶ ἂν οἱ ὁρμένες ἦταν Ἐλιξήριο Νεότητος, ἡ ἀνανέωσι τῶν σεξουαλικῶν ὁρμονῶν ἢ ἡ διέγερσι τῆς σεξουαλικῆς ἐπιθυμίας στὸν ἡλικιωμένο ἔχουν τὴν ἴδια πρακτικὴ ἀξία ποὺ ἔχει ἡ τοποθέτησι μιᾶς καινούργιας μηχανῆς σ' ἕνα ξεχαρβαλωμένο, παληὸ αὐτοκίνητο. Γιὰ ποιὸ λόγο ν' ἀνανεωθῆ ἡ μηχανὴ ὅταν ἀναπόφευγα ὑποχωρεῖ καὶ πρόκειται νὰ σπάσῃ τὸ σασί, τὰ ξεφτισμένα ἀπὸ τὴ χρῆσι λάστιχα, τὸ φτερὸ ἢ κάποιο ἄλλο μέρος τοῦ αὐτοκινήτου;

Ἡ γυναίκα εἶναι ἱκανὴ νὰ κάνῃ παιδιὰ ἀπὸ τότε ποὺ ἀρχίζει ἡ περίοδός της ἕως τὸν καιρὸ ποὺ σταματᾶ. Τὸ διάστημα τῆς τεκνογονίας διαφέρει ἀνάλογα μὲ τὰ ἄτομα. Ὅσο νωρίτερα ἀρχίζει νὰ ἔχῃ ἐμμηνα μιὰ γυναίκα,, τόσο ἀργότερα θὰ παύσῃ νὰ ἔχῃ. Ὅσο ἀργότερα ἀρχίσῃ νὰ ἔχῃ ἐμμηνα τόσο νωρίτερα θὰ σταματήσῃ. Δὲν εἶναι ἀσυνήθιστο φαινόμενο ν' ἀρχίσῃ μιὰ γυναίκα νὰ ἔχῃ περίοδο στὰ ἑννέα ἢ στὰ δέκα της χρόνια καὶ νὰ ἐξακολουθῆ νὰ τὴν ἔχῃ καὶ μετὰ τὰ πενῆντα. Ἀντίθετα, ἡ γυναίκα, ποὺ ἡ ἐμμηνη ζωή της ἀρχίζει στὰ δεκαοκτὼ ἢ τὰ δεκαεννέα χρόνια, μπορεῖ νὰ παύσῃ νὰ ἔχῃ περίοδο πρὸ τῶν σαράντα ἐτῶν. Ἡ διαφορὰ αὐτὴ στὴ διάρκεια τοῦ κύκλου τῆς ἐμμήνου ζωῆς ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸ ποσὸν τῶν ὡοπλαστικῶν ἱστῶν ποὺ ἔχει κάθε γυναίκα. Ἀφθονία ὠαρίων μέσα σὲ μιὰ γυναίκα μπορεῖ νὰ μεγαλώσῃ σημαντικὰ τὸ διάστημα τῆς τεκνοποιήσεως, ἐνῶ ὅταν ὁ ἱστὸς τῆς ὠοθήκης ἔχῃ λίγα ὠάρια, τὸ διάστημα αὐτὸ εἶναι σχετικὰ σύντομο σὲ μιὰν ἄλλη γυναίκα. Ὡστόσο, ἀφοῦ ἡ κάθε ὠοθήκη περιέχει 150.000 περίπου ὠάρια, ποὺ μποροῦν νὰ γονιμοποιηθοῦν κάποια μέρα, κάθε γυναίκα εἶναι δυναμικὰ πιθανὴ μητέρα 300.000 παιδιῶν. Ἔτσι, ἀκόμη καὶ ὅταν ἕνα κορίτσι ἰσέλθῃ στὴν ἡλικία τῆς σεξουαλικῆς ὡριμότητος, στὰ δεκαέξη του χρόνια, δὲν εἶναι ἄσχημα ἐφωδιασμένο ἀπὸ τὴ φύσι, ὅσον ἀφορᾶ τὴ μητρότητα. Ἀκόμη, ἡ μέση γυναίκα εἶναι καλύτερα ἐφωδιασμένη γιὰ τὴ μητρότητα, ἀφοῦ συμπληρώσῃ τὰ εἴκοσι χρόνια της, ἀνεξάρτητα ἀπὸ τὴν ἡλικία ποὺ ἄρχισε νὰ ἔχῃ περίοδο.

Ὁ κύκλος τῆς περιόδου τῶν περισσοτέρων γυναικῶν μοιάζει μὲ ρολόϊ. Ἡ κάθε περίοδος ἀπέχει ἀπὸ τὴν ἄλλη εἰκοσιοκτὼ ἡμέρες καὶ μπορεῖ νὰ κρατήσῃ ἀπὸ πέντε ἕως ὀκτὼ ἡμέρες. Αὐτὸ δὲν σημαίνει, ὅτι ἡ γυναίκα ποὺ ἔχει περίοδο κάθε εἰκοσιμία, ἢ κάθε τριάντα, ἢ κάθε εἰκοσιπέντε ἡμέρες, εἶναι γιὰ τὸ μουσεῖο ἢ εἶναι σπανιότης. Δὲν εἶναι καθόλου σπανία, ὅπως καὶ ἡ γυναίκα ποὺ ἡ περίοδός της κρατάει τρεῖς ἢ τέσσαρες ἡμέρες. Οἱ διαφορες γυναῖκες διαφέρουν πολὺ στὸ ζήτημα τῆς περιόδου. Ὅπως ὅλων τῶν γυναικῶν, ἔτσι καὶ τὸ δικό σας ρολόϊ τῶν ἐμμήνων εἶναι σύμφωνο μὲ τὸν ὀργανισμό σας. Ὅσον καιρὸ ἡ περιοδός σας λειτουργεῖ κανονικά, σύμφωνα μὲ τὸν ἀτομικό σας ρυθμό, εἴσαστε φυσιολογική. Τὸ σπουδαῖο δὲν εἶναι ἂν ἔχετε περίοδο κάθε εἰκοσιοκτὼ ἡμέρες, ἐπὶ πέντε ἡμέρες, ἢ κάθε τριάντα ἡμέρες, ἐπὶ τέσσαρες ἡμέρες, ἢ ἂν ἡ κάθε περιοδός σας δὲν εἶναι τόσο κανονικὴ στὸ χρόνο ποὺ ἀπέχει ἀπὸ τὴν προηγούμενη. Τὸ σπουδαῖο εἶναι ἂν ἔχετε τακτικὰ περίοδο. Ὑπάρχουν γυναῖκες, γιὰ τὶς ὁποῖες τὸ κανονικὸ εἶναι νὰ μὴν ἔχουν κανονικὴ περίοδο. Οἱ γυναῖκες αὐτές, ἐπειδὴ κατὰ κανόνα δὲν ἔχουν κανονικὴ περίοδο, δὲν εἶναι παθολογικὲς περιπτώσεις. Ἥρθε πρόσφατως στὸ γραφεῖο μου μιὰ νέα πολὺ στενοχωρημένη. Ἡ περίοδος τῆς εἶχε ἔρθει στὰ δεκαέξη της χρόνια καὶ τώρα ποὺ εἶναι δεκαεννέα ἐτῶν, ἔχει περίοδο κάθε τρεῖς ἕως ἕξη μῆνες. Ἐκ πρώτης ὄψεως, ἡ ἀσθενὴς δὲν φαινόταν φυσιολογική. Ὡστόσο, μερικὲς ἀδιάκριτες ἐρωτήσεις ὅσον ἀφορᾶ τὸ ἱστορικὸ τῆς οἰκογενείας της, διεφώτισαν ἐκεῖνο ποὺ φαινόταν ἐξ ἀρχῆς παράξενο. Τόσο ἡ μητέρα της, ὅσο καὶ ἡ ἀδελφή της, ἶχαν τὸν ἴδιο τύπο περιόδου, ποὺ δὲν τὶς ἐμπόδισε ὡστόσο ν' ἀποκτήσουν παιδιά. Ἡ μητέρα της ἀπέκτησε τρία παιδιὰ καὶ ἡ παντρεμένη ἀδελφή της τέσσερα. Ἡ περίοδος τῆς νέας ἦταν κανονική ,ἐπειδὴ ἀκολουθοῦσε τὴν ἰδιομορφία τῶν ἐμμήνων τῆς οἰκογενείας της.

Στὸ ζήτημα τῶν ὅρων τῆς περιόδου, ἡ Φύσις εἶναι ἀρκετὰ σταθερή. Δὲν ἀλλάζει τὶς συνήθειές της παρὰ μόνον ὅταν ὑπάρχῃ κάποιος ὡρισμένος λόγος. Τὸ ρολόϊ σας ἀπαιτεῖ τὴν προσοχὴ τοῦ εἰδικοῦ, ἂν ἀρχίσῃ νὰ λειτουργῇ ξαφνικὰ μὲ ταχύτατο ρυθμό, ἢ νὰ χωλαίνῃ ἢ νὰ παρεκκλίνῃ μὲ ὁποιοδήποτε τρόπο ἀπὸ τὸ συνηθισμένο του ρυθμό. Κάθε χαρακτηριστικὴ παρέκκλισις ἀπὸ τὸν κανονικὸ κύκλο τῶν ἐμμήνων πρέπει νὰ θεωρῆται ὡς μὴ φυσιολογικὴ καὶ αὐτὸ ἰσχύει ἐπίσης καὶ ὅσον ἀφορᾶ τὴν αὔξησι ἢ τὴν ἐλάττωσι τῆς ποσότητος τῆς ἐκκρίσεως τῶν ἐμμήνων.

Ἂν ἀλλάξῃ ξαφνικὰ καὶ ριζικά, μὲ τὸν ἕνα ἢ τὸν ἄλλο τρόπο, ἡ συνηθισμένη ρουτίνα τῆς περιόδου σας, εἶναι πολὺ φρόνιμο νὰ συμβουλευθῆτε τὸ γιατρό σας. Εἶναι ὁ μόνος ποὺ μπορεῖ ν' ἀναζητήσῃ καὶ νὰ δρῇ τὴν αἰτία κάθε ἀνώμαλης ἐξελίξεως μέσα στὸν ὀργανισμό σας καὶ νὰ σᾶς πῇ τί πρέπει νὰ κάνετε, ἂν χρειάζεται γιὰ νὰ ἐπανέλθετε στὴν κανονική σας κατάστασι. Δὲν χρειάζεται νὰ συζητήσετε μὲ τὶς φίλες σας γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα. Ἀκόμη καὶ οἱ πιὸ στενές σας φίλες δὲν γνωρίζουν τίποτε περισσότερο ἀπὸ ὅ,τι γνωρίζετε σεῖς ἡ ἴδια γιὰ τὶς ἐσωτερικές σας λειτουργίες. Τόσο ἡ δική τους διάγνωσι, ὅσο καὶ ἡ δική σας, δὲν θὰ σᾶς βοηθήσῃ διόλου, ἀφοῦ ἐκεῖνο ποὺ χρειάζεσθε εἶναι μιὰ ἔμπειρη ἐπιστημονικὴ συμβουλή.

Ἡ περίοδος δὲν εἶναι ἀσθένεια, οὔτε καμμιὰ κακοτυχία ποὺ ἐπιβάλλει ἡ κακόβουλη μοῖρα σ' ὅλες τὶς γυναῖκες γιὰ νὰ τὶς κάνῃ συντρίμμι κατὰ περιόδους. Εἶναι ἕνα κομμάτι, ἕνα τμῆμα ἑνὸς θείου σχεδίου καὶ μιὰ ὁλότελα φυσιολογικὴ λειτουργία. Κι' ἀφοῦ εἶναι τέτοια, δὲν χρειάζεται οὔτε τὸν οἰκτό σας γιὰ τὸν ἑαυτό σας, οὔτε καὶ καμμιὰ αὐτοσυγκατάβασι. Οἱ περισσότερες γυναῖκες αἰσθάνονται κάποια φυσικὴ δυσφορία, ὅταν ἔχουν περιοδο, ὄχι ὅμως καὶ ἀρκετὰ σοβαρὴ σὲ γενικὴ κλίμακα. ὥστε νὰ τοὺς προκαλῆ ἰδιαίτερην ἀνησυχία.

Συνήθως, στὴ διάρκεια τῆς περιόδου προβάλλουν μερικὰ αἰσθήματα καὶ ἐντυπώσεις ποὺ εὔκολα εἶναι ἀντιληπτά. Τὰ κλασσικὰ σχετικὰ ἐνοχλήματα περιλαμβάνουν εὐκολες ἐξάψεις, κατάθλιψι, παράλογη κούρασι καὶ πονοκέφαλο. Ἄλλες ἐλαφρότερες ὑπομνήσεις τῆς περιόδου, ποὺ πλησιάζει, εἶναι φούσκωμα ἢ βάρος στὸν κοιλιά, βάρος μὲ μικρὰ πονάκια στοὺς μαστούς, ἕνας ἐλαφρὸς χαρακτηριστικὸς πόνος στὴ μέση ἢ ἕνα αἴσθημα τραβήγματος πρὸς τὰ κάτω.

Ὅταν ἡ περίοδος συνοδεύεται μὲ ὀξὺ πόνο καὶ κάποτε μεγαλύτερη δυσφορία, παύει πιὰ νὰ εἶναι φυσιολογικὴ καὶ γι' αὐτὸ ἀπαιτεῖται ἐξέτασις ἀπὸ γυναικολόγο. Πολλοὶ λόγοι μποροῦν νὰ ὑπάρχουν ὅταν ἡ περίοδος εἶναι ἐπώδυνη καὶ γι' αὐτὸ ὑπάρχουν καὶ πολλὰ θεραπευτικὰ μέσα. Ἐξέτασις τοῦ γυναικολόγου ἀπαιτεῖται ἐπίσης καὶ ὅταν παρουσιάζεται ὑπερβολικὸ αἷμα. Κανονικά, κάθε μήνα πρέπει νὰ φεύγουν 30 περίπου δράμια αἵματος. Ἂν ὅμως τὸ αἷμα εἶναι πάρα πολύ, τότε μπορεῖ νὰ βλάψῃ τὸν ὀργανισμό καὶ νὰ φέρῃ ἀναιμία. Τὴν κατάστασι ὅμως αὐτὴ μπορεῖ νὰ τὴν ἀνακουφίσῃ ἕνας ἱκανὸς γυναικολόγος, μερικὲς φορὲς μάλιστα μὲ πολὺ ἁπλὰ μέσα καὶ φάρμακα προωρισμένα νὰ βελτιώσουν γενικὰ τὴν ὑγεία.

Ἡ περίοδος εἶναι ἀπὸ ἀνατομικὴ ἀποψι λειτουργία χωριστὴ ἀπὸ ὅλες τὶς ὑπόλοιπες λειτουργίες τοῦ σώματος. Ὡστόσο, ὑπάρχει, χωρὶς ἀμφιβολία, ἕνας σύνδεσμος ἀνάμεσα σ' αὐτὴ τὴ γυναικεία λειτουργία καὶ τὸ νευρικὸ σύστημα. Μερικὲς κοπέλλες γίνονται σκιθρωπὲς ὅταν ἔχουν περίοδο ἢ κλαῖνε.

Ὑπάρχουν γυναῖκες ποὺ θεωροῦν τὴν περίοδο τους σὰν μιὰ εὐκαιρία ποὺ τοὺς ἐπιτρέπει νὰ «γίνωνται ἰδιοσυγκρασιακὲς». Ξεσποῦν σὲ συναισθηματικὲς κρίσεις καὶ ἀφοῦ ξεσπάσουν, ἡσυχάζουν. Μιὰ τέτοια συμπεριφορὰ εἶναι ἀδικαιολόγητη. Οἱ συναισθηματικὲς ἀναστατώσεις ποὺ συνοδεύουν τὴν περίοδο μποροῦν νὰ περιοριστοῦν. Καὶ δὲν ὑπάρχει καλύτερη ἐποχὴ γιὰ νὰ ἀσκηθῆτε στὴν αὐτοπειθαρχία, ἀπὸ τὴν ἐποχὴ ποὺ γνωρίζετε ὅτι θὰ εἴσθε νευρικὴ ἢ θὰ θυμώνετε εὐκολα. Ὅταν πάρετε ξεκάθαρα τὴν ἀπόφασι νὰ εἴσθε ἤρεμη καὶ σταθερὰ γιὰ νὰ μὴν ἀφήνετε τὸν ἑαυτό σας νὰ ἔχῃ νεῦρα, τότε θὰ εἴσθε καὶ στὴν περίοδό σας ὅπως εἴσθε καὶ στὸν ὑπόλοιπο μήνα. Στὸ κάτω-κάτω τῆς γραφῆς, εἶναι μᾶλλον κουραστικὸ γιὰ τοὺς ἀνθρώπους ποὺ σᾶς ἀγαποῦν, τοὺς δικούς σας δηλαδή, νὰ εἶναι ἀναγκασμένοι νὰ ὑποφέρουν καὶ νὰ σᾶς δικαιολογοῦν δώδεκα φορὲς τὸ χρόνο, μόνο καὶ μόνο γιατὶ οἱ λειτουργίες τοῦ σώματός σας ἀκολουθοῦν τὸ φυσιολογικό τους δρόμο.

Ἡ τελεία νεαρὰ κομψευομένη τοῦ περασμένου αἰώνα, θεωροῦσε τὴν περίοδό της σὰν σημάδι ποὺ τῆς ἐπέβαλλε ἡσυχη ξεσάν σημάδι ποὺ τῆς ἐπέβαλλε ἡσυχη ξεσάν σημάδι ποὺ τῆς ἐπέβαλλε ἡσυχη ξεκούρασι στὸ κρεβάτι, συμπληρουμένη μὲ μποτίλιες γεμάτες ζεστὸ νερὸ καὶ πλούσια φαγητά. Ἂν τὸ σημερινὸ κορίτσι ἦταν ὑποχρεωμένο νὰ ἀκολουθήσῃ τὴν ἴδια πρακτικὴ μέθοδο, θὰ ἔπρεπε νὰ τὸ θεωροῦν «διεστραμμένο». Γιατὶ ἡ φυσιολογικὰ γερὴ κοπέλλα δὲν ἐπιδιώκει τὴ συμπόνοια καὶ τὴν συμπάθεια ὅταν ἔχῃ περίοδο. Μ' ὅλο ποὺ μπορεῖ νὰ εἶναι κάπως πιὸ χλωμή, ἐξακολουθεῖ νὰ πηγαίνῃ στὴ δουλειά της καὶ χρησιμοποιεῖ τὸ «γιατρικὸ τῆς δουλειᾶς» γιὰ νὰ ξεχνᾶ τὴν ἐνόχλησή της περιόδου. Ὁποια ἐργασία κι' ἂν κάνῃ, ἂν εἶναι πωλήτρια, ἀδελφή, δασκάλα, οἰκονόμος, χορεύτρια, ὑπάλληλος ἢ ὁ,τιδήποτε ἄλλο, αἰσθάνεται ὑπερηφάνεια ποὺ δὲν τὴν «καταλαβαίνουν» στὴ δουλειά της ὅταν ἔχῃ περίοδο. Μὲ ἄλλα λόγια, παίρνει τὸ ζήτημα σὰν κάτι φυσικό, ποὺ μπορεῖ νὰ τὸ περάσῃ.

Ὑπάρχουν σίγουρα μερικοὶ κανόνες, ποὺ ἀκόμα καὶ οἱ πιὸ σκληραγωγημένες γυναῖκες θὰ κάνουν καλὰ ἴσως νὰ προσέχουν, ὅταν ἔχουν περίοδο. Ὁ χορὸς δὲν ἀπαγορεύεται. Ἀλλὰ τὰ πολλὰ πηδήματα καὶ τὰ δυνατὰ χτυπήματα τῶν ποδιῶν στὸ πάτωμα πρέπει νὰ ὑποχωροῦν προσωρινά, ὅσο ἰσχυρὲς καὶ ἂν εἶναι οἱ παρορμήσεις τῆς Τερψιχόρης. Ἕνα ὀνειρῶδες βάλς, ἕνα ρωμαντικὸ ταγκὸ καὶ μιὰ ὄχι πυρετώδης ρούμπα εἶναι ἕνα πολὺ εὐχάριστο χορευτικὸ πρόγραμμα. Ὅταν μάλιστα διακόπτεται ὁ χορὸς μὲ μερικὲς ἐνδιάμεσες διακοπές, ὅπου μπορεῖτε νὰ κάθεσθε, τότε ὁ τύπος αὐτὸς τοῦ χοροῦ δὲν βλάπτει. Τὸ ποδήλατο ἐπιτρέπεται ὡς ἄσκησι στὴ διάρκεια τῶν ἐμμήνων. Ἕνας καλὸς, γερὸς περίπατος συνιστᾶται ἐξαιρετικά. Τὸ θεραπευτικὸ ἀποτέλεσμα μιᾶς ἡσυχης ἱππασίας ἔχει πολὺ περισσότερα πλεονεκτήματα ἀπὸ τὴ γνωστὴ κομπρέσα τοῦ παληοῦ καιροῦ ἢ τὴ ζεστὴ μποτίλια. Ἕνα ντοὺς ἢ ἕνα γενικὸ πλύσιμο μὲ τὸ σφουγγάρι εἶναι εὐεργετικὸ καὶ ἀνυψώνει τὸ ἠθικό. Ὀκτάωρος τουλάχιστον ὕπνος εἶναι ὅ,τι ἀκριβῶς διατάσσει ὁ γιατρός. Ὅταν ἔχετε ἀϋπνία, μπορεῖτε ν' ἀνακτήσετε τὶς φυσικές σας δυνάμεις καὶ νὰ ξεκουράσετε τὰ νεῦρά σας ἂν ξαπλωθῆτε σὲ ὁριζόντια στάσι μὲ ἐντελῶς χαλαρὸ καὶ ἐλεύθερο τὸ σῶμα. Δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ παραλείπετε ἕνα λούσιμο τοῦ κεφαλιοῦ ἢ μιὰ περμανάντ, ἐπειδὴ ἔχετε περίοδο. Ἀκόμη περισσότερο, δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ ἀποφεύγετε τὴ μανικιούρ ἢ τὴν πεντικιούρ σας. Πολὺ ἐντατικὴ σωματικὴ ἐργασία δὲν ἐπιτρέπεται στὴ διάρκεια τῆς περιόδου τῶν ἐμμήνων. Εἶσι εἶναι ἄλυτο μυστήριο γιὰ τὸν ἁπλὸ γιατρό, πῶς μιὰ λογικὴ γυναικούλα διαλέγει τὴν ἐποχὴ ποὺ ἔχει περίοδο γιὰ νὰ μεταφέρῃ τὸ πιάνο ἀπὸ τὴ μιὰ γωνιὰ τοῦ δωματίου στὴν ἄλλη ἢ νὰ ξεσηκώσῃ τὴν κουζίνα της! Ἕνα ἄλλο...σπόρ, στὸ ὁποῖο ἐπιδίδονται οἱ γυναῖκες μέσα στὸ σπίτι, εἶναι τὰ συχνὰ ποτά. Ἰδιαίτερα στὴ διάρκεια τῆς περιόδου, κάθε διεγερτικὸ ποτὸ δὲν πρέπει νὰ πίνεται συχνά, εἴτε γιὰ καφὲ πρόκειται, εἴτε γιὰ οἰνοπνευματώδη. Ὑπάρχει ἡ γνώμη, πὼς εἶναι ἐπικίνδυνο νὰ κρυώνῃ ἡ γυναίκα, ἐκθέτοντας τὸν ἑαυτό της στὰ στοιχεῖα τῆς φύσεως, στὴ διάρκεια τῆς περιόδου. Σωστά. Ἀλλὰ αὐτὸ εἶναι ἐξ ἴσου ἐπικίνδυνο καὶ σὲ οἱαδήποτε ἄλλη ἐποχή.

Βλέπετε, ὁ κατάλογος γιὰ τὸ τί μπορεῖ νὰ κάνῃ καὶ τί δὲν μπορεῖ νὰ κάνῃ μιὰ γυναίκα ὅταν ἔχῃ περίοδο, δὲν εἶναι καὶ τόσο τρομερός. Μετριάσετε ἁπλῶς τὰ νεῦρά σας, ἂν εἶσθε ἐκρηκτικὸς τύπος. Ἀποφεύγετε τὶς ὑπερβολές, ἰδιαίτερα τὴν ὑπερβολικὴ κούρασι, τὴν ὑπερβολικὴ διέγερσι, τὴν ὑπερβολικὴ γυμναστική. Νὰ κοιμᾶσθε ἀρκετά. Δροσίζετε τὸν ἑαυτό σας μὲ ντοὺς ἢ μὲ πλύσιμο μὲ τὸ σφουγγάρι. Μὲ λίγα λόγια, οἱ κανόνες τῆς ὑγιεινῆς τῶν ἐμμήνων ἀπαιτοῦν λίγη κοινὴ λογικὴ καὶ λίγη εὐθυκρισία.

Ὅσο σημαντικὴ εἶναι ἡ σωματικὴ ὑγιεινὴ στὴ διάρκεια τῆς περιόδου, ἄλλο τόσο σημαντικὴ εἶναι ἡ ψυχικὴ ὑγιεινὴ τῆς γυναίκας. Δυστυχῶς, ὅλες οἱ γυναῖκες δὲν ἔχουν σωστὴ θεωρητικὴ ἀντίληψι γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα, ποὺ εἶναι τόσο ἀπαραίτητη γιὰ τὴν ψυχική τους ὑγεία. Μερικὰ κορίτσια πρωταρχίζουν τὸν κύκλο τῶν ἐμμήνων τους μὲ φοβερὸ ψυχικὸ κλονισμό, ἐπειδὴ κανεὶς δὲν τοὺς μίλησε προτήτερα γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα καὶ δὲν τὰ προετοίμασε ἔτσι ποὺ νὰ ξέρουν τί πρέπει νὰ περιμένουν. Ἂν τυχὸν ἕνας ὥριμος ἄνδρας ἀνακάλυπτε μιὰ μέρα ὅτι βγαζει αἷμα. θὰ τὸν ἔπιανε πανικός. Ὅμοια καὶ τὸ μικρὸ κορίτσι, ποὺ σ' αὐτὴν περίοδο, ἔχει πολὺ ὀξὺ συναισθηματισμὸ θὰ τρομοκρατηθῆ ὅταν βρεθῆ μέσα σὲ ἀνάλογες συνθῆκες. Νὰ γιατὶ εἶναι φρόνιμο νὰ καταλαβαίνῃ ἡ μητέρα τὸ χρέος της καὶ νὰ προετοιμάζῃ τὴ μικρὴ της κόρη ἀπὸ πρὶν γιὰ τὴν πρώτη περίοδο. Ἡ ἧβη γίνεται εὔκολα ἀντιληπτὴ ἀπὸ τὰ διάφορα φανερώματα, προτοῦ ἔρθῃ ἡ πρώτη περίοδος.

Ὅταν τὸ ἀνώριμο σῶμα τῆς μικρῆς ἀρχίσῃ νὰ καμπυλώνεται καὶ νὰ παίρνῃ γυναικεία ἀνάπτυξι, στὴν ἡλικία τῶν δέκα ἢ ἑνδεκα χρόνων, πρέπει ἡ μητέρα της νὰ τῆς πῇ πὼς ἔφθασε πιὰ στὸ σημεῖο ποὺ θὰ ξεχυθῆ τὸ ποτάμι τῆς γενιότης της. Ὅταν εἶναι πολὺ μικρή, δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ ἐξηγήσῃ ἡ μητέρα μὲ κάθε λεπτομέρεια τὴ γυναικεία σεξουαλικὴ ζωή. Ὡστόσο μιὰ ἁπλὴ ἐξήγησι γιὰ τὰ βασικὰ γεγονότα ποὺ ἀφοροῦν τὴν ἐμμηνόρροια, θὰ προλάβῃ κάθε ἀνώφελο κλονισμὸ στὴ μικρὴ καὶ μάλιστα θὰ τῆς προκαλέσῃ μιὰν ὑγιᾶ ἀναμονὴ γιὰ τὸ γεγονὸς ποὺ θὰ ἔρθῃ καὶ θὰ δάλῃ ἐπάνω της τὴ σφραγίδα τῆς γυναίκας. Ἔτσι, ἡ ψυχικὴ ἀντίδρασι τοῦ κοριτσιοῦ ἀναφορικὰ μὲ τὰ ἔμμηνα θὰ εἶναι καλὴ ἀπὸ τὴν ἀρχή.

Πάρα πολλὲς μητέρες χρησιμοποιοῦν τὸν ὅρο «ἀδιαθεσία τοῦ μηνός», ὅταν μιλοῦν γιὰ τὰ ἔμμηνα. Καὶ μονάχα ἡ ἄτυχη τούτη ἔκφρασι εἶναι ἀρκετὴ γιὰ νὰ προκαλέσῃ πόνους τῆς μήτρας σ' ἕνα φαντασιόπληκτο, εὐαίσθητο κορίτσι. Ὅταν ἡ μικρούλα μάθῃ πὼς θὰ εἶναι «ἀδιάθετη» κάθε μήνα, εἶναι πιθανὸ νὰ αἰσθάνεται ἀδιαθεσία ὅταν θὰ πλησιάζῃ ἡ περίοδό της, γιατὶ ἡ ὑποβολὴ εἶναι ἀρκετὰ ἰσχυρὴ γι'

ΤΑ ΠΑΡΑΘΥΡΑ

εἶναι τὰ μάτια τοῦ σπιτιοῦ

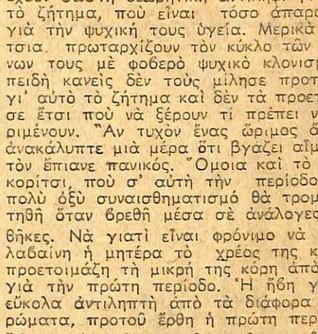

Τὸ παράθυρο, στὸ σχέδιο, ἀριθ. 1, ἔχει πλατυ περδάζι. Εἶναι σὲ μιὰ κρεβατοκάμαρα καὶ βλέπει σ' ἕναν ὡραῖο κῆπο. Δὲν ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ κουρτινάκια. Στὰ δυό του πλάγια κρέμονται κοντές, τραβηχτές, ρόζ, λινὲς κουρτίνες. Τὸ παράθυρο ὁμορφαίνει ἐξαιρετικὰ μὲ ἕνα ἀέτωμα ἀπὸ ντραπαριστὴ ρόζ μουσελίνα μὲ δοῦλες καὶ βολανάκι γύρω-γύρω καὶ ἕνα μεγάλο φιόγκο στὸ κέντρο. Ἡ μουσελίνα αὐτὴ δὲν πρέπει νὰ

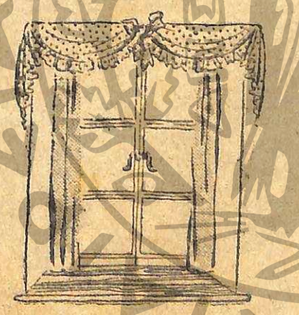

ἔχῃ πλάτος μεγαλύτερο ἀπὸ τὸ ἕνα ὄγδοο τοῦ συνολικοῦ ὕψους τοῦ παραθύρου.

Τὸ ἄλλο σχέδιο, δείχνει παράθυρο ἄλλης κρεβατοκάμαρας. Ἐδῶ τὰ τζάμια ἔχουν κουρτίνες γιὰ νὰ ἀπαλύνουν τὸ δυνατὸ φῶς ποὺ μπαίνει ἀπὸ τὸ μεγάλο αὐτὸ παράθυρο καὶ γιὰ νὰ κρύβουν τὸ ἐσωτερικὸ τῆς κάμαρας. Ὅταν οἱ κουρτίνες σταυρώνουν ἔτσι τὸ σταύρωμά τους δὲν πρέπει νὰ πέφτῃ οὔτε πολὺ ψηλά, οὔτε πολὺ χαμηλὰ γιὰ νὰ ἔχῃ χάρι. Οἱ κουρτίνες δὲν πρέπει ἐπίσης νὰ εἶναι οὔτε πολ

Ἐσεῖς ποὺ δὲν πήγατε ἐξοχή...

Γιὰ τὸν ἕνα ἢ γιὰ τὸν ἄλλο λόγο, ἀγαπητὴ φίλη, φέτος δὲν θὰ πᾶτε ἐξοχή. Θὰ μείνετε στὴν πόλι. Μὰ δὲν πρέπει νὰ πᾶνε οἱ διακοπές σας χαμένες. Μπορεῖτε νὰ κάνετε ἕνα ταξιδάκι μέσα στὸ σπίτι σας, μέσα στὴν πόλι ποὺ μένετε, μέσα στὴ ζωή σας. Καὶ θὰ δῆτε πόσο χαρούμενο θὰ περάσῃ τὸ καλοκαίρι σας, μὰ καὶ πόσο θὰ ὠφεληθῆτε.

ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΑ ΕΠΟΧΗ, ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΟ ΠΡΟΣΩΠΟ. Υἰοθετῆστε ἕνα μακιγιάζ ποὺ νὰ ταιριάζῃ μὲ τὶς ἡλιόλουστες μέρες. Ἀλλάξτε χτένισμα. Ὅλες οἱ γυναῖκες ἔχετε ἀνάγκη κάθε τόσο ἀπὸ μιὰ ἀνανέωσι τοῦ ἑαυτοῦ σας.

Ἀφιερῶστε μιὰ-δυὸ ὧρες τὴν ἡμέρα γιὰ τὴν γυμναστική σας καὶ τὴν περιποίησι τοῦ προσώπου σας καὶ τοῦ σώματός σας. Ὅλα αὐτὰ χωρὶς βία, ἀλλὰ σὲ μιὰν ὡρισμένην ὥρα.

ΦΤΙΑΞΤΕ ΕΞΟΧΙΚΟ ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΣΑΣ. Βγάλτε τὰ βαρειὰ παραπετάσματα καὶ τὰ χαλιά. Βάλτε στὸ παράθυρα στὸρ ζωηρού χρώματος. Σκεπάστε τὸ ντιβάνι σας μ' ἕνα χαρούμενο ντιβανοσκέπασμα. Ἀλλάξτε τὴ θέσι τῶν ἐπίπλων. Ἂν μπορῆτε, μάλιστα, μεταφέρετε μερικὰ στὴν ἀποθήκη, γιατὶ ὅπως ἡ σιωπή, ἔτσι καὶ τὸ κενὸ ξεκουράζει. Χρησιμοποιῆστε χωριάτικα τραπεζομάντηλα καὶ πετσέτες. Φυσικά, νὰ γεμίσετε τὸ σπίτι σας μὲ λουλούδια καὶ γλάστρες. Δὲν πήγατε ἐξοχή, μὰ φέρατε τὴν ἐξοχὴ στὴν πόλι.

ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΝΗ ΔΙΑΙΤΑ. Ὄχι μαγειρεύματα. Ἁπλοποιῆστε ὅσο μπορεῖτε τὰ φαγητά σας. Νὰ τρῶτε γαλακτερά, φροῦτα καὶ χόρτα. Τὸ βράδυ μιὰ ντοματοσαλάτα κι' αὐγὸ ἢ τυρὶ εἶναι ἀρκετά. Πρὸ παντὸς ὅμως νὰ τρῶτε πολλὰ φροῦτα. Φροῦτα τὸ πρωΐ, φροῦτα τὸ μεσημέρι, φροῦτα τὸ βράδυ.

ΛΡΟΣΙΣΤΙΚΑ. Τὸ παγωμένο τσάϊ εἶναι πολὺ δροσιστικό. Κάν'τε το πολὺ δυνατὸ κι' ἐνῶ θὰ κοχλάζῃ, ρίξτε το πάνω σὲ κομματάκια πάγου. Θὰ τὸ σερβίρετε μέσα σὲ μεγάλο ποτήρι μὲ μιὰ φετίτσα λεμόνι καὶ καλαμάκι. Καὶ ὁ παγωμένος καφὲς εἶναι ἐπίσης πολὺ δροσιστικός.

ΕΝΑΣ ΘΗΣΑΥΡΟΣ ΕΙΝΑΙ ΚΡΥΜΜΕΝΟΣ ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ ΣΑΣ. Πρέπει νὰ τὰ ἀνακαλύψετε. Εἶναι τὰ χίλια-δυὸ ἀσήμαντα πράγματα, ποὺ ἀπὸ χρόνια ἔχετε ξεχάσει στὶς ντουλάπες σας καὶ στὰ συρτάρια σας. Οὔτε τὰ θυμόσαστε πιά. Ψάξτε νὰ τὰ βρῆτε: ὑφάσματα, νταντέλες, κεντήματα, χάντρες. Μπορεῖτε ἴσως νὰ τὰ χρησιμοποιήσετε. Ἐπεκτείνετε τὴν ἔρευνά σας εἰς τὴν ἀποθήκη σας καὶ τὰ μπαοὺλα σας. Μερικὰ σπασμένα μπιμπελό, ποὺ χρόνια περιμένουν νὰ τὰ κολλήσετε, εἶναι καιρὸς πιὰ νὰ ξαναστολίσουν τὰ ἐπιπλά σας.

ΕΙΧΑΤΕ ΞΕΧΑΣΕΙ ΠΩΣ Η ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΣΑΣ ΕΙΝΑΙ ΠΟΛΥ ΚΑΛΟΣ ΦΙΛΟΣ. Ἐπωφεληθῆτε ἀπὸ τὴν ἐλευθερία σας, γιὰ νὰ διαβάσετε τὰ βιβλία ποὺ εἴχατε ἀγοράσει τὸν χειμῶνα, ἀλλὰ δὲν εἴχατε προφτάσει οὔτε τὰ φύλλα τους νὰ κόψετε. Μερικὰ βιβλίο φέτος ἐσημείωσαν μεγάλη ἐπιτυχία, μὰ ἐσεῖς δὲν τὰ ἔχετε. Δανεῖστῆτε τα ἀπὸ τὶς φίλες σας. Πρέπει νὰ εἶσθε ἐνημερωμένη σὲ ὅλα.

ΠΡΕΠΕΙ, ΕΠΙ ΤΕΛΟΥΣ, ΝΑ ΓΝΩΡΙΣΕΤΕ ΤΗΝ ΠΟΛΙ ΠΟΥ ΜΕΝΕΤΕ. Ἀσφαλῶς, δὲν τὴν ξέρετε τὴν πόλι σας, μολονότι μένετε σ' αὐτὴν πολλὰ χρόνια. Τώρα εἶναι μιὰ εὐκαιρία νὰ τὴν γνωρίσετε. Πηγαίνετε στὰ ἀξιοθέατα σημεῖα, στοὺς κήπους, στὰ μουσεῖα, στὰ προάστια.

ΕΛΕΥΘΕΡΩΘΗΤΕ ΑΠΟ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΣΑΣ. Γιὰ τὶς μητέρες αὐτὸ εἶναι οὐσιαστικὴ προϋπόθεσι. Φροντίστε νὰ τὰ στείλετε στὶς παιδικὲς ἢ μαθητικὲς ἐξοχὲς ἢ σὲ συγγενεῖς σας στὴν ἐπαρχία. Μόνον ἔτσι θὰ μπορούσατε πραγματικὰ νὰ ξεκουρασθῆτε.

Καὶ τώρα καλὴ ἐξοχή... στὴν πόλι ποὺ μένετε.

αὐτό. Πῶς μπορεῖ μιὰ νέα γυναίκα νὰ ἔχῃ φυσιολογικὴ καὶ χωρὶς ἐνοχλήματα περίοδο, ἀφοῦ ἔμαθε ἀπὸ τὰ μικρά της χρόνια νὰ τὴ θεωρῇ σὰν κανονικὴ ἐκδήλωσι μιᾶς χρόνιας ἀρρώστειας; Ἡ ἀπάντησι εἶναι: δὲν μπορεῖ. Ἡ νέα εἶναι ἀναγκασμένη νὰ αἰσθάνεται σὲ ὑπέρμετρο βαθμὸ κάθε περιοδικὸ πονάκι, ἀντὶ νὰ τὸ καταπολεμήσῃ, καὶ πολὺ πιθανὸ νὰ περάσῃ ὅλη τὴ ζωή της ἔχοντας τὴ στάσι τῆς γυναίκας ποὺ πιστεύει καὶ λέει: «Τί ἄτυχες ποὺ εἴμαστε ἐμεῖς οἱ γυναῖκες!». Μέσα στὶς εὐθῦνες ποὺ ἔχει, λοιπόν, μιὰ μητέρα ἀπέναντι στὴν κόρη της, εἶναι καὶ ἡ ἔξυπνη, ἐγκαιρη προπαρασκευὴ γιὰ τὴν πρώτη περίοδο. Τόσο μὲ τὸ παράδειγμά της, ὅσο καὶ μὲ τὰ λόγια της, ἡ μητέρα πρέπει νὰ βάζῃ μέσα στὸ μυαλὸ τῆς κόρης της, ὅτι ἡ περίοδος δὲν εἶναι οὔτε ἀρρώστεια, οὔτε ἐμπόδιο, οὔτε κατάρα, ἀλλὰ μιὰ φυσιολογική, ὑγιὴς λειτουργία.

Μὲ πολλοὺς τρόπους μπορεῖ ἡ φρόνιμη μητέρα νὰ βοηθήσῃ τὴν κόρη της νὰ προσαρμοσθῇ στὴν καινούργια της κατάστασι σὰν γυναίκα πιά. Ἡ συνήθεια νὰ σημειώνεται ἡ ἡμερομηνία τῆς περιόδου εἶναι πολὺ χρήσιμη. Μπορεῖ νὰ ἔρθῃ κάποια μέρα, ποὺ νὰ ζητήσῃ ὁ γιατρὸς πληροφορίες σχετικὰ μὲ τὸν κύκλο τῶν ἐμμήνων τοῦ κοριτσιοῦ. Ἀκριβεῖς πληροφορίες ἀναφορικὰ μὲ κάθε ἀρχὴ τοῦ ἱστορικοῦ τῆς ὑγείας ἔχουν μερικὲς φορὲς μεγάλη βαρύτητα γιὰ νὰ κάνῃ ὁ γυναικολόγος τὴ διάγνωσι καὶ τὴ θεραπεία του.

Ὅταν ἡ γυναίκα σημειώνῃ ἀκριβῶς τὶς ἀλλαγὲς ποὺ παρουσιάζει ἡ περίοδός της κατὰ τὸν τοκετὸ ἢ τὰ διαστήματα ποὺ μεσολαβοῦν ἀνάμεσα σὲ δυὸ τοκετούς, ἀποκτᾶ μιὰ πεῖρα σχετικὰ μὲ τὸ «ρυθμὸ» τοῦ περιοδικοῦ της κύκλου. Κι' αὐτὸ ἐξυπηρετεῖ πολὺ τόσο τὴν ἴδια, ὅσο καὶ τὸ γιατρὸ στὶς διαγνώσεις του. Ὅ-τα-ν π. χ. ἡ γυναίκα βλέπῃ, μελετῶντας τὶς σημειώσεις της, ὅτι στὸ πρῶτό της παιδὶ ἡ περίοδος τῆς παρουσιάσθηκε ἔπειτα ἀπὸ ἕνα ὡρισμένο χρονικὸ διάστημα, λ. χ. τὸν 3ο, 50 ἢ 6ο μήνα μετὰ τὸν τοκετό της, καὶ στὸν ἑπόμενο τοκετὸ ἡ περίοδός της δὲν ἀκολουθεῖ τὴν ἴδια τακτική, ἀλλὰ δὲ παρουσιάσθηκε ἢ παρουσιάσθηκε νωρίτερα, αὐτὸ σημαίνει ὅτι κάποια ἀνωμαλία ὑπάρχει. Ὅτι, δηλ. μπορεῖ νὰ ἐμεινε ἔγκυος ἢ νὰ ἀδυνάτισε.

Καὶ κάτι ἄλλο ἀκόμη: Ἡ νέα, ἐλέγχοντας τὸν ἀριθμὸ τῶν ἡμερῶν ποὺ χάνει ἀνάμεσα στὶς περιόδους, μπορεῖ νὰ μάθῃ πολὺ νωρὶς ἂν ὁ ἰδιαίτερός της κύκλος εἶναι μακρότερος ἢ συντομώτερος ἀπὸ τὶς συνηθισμένες εἰκοσιοκτὼ ἡμέρες καὶ ἂν ὑπάρχῃ καμμιὰ παραλλαγὴ τοῦ χρόνου ἀνάμεσα στὶς περιόδους της. Ὅταν μάθῃ πόσο κρατάει ὁ κύκλος της, μπορεῖ νὰ προετοιμάζεται γιὰ τὴν περίοδο ποὺ περιμένει, φορώντας πετσέτα ὑγείας προτοῦ ἀρχίσῃ ἡ ροὴ τῶν ἐμμήνων καὶ ἀπαλλασσομένη ἔτσι ἀπὸ πιθανὴ στενοχώρια ἢ δυσφορία. Γνωρίζοντας ἀκόμη πότε ἀκριβῶς θὰ ἔχῃ περίοδο καὶ πόσο θὰ κρατήσῃ, μπορεῖ νὰ κανονίσῃ τὶς ὑποχρεώσεις της καὶ νὰ ὀργανώσῃ τὶς μελλοντικές της ἀσχολίες, ὥστε νὰ μπορέσῃ νὰ ἐλαττώσῃ προσωρινὰ ἐκεῖνες ἀπὸ τὶς ἀσχολίες αὐτές, ποὺ ἀπαιτοῦν δύναμι καὶ μεγάλη ζωτικότητα!

Ἡ εὐσυνείδητη μητέρα φροντίζει νὰ ἔχῃ ἡ κόρη της κάθε ἐφόδιο ποὺ τῆς εἶναι ἀπαραίτητο. Αὐτὸ ἀπαλλάσσει τὸ ντροπαλὸ κορίτσι ἀπὸ τὴ στενοχώρια νὰ πάῃ στὸ κατάστημα καὶ νὰ ζητήσῃ ν' ἀγοράσῃ πετσέτες. Ἡ μητέρα θὰ διδάξῃ ἀκόμα τὴν κόρη της μὲ ποιὸ τρόπο θὰ φορῇ αὐτὲς τὶς πετσέτες.

Πάρα πολλὰ κορίτσια ρωτοῦν γιὰ τὰ ταμπὸν ποὺ ρεκλαμάρονται ἀπ' τὸ ἐμπόριο. Τὰ ταμπὸν αὐτὰ μπαίνουν μέσα στὸν κόλπο, ἀλλὰ δὲν ἰσχύουν γιὰ τὰ κορίτσια. Μποροῦν νὰ προξενήσουν βλάβη στὸν ὑμένα, καθὼς καὶ ἐρεθισμὸ ἢ μόλυνσι τοῦ κόλπου. Ὁ τύπος τῆς πετσέτας ὑγείας, ποὺ ταιριάζει στὰ κορίτσια, εἶναι τὸ μικρὸ πετσετάκι. Τὰ ἐσωτερικὰ ταμπὸν μποροῦν νὰ τὰ νοησιμοποιήσουν μόνον οἱ παντρεμένες καὶ οἱ γυναῖκες ποὺ ἔχουν ἀποκτήσει παιδιά, ἀλλ' αὐτὸ δὲν σημαίνει πὼς τὸ ταμπὸν εἶναι ὁ καλύτερος τρόπος ὑγιεινῆς γιὰ ὅλες τὶς γυναῖκες καὶ γιὰ ὅλες τὶς μητέρες. Δὲν εἶναι. Καὶ τὸ φρονιμώτερο ἀπὸ ὅλα εἶναι νὰ συμβουλευθῇ ἡ κάθε γυναίκα τὸ γιατρό της ἂν ὁ τύπος τοῦ ταμπὸν συμβιβάζεται ἢ ὄχι μὲ τὶς ἀνάγκες της.

Κάθε κορίτσι πρέπει νὰ μάθῃ ὡρισμένα σημαντικὰ καὶ ἀπολύτου οἰκειότητος πράγματα γιὰ τὴ γυναικεία ὑγιεινή. Ὑπάρχουν βιβλία, ποὺ ἐνημερώνουν πολὺ ἱκανοποιητικὰ τὸ κορίτσι. Μερικὲς μητέρες προτιμοῦν νὰ συζητήσουν τὰ ζητήματα προσωπικὰ μὲ τὰ κορίτσια τους. Πάντα ἐπιβάλλεται, λοιπόν, μιὰ προφορικὴ ἢ διὰ τοῦ τύπου ἐνημέρωσι τοῦ κοριτσιοῦ πάνω σ' αὐτὰ τὰ ζητήματα.

Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ: Στὸ ἑπόμενο.

ΔΕΝ ΗΤΑΝ ΟΝΕΙΡΟ

- Η ΕΛΙΑΝ ΑΓΑΠΟΥΣΕ ΤΗΝ ΚΟΣΜΙΚΗ ΖΩΗ, ΤΟ ΘΟΡΥΒΟ, ΤΙΣ ΔΙΑΣΚΕΔΑΣΕΙΣ, ΤΑ ΚΑΜΠΑΡΕ, ΤΑ ΛΟΥΣΑ..
- Ο ΑΝΔΡΑΣ ΤΗΣ, ΠΡΟΤΙΜΟΥΣΕ ΤΗΝ ΗΣΥΧΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΣΠΙΤΙΟΥ, ΑΓΑΠΟΥΣΕ ΤΗ ''ΟΥΣΙΚΗ, ΤΟ ΔΙΑΒΑΣΜΑ...
- Η ΟΜΟΡΦΗ ΡΟΖΙΝ, Η ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ ΤΟΥ ΣΠΙΤΙΟΥ, ΗΤΑΝΕ ΓΙΑ ΤΟΝ ΜΕΓΑΛΟ ΡΟΛΟ ΤΗΣ ΜΗΤΕΡΑΣ.

—Ροζίν, μὲ πονεῖ τὸ κεφάλι... Ροζίν, μὲ πονεῖ ἡ καρδιά... Ροζίν, θέλω τὴ μαμά. Μαμά...

—Ναί, χρυσό μου, θάρθῃ ἀμέσως ἡ μαμά σου. Κάθησε φρόνιμα, μὴ ξεσκεπάζεσαι.

Σκύβω στὸ μικρὸ κρεβατάκι, ἐπιχειρῶ νὰ ἡσυχάσω τὸ παιδὶ ποὺ ἔχει πυρετὸ καὶ βασανίζεται. Τὰ μαγουλάκια του εἶναι κατακόκκινα καὶ τὰ ματάκια του γυαλίζουν. Πιάνω τὸ χεράκι του ποὺ καίει. Καὶ παραπονιέται διαρκῶς μὲ τὰ μάτια ἐπίμονα γυρισμένα πρὸς τὴν πόρτα:

—Θέλω τὴ μαμά...

Ξέρω ὅτι ἡ κυρία ντύνεται γιὰ νὰ βγῇ ἔξω καὶ ὅτι ἀπαγορεύεται νὰ τὴν ἐνοχλήσω στὴν κρίσιμη αὐτὴ στιγμή. Τὴν ἀκούω νὰ πηγαινοέρχεται ἀπὸ τὸ δωμάτιό της στὸ μπάνιο καὶ τὴν φαντάζομαι τυλιγμένη μ' ἕνα αἰθέριο ντεζαμπιγιέ, μὲ τὸ πρόσωπο πασαλειμένο μὲ κρέμες, τὰ μαλλιὰ δεμένα μὲ μιὰ πετσέτα καὶ τὸ τσιγάρο στὸ στόμα...

—Ροζίν, πήγαινε νὰ φωνάξῃς τὴ μαμά.. Νάρθῃ νὰ μὲ φιλήσῃ προτοῦ βγῇ ἔξω... Ἀλλοιῶς δὲν θὰ μπορέσω νὰ κοιμηθῶ... Ἢ θὰ ἰδῶ κακὰ ὄνειρα, ὅπως καὶ προχθές, θυμᾶσαι...

Δὲν μπορῶ νὰ κρατηθῶ περισσότερο. Κτυπῶ τὴν πόρτα

—Κυρία ἐγὼ εἶμαι, ἡ Ροζίν...

—Τί μὲ θέλεις, παιδί μου; Εἶμαι ἀπασχολημένη, τὸ ξέρεις καὶ δὲν ἐννοῶ νὰ μ' ἐνοχλοῦν αὐτὴ τὴν ὥρα.

Ὁ Κριστιὰν εἶναι ἄρρωστος, ἔχει 38 βαθμούς...

Μεσολαβεῖ μιὰ σιωπή, ὕστερα ἡ πόρτα μισοανοίγει καὶ βλέπω τὸ πρόσωπο τῆς Μαρινέτ, τῆς καμαριέρας, πού μὲ μισεῖ καὶ τὴν συχαίνομαι. Προσπαθῶ νὰ τὴν στρώξω καὶ νὰ μπῶ μέσα στὸ δωμάτιο. Βλέπω καθισμένη μπροστὰ στὴν τουαλέτα της, τὴν κυρία ποὺ γύρισε τὸ κεφάλι πρὸς ἐμένα καὶ μὲ κυττάζει ἐκνευρισμένη.

—Τί συμβαίνει, Ροζίν; Αὐτὸς ὁ ἀνυπόφορος μικρὸς παράφαγε γλυκά.

—Ὄχι, μαντάμ, νομίζω μᾶλλον ὅτι κρυολόγησε. Ἔμενε δυὸ ὧρες στὸ μπαλκόνι.

—Τότε φταῖς ἐσύ!

—Εἶχα βγῆ, μαντάμ, μὲ εἴχατε στείλει στὴ μοδίστρα καὶ χρειάστηκε νὰ περιμένω, γιατὶ τὸ κατέλλο σας δὲν ἦταν ἕτοιμο. Ἡ μαγείρισσα δὲν σκέφθηκε νὰ ντύσῃ καλὰ τὸ παιδὶ κι' ἐκεῖνο δὲν ἤθελε νὰ φύγῃ ἀπὸ τὸ μπαλκόνι, γιὰ νὰ σᾶς ἰδῇ ὅταν θὰ γυρίζατε...

Ἐξαγριωμένη, ἡ Ἐλιάν, ἡ ὡραία κυρία Καβαλιέ, μένει ἄφωνη, μὴ μπορώντας νὰ κατηγορήσῃ ἄλλον γιὰ ἀμέλεια. Ἀλλὰ βρίσκει ὡστόσο ἕναν τρόπο γιὰ νὰ ξεσπάσῃ:

—Σὺ κάθεσαι καὶ μὲ κυττᾶς σὰν ἕνα περίεργο φαινόμενο; Δὲν μοῦ ἀρέσουν οἱ τρόποι σου, σοῦ τὸ ξαναλέω γιὰ φορὰ ἀκόμη

Αἰσθάνομαι τὸ αἷμα νὰ τρέχῃ γρηγορώτερα στὶς βλέβες μου καὶ τὴν ψυχή μου νὰ ἐπαναστατῇ. Γιατὶ νὰ μένω σ' αὐτὴ τὴ θέσι ὅπου δὲν ἀποκομίζω παρὰ ἀδιάκοπες προσβολές;

⁂

Εἶμαι εἴκοσι χρόνων, δὲν εἶμαι κουτή... οὔτε ἄσχημη, ἀπ' ὅ,τι βλέπω στὸν καθρέφτη μου καὶ ἀκόμη στὰ βλέμματα τῶν ἀγνώστων. Ἔχω μιὰ ὡρισμένη μόρφωσι, ἔχω διαβάσει πολύ, παίζω καλὸ πιάνο.

Οἱ γονεῖς μου δὲν ἔκαμαν τίποτε γιὰ νὰ μὲ ὁπλίσουν γιὰ τὸν ἀγῶνα τῆς ζωῆς. Τὸ ὄνειρό τους ἦταν νὰ μὲ κάμουν μιὰ περιζήτητη νύφη γιὰ κανέναν σοβαρὸ ὑπάλληλο... Ἀλλὰ οἱ ἐλπίδες τους διεψεύσθησαν σκληρά. Τὸ εἰσόδημά τους, οἱ οἰκονομίες τους ἐξεμηδενίσθησαν σχεδόν. Ὁ πατέρας μου πέθανε ἀπὸ τὴ λύπη του, βλέποντας τὸν ἑαυτό του κατεστραμμένο, ἡ μητέρα μου τὰ ἔχασε κυριολεκτικὰ καὶ μόνον ἐγὼ διετήρησα μιὰ πνευματικὴ διαύγεια.

Δυστυχῶς δὲν εἶχα κανένα ἐπάγγελμα καὶ ἔπρεπε νὰ βρῶ ἀμέσως τὰ μέσα γιὰ νὰ συντηρηθοῦμε, ἡ μητέρα μου κι' ἐγώ.. Ἀγαποῦσα τὰ παιδιά, ἤμουν ἤρεμη, ὑπομονετική. Ζήτησα καὶ βρῆκα γρήγορα μιὰ θέσι γκουβερνάντας σὲ μιὰ εὔπορη οἰκογένεια.

Ὁ κ. καὶ ἡ κυρία Καβαλιέ κατοικοῦσαν σ' ἕνα ὡραῖο διαμέρισμα, στὴ Λεωφόρο Μαλέζμπ. Δὲν εἶχαν παρὰ ἕνα παιδί, τὸν μικρὸ Κριστιάν, λεπτῆς ὑγείας, ἀλλὰ πολὺ χαριτωμένο. Ἀγάπησα ἀμέσως αὐτὸ τὸ εὐαίσθητο παιδὶ κι' ἐκεῖνο ἀφωσιώθηκε ἐπίσης σὲ μένα. Καὶ γιὰ τὸ παιδὶ αὐτὸ ἔμενα, παρ' ὅλες τὶς προσβολὲς ποὺ δεχόμουν στὸ δυσάρεστο αὐτὸ περιβάλλον. Γιὰ τὸν Κριστιὰν καὶ ἴσως ἐπίσης λίγο γιὰ τὸν πατέρα του.

Μεταξὺ τοῦ ζεύγους δὲν ὑπῆρχε μεγάλη συνεννόησις καὶ δὲν ἄργησα νὰ τὸ προσέξω. Ὁ κύριος Καβαλιὲ εἶχε μιὰ περίφημη θέσι στὸ ἐργοστάσιο τοῦ πατέρα του, ποὺ ἐργαζόταν πολὺ καλά. Εἶχε παντρευτῆ μιὰ γυναίκα πιὸ μεγάλη ἀπ' αὐτὸν κατὰ δύο-τρία χρόνια ποὺ τὴν εἶχε πρῶτα φιλενάδα.

Τὰ γούστα τους, οἱ ἀντιλήψεις τους, οἱ ἐπιθυμίες τους διέφεραν ἐντελῶς. Ἡ Ἐλιὰν ἀγαποῦσε τὴν κοσμικὴ ζωή, τὸ θόρυβο, τὶς διασκεδάσεις, τὰ καμπαρέ, τὰ λούσα.

Ὁ ἄντρας της προτιμοῦσε τὴ ζωὴ τοῦ σπιτιοῦ ἀγαποῦσε τὴ μουσική, τὸ διάβασμα, ὅλα ὅσα συχαινόταν ἡ Ἐλιάν.

Ἡ γένννησις τοῦ παιδιοῦ δὲν τοὺς ἔφερε πιὸ κοντά. Τὸ παιδὶ ἔμοιαζε στὸν πατέρα καὶ δὲν κολάκευε τὸν ἐγωϊστὸ τῆς μητέρας, ποὺ μὲ τὴ σειρά της τὸ κατηγοροῦσε ὅτι «ἦταν διαρκῶς κουρασμένο κι' ἔμοιαζε σὰν ἕνα ἄρρωστο γατάκι».

Ὁ κ. Καβαλιὲ μοῦ μιλοῦσε λίγο, ἀλλ' ἀντίθετα ἀπὸ τὴ γυναίκα του, πάντοτε μὲ τὸν πιὸ εὐγενικὸ τρόπο. Κάθε βράδυ ἐρχόνταν νὰ φιλήσῃ τὸν γυιό του στὸ δωμάτιό του, ἔπαιζε λίγο μαζί του καὶ μὲ ρωτοῦσε γιὰ τὴν ὑγεία του καὶ τὴν πρόοδό του. Γιατὶ τὸν μάθαινα νὰ διαβάζῃ καὶ ὁ Κριστιὰν ἔδειχνε καταπληκτικὴ διάθεσι γιὰ τὴ μελέτη. Ἀκουμποῦσε τὰ χεράκια του στὸ πιάνο καὶ ἔπαιζε ὅλους τοὺς σκοποὺς ποὺ εἶχε ἀκούσει.

Ὁ Μισὲλ Καβαλιὲ εἶχε παραιτηθῇ ἀπὸ τοῦ νὰ συνοδεύῃ τὴ γυναίκα του κάθε βράδυ καὶ ἐκείνη ἐπωφελεῖτο ἀπ' αὐτὴ τὴν ἐλευθερία. Συχνὰ στὶς κουβέντες τῆς Ἐλιὰν καὶ τῆς Μαρινέτ γινόταν πρῶτα συζητήσεις γιὰ κάποιον Μπόμπυ, ποὺ τὸν ἀντικατέστησε ὕστερα ἀπὸ κάμποσο καιρὸ κάποιος Μανουέλ...

—Ὁ χορευτὴς τῆς κυρίας, ἔλεγαν στὴν κουζίνα, ἕνας ὡραῖος κύριος ποὺ τὴν ἔχει καλά.

Ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶχε μπῆ στὴ ζωὴ τῆς Ἐλιάν, ὁ χαρακτήρας της εἶχε γίνει ἀκόμη χειρότερος, Διαρκῶς μοῦ ἔκανε παρατηρήσεις.

—Μακιγιάρεσαι, παιδί μου; Ἄ, ὄχι, τέτοια πράγματα στὸ σπίτι μου νὰ τὸ ξέρῃς. Καὶ θὰ μποροῦσες νὰ φορῇς μακρύτερες φοῦστες τὴν ὥρα ποὺ ἔχεις ὑπηρεσία τούλάχιστον. Ὅταν πηγαίνῃς περίπατο τὸν Κριστιάν, δὲν θέλω νὰ προκαλῇς τὴν προσοχὴ τοῦ κόσμου.

Πόσο μ' ἐνοχλοῦσε νὰ τὴν ἀκούω νὰ μὲ λέῃ «παιδί της» μὲ μιὰ ἔκφρασι περιφρονητική! Θὰ τὴν χαστούκιζα εὐχαρίστως, ἂν δὲν φοβόμουν μὴ προκαλέσω σκάνδαλο. Γι' αὐτὸ ἔσφιγγα τὰ δόντια μου καὶ σώπαινα.

Γιατὶ ἤμουν ἐρωτευμένη, γιὰ πρώτη φορὰ καὶ ἐρωτευμένη μὲ τὸν ἄνδρα τῆς κυρίας μου, σὰν μιὰ κουτή, μιὰ ἡλιθία μικρούλα. Κάθε μέρα περίμενα τὴ στιγμὴ ποὺ ὁ Μισὲλ Καβαλιὲ θὰ ἔμπαινε στὸ δωμάτιο τοῦ γυιοῦ του γιὰ νὰ παίξῃ μαζί του, ποὺ θὰ μοῦ ἔκανε μερικὲς ἐρωτήσεις χωρὶς νὰ μὲ κυττάξῃ καὶ ὕστερα θὰ μᾶς ἄφινε τέλος, τὸν Κριστιὰν καὶ μένα ἱκανοποιημένους γι' αὐτὸ τὸ ἐνδιαφέρον του.

⁂

Ἡ κυρία Καβαλιὲ ἦταν τόσο λίγο φτιαγμένη γιὰ τὸν ὡραῖο ρόλο τῆς μητέρας, ὥστε δὲν ἔδωσε μεγάλη προσοχὴ σὲ μένα τὸ βράδυ αὐτὸ ποὺ τῆς μίλησα γιὰ τὸ ἄρρωστο παιδί της.

—Ἔχει 38ο, εἶπε ἀνάβοντας ἄλλο τσιγάρο. Δὲν εἶναι τίποτε. Δῶστε του ἀσπιρίνη καὶ νὰ κοιμηθῇ. Αὔριο θὰ εἶναι καλά.

—Σᾶς ζητεῖ μαντάμ.

Νὰ μ' ἀφήσῃς ἥσυχη. Δὲν ἔχω καιρὸ ἀπόψε. Δὲν μπορῶ νὰ κάνω ὅλα τὰ καπρίτσια του, γιατὶ τὸ χάλασε ὁ πατέρας του. Ὁ πατέρας του καὶ ἐσὺ τὸ κάνατε ἀνυπόφορο αὐτὸ τὸ παιδί. Εὐτυχῶς ποὺ εἶμαι ἐγὼ ἐδῶ.

Ἔπρεπε νὰ φύγω, ν' ἀπομακρυνθῶ ἀπ' αὐτὸ τὸ σπίτι καὶ δὲν μποροῦσα. Δὲν εἶχα τὸ θάρρος. Δὲν θὰ ἔβλεπα πιὰ τὸν Μισὲλ Καβαλιὲ ἂν ἔφευγα...

Ἡ πόρτα ἄνοιξε ἀθόρυβα, ὁ κ. Καβαλιὲ παρουσιάστηκε, ἔσκυψε στὸ κοιμισμένο παιδί.

—Δὲν εἶναι καλὰ ἀπόψε;

—Ὄχι, κύριε, δὲν εἶναι τόσο καλά... Ἔχει σχεδὸν σαράντα πυρετό, μὲ ὅλη τὴν ἀσπιρίνη ποὺ τοῦ ἔδωσα καὶ τὶς ψυχρὲς κομπρέσες ποὺ τοῦ ἔβαλα στὸ κεφάλι... Δὲν ξέρω τί νὰ κάμω...

—Πηγαίνετε νὰ φωνάξετε τὴ μητέρα του, Ροζίν...

—Ἔχει βγῆ ἔξω, εἶπα χωρὶς νὰ ὑψώσω τὸ βλέμμα.

—Τηλεφωνῆστε ἀμέσως στὸ γιατρό.

—Τηλεφώνησα, κύριε. Δὲν θ' ἀργήσῃ νάρθῃ.

Ὁ Καβαλιὲ κάθησε κοντὰ στὸ κρεβάτι. Θέλησα νὰ τοῦ παραχωρήσω τὴ θέσι μου, ἀλλὰ μὲ ἐμπόδισε:

—Ὁ Κριστιὰν κρατάει τὸ χέρι σας, ἀφῆστε του το.

Δὲν θὰ ξεχάσω ποτὲ αὐτὴ τὴ νύχτα στὸ προσκέφαλο τοῦ Κριστιὰν ποὺ ἦταν σχεδὸν χωρὶς αἰσθήσεις. Ὁ γιατρὸς ὑπῆρξε ἀρκετὰ ἀπαισιόδοξος καὶ διέταξε μιὰ ὄρα στικὴ θεραπεία. Ἐπὶ ὧρες χρειάστηκε νὰ παλαίψωμε μὲ τὴν ἀρρώστεια, νὰ τὸν τυλίγωμε μὲ βρεμένες πετσέτες, νὰ τοῦ βάζωμε καταπλάσματα. Ὁ κ. Καβαλιὲ ἔμεινε ὅλη τὴ νύχτα στὸ δωμάτιο, βοηθώντας με ὅσο μποροῦσε καλύτερα.

Τὰ ξημερώματα, ἡ κατάστασις τοῦ μικροῦ βελτιώθηκε, ὁ πυρετὸς ἔπεφτε, ἀνέ-

(συνέχεια στὴ σελ. 65)

ΠΩΣ Θ' ΑΠΟΚΤΗΣΕΤΕ ΩΡΑΙΑ ΓΡΑΜΜΗ

ΣΥΝΕΧΙΖΟΝΤΑΣ ΤΗ ΣΕΙΡΑ ΤΩΝ ΑΡΘΡΩΝ ΜΑΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΟΜΟΡΦΙΑ ΚΑΙ ΤΗ ΧΑΡΙ ΤΟΥ ΓΥΝΑΙΚΕΙΟΥ ΣΩΜΑΤΟΣ, ΔΙΝΟΥΜΕ ΣΗΜΕΡΑ ΜΕΡΙΚΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΟΜΟΡΦΙΑ ΤΟΥ ΛΑΙΜΟΥ, ΠΟΥ ΑΠΟΤΕΛΕΙ ΕΝΑ ΑΠΟ ΤΑ ΟΥΣΙΩΔΗ ΣΗΜΕΙΑ ΤΗΣ ΑΡΜΟΝΙΚΗΣ ΣΙΛΟΥΕΤΑΣ

"ΚΥΚΝΕΙΟΣ" ΛΑΙΜΟΣ

ΕΙΝΑΙ ΓΕΓΟΝΟΣ ΑΝΑΜΦΙΣΒΗΤΗΤΟ: ΤΟ ΚΟΡΜΙ ΔΕΝ ΜΠΟΡΕΙ ΠΟΤΕ ΝΑ ΕΙΝΑΙ ΩΡΑΙΟ ΟΤΑΝ ΤΟ ΚΕΦΑΛΙ ΕΙΝΑΙ ΧΩΜΕΝΟ ΜΕΣΑ ΣΤΟΥΣ ΩΜΟΥΣ... Η ΚΟΜΨΟΓΝΤΑ ΤΗΣ ΓΡΑΜΜΗΣ ΣΑΣ ΕΞΑΡΤΑΤΑΙ ΑΠΟ ΤΟ ΛΑΙΜΟ ΣΑΣ, ΟΠΩΣ ΚΑΙ ΑΠΟ ΤΟ ΑΝΑΣΤΗΜΑ ΣΑΣ. ΓΙΑΤΙ Ο ΛΑΙΜΟΣ ΣΑΣ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΕΙΝΑΙ ΜΑΚΡΥΣ, ΕΛΑΣΤΙΚΟΣ, ΛΕΠΤΟΣ ΚΑΙ ΜΥΩΔΗΣ.

● Εἶναι ζήτημα φυσικῆς κατασκευῆς, θὰ πῆτε. Ναί. Μὰ ὅπως θὰ δοῦμε καὶ γιὰ τὸ ἀνάστημα, μιὰ καλὴ γυμναστικὴ μπορεῖ νὰ ἐπιμηκύνῃ τὸ σῶμα. Μὲ τὴν ἄσκησι μποροῦν ν' ἀλλάξουν θέσι καὶ νὰ μεταποιηθοῦν καὶ οἱ σπόνδυλοι τοῦ λαιμοῦ. Φυσικά, αὐτὴ ἡ ἐπιμήκυνσι εἶναι σχετική: ποτὲ δὲν θ'ἀποκτήσετε κύκνειο λαιμὸ ἂν ἡ φύσι σᾶς ἐπροίκισε μ' ἕνα λαιμὸ κοντὸ καὶ χοντρό. Μπορεῖτε ὅμως νὰ ἐπιφέρετε μιὰ σημαντικὴ βελτίωσι, ἀκολουθώντας τὶς συμβουλές μας.

Οἱ τρεῖς καλύτερες κινήσεις γιὰ τὸ λαιμό

ΟΙ τρεῖς καλύτερες κινήσεις γιὰ τὴν ἐπιμήκυνσι τοῦ λαιμοῦ εἶναι οἱ ἀκόλουθες:

● Ξαπλωθῆτε πάνω στὸ κρεβάτι σας ἢ καλύτερα χάμω στὸ πάτωμα. Ἀνασηκῶστε τὸν κορμό σας καὶ ἀκουμπῆστε πάνω στοὺς ἀγκῶνες σας. Σ' αὐτὴ τὴ θέσι ἀφῆστε τὸ κεφάλι σας νὰ πέσῃ πρὸς τὰ πίσω κι' ἀνασηκῶστε το σιγὰ-σιγά. Κατόπι ἀφῆστε το νὰ πέσῃ πρὸς τὰ μπρὸς καὶ ἀνασηκῶστε το πάλι σιγὰ-σιγά. Κάνετε αὐτὴ τὴν ἄσκησι καμμιὰ δεκαριὰ φορές.

● Κατόπιν, στὴν ἴδια πάντα θέσι, κλίνατε σιγὰ τὸ κεφάλι σας πλάγια, πότε δεξιὰ καὶ πότε ἀριστερά, προσπαθῶντας ν' ἀκουμπήσῃ τ' αὐτί σας στὸν ὦμο σας. Ἐπαναλαμβάνετε αὐτὴ τὴν ἄσκησι καμμιὰ δεκαριὰ φορές.

● Τέλος, χωρὶς πάλι ν' ἀλλάξετε θέσι, γυρίστε τὸ κεφάλι σας δεξιὰ ὅσο μπορεῖτε περισσότερο. Κατόπι, κρατῶντας το ἔτσι γυρισμένο, ἀφῆστε το νὰ πέσῃ πίσω. Σηκῶστε το σιγὰ καὶ φέρτε το στὴν ἀρχική του θέσι. Πρέπει κατὰ τὴν ἄσκησι νὰ νιώθετε τοὺς μῦς τῆς ἀριστερῆς πλευρᾶς τοῦ λαιμοῦ σας νὰ τεντώνωνται. Τώρα κάνετε τὴν ἴδια ἄσκησι, γυρίζοντας τὸ κεφάλι ἀριστερὰ κι' ἀφινοντάς το νὰ πέσῃ πίσω: θὰ νιώσετε τότε νὰ τεντώνωνται οἱ μῦς τῆς δεξιᾶς πλευρᾶς τοῦ λαιμοῦ σας. Ἐπαναλάβετε αὐτὴ τὴν ἄσκησι τρεῖς φορὲς ἀπὸ κάθε πλευρά, τὴν πρώτη μέρα. Κατόπι τέσσερις, πέντε καὶ τέλος ἕξη φορές.

● Μπορεῖτε ἔπειτ' ἀπὸ λίγες μέρες νὰ κάνετε τὴν ἴδια ἄσκησι, ξαπλωμένη πλάγια στὸ κρεβάτι σας. Τότε τὸ βάρος τοῦ κεφαλιοῦ εἶναι μεγαλύτερο καὶ ἡ ἐπεξεργασία τῶν μυῶν πιὸ ἀποτελεσματική.

Μάθετε νὰ κάνετε τὴν καμηλοπάρδαλι

ΜΙΑ καθημερινὴ ὅμως ἄσκησι δὲν εἶναι ἀρκετή. Πρέπει καὶ σ' ὅλο τὸ διάστημα τῆς ἡμέρας νὰ φροντίζετε γιὰ τὴν ἐπιμήκυνσι τοῦ λαιμοῦ σας.

Θυμηθῆτε τὴν ἐποχὴ ποὺ ἤσαστε κοριτσάκι καὶ προσπαθούσατε νὰ μιμηθῆτε τὴν καμηλοπάρδαλι.... Κάνετε καὶ τώρα τὸ ἴδιο. Τεντώνετε ὅσο μπορεῖτε τὸ λαιμό σας. Κανένας κίνδυνος γιὰ τὸ κεφάλι σας. Εἶναι καλὰ στερεωμένο καὶ δὲν ὑπάρχει φόβος νὰ... ξεκολλήσῃ.

● Μπορεῖτε αὐτὴ τὴν ἄσκησι νὰ τὴν κάνετε ὁπουδήποτε βρισκόσαστε: στὸ σπίτι σας, στὸ γραφεῖο σας, στὸ δρόμο, στὸ τράμ. Ὠφελεῖ περισσότερο ὅταν ἐκτελῆται σὲ διάφορες στάσεις: καθιστή, ὄρθια, περπατῶντας κ.λ.π.

● Ἀρχίστε κάνοντας αὐτὴ τὴν ἄσκησι λίγα λεπτά: «Θὰ βαδίσω τεντώνοντας τὸ λαιμό μου ὡς τὴ γωνιὰ τοῦ δρόμου... Θὰ κρατάω τὸ λαιμό μου τεντωμένο ὥσπου νὰ τελειώσω τὴ δακτυλογράφησι αὐτῆς τῆς σελίδας...».

● Κάνετε αὐτὴ τὴν ἄσκησι κάθε φορὰ ποὺ θὰ τὸ θυμώσαστε στὸ διάστημα τῆς ἡμέρας. Στὸ τέλος θὰ σᾶς γίνῃ συνήθεια... καὶ θάχετε διαρκῶς τεντωμένο λαιμό.

● Προσοχή, ὅμως: πρέπει νὰ τεντώνετε τὸ λαιμό σας πρὸς τὰ πάνω κι' ὄχι πρὸς τὰ μπρός. Γιατί, σ' ἀντίθετη περίπτωσι, θ' ἀποκτήσετε μὲν μακρὺ λαιμό, μὰ θὰ μοιάζῃ μὲ τῆς πάπιας.

«Λεπτὸς λαιμὸς» ἀλλ' ὄχι «ἀδύνατος λαιμός»

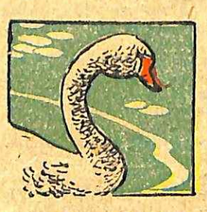

Ο ΛΑΙΜΟΣ δὲν πρέπει νὰ εἶναι μονάχα μακρύς: πρέπει νὰ εἶναι καὶ λεπτός. Ἔχετε ὑπ' ὄψει σας ὅμως ὅτι ἄλλο λεπτὸς καὶ ἄλλο ἀδύνατος. Γι'αὐτὸ ὁ λαιμὸς πρέπει νὰ περιβάλλεται ἀπὸ ἕνα λεπτὸ στρῶμα λίπους.

● Πῶς μπορεῖ ὁ λαιμὸς νὰ γίνῃ λεπτὸς χωρὶς ν' ἀδυνατίσῃ; Τὸ πρόβλημα εἶναι πολύ... λεπτό. "Αν εἶσθε περισσότερο παχειὰ ἀπ' ὅ,τι πρέπει, μὲ τὴ δίαιτα ποὺ θὰ κάνετε γιὰ ν' ἀδυνατίσετε, θὰ λεπτύνῃ καὶ ὁ λαιμός σας. Νὰ κάνετε μονάχα στὸ λαιμό σας ἕνα ἐλαφρὸ μασάζ μὲ μιὰ λεπτὴ κρέμα γιὰ νὰ ἐμποδίσετε τὸ δέρμα νὰ ζαρώσῃ.

● Τὸ μασὰζ τοῦ λαιμοῦ πρέπει νὰ γίνεται μὲ μιὰ ὡρισμένη τεχνική: ἀπὸ πάνω πρὸς τὰ κάτω μὲ τὰ δύο δάχτυλα του χεριοῦ. Ποτὲ δὲν πρέπει νὰ εἶναι βίαιο. Ἡ καλύτερη μέθοδος εἶναι νὰ πιέζετε τὸ λαιμό σας μὲ τὶς γροθιές σας, ἀρχίζοντας ἀπὸ κάτω ἀπ' τὸ πηγούνι, καὶ νὰ μὴν τραβᾶτε τὸ δέρμα.

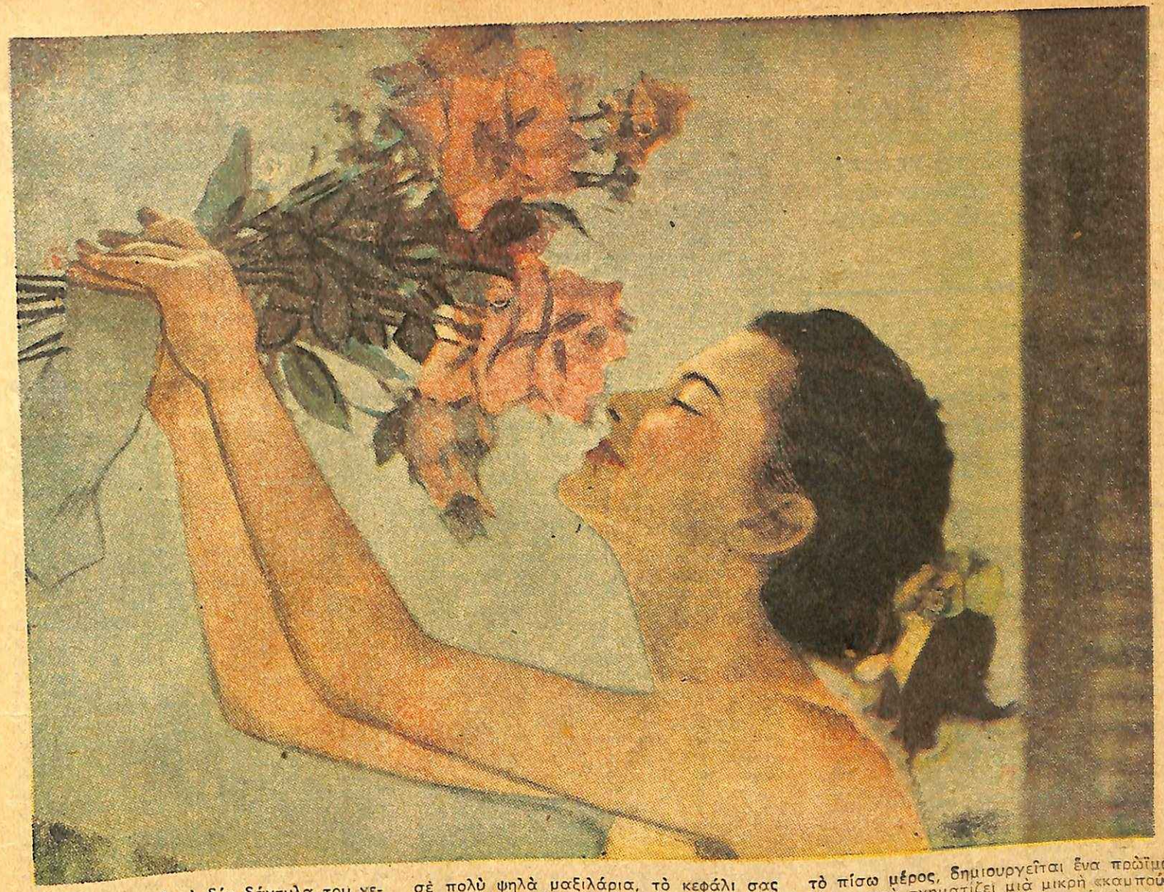

Τὸ διπλὸ πηγούνι

ΑΝ παρ' ὅλο ποὺ ἔχετε κανονικὸ βάρος, ὁ λαιμός σας εἶναι παχύς, θὰ πῆ πὼς ἡ γραμμή του εἶναι ἐλαττωματική. Σ' αὐτὴν τὴν περίπτωσι δύο σημεῖα πρέπει νὰ διορθώσουμε: τὸ «διπλὸ πηγούνι» καὶ τὴν «καμπούρα».

● Ξέρετε ὅτι πολλὲς φορὲς τὸ διπλὸ πηγούνι προέρχεται ἀπὸ τὸ ὅτι κρατᾶμε ἀσχημα τὸ κεφάλι μας; Ἡ ἄσκησι τῆς καμηλοπαρδάλεως θὰ σᾶς βοηθήσῃ πολὺ νὰ διορθωθῆτε.

● Μὰ δὲν εἶναι μόνο ἡ ἡμέρα... Τὴ νύχτα πῶς κρατᾶτε τὸ κεφάλι σας; Παίζει μεγάλο ρόλο αὐτό. "Αν κοιμόσαστε πάνω σὲ πολὺ ψηλὰ μαξιλάρια, τὸ κεφάλι σας γέρνει μπροστὰ καὶ διατρέχετε μεγάλο κίνδυνο νὰ κάνετε διπλὸ πηγούνι.

Προτιμότερο εἶναι νὰ κοιμόσαστε χωρὶς μαξιλάρι. Θὰ δυσκολευθῆτε ἴσως στὴν ἀρχὴ γιὰ νὰ συνηθίσετε, μὰ κατόπι θὰ δῆτε ὅτι ὁ ὕπνος χωρὶς μαξιλάρι εἶναι πιὸ καλός.

● Μιὰ πολὺ καλὴ ἄσκησι γιὰ τὸ διπλὸ πηγούνι: καθῆστε ἴσια σὲ μιὰ καρέκλα μὲ χαμηλὴ ράχι καὶ γύρτε ὅσο μπορεῖτε πιὸ πίσω τὸ κεφάλι σας. Κατόπι καλύψτε τὸ ἐπάνω χεῖλος σας μὲ τὸ κάτω, πιέζοντάς το ταυτοχρόνως ὅσο μπορεῖτε πιὸ δυνατά. Κάνετε αὐτὴν τὴν ἄσκησι τρεῖς φορές. Ὅπως θ' ἀντιληφθῆτε, μὲ τὴν ἄσκησι αὐτὴ γυμνάζονται οἱ μῦς τῆς σιαγόνας καὶ τοῦ κάτω μέρους τοῦ πηγουνιοῦ.

● Κατόπιν γύρτε τὸ κεφάλι δεξιὰ καὶ πίσω. Σ' αὐτὴ τὴ θέσι ἐπαναλάβετε τὴν ἄσκησι τῶν χειλιῶν. Κάνετε αὐτὴ τὴν κίνησι τρεῖς φορὲς καὶ ἐπαναλάβετέ την ἄλλες τρεῖς φορὲς ἀπὸ τὴν ἀριστερὴ πλευρά.

Ὁ λαιμός σας πρέπει νὰ εἶναι ἐλαστικός

ΟΙ γυναῖκες κυττάζονται πάντοτε μπροστά. Ἀδιαφοροῦν, δυστυχῶς, γιὰ τὸ πίσω μέρος τοῦ λαιμοῦ των. Πόσα ὡστόσο ἐλαττώματα τῆς σιλουέττας προέρχονται ἀπὸ τὸ πίσω μέρος τοῦ λαιμοῦ!

● Ἰιολυ συχνὰ στὴ βάσι τοῦ λαιμοῦ ἀπὸ τὸ πίσω μέρος, δημιουργεῖται ἕνα πραγματικὸ λίπος, ποὺ σχηματίζει μιὰ μικρὴ «καμπούρα». Αὐτὴ ἡ «καμπούρα» μπορεῖ νὰ σχηματισθῆ καὶ σὲ νέες κοπέλλες ἂν δὲν τὴν προσέξουν.

● Ἡ καμπούρα αὐτή, στὸ τέλος, γίνεται πολὺ σκληρή, κι' ἡ γυμναστικὴ δὲν ἀρκεῖ γιὰ νὰ τὴν ἐξαφανίσῃ. Σ' αὐτὴ τὴν περίπτωσι μόνο τὸ μασὰζ εἶναι ἀποτελεσματικό. Τὸ μασὰζ αὐτὸ πρέπει νὰ γίνεται μὲ ζωηρότητα καὶ μὲ δύναμι. Μαλάζουμε μὲ τὴν καμπούρα, ὅπως στίβουμε ἕνα ροῦχο.

● Τὸ μασὰζ αὐτὸ δὲν μποροῦμε νὰ τὸ κάνουμε μόνες μας, λόγω τῆς θέσεως τῆς καμπούρας. Μὰ μπορούμε νὰ παρακαλέσουμε μιὰ φίλη μας νὰ μᾶς τὸ κάνῃ, χωρὶς νὰ εἶναι ἀνάγκη νὰ καταφύγουμε σὲ εἰδικὴ μασέζ...

● Μὴν ξεχνᾶτε, τέλος, ὅτι ὁ λαιμὸς δὲν εἶναι ὡραῖος, παρὰ μόνο, ὅταν εἶναι ἐλαστικός. Γι' αὐτὸ γυρίζετε πολλὲς φορὲς τὴν ἡμέρα τὸ λαιμό σας καὶ σὲ κάθε εὐκαιρία. Δεξιά, ἀριστερά, πάνω κάτω. Στὸ δρόμο μὴν γυρίζετε ὁλόκληρο τὸν κορμό σας γιὰ νὰ δῆτε μιὰ κυρία ποὺ φοράει μιὰ ὡραία τουαλέτα, ἀλλὰ μόνο τὸ λαιμό σας. Ἀποκτῆστε τὴ συνήθεια νὰ γυρίζετε τὸ λαιμό σας.

● Κυττάξτε τοὺς κύκνους στὴ λίμνη τοῦ Ἐθνικοῦ Κήπου. Παρατηρῆστε πόση χάρι καὶ πόση ἐλαστικότητα ἔχει ὁ λαιμός τους. Δῆτε πῶς βυθίζεται μέσα στὸ νερὸ γιὰ ν' ἁρπάξῃ τὴν τροφὴ καὶ πῶς ὀρθώνεται ἀπάνω γιὰ νὰ καθρεφτισθῆ ὅλο καμάρι στὸν καθρέφτη τῆς λίμνης. Δὲν σᾶς εὐχόμαστε πάλι νὰ καθρεφτισθῆτε στὴ λίμνη. Μὰ βέβαια ν' ἀποκτήσετε τὸν ἴδιο λαιμό. Μὰ σᾶς εὐχόμαστε ν' ἀποκτήσετε τὴ χάρι του καὶ τὴν ἐλαστικότητά του.

ΚΑΤΙΝΑΣ ΠΑΞΙΝΟΥ

ΔΕΚΑ ΧΡΟΝΙΑ

Ἡ μεγάλη μας ἠθοποιὸς ἀφηγεῖται στὴ «Γυναίκα» τὰ κυριώτερα περιστατικὰ ἀπὸ τὰ τελευταῖα δέκα χρόνια ποὺ ἔζησε μακρυὰ ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα.

- ΠΡΩΤΗ ΕΠΑΦΗ ΜΕ ΤΗΝ ΑΜΕΡΙΚΗ: ΝΕΑ ΥΟΡΚΗ.
- ΧΟΛΛΙΓΟΥΝΤ: ΜΙΑ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΗ ΕΙΚΟΝΑ ΤΟΥ.
- ΤΑ ΦΙΛΜ ΠΟΥ ΓΥΡΙΣΑ.
- ΜΠΡΟΝΤΓΟΥΑΙΗ: ΤΟ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟ ΘΕΑΤΡΟ.

4ον ΑΜΕΡΙΚΗ

Βέβαια ὑπάρχουν καὶ τὰ κωμικὰ αὐτῆς τῆς μανίας τῶν συλλόγων. Ἔτσι, θλέπετε μεταξὺ ἄλλων, νὰ ἱδρύονται τὰ πιὸ ἀπίθανα «Κλάμπς». Καί, ὅπως μοῦ ἔλεγε κάποιος ἐξαγριωμένος Ἀμερικανὸς φίλος μου, δὲν εἶναι ἀπίθανο νὰ δεῖ κανεὶς καμμιὰ μέρα συλλόγους τῶν «Γυναικῶν ποὺ θὰ.... αὐτοκτονήσουν», ἢ καὶ τῶν «Γυναικῶν» ποὺ.... δὲν θὰ αὐτοκτονήσουν ποτέ».

Ἕνα ἄλλο φαινόμενο πολὺ ἐνδιαφέρον, σχετικὰ μὲ τὴ γυναίκα τῆς Ἀμερικῆς, εἶναι ἡ ἐξαιρετικὴ φροντίδα ποὺ καταβάλλει γιὰ τὴν περιποίηση τοῦ ἑαυτοῦ της. Δὲν εἶναι ὑπερβολὴ νὰ πεῖ κανεὶς ὅτι ὑπάρχουν λίγες ἀσχημες Ἀμερικανίδες. Ὄχι γιατὶ πραγματικὰ δὲν εἶναι ἄσχημες, ἀλλὰ γιατὶ ὅλες εἶναι φρέσκες, εἶναι δροσερές, ἔχουν λεῖο δέρμα, ὡραῖο χρῶμα, μ' ἕνα λόγο εἶναι περιποιημένες ἔτσι ποὺ ἀμέσως νὰ προκαλοῦν γι' αὐτὸ τὴν προσοχή σου. Οἱ φροντίδες ποὺ καταβάλλουν πρὸ παντὸς γιὰ τὰ μαλλιά τους εἶναι κάτι ἀπερίγραπτο. Γενικὰ ἡ μικρὴ πωλήτρια, ἡ ταμίας, ἡ δακτυλογράφος, ἡ ὑπάλληλος, κάθε ἐργαζόμενη γυναίκα εἶναι τὸ ἴδιο περιποιημένη μὲ τὴ σύζυγο — θὰ ἔλεγα— τοῦ ἑκατομμυριούχου.

Εἶναι ἄλλο τὸ θέμα ὅτι πολλὲς ὑστεροῦν σὲ καλὸ γοῦστο, ὅτι δὲν ἔχουν τὴν ἴδια χάρη, οὔτε στὸ ντύσιμο, οὔτε στὶς κινήσεις, μὲ τὴ Γαλλίδα, λόγου χάρη, ἢ καὶ μὲ πολλὲς ἄλλες Εὐρωπαίες.

Ἂν, ὅμως, ἐξαιρέσεις αὐτὸ τὸ μειονέκτημα τῆς Ἀμερικανίδας, νοιώθεις πραγματικὴ ὑπερηφάνεια νὰ εἶσαι γυναίκα στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες, γιατὶ ἐκεῖ αἰσθάνεσαι μιὰν ἀληθινὴ ὑπεροχή. Μιὰν ὑπεροχὴ ποὺ σὲ γεμίζει αὐτοπεποίθηση, σοῦ δίνει τὴν δυνατότητα νὰ ἀνταγωνισθεῖς τὸν ἄνδρα σὲ ὅλους τοὺς τομεῖς καί, πολὺ συχνά, νὰ ὑπερτερήσεις.

⁂

Εἴχαμε μπεῖ στὸ Γενάρη τοῦ 1942, ὅταν πιὰ ἡ «Ἐντα Γκάμπλερ» ἦταν ἕτοιμη νὰ παιχθεῖ. Καὶ στὴν περίπτωση τοῦ ἔργου αὐτοῦ οἱ Ἀμερικανοὶ σκηνοθέτες καὶ ἐπιχειρηματίες ἀκολουθοῦσαν τὴν ἴδια, ὅπως πάντοτε, τακτικὴ ποὺ φαίνεται περίεργη σὲ μᾶς. Κανένα θεατρικὸ ἔργο δὲν πρωτοπαίζεται στὴ Νέα Ὑόρκη. Οἱ παραστάσεις ἀρχίζουν στὶς μεγάλες ἐπαρχιακὲς πόλεις, σὰν ἕνα εἶδος, ἂς ποῦμε, γενικὲς δοκιμὲς μπροστὰ σὲ κοινό. Ἔτσι διορθώνονται οἱ ἐνδεχόμενες ἐλλείψεις καὶ μετὰ τρεῖς, συνήθως, ἑβδομάδες, δίδεται στὴ Νέα Ὑόρκη ἡ μεγάλη πρεμιέρα — ποὺ στὴν πραγματικότητα δὲν εἶναι πρεμιέρα. Καταλαβαίνετε πὼς ὅταν μιλᾶμε γιὰ ἐπαρχιακὲς πόλεις, ἐννοοῦμε τὸ Σικάγο μὲ τὰ τέσσερά του ἑκατομμύρια κατοίκους, τὴ Φιλαδέλφεια μὲ τὰ τρία ἑκατομμύρια ἢ τὴ Βοστώνη, ποὺ θεωρεῖται σὰν τὴν πνευματική, καλλιτεχνική καὶ ἀριστοκρατικὴ Ἀκρόπολη τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν.

Στὴν περίπτωση τῆς «Ἐντα Γκάμπλερ» οἱ παραστάσεις ἄρχισαν στὴ Βοστώνη καὶ σημείωσαν ἐπιτυχία. Οἱ κριτικὲς ὑπῆρξαν ἰδιαιτέρως εὐνοϊκές, τόσο γιὰ τὴ διδασκαλία τοῦ ἔργου, ὅσο καὶ γιὰ τοὺς ἠθοποιούς. Γιὰ μένα ποὺ ἐμφανιζόμουνα πρώτη φορὰ στὴν ἀμερικανικὴ σκηνὴ καὶ εἶχα τὸν κύριο ρόλο, οἱ κριτικοὶ χρησιμοποίησαν πολὺ κολακευτικὰ λόγια. Θεωρῶ κουραστικὰ νὰ τὰ ἐπαναλάβω ἐδῶ.

Τὴ νύχτα ἀκριβῶς τῆς πρεμιέρας στὴ Βοστώνη μοῦ ζήτησαν ἀπὸ τὸ Ραδιοφωνικὸ Σταθμὸ νὰ μιλήσω στὸ ἑλληνικὸ πρόγραμμα, πού, κατὰ τὶς πληροφορίες μας, ἀκούγονταν στὴν κατεχόμενη Ἑλλάδα. Ἡ συγκίνησή μου μπροστὰ στὸ μικρόφωνο, καθὼς μιλοῦσα στοὺς σκλαβωμένους συμπατριῶτες μου, ὑπῆρξε ἐντονώτατη. Καὶ ὅπως πληροφορήθηκα ἀργότερα, πολλοὶ ἄκουσαν ἐκείνη τὴ νύχτα τὴν ὁμιλία μου. Ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς ἦταν καὶ ἡ λογοπέχης Κα Ἄλκης Θρύλος. Μπῆκε μάλιστα στὸν κόπο νὰ διαβιβάσει τὴν πληροφορία στὸν Ἀλέξη Μινωτῆ, ποὺ εἶχε καιρὸ νὰ πάρει ὁποιαδήποτε εἴδηση γιὰ μένα καὶ ἀνησυχοῦσε γιὰ τὴν τύχη μου.

Ἡ πρεμιέρα στὴ Νέα Ὑόρκη δόθηκε στὶς 29 Ἰανουαρίου τοῦ 42. Κι' ἐνῶ ἀκόμη παιζότανε τὸ ἔργο, πῆρα μιὰ μέρα ἕνα τηλεφώνημα ποὺ ἐπρόκειτο νὰ σημειώσει σταθμὸ στὴ ζωή μου: Μὲ ρωτοῦσαν ἂν δεχόμουν νὰ πάω στὸ Χόλλυγουντ.

Πρὶν, ὅμως, μιλήσω γιὰ τὸ τηλεφώνημα αὐτὸ καὶ γενικὰ γιὰ τὴ μετάβασή μου στὸ Χόλλυγουντ θὰ ἤθελα νὰ πῶ δυὸ λόγια γιὰ τὴ δεύτερη ἐμφάνιση ποὺ εἶχα στὸ Μπρόντγουαϊη. Ἡ ἐμφάνιση αὐτὴ πραγμα τοποιήθηκε ὕστερα ἀπὸ τρία σχεδὸν χρόνια, τὸ Δεκέμβριο τοῦ 1944. Στὸ μεσοδιάστημα μοῦ ζήτησαν πολλὲς φορὲς νὰ παίξω σὲ θεατρικὸ ἔργο, ἀλλὰ οἱ ἑταιρίες «Παραμάουντ» καὶ «R. K. O.», μὲ τὶς ὁποῖες εἶχα πενταετὲς συμβόλαιο, δὲν μοῦ ἐπέτρεψαν νὰ δεχθῶ τὶς προτάσεις.

Εἶναι αὐτὸ μιὰ ἀρχὴ τῶν κινηματογραφικῶν ἑταιριῶν. Δὲν ἀφίνουν νὰ παίξει στὸ θέατρο τὸν καλλιτέχνη ποὺ μαζί του ἔχουν μονοπωλιακὸ δικαίωμα συνεργασίας. Καὶ τοῦτο γιὰ δυὸ λόγους: Γιὰ νὰ εἶναι πάντα πρόχειρος ὅταν τὸν χρειασθοῦν, κι' ἀκόμη γιὰ νὰ μὴ διακινδυνεύσουν μιὰν ἀποτυχία, ποὺ δὲν ἀποκλείεται ὅσο μεγάλος κι' ἂν εἶναι κανείς. Ἀναφέρω τὸ παράδειγμα τοῦ Σπένσερ Τραίησυ, μιᾶς ἐπιβλητικῆς καλλιτεχνικῆς φυσιογνωμίας τοῦ Χόλλυγουντ, ποὺ ἐμφανίσθηκε τελευταῖα σ' ἕνα θεατρικὸ ἔργο στὸ Μπρόντγουαϊη. Τὸ ἔργο, παρὰ τὸ ἐξαιρετικὸ παίξιμο τοῦ ἐκλεκτοῦ ἠθοποιοῦ, ἔγινε δεκτὸ μὲ τόση ψυχρότητα, ὥστε τὸ κατέβασαν τὸ ἴδιο βράδυ.

Ὁπωσδήποτε, κατόρθωσα νὰ μὲ ἀφίσουν νὰ παίξω στὸ ἔργο «Σόφι» τῆς Ρὸζ Φέλντ καὶ ἡ ἐμφάνισή μου ἔγινε καὶ πάλι δεκτὴ εὐμενέστατα ἀπὸ τοὺς Ἀμερικανοὺς κριτικούς. Ἡ Ρὸζ Φέλντ ἦταν συντάκτις τοῦ περιοδικοῦ «Νιουγιόρκερ», κατὰ τὴ διάρκεια δὲ τοῦ πολέμου εἶχε καθιερώσει μιὰν εἰδικὴ στήλη μὲ κεντρικὴ ἡρωίδα τὴν Τσεχοσλοβάκα Σόφι Χελέντζικ, ποὺ ἐνῶ εἶχε μεταναστεύσει στὴν Ἀμερικὴ πρὶν λίγα μόνο χρόνια ἀγάπησε τὴ νέα πατρίδα της μὲ πάθος καὶ ἐστειλε, μὲ τὴ μεγαλύτερη πίστη τὸ παιδί της νὰ πολεμήσει κάτω ἀπ' τὴ σημαία τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν.

Τὸ θεατρικὸ ἔργο ἡ Ρὸζ Φέλντ τὸ ἔγραψε μαζὶ μὲ τὸ γνωστότατο συγγραφέα Τζὼρτζ Κρός. Σκηνοθέτης ἦταν ὁ Μάϊκελ Γκόρντον, ποὺ ἀνέβασε ἐπίσης πολλὰ κινηματογραφικὰ ἔργα, καὶ παραγωγὸς ὁ Μάγιερ Νταΐβις, πατέρας τοῦ Χάρρυ Νταΐβις, τοῦ «Πολίτη τοῦ Κόσμου», ποὺ τόσο θόρυβο ἔκανε στὸ Παρίσι καὶ ἀλλοῦ, μὲ τὶς παράδοξες θεωρίες του καὶ ἐκδηλώσεις του γύρω ἀπὸ τὴν ΟΗΕ.

⁂

Ἂς ἐρθουμε, ὅμως, ξανὰ στὸ τηλεφώνημα. Ὅταν σήκωσα τὸ ἀκουστικὸ ἄκουσα μιὰ ἄγνωστη φωνή. Ἐπακολούθησε ἡ ἑξῆς περίπου συνδιάλεξη:

— Εἶσθε ἡ κ. Παξινού;
— Μάλιστα.
— Ἔχετε πάει στὸ Χόλλυγουντ;
— Ὄχι.
— Σᾶς ἐνδιέφερε νὰ πᾶτε;
— Ὄχι.
— Σᾶς ἐνδιέφερε νὰ παίζατε στὸν κινηματογράφο;
— Ὄχι.
— Μποροῦμε νὰρθοῦμε νὰ σᾶς δοῦμε;
— Μὰ ἀφοῦ σᾶς εἶπα ὅτι δὲν μ' ἐνδιαφέρει ἡ πρότασή σας. Ὁπωσδήποτε, ἂν θέλετε, βρίσκομαι πάντα στὸ ξενοδοχεῖο μου στὶς ἕξη τὸ ἀπόγευμα.

Καὶ κατέβασα τὸ ἀκουστικό.

Τότε μόνο, ὅταν ἤμεινα μόνη μέσ' στὴ ἡσυχία τοῦ δωματίου, ἀναλογίσθηκα αὐτὰ ποὺ εἶχα πεῖ. Ποτὲ δὲν μπόρεσα ὡς τώρα νὰ καταλάβω γιατὶ οἱ ἀπαντήσεις μου ὑπῆρξαν ἐκείνη τὴν ἡμέρα τόσο κατηγορηματικὰ ἀρνητικές... Ἴσως ἡ μόνη αἰτία νὰ ἦταν ὅτι ποτὲ δὲν εἶχα βάλει στὸ νοῦ μου πὼς θὰ μποροῦσα νὰ παίξω στὸ Χόλλυγουντ. Ὅτο ἔφευγα ἀπ' τὴν Ἀγγλία γιὰ τὴν Ἀμερική, ἡ μόνη μου φιλοδοξία δὲν ξεπερνοῦσε ἐκεῖνο ποὺ θεωροῦσα «λογικό», δηλαδὴ μιὰν ἐπιτυχὴ ἐμφάνισή μου στὸ θέατρο. Ἴσως, λοιπόν, νὰ ἀπάντησα χωρὶς νὰ καλοσκεφθῶ ἀρνητικὰ στὴν ξαφνικὴ καὶ ἀπίθανη πρόταση, ποὺ μοῦ ἔγινε ἀπ' τὸ τηλέφωνο, γιατὶ τὴ θεώρησα σὰν παράλογη, σὰν κάτι ἔξω ἀπὸ τοὺς ἰδιους τοὺς σκοπούς μου.

Ἀλλὰ νὰ ποὺ τώρα ἔβλεπα ἀναπάντεχα νὰ ἀνοίγουν μπροστά μου καινούργιοι ὁρίζοντες. Ἤ, πιὸ σωστά, θὰ μποροῦσα νὰ ἐλπίζω πὼς θἀνοιγαν καινούργιοι ὁρίζοντες, ἂν δὲν εἶχα ἀπαντήσει τόσο ἄστοχα, ἂν δὲν εἶχα ἀπορρίψει τόσο πρόχειρα τὴν πρόταση νὰ πάω στὸ Χόλλυγουντ.

Πῆρα ἀμέσως στὸ τηλέφωνο τὴ «μάνατζερ» μου, Μόνικα Μὰκ Κὼλλ, ποὺ διηύθυνε τὴ μεγαλύτερη ἐπιχείρηση θεατρικῶν ὑποθέσεων, τὸ Γραφεῖο τοῦ Μάϊρον Σέλτσνικ. Περιορίσθηκα νὰ τὴν πληροφορήσω πὼς κάτι σοβαρὸ μοῦ συνέβαινε καὶ ἦταν ἀνάγκη νὰ τὴ δῶ ἀμέσως. Ὅταν ἦρθε τῆς ἐξήγησα:

— Μοῦ ζήτησαν νὰ πάω στὸ Χόλλυγουντ.

—Καὶ τὶ ἀπαντήσατε;

— Ἀρνήθηκα! Τοὺς εἶπα τέσσερα ἀλλεπάλληλα «ὄχι»!

Κατάπληκτη εἶδα τὸ πρόσωπο τῆς Μὰκ Κὼλλ νὰ φωτίζεται ἀπὸ χαρά. Μὲ διαβεβαίωσε ὅτι ἐ··α δώσει τὴν πιὸ εὔστοχη ἀπάντηση.

—Δὲν θὰ μπορούσατε νὰ πεῖτε τίποτα καλύτερο, ἂν θέλατε πραγματικὰ νὰ πᾶτε στὸ Χόλλυγουντ.

— Μὰ δὲν θέλω!

— Θέλετε δὲν θέλετε, τὸ ζήτημα θὰ τὸ χειρισθῶ ἐγώ...

— Καλά... Πῶς θὰ βρεῖτε αὐτοὺς ποὺ μοῦ τηλεφώνησαν; Δὲν θυμᾶμαι κὰν τὰ ὀνόματά τους.

— Μά, μὴν ἔχετε καμμιὰν ἀμφιβολία.. Ὕστερα ἀπὸ τὴν... ἀρνητικὴ σας ἀπάντηση, στὶς ἕξη ἀκριβῶς, θὰ τοὺς δεῖτε ἐδῶ.

Ἔτσι κι' ἔγινε. Τὸ ἀπόγευμα ἐνῶ παίρναμε τὸ τσάϊ μας μὲ τὴ Μόνικα, ἤρθαν δύο Ἀμερικανοί, δύο ἀπ' αὐτοὺς ποὺ ὀνομάζουν «Τάλεντ Σκάουτς»— ἂς ποῦμε «ἀνιχνευτὲς ταλέντων». Μὲ κύτταξαν καὶ ἔκαναν νοήματα ὁ ἕνας στὸν ἄλλο. Φαίνονταν ὄχι καὶ πολὺ ἱκανοποιημένοι ἀπὸ τὴν ἐμφάνισή μου.

Κάποιος εἶπε σὲ μιὰ στιγμὴ:

— Σᾶς φανταζόμαστε πιὸ εὔσωμη. Καὶ φαίνεσθε νεώτερη ἀπὸ ὅ,τι ἐνομίζαμε.

Ἡ Μὰκ Κὼλλ προσπαθοῦσε νὰ ξεψαχνίσει γιὰ ποιὸ ρόλο μὲ προώριζαν. Σὲ μιὰ στιγμή, ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς δυὸ ἐπισκέπτες, ἀνέφερε τὸ ὄνομα τοῦ Χέμινγκουαίη. Ἡ Μὰκ Κὼλλ εἶπε:

— Εἶναι γιὰ τὸ «Γιὰ ποιὸν χτυπάει ἡ καμπάνα»;

Χωρὶς νὰ ἀπαντήσουν γύρισαν καὶ μὲ ρώτησαν ἂν εἶχα διαβάσει καθόλου Χέμινγκουαίη, ἕναν ἀπ' τοὺς πιὸ ἀγαπημένους συγγραφεῖς τῶν Ἀμερικανῶν.

— Ὄχι, δυστυχῶς, δὲν μοῦ ἔτυχε νὰ διαβάσω — ὁμολόγησα μὲ εἰλικρίνεια.

Στὸ τέλος ἀναγκάσθηκαν νὰ ἀποκαλύψουν ὅτι ἔψαχναν νὰ βροῦν τὴν κατάλληλη ἠθοποιὸ γιὰ τὸ ρόλο τῆς Πιλλὰρ — μιᾶς τσιγγάνας, ἀντάρτισσας, ἡρωΐδας τοῦ ἔργου, ποὺ εἶχε ὑποθέσει ἡ Μὰκ Κώλλ.

Ὅπως πληροφορήθηκα ἀργότερα, ἑκατοντάδες εἶχαν δοκιμασθεῖ στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες καὶ δὲν ἱκανοποιοῦσαν τοὺς παραγωγούς. Γιὰ τοῦτο κι' αὐτοὶ εἶχαν ἀρχίσει νὰ ἐπεκτείνουν τὶς ἐρευνές τους στὴ Νότιο Ἀμερική καὶ πάλι χωρὶς κανένα ἀποτέλεσμα. Στὸ μεταξύ, ὡς τὴ στιγμὴ ἐκείνη, ἡ «Παραμάουντ» εἶχε ξοδέψει ἕνα περίπου ἑκατομμύριο δολλάρια σὲ προκαταρκτικὲς δουλειές — πρὶν ἀκόμα ἀρχίσει τὸ γύρισμα τοῦ φίλμ.

Στὸ τέλος οἱ δυὸ ἐπισκέπτες ἔφυγαν, ἀφοῦ μοῦ ὑποσχέθηκαν νὰ μοῦ στείλουν νὰ διαβάσω τὸ βιβλίο «Γιὰ ποιὸν χτυπάει ἡ καμπάνα».

Ἡ Μόνικα Μὰκ Κὼλλ ἐπεκοινώνησε ἀμέσως τηλεφωνικὰ μὲ τὸ Πρακτορεῖο Καλλιτεχνικῶν Ὑποθέσεων τοῦ Φρὰνκ Βίνσεντ στὸ Χόλλυγουντ, ἕνα ἀπὸ τὰ σπουδαιότερα τοῦ εἴδους αὐτοῦ. Ἐκεῖ κατεῖχε ἀνώτερη θέση ὁ Φρέντ Μπρισσόν, ἄνδρας τῆς Ρόζαλιντ Ρὰσσελ. Κατὰ σύμπτωση, ὁ Μπρισσὸν μὲ εἶχε δεῖ, τὸ 1939, στὸ Λονδίνο, ὅταν ἔπαιζα Ἠλέκτρα, δὲν θυμόταν, ὅμως, τὸ ὄνομά μου. Γι' αὐτό, ὅταν τοῦ τηλεφώνησε ἡ Μὰκ Κὼλλ πὼς εἶμαι Ἑλληνίδα, ὁ νοῦς του πῆγε στὴν Ἑλληνίδα ποὺ εἶχε δεῖ στὸ ἀγγλικὸ θέατρο καὶ σκέφθηκε ὅτι θὰ μποροῦσε, ἐκείνη ἴσως, νὰ παιξει τὸν ρόλο τῆς Πιλλάρ.

Πραγματικά, τηλεγράφησε στὸ Λονδῖνο καὶ ζήτησε σχετικὲς πληροφορίες. Τοῦ εἶπαν πὼς Ἠλέκτρα εἶχε παίξει τότε ἡ Κατίνα Παξινοῦ, ποὺ τώρα βρισκόταν στὴ Νέα Ὑόρκη. Ἡ ἀντίδρασή του ὑπῆρξε ἀμερικανικώτατη: Ἔστειλε ἀμέσως καὶ ὑ

ΚΑΜΕΤΕ ΔΙΑΙΤΑ ΚΟΜΨΟΤΗΤΟΣ

ΑΝ ΕΙΣΘΕ ΠΟΛΥ ΨΗΛΗ φφφ

Αν έχετε ύψος 1.70 μ., άσφαλώς είσθε ψηλή. Κι' άν μέν έχετε το ίδιο ύψος με τον άντρα σας, καλά. "Αν όμως είσθε ψηλότερη άπ' αύτόν, τότε πρεπει μέ κάθε τρόπο νά... κοντήνετε.

ΚΑΛΟ ● ΚΑΚΟ

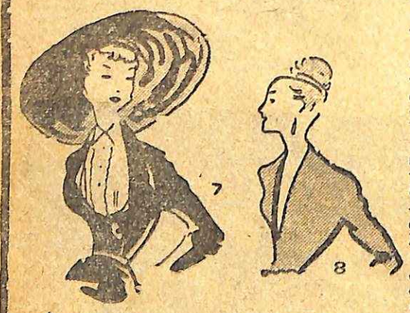

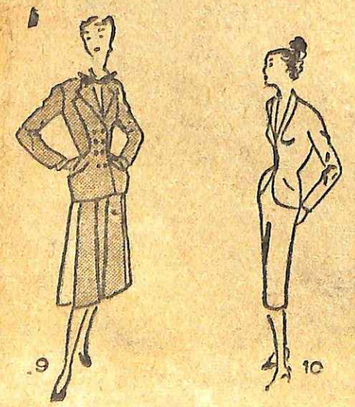

ΤΟ ΧΤΕΝΙΣΜΑ ΚΑΙ ΤΑ ΚΑΠΕΛΛΑ

● Νὰ διαλέγετε ἴσιο χτένισμα. Τὰ μαλλιά σας θὰ καλύπτουν τ' αὐτιά σας κατὰ τὸ ἥμισυ ἢ ἐντελῶς, ἀνάλογα μὲ τὸ τί σᾶς πάει. "Αν θέλετε, τὰ κόβετε ἀφέλειες (1).

● Μὴ σηκώνετε ὅμως τὰ μαλλιά σας ψηλά, γιατὶ ἐκτὸς τοῦ ὅτι εἶναι ντεμοντέ, σᾶς κάνουν πιὸ ψηλή. (2)

● Τὰ μεγάλα καπέλλα εἶναι φτιαγμένα γιὰ σᾶς καὶ κολακεύουν πολὺ τὸ πρόσωπο. "Αν εἶσθε πολὺ νέα, θὰ σᾶς κάνουν πιὸ ὅμορφη, ἂν δὲν εἶσθε πολὺ νέα, θὰ κρύψουν τὰ μικρά σας ἐλαττώματα. Φροντίστε μονάχα οἱ διαστάσεις τοῦ τεπὲ νὰ εἶναι ἀνάλογες μὲ τὴ μέση σας. Οἱ γαρνιτοῦρες πρέπει νάναι ἁπλές. (3)

● Μὴ φορᾶτε καπέλλα ποὺ ὁ τεπές τους εἶναι στὴν ἄκρη ὀδοντωτός. Καὶ μὴ φορᾶτε καπέλλα μὲ ψηλὰ φτερά. (4)

ΤΑ ΥΦΑΣΜΑΤΑ

● Σὲ σᾶς πηγαίνουν ὑφάσματα κλαδωτά, μὲ μεγάλα τετράγωνα, μὲ μεγάλα λουλούδια. (5). Διαλέγετε ὄχι χτυπητοὺς χρωματισμούς.

● Ἀποφεύγετε τὰ πολὺ ἀνοιχτὰ φορέματα ὅταν εἶναι φτιαγμένα ἀπὸ ἕνα ὑφασμα. "Αν θέλετε νὰ φορέσετε ἄσπρο φόρεμα, βάλτε μιὰ γαρνιτούρα ἀπὸ ζωηρὸ χρῶμα, ποὺ θὰ κόψη τὴ γραμμὴ (ζώνη π. χ.). Μὴ φορᾶτε φορέματα μὲ κάθετες γραμμές. (6)

ΤΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ

● Τώρα ποὺ ξέρετε τί ὕφασμα θὰ χρησιμοποιήσετε, δὲν ἀπομένει παρὰ νὰ διαλέξετε τὸ σχῆμα.

● Καὶ πρῶτα-πρῶτα τὸ ντεκολτέ: πρέπει νὰ εἶναι τετράγωνο ἢ νὰ ἔχη σχῆμα τραπεζοειδές. Μπορεῖτε νὰ στολίσετε τὸ λαιμό σας μ' ἕνα στρογγυλὸ γιακαδάκι (7). Ἀποφεύγετε ὅμως τὰ μυτερὰ ντεκολτέ, ποὺ σᾶς κάνουν ψηλότερη. (8)

● Γιὰ τὸν ἴδιο λόγο, τὸ κορσάζ ἀπὸ τὰ φορέματά σας πρέπει νὰ εἶναι ντραπὲ μὲ ἀμπιεσεμάν, μὲ διπλὴ σειρὰ κουμπιά.

● Μὰ καὶ οἱ φοῦστες σας πρέπει νὰ εἶναι τέτοιες ποὺ νὰ σᾶς δείχνουν κοντήτερη. Οἱ φουστες ντραπὲ ἢ μὲ λεπτὸ πλισσέ, εἶναι ὅ,τι πρέπει γιὰ σᾶς. Δὲν πρέπει νὰ εἶναι πολὺ μακρυές.

ΤΑ ΤΑΓΙΕΡ

● Τὸ ταγιὲρ εἶναι γιὰ ὅλες τὶς γυναῖκες τὸ ἰδανικώτερο φόρεμα, γιατί, ἀνάλογα μὲ τὶς περιστάσεις, ἀλλάζοντας τὰ ἀξεσουὰρ — μπλούζα, παπούτσια, γάντια — μπορεῖ νὰ φορεθῆ τόσο γιὰ τὴν ἐργασία, ὅσο καὶ γιὰ μιὰ συγκέντρωση ἢ τελετή, ἂν εἶναι ἀρκετὰ σκούρο.

● Μὰ σὲ σᾶς χρειάζεται μιὰ βέστα σταυρωτή, μὲ δυὸ κουμπιὰ ἢ περισσότερα ἂν προτιμᾶτε. Τὰ ταγιὲρ τὸ φθινόπωρο θὰ εἶναῖ κλειστά, ἀρκετὰ ψηλά. Οἱ τσέπες πρέπει νάναι ἐλαφρὰ ἀποσπασμένες ἀπὸ τὴ βέστα γιὰ νὰ σᾶς κάνουν πιὸ γεμάτη. Οἱ φοῦστες θὰ εἶναι μὲ δύο πιέτες (9).

● Θ' ἀποφεύγετε τὰ «ἴσια» ταγιέρ, δηλαδὴ τὶς μονόπετες βέστες, μὲ τὰ στενὰ καὶ πολὺ μακρυὰ ρεβέρ. Ἐπίσης ἡ φούστα δὲν πρέπει νάναι χωρὶς πιέτες (10).

ΟΙ ΒΕΣΤΕΣ, ΟΙ ΜΠΛΟΥΖΕΣ ΚΑΙ ΤΑ ΠΑΝΩΦΟΡΙΑ

● Οἱ βέστες φέτος εἶναι φαρδειὲς καὶ σᾶς πηγαίνουν πολὺ καλά, ὅπως καὶ τὰ μπολερό.

● Τὰ «μπλουζὸν» ἔχουν ἐφευρεθῆ γιὰ τὶς ψηλὲς γυναῖκες. Μπορεῖ νὰ εἶναι ζωηροῦ χρώματος καὶ νὰ συνοδεύωνται ἀπὸ μιὰ φούστα ἀντιθέτου χρώματος. Αὐτὴ ἡ ἀντίθεσι τῶν χρωματισμῶν «κόβει», μπορεῖ νὰ πῆ κανείς, τὴ σιλουέτα.

● Γιὰ νὰ σᾶς κάνουν τὰ πανωφόρια μὲ τὰ μεγάλα καρὸ καὶ τὴ φαρδειὰ ζώνη, καθὼς καὶ οἱ κάπες, ποὺ ξανάγιναν τώρα πάλι τῆς μόδας. (11)

● "Οταν διαλέξετε μιὰ φαρδειὰ βέστα ἢ ἕνα μπολερό, προσέξτε πολὺ τὸ μάκρος τους. Δὲν πρέπει νάναι μήτε πολὺ μακρυά, μήτε πολὺ κοντά. (12)

ΤΑ ΒΡΑΔΙΝΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ ΚΑΙ ΤΑ ΠΑΠΟΥΤΣΙΑ

● Γιὰ τὸ βράδυ νὰ διαλέγετε ἕνα φαρδὺ φόρεμα. "Αν σᾶς ἀρέσουν οἱ ἀνοιχτοὶ χρωματισμοί, διακοσμῆστε τὸ βραδυνό σας φόρεμα μὲ μιὰ ζώνη ζωηροῦ χρώματος. (13)

● Ἀποφεύγετε τὰ πολὺ στενὰ φορέματα. (14)

● "Οσον ἀφορᾶ τὰ παπούτσια, δὲν πρέπει νὰ διαλέγετε παπούτσια μὲ ψηλὸ τακούνι (16). Ἡ σημερινὴ μόδα ἐπιτρέπει τὰ ἴσια ἀκόμα καὶ μὲ τουαλέτα. (15)

ΚΑΛΟ ● ΚΑΚΟ

ΑΝΑΛΟΓΑ ΜΕ ΤΟ ΥΨΟΣ ΣΑΣ

ΑΝ ΕΙΣΘΕ ΠΟΛΥ ΚΟΝΤΗ φφφ

Αν έχετε ύψος 1.55 μ., είσθε πράγματι κοντή. Άλλὰ μὴν ἀπελπίζεσθε. Πολλοὶ ἄνδρες προτιμοῦν τὶς μικροκαμωμένες γυναίκες. Πρέπει ὅμως νὰ ἔχετε τὸ νοῦ σας νὰ μὴν παχύνετε καὶ νὰ μὴ χάσετε οὔτε ἕνα πόντο ἀπὸ τὸ ὕψος σας

ΤΑ ΚΑΠΕΛΛΑ ΚΑΙ ΤΑ ΜΑΛΛΙΑ

● Τὰ φουντωτὰ μαλλιὰ δὲν εἶναι πιὰ τῆς μόδας. Φτιάξτε τα ὀντουλὲ καὶ γυρίστε τα πρὸς τὰ πάνω. Μπορεῖτε νὰ φτιάξετε ἐπίσης μπουκλίτσες ποὺ νὰ κρύβουν ἢ ὄχι τ' αὐτιά. (18)

● "Οποιο χτένισμα κι' ἂν διαλέξτε, τὰ μαλλιὰ δὲν πρέπει νὰ πέφτουν μακρυὰ στοὺς ὤμους σας, γιατὶ ἐκτὸς τοῦ ὅτι δὲν εἶναι πιὰ τῆς μόδας, ἂν εἶσθε κοντὴ οἱ ἄντρες θὰ προσέχουν μόνο αὐτά (17).

● Νὰ φορᾶτε μπερέ, τὸκ καὶ γενικὰ μικρὰ καπέλλα μὲ στενὰ μπόρ. Οἱ γαρνιτοῦρες, ποὺ προσθέτουν ὕψος, ἐπιβάλλονται. (20) Θὰ σᾶς κάνουν πιὸ κοντὴ τὰ καπέλλα μὲ τὰ μεγάλα μπόρ. (19

ΚΑΚΟ ● ΚΑΛΟ

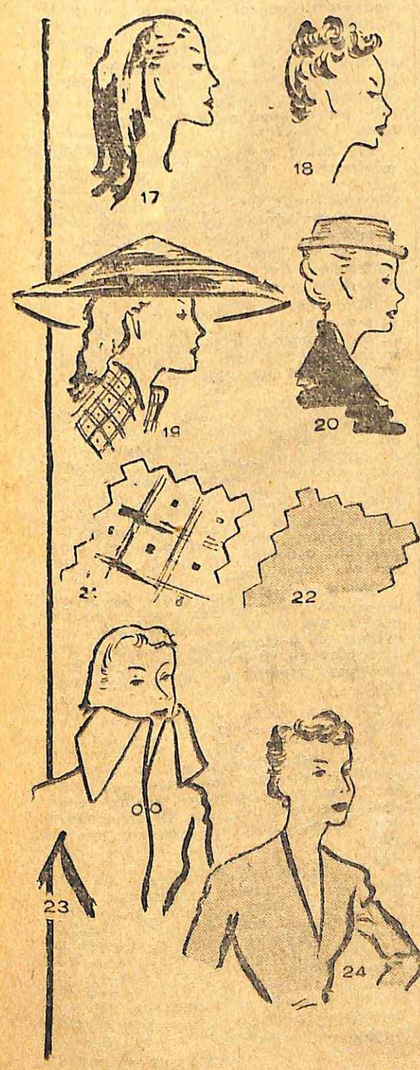

ΤΑ ΥΦΑΣΜΑΤΑ

● "Ολα τὰ μονόχρωμα ὑφάσματα σᾶς πηγαίνουν. Πρέπει μονάχα νὰ διαλέγετε χρωματισμοὺς ποὺ νὰ ταιριάζουν μὲ τὸ χρῶμα τοῦ προσώπου σας καὶ τὸ χρῶμα τῶν μαλλιῶν σας. (22)

● Δὲν πρέπει νὰ χρησιμοποιῆτε κλαδωτὰ ὑφάσματα, σκωτσέζικα μὲ μεγάλα καρό, καὶ ὑφάσματα μὲ φαρδειὲς ρίγες. Οἱ ρίγες, ἀκόμα καὶ οἱ πιὸ στενές, δὲν πρέπει ποτὲ νὰ εἶναι ὁριζόντιες, ἀλλὰ κάθετες. (21)

ΤΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ

● Τὰ μυτερὰ ντεκολτὲ θὰ σᾶς δείξουν πιὸ ψηλή. (24)

● Ἀποφεύγετε ὅλα τὰ ντεκολτὲ ποὺ δείχνουν τὴ γυναίκα πιὸ χοντρή. Τὰ τετράγωνα ἢ σὲ σχῆμα τραπεζιοῦ ντεκολτέ. Τοὺς ψηλοὺς γιακάδες, ποὺ κλείνουν ὅλο τὸ λαιμό. (23)

● Τὰ κορσὰζ πρέπει νὰ εἶναι ἴσια καὶ στενά, χωρὶς πολλὲς γαρνιτοῦρες.

● Τὰ ἀμπιεσεμὰν, ποὺ κόβουν τὸν κορμὸ στὰ δύο, οἱ τσέπες πάνω στὸ στῆθος, τὰ πολὺ φαρδειὰ κιμονό, δὲν εἶνε γιὰ σᾶς.

● Οἱ φοῦστες τῶν φορεμάτων σας πρέπει ἐπίσης νὰ εἶναι ἁπλές, καὶ νὰ ἔχουν πιέτες ποὺ θὰ σᾶς δείξουν ψηλότερη. Τὰ φορέματα τῶν κοντῶν γυναικῶν πρέπει νὰ εἶναι λίγο πιὸ μάκρυὰ ἀπὸ τῶν ἄλλων...

● Οἱ φοῦστες μὲ τὶς μεγάλες πιέτες, ποὺ εἶναι πολὺ τῆς μόδας, κάνουν μόνο γιὰ τὶς γυναῖκες μὲ κανονικὸ ὕψος.

Μὴν κόβετε τὴ σιλουέτα σας μὲ καμμιὰ ζώνη καὶ μάλιστα ζωηροῦ χρώματος.

ΤΑ ΤΑΓΙΕΡ

● Μπορεῖτε νὰ φορᾶτε ταγιέρ, ἀλλὰ ἐντελῶς ἴσια, μὲ ἐσωτερικὲς τσέπες. Τὰ στενὰ ρεβὲρ θὰ σᾶς χαρίσουν μποϊ. "Αν εἶσθε καλοκαμωμένη, μὴ διστάζετε νὰ κάνετε στενὴ τὴ μέση. (25)

● Ἡ φούστα πρέπει νὰ εἶναι ἁπλή.

● Μὴ φορᾶτε ταγιὲρ φαντεζί μὲ διπλὴ σειρὰ κουμπιῶν. Οἱ πολλὲς γαρνιτοῦρες σᾶς κονταίνουν ἀκόμα περισσότερο (26)

ΟΙ ΒΕΣΤΕΣ ΚΑΙ ΤΑ ΠΑΝΩΦΟΡΙΑ

● Οἱ φαρδειὲς βέστες, ποὺ φορέθηκαν πολὺ φέτος, εἶναι πολὺ πρακτικές.

"Αν θέλετε κι' ἐσεῖς νὰ φορέσετε τέτοια βέστα — ποὺ κατ' ἀρχὴν δὲν σᾶς τὸ συνιστοῦμε — τότε πρέπει νὰ τὴ διαλέξετε νὰ εἶναι τοῦ ἰδίου χρώματος μὲ τὴ φούστα σας, γιὰ νὰ μὴν κόψετε τὴ σιλουέτα σας στὰ δύο. Πρέπει ἐπίσης νὰ εἶναι ἀρκετὰ στενὴ κι' ἀρκετὰ κοντή. Τὰ ρεβὲρ πρέπει νὰ εἶναι στενὰ καὶ τὸ κουμπωμα ἁπλό. (28)

● Τὸ σκωτσέζικο ὕφασμα σᾶς ἐλκύει γιὰ ἕνα πανωφόρι; Τότε διαλέξτε το σὲ σχέδια ἁπλὰ κι' ὄχι μὲ ζωηρὰ χρώματα (27). Τὸ πανωφόρι θὰ εἶναι ἴσιο. Μποροῦμε νὰ ποῦμε γιὰ τὸ πανωφόρι αὐτὸ τὰ ἴδια ποὺ εἴπαμε γιὰ τὴ βέστα.

● Ποτὲ δὲ θὰ βάλετε στὸ πανωφόρ σας ζώνη.

● Τὰ μπλουζὸν δὲν εἶναι φτιαγμένα γιὰ σᾶς.

ΒΡΑΔΥΝΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ ΚΑΙ ΠΑΠΟΥΤΣΙΑ

● Τὸ βραδυνό σας φόρεμα πρέπει νάναι ἁπλὸ καὶ ἴσιο. Μπορεῖτε, ἂν σᾶς ἀρέσῃ, νὰ ἔχετε μεγάλο ντεκολτὲ καὶ νὰ φορᾶτε ἕνα πολὺ κοντὸ μπολερό, ἀπὸ τὸν ἴδιο χρωματισμὸ μὲ τὸ φόρεμά σας. (30)

Ἀλλὰ μὴ φορᾶτε φαρδειὰ φορέματα, μὲ δολὰν καὶ μὲ πολλὰ χρώματα. (29

● Μὴ φορᾶτε χοντρὰ παπούτσια, ποὺ θὰ σᾶς κάνουν πόδια δυσανάλογα μὲ τὸ ἄλλο σας σῶμα (31), οὔτε παπούτσια μὲ πάρα πολὺ ψηλὰ τακούνια, ποὺ θὰ σᾶς δώσουν ἕνα ἐξεζητημένο ὕψος.

● Τὰ ψηλὰ τακούνια εἶναι φτιαγμένα γιὰ σᾶς. Θὰ σᾶς ψηλώσουν. (32) Γιὰ τὰ σπὸρ ἢ γιὰ τὸν περίπατο θὰ διαλέξτε δίσολα παπούτσια.

ΚΑΚΟ ● ΚΑΛΟ

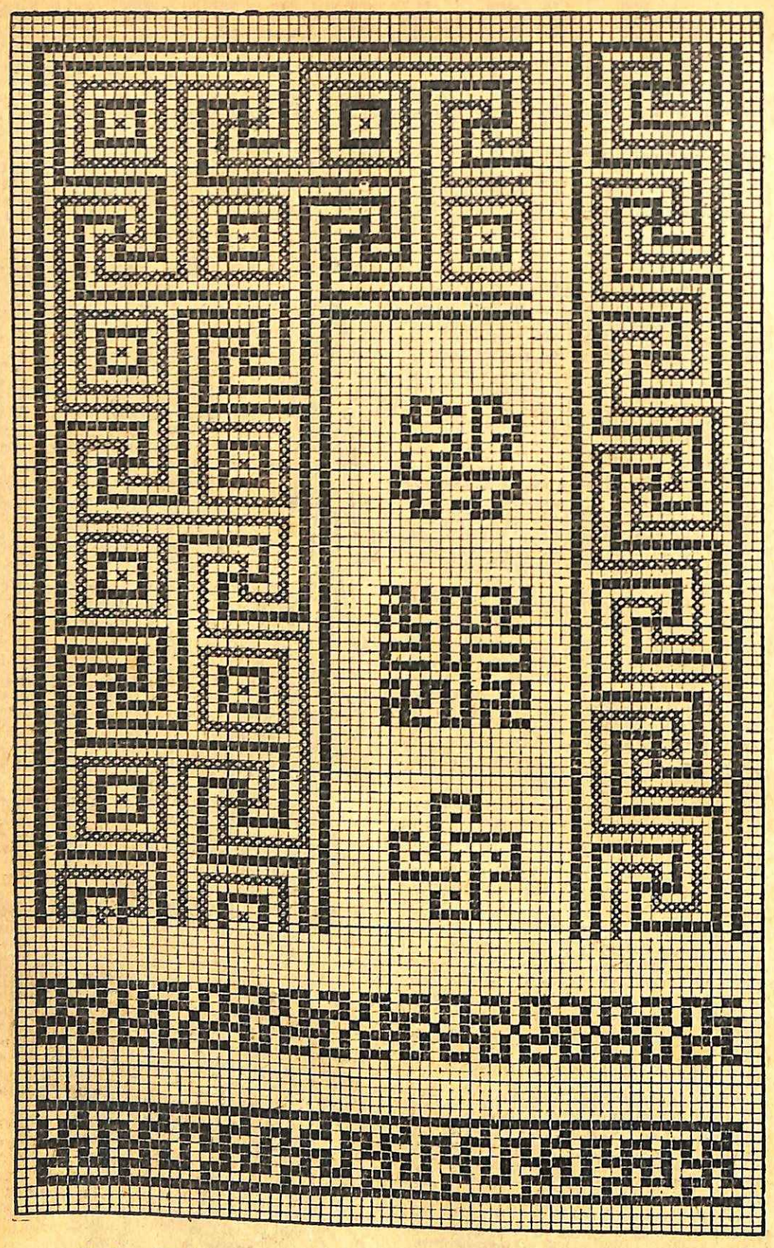

ΜΠΟΡΝΤΟΥΡΑ ΓΙΑ ΚΑΡΕ ΝΤΕ ΤΑΜΠΛ

Καὶ σὲ προηγούμενα τεύχη μας δημοσιεύσαμε σχέδια γιὰ μετρητὲς μπορντοῦρα κατάλληλες νὰ κεντηθοῦν σὲ καρὲ ντὲ τάμπλ καὶ ἄλλα ἐργόχειρα τοῦ σπιτιοῦ. Μὲ τὴν πεποίθησι ὅτι ἐξυπηρετοῦμε τὶς ἀναγνώστριές μας, δίνομε σήμερα μιὰ θαυμάσια μετρητὴ μπορντούρα, μὲ τὸν ἑλληνικώτατο μαίανδρο. Ὁ μαίανδρος γίνεται διπλὸς στὸ καρὲ ντὲ τάμπλ, τὸ σεμαίν ντέ τάμπλ ἢ τὸ τραπεζομάντηλο τοῦ τσαγιοῦ καὶ μονὸς στὰ πετσετάκια. Ἂν προτιμᾶτε στενὲς μπορντοῦρες ἀσφαλῶς θὰ σᾶς ἐξυπηρετήσουν οἱ στενὲς μπορντοῦρες στὴ βάσι τῆς σελίδος. Στὴν περίπτωσι αὐτὴ θὰ κεντήσετε στὶς τέσσαρες γωνιὲς τοῦ καρὲ καὶ στὴ μία γωνία κάθε πετσετούλας ἕνα ἀπὸ τὰ τρία ἰωνικὰ κοσμήματα ποὺ βλέπετε στὸ κέντρο

ΠΡΕΠΕΙ Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΝΑ ΤΑ ΛΕΗ ΟΛΑ ΣΤΟΝ ΑΝΔΡΑ ΤΗΣ;

Τὸ φόρεμά σας τι καλοκαιρινό, μὲ τὰ λουλούδια, σᾶς πήγαινε θαυμάσια, σᾶς ἔκανε πολὺ πιὸ μικρὴ ἀπ' ὅτι εἴσαστε καὶ τὸ ἄρωμα ποὺ εἴχατε βάλει ἦταν σὰ νὰ ἔλεγε «ἀκολουθῆστε με, κύριε!»

Κι' ὅμως δὲν θελήσατε νὰ κατακτήσετε κανέναν ἄντρα κι' οὔτε εἴχατε βάλει καμμιὰ κακὴ σκέψι στὸ μυαλό σας.

Εἴχατε ἁπλούστατα ντυθῆ ἔτσι γιατὶ εἶναι καλοκαίρι, γιατὶ ὅλα εἶναι φωτεινά, χαρούμενα, ὁμορφα, γελαστά.

Εἴσαστε λοιπὸν γεμάτη γοητεία καὶ ἦταν φυσικὸ κάποιος ἄγνωστος ἢ γνωστὸς νὰ σᾶς πλησίασε, νὰ σᾶς κύτταξε ἐπίμονα καὶ νὰ σᾶς εἶπε μικρὰ ἀσήμαντα πράγματα, μερικοὶ ἔξυπνα ἢ ἀνιαρὰ κοπλιμέντα.

Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς πιθανὸν νὰ ἦταν κάποιος ποὺ τὸν εἴχατε συναντήσει πολλὲς φορὲς σὲ κάποιο φιλικό σας σπίτι. Πάντοτε ἔδειχνε πὼς ἐνδιαφερόταν γιὰ σᾶς, μὰ τὴ φορὰ αὐτὴ εἶχε περάσει τὰ ὅρια.

«Τὶ ἀναίδεια, ἀφοῦ ξαίρει πὼς εἶμαι παντρεμένη! Θὰ τὸ πῶ στὸν ἄντρα μου ὅταν γυρίση τὸ βραδυ στὸ σπίτι...» Ὅταν ὅμως ἠρεμήσατε σκεφθήκατε: «Μὰ πρέπει ἀραγε νὰ τοῦ τὸ πῶ; Χωρὶς ἀμφιβολία θὰ θυμώση. Εἶναι ἱκανὸς νὰ πάη νὰ τοῦ ζητήση τὸ λόγο. Θὰ γίνη σούσουρο... Δὲν ὀφείλω, ὅμως νὰ τὰ λέω ὅλα στὸν ἄντρα μου;»

Τὶ συμβουλὴ νὰ δώση κανεὶς σὲ μιὰ τέτοια περίπτωσι; Οἱ περισσότερες γυναῖκες βρεθήκαμε ἢ θὰ βρεθοῦμε σὲ μιὰ παρόμοια κατάστασι μιὰ φορὰ τουλάχιστο στὴ ζωή μας. Πῶς νὰ τὴν ἀντιμετωπίσουμε;

Τὸ πᾶν ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸ χαρακτήρα σας κι' ἀπὸ τὸ χαρακτήρα τοῦ συζύγου σας. Ἂν εἶσθε ἀπολύτως βέβαιη ὅτι εἶσθε ἀθῶα, καλύτερα εἶναι νὰ ταχτοποιήσετε τὸ ζήτημα μόνη σας. Μὲ λίγα σοβαρὰ κι' ἀξιοπρεπῆ λόγια μπορεῖτε νὰ βάλετε τὸν «ἀναιδῆ» στὴ θέσι του καὶ νὰ τοῦ δώσετε νὰ καταλάβη ὅτι εἶσθε ἀπὸ τὶς γυναῖκες ποὺ ἀγαποῦν τὸν ἄντρα τους καὶ σέβονται τὴ συζυγικὴ πίστι καὶ τὸν ἑαυτό τους.

Ἂν φυσικὰ ὁ κύριος αὐτὸς δὲν πεισθῆ κι' ἐξακολουθήση νὰ σᾶς ἐνοχλῆ τότε ἀσφαλῶς πρέπει νὰ καταφύγετε στὴν προστασία τοῦ συζύγου σας. Μὰ γιὰ νὰ φθάσετε σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο πρέπει νὰ ἔχετε ἐξαντλήσει προηγουμένως ὅλα τὰ ἄλλα μέσα,

Γιατὶ δὲν πρέπει νὰ ξεχνᾶτε ὅτι ὁ σύζυγός σας πιθανὸν νὰ εἶναι ζηλιάρης καὶ νὰ δημιουργήση δυσάρεστα ζητήματα. Ἀλλὰ αὐτὸ δὲν θὰ ἦταν τόσο σοβαρὸ ὅσο τὸ γεγονὸς ὅτι δὲν ἀποκλείεται νὰ γεννηθοῦν μέσα του ἀμφιβολίες γιὰ τὴν τιμιότητά σας, πρᾶγμα, ποὺ θὰ δηλητηριάση πολὺ σοβαρὰ ἴσως τὴν ἀγάπη του γιὰ σᾶς.

Γι' αὐτὸ τὸ ἐπαναλαμβάνομε τὸ καλύτερο εἶναι σὲ τέτοιες περιπτώσεις, νὰ ἀποφύγετε νὰ πῆτε τίποτα στὸν ἄντρα σας. Εἶσθε νέα, εἶσθε ὡραία κι' εἶναι φυσικὸ νὰ δέχεσθε τὶς ἐπιθέσεις τῶν ἀνδρῶν. Μὰ δὲν θὰ ζητήσετε, παρὰ μόνο ὅταν εἶναι ἀπόλυτος ἀνάγκη τὴν βοήθεια τοῦ συζύγου σας γιὰ νὰ τὶς ἀποκρούσετε. Διὰ τὶς συνηθισμένες κι' ἀσήμαντες περιπτώσεις ὀφείλετε νὰ ἔχετε ἐσεῖς ὅλη τὴν ἱκανότητα νὰ τὸ κάνετε αὐτὸ μόνη σας.

ΜΑΡΙΑ ΛΕΜΠΡΕΝ

Γιὰ νὰ γνωρίσετε καλύτερα τὸν ἑαυτό σας

Η ΨΥΧΟΛΟΓΙΑ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

ΕΙΛΙΚΡΙΝΕΙΑ, ΨΕΜΑ

Ἡ γυναίκα ἔχει, ὅπως εἴπαμε, ὑπεραφθονία φαντασίας. Κι' ἀπ' αὐτὸ τὸ γεγονὸς προέρχεται ἡ πολλὴ της περιέργεια, ἡ εὔκολη χαρά της, ἡ προσοχή, ποὺ δίνει στὸν ἔξω κόσμο, ἀλλὰ καὶ παράλληλα κι' ἡ ἀπροσεξία της, ἡ μεταβλητότητά της καὶ τὸ πείσμα της.

Ἄλλη συνέπεια τοῦ πληθωρισμοῦ τῆς φαντασίας της εἶναι ἡ ἀλλοίωσι, ποὺ κάνει τῆς πραγματικότητος καὶ σ' αὐτὴ τὴν ἀλλοίωσι δίνει τὸ ὄνομα τῆς ψευτιᾶς. Κι' ὅμως, ἂν ὑπάρχη πλάσμα, ποὺ δὲν ἀνέχεται τὴν ψευτιά, τὴν προσποίησι, τὴν ἀπάτη καὶ τὰ διφορούμενα, αὐτὸ εἶναι ἡ γυναίκα. Κι' αὐτὸ ἐννοεῖται εὔκολα, ἂν σκεφθοῦμε τὴν ἀνάγκη της νὰ ἐξωτερικεύεται,—τὴν εὐκολία ποὺ ἔχει νὰ ἐκμυστερεύεται— κι' ὅταν ἀκόμη ἡ κοινοποίησι τῶν μυστικῶν της μπορεῖ νὰ τὴν βλάψη. Ὄχι μονάχα δὲν μπορεῖ νὰ συγκρατήση ἐσκεμμένα, γιὰ τὸ ἀτομικό της συμφέρον, ὅ,τι νομίζει ἀντίθετο μὲ τὴν πραγματικότητα, ἀλλὰ καὶ ὅ,τι μπορεῖ νὰ τῆς κάνη κακό.

Ἀπὸ φόβο τῆς ἀνακριβείας, ἀπὸ φόβο μήπως δὲν δειχτῆ ἀρκετὰ ἀληθινή, ἡ Ντοϋμήπως δὲν δειχτῆ ἀρκετὰ ἀληθινή, ἡ Ντοϋζε, ἡ μεγάλη Ἰταλίδα ἠθοποιός, ἡ φίλη τοῦ Ντ' Ἀννούτζιο, ἀρνήθηκε νὰ γράψη τὴν αὐτοβιογραφία της. Ἡ Ντοΰζε εἶχε γράψει τὴν ἑξῆς γνώμη: «Ἡ ζωὴ δὲν ἔχει καμμιὰ ἀξία ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ἀναζήτησι τῆς ἀλήθειας».

Ἡ γυναίκα ἔχει ἐφεύρει αὐτὴν τὴν πολὺ ἐπικίνδυνη συνήθεια νὰ ὁρκίζεται στὸν ἄνδρα της καὶ νὰ βάζη κι' αὐτὸν νὰ τῆς ὁρκίζεται ἀμοιβαία πίστι καὶ πὼς κι' ὁ ἕνας κι' ὁ ἄλλος, ἂν συμβῆ νὰ δώσουν ἀλλοῦ τὴ καρδιά τους, θὰ τὸ ἐξομολογηθοῦν ἀμοιβαία! Ἡ γυναίκα, ὅταν ἀγαπήση, δὲν συγκρατιέται καὶ μὲ κίνδυνο νὰ χάση καὶ τὸν ἄνδρα της καὶ τὴν ὑπόληψι τοῦ κόσμου, τὸ φωνάζει δεξιὰ κι' ἀριστερά, γιατὶ δὲν μπορεῖ νὰ ζήση «μέσα στὸ ψέμα», δὲν θέλει νὰ πιστεύουν οἱ ἄλλοι, πὼς ἔχει αἰσθήματα ποὺ δὲν ἀνταποκρίνονται στὴν πραγματικότητα—ἐνῶ ὁ ἄνδρας σὲ παρόμοια περίπτωσι κρύβεται χωρὶς νὰ ἐνοχλῆται ἡ συνείδησί του.

Μιλοῦμε γιὰ τὸ γενικὸ τύπο τῆς γυναίκας γιατὶ συμβαίνει συχνὰ νὰ ὑπάρχουν γυναῖκες ὑποκρίτριες κι' ἄνδρες μυστικοί.

Ἂν πολλὲς γυναῖκες γίνοντα ιφεμινίστριες, δηλ. ζητοῦν τὴν ἐξίσωσι τῶν δύο φύλων καὶ τὴν ἐλευθερία τους, αὐτὸ ὀφείλεται στὴν ἀνάγκη, ποὺ αἰσθάνονται νὰ ζοῦν «χωρὶς ψέματα».

♣

Ὅ,τι γίνεται μὲ τὰ συναισθήματα, τὸ ἴδιο γίνεται μὲ τὶς πεποιθήσεις. Ὁ ἄνδρας πολὺ εὔκολα σιωπᾶ, ἀπὸ συμφέρο ἢ ὑπολογισμό, προκειμένου γιὰ τὶς πολιτικές, τὶς κοινωνικές, τὶς καλλιτεχνικὲς καθὼς καὶ τὶς ἐπιστημονικὲς του πεποιθήσεις — καὶ μάλιστα δὲν πολυσκοτίζεται ν' ἀλλάξη τὶς πεποιθήσεις του κατὰ τὶς περιστάσεις, ἀπὸ «καιροσκοπισμό». Τούναντίον ἡ γυναίκα τὸ θεωρεῖ παράβασι καθήκοντος, ἔλλειψι ἀξιοπρεπείας ὄχι μονάχα νὰ παραδεχτῆ τὶς γνῶμες τοῦ συνομιλητοῦ της, ἀλλὰ καὶ τὸ νὰ σιωπήση. Εἴτε τὶς συμφέρει εἴτε ὄχι θ' ἀντιλέξη καὶ θὰ ἐπιμείνη σ' ὅ,τι αὐτὴ νομίζει σωστό.

Ἡ γυναίκα λοιπὸν εἶναι πολὺ πιὸ εὐσυνείδητη, πολὺ πιό εἰλικρινὴς ἀπὸ τὸν ἄντρα, ἀλλ' ἡ φαντασία της τὴν παρασύρει πολὺ πιὸ πέρα ἀπὸ τὶς καλές της προθέσεις. Ρωτῆστε ἕναν ἄντρα καὶ μιὰ γυναίκα πῶς καὶ μὲ ποιὰ πρόθεσι, ἀπὸ ποιὰ ἐλατήρια κάνουν μιὰ πρᾶξι ποὺ δὲν εἶναι κακὴ καθ' ἑαυτήν καὶ ποὺ δὲν ἔχουν κανένα συμφέρον νὰ κρύψουν τὴν γένεσί της. Ὁ ἄντρας θὰ σᾶς πῆ τὴν ἀλήθεια κι' οὔτε του κατεβαίνει στὸ μυαλὸ νὰ σᾶς φανερώση ἄλλην αἰτία κι' ἄλλην πρόθεσι ἀπὸ τὴν πραγματική. Ἡ γυναίκα θὰ σᾶς πῆ μιὰν ἀνακριβῆ αἰτία καὶ πρόθεσι· γιατὶ μόλις τὴν ρωτήσετε, θὰ καταλάβη ἀμέσως τί ἀπάντησι περιμένετε καὶ αἰσθάνεται τὸν πειρασμὸ νὰ σᾶς τὴν δώση. Ἀφ' ἑτέρου μέσα στὸ πνεῦμα της εἰσορμοῦν πλῆθος γενεσιουργὲς αἰτίες καὶ προθέσεις λόγῳ τῆς εὐέξαπτης φαντασίας της, ποὺ θὰ μποροῦσαν νὰ εἶναι ἀληθινὲς καὶ ποὺ τὶς συγχέει μὲ τὶς ἀληθινές. Θὰ σᾶς δώση λοιπὸν μιὰ ἀπάντησι, ποὺ θὰ εἶναι ἐν μέρει σωστή, ἐν μέρει συνειδητὴ καὶ ἐν μέρει ἀσυνείδητη, δηλ. θὰ σᾶς πῆ ἕνα θελληματικό μαζὶ κι' ἀθέλητο ψέμα. Ἂν ἔβαζε λίγη προσπάθεια θελήσεως, θὰ σᾶς ἔλεγε τὴν πλήρη ἀλήθεια.

Ἂν τώρα ἔχη καὶ συμφέρο νὰ κρύψη τὴν ἀλήθεια, τότε ἡ φαντασία της θὰ τῆς ὑποβάλη κ' ἡ ἴδια νὰ ἐφεύρη ἕνα σωρὸ ἐξηγήσεις διαφορετικὲς ἀπὸ τὶς πραγματικές, δηλ. ἕνα σωρὸ ψευτικὲς ἐξηγήσεις. Καὶ δὲν ἔχει, δυστυχῶς, καὶ τὴ λογικὴ τοῦ ἀντρὸς γιὰ νὰ συγκρατηθῆ μέσα στὰ ὅρια τῆς πραγματικότητας. Καὶ δὲν αἰσθάνεται καμμιὰ δυσκολία νὰ ὑποστηρίξη τὰ πιὸ ἀντιφατικὰ πράγματα. Καὶ θεωρεῖ πραγματικὰ πλῆθος πράγματα, ποὺ ὑπάρχουν μονάχα στὴ φαντασία της. Καὶ καυχιέται γιὰ πράγματα, ποὺ δὲν ἔχει.

♣

Ἂν ψέμα θὰ πῆ νὰ ὑποστηρίξουμε πράγματα διαφορετικὰ ἀπ' τὰ ἀληθινά, τότε ἡ γυναίκα ψεύδεται περισσότερο ἀπὸ τὸν ἄντρα. Ἀλλ' αὐτὴ της ἡ ψευδομανία δὲ βρίσκεται σὲ ἀντίθεσι μὲ τὴν εἰλικρίνεια της, μὲ τὴν εὐσυνειδησία της: εἰλικρίνεια καὶ ψευτιὰ εἶναι δίδυμα τέκνα τῆς φαντασίας της.

Ὁ ἄντρας ψεύδεται κι' αὐτός, ἀλλὰ ποσοτικὰ λιγώτερο ἀπὸ τὴ γυναίκα. Γιατί, μὴ ἔχοντας τόσο εὐκίνητη τὴ φαντασία, πρέπει νὰ βάλη μεγάλη διανοητικὴ προσπάθεια γιὰ ν' ἀλλοίωση τὰ πράγματα, ἐνῶ τοῦ εἶναι πολὺ εὐκολώτερο νὰ πῆ τὴν ἀλήθεια.

Ὁ ἄντρας ψεύδεται μονάχα, ὅταν ἔχη συμφέρο. Κ' ἔτσι ψεύδεται ἐκ προθέσεως. Ζητεῖ νὰ γελάση τὸν ἄλλον, ἐνῶ ἡ γυναίκα ψεύδεται χωρὶς προθεσι καὶ χωρὶς τὴν ἀνάγκη νὰ γελάση τὸν ἄλλον — μόνο καὶ μόνο, γιατὶ κακοξεχωρίζει τὰ ἀληθινὰ ἀπὸ τὰ φανταστικά.

Ὅταν ὅμως ἡ γυναίκα κινῆται ἀπὸ ζήλεια, ἀπὸ μῖσος, ἀπὸ αἴσθημα ἐκδικήσεως, τότε περνᾶ ἀπὸ τὸ ἀθέλητο ψέμα στὸ θελληματικό, στὴ συκοφαντία καὶ μὲ τὴν εὐχέρεια τῆς φαντασίας της ἐφευρίσκει πλῆθος λεπτομέρειες ἀπείρως φοβερώτερες ἀπὸ κεῖνες, ποὺ θὰ ἐφεύρισκε ὁ ἄντρας σὲ παρόμοιες περιπτώσεις, κ' ἔτσι καταντᾶ ἀδύνατο ν' ἀποκαταστήση ὁ ἀκούων τὴν ἀλήθεια.

ΖΩΝΤΑΝΕΜΑ ΤΩΝ ΑΨΥΧΩΝ

Ἡ ἀνάγκη ποὺ ἔχει ἡ γυναίκα νὰ ἐξωτερικεύεται, νὰ τὴν ἐννοοῦν οἱ ἄλλοι καὶ νὰ τοὺς ἐννοῆ, συνδυασμένη μὲ τὴν πολλὴ της φαντασία καὶ μὲ τὴν ταχύτητα τοῦ συνειρμοῦ τῶν ἰδεῶν της, τὴν οδηγεῖ σ' ἕναν παράξενο παραισθησιασμό, στὸ ζωντάνεμα τῶν ἀψύχων πραγμάτων. Κι' αὐτὴ της ἡ ἰδιότητα, ἐνῶ δὲν εἶναι λογική, εἶναι ὅμως χρήσιμη γιὰ τὴ μητρική της ἀποστολὴ καὶ χρήσιμη, ἴσως, καὶ γιὰ τὴν κοινωνία.

Ὅταν γεννηθῆ τὸ παιδί, δὲν ἔχει τίποτα γιὰ νὰ τὸ ἀγαπήση, ὅπως θὰ ἔχη μέσα σ' ὀλίγους μῆνες. Εἶναι ἕνα πρᾶγμα, ποὺ οὔτε αἰσθάνεται, οὔτε βλέπει, οὔτε χαίρεται, οὔτε ἀγαπᾶ, οὔτε μισεῖ. Γιὰ νὰ τὸ ἀγαπάη ἡ μάνα του μέχρι τρέλλας καὶ νὰ νομίζη πὼς κι' αὐτὸ τὴν ἀγαπᾶ, γιὰ νάναι πρόθυμη νὰ θυσιάζη τὴ ζωή της γι' αὐτὸ τὸ «ἀδρανὲς ὄν», πρέπει νὰ ἔχη τὴν ἱκανότητα νὰ τοῦ δίνη ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τὴν ψυχή, ποὺ θἄχη ἀργότερα· νὰ τὸ ζωντανεύη!

Ὅταν μιὰ γυναίκα λέη, πὼς τὸ τραπέζι, ὅπου ἐργάζεται, τὸ παράθυρο ἀπὸ κάθεται, τὰ ψαλίδια της, ἡ δαχτυλήθρα της τῆς εἶναι «οἱ φίλοι της» καὶ πὼς «χωρὶς αὐτὰ δὲν μπορεῖ νὰ ζήση», δὲν λέγει ἁπλῶς μιὰν εἰκονικὴ φράσι· λέγει ὅλη τὴν πραγματικότητα.

Ἡ γυναίκα ζωντανεύει ὅ,τι τὴν περιβάλλει καὶ ποὺ ζῆ μὲ τὴν ἀδιάκοπη συντροφιά του: τὸ σπίτι της, τὸ περιβόλι της, τὰ δέντρα της, τὰ ἐπιπλά της, τὶς γλάστρες της. Καὶ τ' ἀγαπᾶ σὰ νὰ εἶναι ζωντανά.

Εἶναι πολὺ γνωστὸ πόσο τὰ μικρὰ κοριτσάκια ἀγαπᾶνε τὶς κοῦκλες τους. Τὶς θεωροῦνε παιδιά τους ζωντανά. Τὶς κουβεντιάζουν, τὶς μαλλώνουνε, τὶς φιλοῦνε, τὶς πάνε περίπατο καὶ τρέμουν, ὅταν ἡ κούκλα τους... ἀρρωστήση. Ἀλλὰ κι' οἱ ἡλικιωμένες δὲν πάνε πίσω καὶ μάλιστα γυναῖκες διάσημες. Ἡ Ἐλισάβετ Μπράουνιγκ, ἡ μεγάλη Ἀγγλίδα ποιήτρια, ἡ Γεωργία Σάνδη, ἡ Ἰουλιέττα Λαμπέρ, ἡ Λάουδ Θόμψων μιλοῦσανε μὲ τὰ δέντρα τοῦ δάσους καὶ πιστεύανε, πὼς τὰ δέντρα τὶς νοιώθανε.

Ἡ Μαρία Μπασκίρτσεφ, ὅταν ἔφευγε ἀπὸ τὴν τσαρικὴ Ρωσία με πολλὴ της εὐχαρίστησι, τόσο ἤτανε συγκινημένη που ἄφινε τὸ σπίτι της γιὰ πάντα, φιλοῦσε κάθε του γωνιὰ καὶ κάθε ἔπιπλο καὶ κάθε ὕφασμα. Κι' ὅταν ἔγινε ὁ σεισμὸς τῆς Μεσσήνης (1908), τὰ κοριτσάκια, περιφρονώντας τὸ κρύο καὶ τὸν θάνατο, γυρίζανε μέσα στὰ ἐρείπια νὰ βροῦνε τὶς κοῦκλες τους, ὅπως θὰ ἔκαμνε καὶ μιὰ μάνα γιὰ νὰ βρῆ τὸ παιδί της.

Κάθε γυναίκα στενοχωριέται πολύ, ὅταν ἀποχωρίζεται ἀπὸ τὰ πράγματα, ποὺ ἔζησε μαζί τους, γιατὶ εἶναι γι' αὐτὴν γεμάτα ἀπὸ ἀναμνήσεις, πράγματα ἐμψυχωμένα. Μὲ πόση λύπη της ἀφίνει τὸ σχολεῖο γιὰ πάντα, τὸ οἰκοτροφεῖο ἢ τὸ παλιὸ σπίτι, γιὰ νὰ πάη σὲ ἄλλο. Μὲ πόση ἀγωνία βλέπει τὰ ἔπιπλά της νὰ πουλιοῦνται! Ὑπόφερε ὅσο κι' ἂν τῆς συνέβαινε νὰ πεθάνη κανένας οἰκεῖος της. Οἱ ψυχίατροι ἔχουν παρατηρήσει, πὼς ὁ ἀποχωρισμὸς τῆς γυναίκας ἀπὸ τὰ ἐπιπλά της, συχνὰ τῆς προκαλεῖ παραφροσύνη. Γι' αὐτὸ ὁ διάσημος ἀνθρωπολόγος Λομπρόζο ὑποστήριζε, πὼς πρέπει ὁ Νόμος σὲ περίπτωσι διαζυγίου νὰ ἐκχωρῆ τὰ ἔπιπλα στὴ γυναίκα.

Αὐτὴ ἡ ἰδιότητα τῆς γυναίκας νὰ ἐμψυχώνη τὰ ἄψυχα, προκαλεῖ συχνὰ παρεξηγήσεις μὲ τὸν ἄντρα. Ὁ ἄντρας σὰν ρεαλιστὴς ποὺ εἶναι, δὲν μπορεῖ νὰ καταλάβη αὐτὴ τὴν ἐάδυναμία τῆς γυναίκας του, τὴν περιφρονεῖ, τὴν κοροϊδεύει καὶ συχνὰ τὴν πληγώνει ἀνυποπτα.

Κι' ὅμως αὐτὸς ὁ παράλογος ἀνιμισμὸς τῆς γυναίκας εἶναι ὠφελιμώτατος καὶ στὸ σπίτι καὶ στὴν κοινωνία. Γιατὶ χει τὴν ψευδαίσθησι, πὼς περιβάλλεται ὁπὸ ἔμπιστα πλάσματα: τὰ ἔπιπλά της, τὶς γλάστρες της κλπ. Κι' ὅταν ὁ ἄντρας ἀμελῆ τὸ σπίτι του, ἡ γυναίκα δὲν τὸ ἀφίνει νὰ διαλυθῆ: τὸ ἀγαπᾶ, τὸ φροντίζει καὶ τὰ διατηρεῖ. Κι' ἔτσι μ' αὐτὴ της τὴν διατήρησι καὶ φροντίδα τοῦ σπιτιοῦ ὠφελεῖται καὶ ἡ κοινωνία.

Η ΣΟΥΖΑΝ ΧΕΫΓΟΥΟΡΝΤ

Σᾶς συμβουλεύει νὰ μείνετε ὡραῖες ἔστω κι' ἂν... παντρευτήκοτε

Η Σούζορ Χέϋγουαντ θεωρεῖται σήμερα ὡς μία ἀπὸ τὶς καλύτερες ἠθοποιοὺς τοῦ Χόλλυγουντ. Γεννήθηκε στὴ Ν. Ὑόρκη τὸ 1917 καὶ δοκίμασε γιὰ Μπροντγουαίη ὅταν ἦταν μόλις 18 ἐτῶν. Στὸ Χόλλυγουντ ἦρθε στὰ 1938 καὶ πάλαιψε σκληρὰ γιὰ νὰ κατορθώση νὰ ἀναδειχτῆ μόλις δὲ τὰ τελευταία χρόνια ἐπεθλήθη πλέον ὡς ἀστέρας πρώτου μεγέθους. Τὸ 1944 παντρεύθηκε καὶ ἔχει σήμερα δύο δίδυμα ἀγόρια ἡλικίας 5 ἐτῶν.

Ἡ Σούζαν Χέϋγουορντ, διατηρεῖ τὴν ὁμορφιὰ καὶ τὴν φρεσκάδα της καὶ τὸ πρόσωπό της εἶναι δροσερὸ σὰν κοριτσίστικο. Καθὼς λέει καὶ ἡ ἴδια, ἔμαθε πολλὰ πράγματα ἀπὸ τοὺς εἰδικοὺς τῶν στούντιο πάνω στὰ ζητήματα τῆς ὁμορφιᾶς καὶ μπορεῖ νὰ χρησιμοποιήση τὴν πεῖρα της γιὰ νὰ συμβουλέψη κι ἄλλες γυναῖκες.

«Τὸ κυριώτερο πρᾶγμα ποὺ ἔμαθα, λέει ἡ Χέϋγουορντ, εἶναι ὅτι μιὰ γυναίκα μπορεῖ νὰ περιποιῆται μόνη της τὸν ἑαυτό της καὶ ὅτι δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ καταφεύγη συνεχῶς στοὺς εἰδικούς. Δὲν λέω ὅτι μιὰ γυναίκα δὲν πρέπει νὰ προσέχη διαρκῶς τὸν ἑαυτό της καὶ νὰ εἶναι πάντα ὡραία, ἀλλὰ δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ τὴν ἀπασχολῆ συνεχῶς αὐτὸ τὸ ζήτημα. Μόνον σὲ ἐξαιρετικὲς περιπτώσεις πρέπει νὰ προσέχη πολὺ τὴν ἐμφάνισί της. Τὰ βράδυα ποὺ εἶναι νὰ βγοῦμε ἔξω μαζὶ μὲ τὸν ἄντρα μου, γυρίζω ἀπὸ τὸ στούντιο νωρίτερα γιὰ νὰ προφτάσω νὰ ἑτοιμαστῶ. Πρῶτ' ἀπ' ὅλα πλένω τὸ πρόσωπό μου μὲ σαπούνι καὶ νερὸ καὶ μετὰ βάζω μιὰ εἰδικὴ κρέμα ποὺ ἀπορροφάει τοὺς ἱδρῶτες καὶ μαλακώνει τὸ δέρμα. Ἐνῶ αὐτὴ ἡ κρέμα βρίσκεται ἀκόμα πάνω στὸ πρόσωπό μου, βουρτσίζω τὰ μαλλιά μου καὶ κάνω ἕνα θερμὸ μπάνιο. Ὅταν βγῶ τρίβω τὸ πρόσωπό μου μὲ μιὰ εἰδικὴ λοσιὸν καὶ φεύγει ἔτσι ἡ κρέμα. Κατόπιν κάνω μιὰ ἐντριβὴ στὸ πρόσωπο μὲ διάλυμα λεμονιοῦ μέσα σὲ νερό. Τὸ βρίσκω ὑπέρμαχο αὐτὸ γιατὶ βοηθάει τὴν κυκλοφορία τοῦ αἵματος καὶ δροσίζει γενικὰ τὸ πρόσωπο. Τὸ δέρμα εἶναι τὼρα πιὰ ἕτοιμο νὰ δεχτῆ τὸ μακιγιάζ του: φτιάξιμο τῶν φρυδιῶν, πολὺ λίγη κρέμα στὰ βλέφαρα πούδρα καὶ κραγιόν. Ὅλα αὐτὰ εἶναι καλύτερα νὰ μὴ μπαίνουν διὰ μιᾶς, ἀλλὰ σὲ τρία ἀλλεπάλληλα στρώματα. Λίγη δρομα ἀκόμα — καὶ εἶμαι ἐντελῶς ἑτοιμη.

»Αὐτὰ κάνω γιὰ τὶς «ἐξαιρετικὲς» περιπτώσεις, γιατὶ τὶς ἄλλες μέρες ἡ συνηθισμένη περιποίησις εἶναι πιὸ ἁπλή. Πάντως ὁ πρῶτος κανόνας γιὰ τὴν ὁμορφιά, τὸν ὁποῖον θὰ εἶχα νὰ συστήσω, εἶναι: πλήρης, ὑπερβολικὴ καθαριότης. Πλύσιμο τοῦ δέρματος συχνά, μὲ ἄφθονο σαπούνι καὶ νερό. Ἐγὼ προσωπικά, εἶμαι σαπουνόπληκτη. Πιστεύω ὅτι τὸ σαπούνι εἶναι ὁ πιὸ καινὲς καὶ... φτηνὸς βοηθὸς τῆς ὁμορφιᾶς μας.

»Δεύτερος κανόνας εἶναι: προφύλαγμα τοῦ δέρματος ἀπὸ τὸν ἥλιο, ὁ ὁποῖος τὸ ξεραίνει καὶ τοῦ ἀφαιρεῖ τὴ φυσικὴ του φρεσκάδα. Ὄχι βεβαια, νὰ φοβούμαστε τὸν ἥλιο, ἀλλὰ νὰ λαβαίνουμε τὰ μέτρα μας, γιὰ νὰ προφυλαγόμαστε ἀπ' αὐτόν. Τρίτος κανόνας εἶναι: καλὴ δίαιτα, καὶ τέταρτος: πλούσιος καὶ ἤρεμος ὕπνος. Κι' ἐπειδὴ ἀναφέραμε τὸν ὕπνο, ἂς ποῦμε ἐδῶ κάτι γιὰ τὸ μεγάλο σφάλμα ποὺ κάνουν πολλὲς γυναῖκες νὰ πηγαίνουν νὰ κοιμηθοῦν μὲ τὸ μακιγιάζ τους. Ποτὲ μὴν πέφτετε στὸ κρεβάτι πρὶν ξεμακιγιαρισθῆτε. Εἶναι ἄλλωστε πολὺ εὔκολο αὐτό: μπορεῖτε νὰ χρησιμοποιήσετε μιὰ εἰδικὴ κρέμα καὶ κατόπιν ζεστὸ νερό, σαπούνι καὶ τρίψιμο ἐλαφρὰ μὲ μιὰ ὑγρὴ πετσέτα καὶ τέλος ἄφθονο κρύο νερὸ γιὰ νὰ κλείσουν οἱ πόροι.

»Ἀλλὰ ἐκτὸς ἀπὸ τὸ δέρμα τοῦ προσώπου, χρειάζονται καὶ τὰ μαλλιὰ μιὰ εἰδικὴ περιποίησι. Ὡραῖα μαλλιὰ σημαίνουν κατ' ἀρχὴν βούρτσισμα καὶ γι' αὐτὸ ἐγὼ τὰ βουρτσίζω πολὺ κρατώντας δυὸ βούρτσες, ἀπὸ μία στὸ κάθε χέρι. Ἐπίσης ἡ θεωρία ὅτι τὸ συχνὸ πλύσιμο βλάπτει τὰ μαλλιὰ δὲν εἶναι σωστή. Ἐγὼ τὸ πρωῒ τὰ πλένω μὲ ἕνα διάλυμα ποὺ ἔχει μέσα κυρίως λεμόνι καὶ ἀφοῦ στεγνώσουν λίγο τὰ τυλίγω μὲ μιὰ ξερὴ πετσέτα κι' ἀπὸ πάνω βάζω μιὰν ἄλλη πετσέτα μὲ πολὺ θερμὸ νερό. Ἔτσι τὰ μαλλιὰ μαλακώνουν χωρὶς νὰ βρέχωνται. Κατόπιν τὰ βουρτσίζω πολλὲς φορὲς καὶ στεγνώνουν ἔτσι ἐντελῶς.

»Προσέχω ἐπίσης πολὺ ὅταν κάνω δουλειὲς τοῦ σπιτιοῦ, ὅπως πλύσιμο πιάτων, νὰ μὴν πειραχτοῦν τὰ χέρια μου. Τοὺς βάζω, λοιπόν, μιὰ κρέμα καὶ τὰ περνάω μέσα σὲ εἰδικὰ γάντια. Ὅλα αὐτὰ φαίνονται πολὺ μπλεγμένα καὶ ὅτι ἀπαιτοῦν χρόνον πολὺ καὶ ἐξαιρετικὲς φροντίδες. Δὲν τὸ νομίζω. Ἀρκοῦν μερικὰ λεπτὰ κάθε μέρα καὶ μιὰ ὥρα κάθε ἑβδομάδα, γιὰ νὰ μείνετε μιὰ ὡραία σύζυγος. μιὰ ὁμορφη παντρεμένη γυναίκα».

ΣΟΥΖΑΝ ΧΕ·Υ·ΓΟΥΟΡΝΤ

•

Η ΝΤΙΑΝΑ ΝΤΑΡΜΠΙΝ ΣΤΟ ΠΑΡΙΣΙ

Ἡ Ντιάνα Ντάρμπιν βρίσκεται χάριν ἀναψυχῆς στὸ Παρίσι. Φαίνεται δὲ ὅτι περνάει ἐκεῖ ἀρκετὰ καλά ,γιατὶ νοίκιασε ἕνα διαμέρισμα γιὰ ἕξη μῆνες, ἔχει δὲ ἀρκετὰ χρήματα γιατὶ ἀρνήθηκε νὰ κάνη μιὰ περιοδεία στὶς μεγάλες εὐρωπαϊκὲς πόλεις παίρνοντας 1500 δολλάρια τὴν ἑβδομάδα ποὺ τῆς ἐπρόσφεραν.

—Πρὸς τὸ παρόν, εἶπε, δὲν σκέπτομαι νὰ ἐργασθῶ. Θέλω πολὺ... νὰ μὴν κάνω τίποτα.

Τὰ ριγὲ εἶναι πολὺ τῆς μόδας

Τὰ ριγὲ εἶναι πολὺ τῆς μόδας

Ἀ ρ ι σ τ ε ρ ά: Φόρεμα ἀπὸ βαμβακερὸ πικέ ἢ τομπρέλκο, μὲ ἄσπρες καὶ κοκκινες ρίγες. Ἕνα φύλλο μὲ ὁριζοντιες ρίγες ἀρχίζει ἀπὸ τοὺς ὤμους, στενεύει ἐμπρὸς στὸ κορσαζ καὶ πλαταίνει ὅσο προχωρεῖ πρὸς τὴ βάσι τῆς φούστας ἀπὸ τὴ μέση καὶ κάτω. Τὸ κιμονὸ μανίκι συγκρατεῖται ψηλὰ στὴ γραμμὴ τοῦ ἀμπιεσέμάν, ποὺ σχηματίζει ὀπίσω στρογγυλὸ νωμίτη. Τὸ φόρεμα κουμπώνει πίσω, ἀπὸ πάνω ἕως κάτω. Ἕνα ζουναράκι, μὲ τὶς ρίγες στὸ κόντρα ἀρχίζει ἀπὸ τὸ φύλλο, στὴ μέση καὶ κλείνει πίσω μὲ δυὸ κουμπιά.

Σ τ ὸ κ έ ν τ ρ ο: Φόρεμα μὲ πολύχρωμες ὁριζόντιες ρίγες, μὲ μανίκια ζιπονέ. Τὸ ὑφασμα τῶν μανικιῶν εἶναι κομμένο στὸ κόντρα, μὲ τὶς ρίγες ὀρθιες καὶ εἶναι ἑνωμένο μὲ διαγωνίες ραφές. Μὲ τὸ ἴδιο κόψιμο σχηματίζονται καὶ οἱ ἐξαιρετικὰ νόστιμες μεγάλες τσέπες τῆς φούστας. Ἀπὸ τὸ μεγάλο τετράγωνο ἄνοιγμα τοῦ κορσαζ βγαίνει ἕνα λευκὸ πλαστρόν μὲ μυτερὸ γιακά.

Δ ε ξ ι ά: Ἁπλὸ ριγωτὸ φόρεμα μὲ κοφτὲς τσέπες, γαυρισμένες μὲ φάσες στὸ κόντρα τοῦ ὑφάσματος. Μανίκι κολλημένο χαμηλά, κάτω ἀπὸ τὸν ὦμο. Μυτερὸ σκέτο ντεκολτὲ καὶ κούμπωμα ἀπὸ πάνω ἕως κάτω.

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Η Καίτη Αναστασιάδου, φιλενάδα τοῦ Τέλη Φωτιάδη, τυφλωμένη ἀπό τή ζήλεια της ἐπιτίθεται καί ἀδειάζει ἕνα μπουκαλάκι βιτριόλι στήν κ. Ζαλούχου, πού τήν πῆρε γιά τήν κόρη της. Πράγματι, ὁ Τέλης ἔχει ἀποφασίσει νά ἐγκαταλείψη τήν Καίτη, γιατί ἀγαπᾶ τήν Ἑλλη Ζαλούχου. Ἡ Ἑλλη ἀστόρα δέν ἀνταποκρίνεται στόν ἔρωτά του γιατί εἶναι ἐρωτευμένη καί ἀρραβωνιασμένη μέ τόν Ἀνδρέα Γιαννᾶ, ἕναν νέο ἀπό τήν Αἴγυπτο καί φίλο τοῦ ἀδελφοῦ της. Τό θῦμα της ἐπιθέσεως ἀπαλλάσσει, μέ τήν κατάθεσί του στό τμῆμα, τήν Καίτη Αναστασιάδου, βηλόνοντας ὅτι δέν ἦταν αὐτή πού ἔρριξε τό βιτριόλι. Ἡ γενναιοψυχία αὐτή τῆς κ. Ζαλούχου ὀφείλεται σέ λόγους εὐγνωμοσύνης πρός τόν Τέλη Φωτιάδη, ὁ ὁποῖος πρίν δεκαπέντε μέρες τῆς ἔσωσε τή ζωή. Ὁ Τέλης μαθαίνει ἀπό τόν ἀστυνόμο, ὅτι ἡ οἰκογένεια Ζαλούχου εἶναι κάπως μυστηριώδης καί ὕποπτη. Αὐτός ὅμως πού ἔχει πλήρη ἐμπιστοσύνη στήν ἀγνότητα τῆς μητέρας καί τῆς κόρης, δέν ἐπηρεάζεται. Ἕνα δράδυ, στό Φάληρο, παρίστανται, ἐντελῶς τυχαίως, μάρτυς μιᾶς ἀποπείρας φόνου. Ὁ Ἀνδρέας Γιαννᾶς, ὁ μνηστήρ τῆς Ἑλλης, συνοδευόμενος ἀπό τόν Πέτρο Ζαλοῦχο, τόν ἀδελφό της, ἐπιτίθεται μ' ἕνα στιλέτο, ἐναντίον τοῦ Σπύρου Ζερμπούλη, πλουσίου δαμβακεμπόρου ἀπό τήν Αἴγυπτο. Ὅταν οἱ δύο νέοι ἐξαφανίζονται μέσα στό σκοτάδι τῆς λεωφόρου Ποσειδῶνος, ὁ Τέλης ἐλέπει μ' ἔκπληξί του τόν Ζερμπούλη νά σηκώνεται σῶος καί ἀβλαβής. Πλησιάζει τότε τόν ἄγνωστό του καί τοῦ λέει ὅτι ξέρει ποιοί εἶναι οἱ ἐγκληματίαι. Ἐκεῖνος ὅμως τόν εἰρωνεύεται καί ἀρνεῖται ὅτι δέχτηκε ἐπίθεσι ἐκ μέρους πανενός. Ὁ Τέλης βγάζει καί τοῦ δίνει τήν κάρτα του, πού ὁ τελευταῖος τήν βάζει στήν τσέπη του χωρίς κἄν νά τήν διαβάση.

Ὁ Ἀνδρέας Γιαννᾶς προτείνει στήν Ἑλλη νά τούς συνοδεύση στή Βυτίνα ὅπου πρόκειται νά πάη μαζί μέ τόν Πέτρο, γιά νά διαπραγματευθῆ τήν ἀγορά τοῦ περιφήμου κτήματος τοῦ Ρουμπέση, πού εἶναι στήν πραγματικότητα ὁ πατέρας της καί ἐκείνη δέχεται, μολονότι ἡ μητέρα της τῆς ἔχει γράψει νά μή φύγη διόλου ἀπό τό σπίτι, ὅσο θά λείπη αὐτή. Πράγματι, ἡ κ. Ζαλούχου ἀμέσως μετά τόν τραυματισμό της καί τήν κατάθεσι πού ἔδωσε στό τμῆμα, φεύγει γιά κάποιο μυστηριῶδες ταξεῖδι. Ὅσπου νά ἔρθη ἡ ὥρα πού θά φύγουν, ὁ Ἀνδρέας καί ὁ Πέτρος πάνε στό καφενεῖο. Μ' ἐκπληξί τους βλέπουν νά μή γράφουν τίποτα οἱ ἐφημερίδες γιά τόν νυκτερινό φόνο. Ὁ Πέτρος προσπαθεῖ νά μάθη ἀπό τόν Ἀνδρέα, γιά ποιό λόγο ἐπετέθη στόν πολυεκατομμυριοῦχο δαμβακέμπορο, ἐκεῖνος ὅμως τοῦ ἀπαντᾶ ἀόριστα, λέγοντάς του ὅτι δέν εἶχε κανένα συμφέρον νά σκοτώση τόν Ζερμπούλη.

Ὁ Τέλης Φωτιάδης, τήν ἄλλη μέρα τό πρωΐ, παίρνει τήν ἀπόφασι ν' ἀπομακρυνθῆ ἀπό τήν μυστηριώδη αὐτή οἰκογένεια Ζαλούχου. Ὡστόσο ἕνα γράμμα πού παίρνει ξαφνικά ἀπό τήν Ἑλλη, τόν κάνει ν' ἀναθεωρήση τήν ἀπόφασί του. Ἡ Ἑλλη τοῦ γράφει γιά νά τόν παρακαλέση νά καθησυχάση τή μητέρα της ὅταν θά ἐπιστρέψη καί δέν θά τή δρῆ στό σπίτι. Ἡ ἀνησυχία του φθάνει στό κατακόρυφο, γιατί ἐξακολουθεῖ ν' ἀγαπᾶ πάντα μέ τόν ἴδιο τρελλό ἔρωτα τήν Ἑλλη. Λίγα λεπτά ἀργότερα δέχεται, ἐντελῶς ἀπρόοπτα, τήν ἐπίσκεψι τοῦ Σπύρου Ζερμπούλη. Οἱ δύο αὐτοί ἄνδρες, πού τόν ἕναν τόν ὑποκινεῖ ὁ ἔρωτας καί τόν ἄλλο τό μῖσος, ἀποφασίζουν νά φύγουν γιά τό Λουτράκι, ὅπου βρίσκεται ὁ Ρουμπέσης, γιά νά προλάδουν τά γεγονότα, τά ὁποῖα δέν προαισθάνονται καλά.

Ὁ Δημήτρης Ρουμπέσης, ἕνας καλοζωϊσμένος μεσόκοπος, πού ἔχει ζήσει ἕως τώρα μιά ζωή παράξενη καί ρέμπελη, εἶναι κυρίως ἕνας θερμός ὀπαδός τῆς γυναικείας φούστας, ποτέ ὅμως τῆς ἴδιας, καί ποῦ οἱ δεσμοί του μαζί της ποτέ δέν δάσταξαν περισσότερο ἀπό δυό μῆνες. Ἐξαίρεσι ἀποτέλεσε μιά νέα πού γνώρισε πρίν εἴκοσι—εἴκοσι πέντε χρόνια, πού ἔζησε μαζί της δυό χρόνια καί ἔκαμε καί δυό παιδιά. Ἡ γεναική αὐτή γκάφα του, ὅπως τήν ἀποκαλοῦσε, τοῦ στοίχιζε ἑκατόν εἴκοσι χιλιάδες τό χρόνο, τά ποσά δηλαδή πού εἰσέπραττε γιά διατροφή τῶν παιδιῶν καί δική της, ἡ κ. Ζαλούχου. Γιατί ἡ νέα αὐτή δέν ἦταν ἄλλη ἀπό τή σημερινή κ. Ζαλούχου. Ὁ Δημήτρης Ρουμπέσης, λοιπόν, ἀποφασισμένος νά πουλήση τό κτῆμα τῆς Βυτίνας, ἀναβαίνει στόν συμβολαιογράφο του γιά τήν ὑπόθεσι. Μετά τήν ἀναχώρησι τοῦ συμβολαιογράφου ἀπό τήν ἔπαυλι, ὁ Θανάσης ὁ ὑπηρέτης, ἀναγγέλλει στόν Ρουμπέση ὅτι τόν ζητᾶ μιά ἄγνωστη κυρία.

ΑΥΓΗΣ ΑΤΤΙΚΟΥ:

ΘΥΕΛΛΑ...

ΣΥΓΧΡΟΝΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

5ον

»Τό ὅλον της ὅμως δείχνει ὅτι δέν εἶναι οὔτε στά πρῶτά της νειάτα, οὔτε ὅμως καί ἡλικιωμένη. Θαρρῶ πῶς θά εἶναι ὁμορφη γυναίκα ἀκόμη!

Ὁ Ρουμπέσης γέλασε μέ τήν περιγραφή πού τοῦ ἔκαμε ὁ Θανάσης καί εἶπε:

— Ἄς πᾶμε νά δοῦμε τή Σφίγγα!

Σηκώθηκε καί διευθύνθηκε πρός τό σαλόνι, ὅπου, καθισμένη μπροστά στό μεγάλο παράθυρο, μέσα στό ἡμίφως τοῦ δειλινοῦ, τόν περίμενε ἡ ἄγνωστη κυρία.

Ἄφησε ἀμέσως τήν πολυθρόνα της καί ρώτησε μέ μιά φωνή τόσο φυσική, πού δύσκολα θ' ἀνεκάλυπτε κανείς σ' αὐτήν τή συγκίνησί της:

— Ὁ κύριος Δημήτρης Ρουμπέσης;

— Ὁ ἴδιος, κυρία μου, ἀπήντησε ὁ μεγαλοκτηματίας, χαιρετῶντας την καί παρακαλῶντας την νά καθήση. Ἔχετε τήν καλωσύνη νά μοῦ πῆτε σέ ποιάν ἔχω τήν τιμή νά μιλῶ καί νά μοῦ ἐξηγήσετε τό σκοπό τῆς ἐπισκέψεώς σας;

— Κύριε Ρουμπέση, ἀπήντησε ἡ ἄγνωστη, τό ὄνομά μου δέν θά σᾶς ἔλεγε ἀσφαλῶς τίποτε... καί ἡ προσωπικότης μου δέν παίζει σπουδαῖο ρόλο στό διάδημά μου.

»Πρόκειται ἀποκλειστικά γιά τό συμφέρον σας καί σᾶς παρακαλῶ νά μέ θεωρήσετε σάν ἕνα ἀνώνυμο πρόσωπο...

— Ἐπιτρέψτε μου νά σᾶς πῶ, εἶπε διακόπτοντας ὁ Ρουμπέσης, ὅτι μοῦ φαίνονται πολύ μυστηριῶδη ὅλ' αὐτά...

— Αὐτό συμβαίνει γιατί πολλές φορές ἐκεῖνα πού φαίνονται πολύ ἁπλᾶ πράγματα, ἔχουν μιά ἔννοια ἀνάποδη, ἔννοια πού ἡ λογική δέν μπορεῖ νά τήν ἀνακαλύψη μέ τό πρῶτο! ἀπήντησε ἡ ἀλλόκοτη ἐπισκέπτρια.

»Ἔτσι, κύριε Ρουμπέση, μπορεῖ νά φανῆ στόν καθένα ἐντελῶς φυσικό πού πουλᾶτε αὐτή τήν ἔπαυλι καί τό κτῆμα πού εἶναι ἰδιοκτησία σας...

—Προφανῶς. Δέν θλέπω ποιό θά ἦταν ἐκεῖνο...

— Πού θά σᾶς ἐμπόδιζε νά τό κάμετε; συνέχισε ἡ ἄγνωστη. Λογικά, δέν ὑπάρχει τίποτε πού νά σᾶς ἐμποδίζη. Ἡ τουλάχιστον, ἂν ὑπάρχη, δέν εἶσθε σέ θέσι νά τό δῆτε...

»Νά εἶσθε γιά μιά φορά ἀκόμη βέβαιος, σᾶς παρακαλῶ, ὅτι δέν ὁδηγοῦμαι στό διάδημά μου ἀπό κανένα συμφέρον καί ὅτι μόνον γιά τό δικό σας συμφέρον ἐνδιαφέρομαι, σᾶς τό ἐπαναλαμβάνω...

— Καί πιστεύετε, εἶπε χαμογελῶντας ὁ Ρουμπέσης, ὅτι ἂν μοῦ δώσουν τρία-τριάμιση ἑκατομμύρια δραχμές γι' αὐτό τό κτῆμα, δέν θά εἶναι μιά συμφέρουσα ὑπόθεσις;

— Ὁ κύριος Τάκης Δέλτας καί ὁ κύριος Ἀνδρέας Γιαννας μπορεῖ νά σᾶς προσφέρουν καί τά διπλά, αὐτό ὅμως δέν θ' ἀλλάξη τήν ὄψι ἀπό τά πράγματα...

— Ἄ! γνωρίζετε τά πρόσωπα καί εἶσθε ἐνήμερη γιά τίς πρῶτες διαπραγματεύσεις, ἀπό ὁ,τι βλέπω.

— Ἕνα πρᾶγμα ἔρω καλά: ὅτι ὁ σκοπός τῶν κυρίων αὐτῶν δέν εἶναι ν' ἀγοράσουν τό κτῆμα! εἶπε ἡ γυναίκα μέ τό θέλο, μέ μιά φωνή σταθερή καί πειστική...

Ὁ Ρουμπέσης, πού τά ἔχασε μ' αὐτό πού ἄκουσε, ἔγειρε πρός τήν πλάτη τῆς πολυθρόνας του καί ἐξήτασε μ' ἐπιμονή τήν παρόδοξη συνομιλήτριά του. Ὅσο, ὅμως, κι' ἂν προσπαθοῦσε νά διακρίνη καλά τά χαρακτηριστικά πού κρύδονταν κάτω ἀπό τό πυκνό δέλο, δέν τό κατώρθωνε. Ἀκόμη, ὅσο κι' ἂν ἔψαχνε μέσα στό μυαλό του νά δρῆ μιά σιλουέτα γνωστή πού νά ἐμοιαζε μέ τήν ὅλη ἐμφάνισι αὐτῆς τῆς γυναίκας, οὔτε κι' αὐτό τό κατώρθωνε.

Σκέφθηκε ἁπλῶς:

— Μυστηριῶδης γυναίκα.

Δέν θέλησε νά φανῆ συγκινημένος καί εἶπε μ' ἕνα ὕφος ἀδιάφορο:

— Καί τί συμδουλή μοῦ δίνετε, κυρία μου, σᾶς παρακαλῶ;

— Αὐτήν ἐδῶ: Νά μή μπλέξετε μ' αὐτούς τούς ἀνθρώπους, γιά καμμιά αἰτία...

— Διάδολε! εἶπε ὁ Ρουμπέσης. Ὥστε θέλετε νά κρατήσω αὐτό τό κτῆμα, στό ὁποῖο δέν πρόκειται νά μείνω πιά;

— Διόλου. Θέλω καί ἔχω τό δικαίωμα νά τό θέλω, ὕστερα ἀπ' αὐτά πού ἔχουν προηγηθῆ, νά μή προκύψη κανένα κακό ἀνεπανόρθωτο... Παίζεται γύρω σας, ἐν ἀγνοίᾳ σας, ἕνα φοδερό παιγνίδι... Προσέχτε!

»Σᾶς δίνω, ὅσο μπορῶ νά τό κάνω, μέ τά μικρά μέσα πού διαθέτω, μιά σπουδαία συμδουλή, πού πρέρχεται ἀπό μιά τίμια καρδιά, πού τήν δασανίζουν οἱ πιό τρελλοί φόδοι!

»Σᾶς ἐξορκίζω στήν τιμή σας, στή ζωή σας, παραιτηθῆτε ἀπό τά σχέδιά σας.

Τά τελευταῖα λόγια εἰπώθηκαν μέ τόση πεποίθησι, μέ τόση θέρμη καί συγκινητική πίστι, πού ὁ σκεπτικισμός τοῦ Ρουμπέση κλονίστηκε γιά μιά στιγμή.

— Ἔ, λοιπόν, ἔστω! εἶπε παρασυρόμενος ἀπό τήν εἰλικρίνεια τῆς παράξενης συμδουλῆς πού ἐρχόταν νά τοῦ δώση στό σπίτι του ἡ ἄγνωστη αὐτή κυρία καί ὑπό τόσο μυστηριώδεις συνθῆκες. Σᾶς δίνω τό λόγο τῆς τιμῆς μου... σᾶς ὁρκίζομαι ὅτι ὅποια κι' ἂν εἶσθε, τό μυστικό θά μείνη μεταξύ μας, ἂν μοῦ πῆτε ποιά εἶσθε...

— Οὐσιαστικῶς εἶναι ἀδύνατον... Δέν ἔχω ὄνομα!

Ὁ Ρουμπέσης ἔκαμε μιά ἀνεπαίσθητη κίνησι ἀνυπομονησίας.

— Εἶμαι ἕνας κύριος... Γιατί αὐτό τό ἀνεξήγητο μυστήριο;... Δείχτε μου τό πρόσωπό σας!

— Δέν ἔχω πρόσωπο!

Ὁ Ρουμπέσης ἔκρινε ὅτι αὐτή ἡ γυναίκα πού ἔπαιζε τό ρόλο ἑνός φαντάσματος, μιλοῦσε καί σάν φάντασμα.

— Δέν ἔχετε ὄνομα! Δέν ἔχετε πρόσωπο!... Καταλαδαίνω, εἶπε δέν μεταδιδάζετε παρά τή γνώμη ἑνός ἄλλου, πού ἐνδιαφέρεται ν' ἀλλάξω σχέδια! Πῆτέ μου ἁπλῶς ποιός σᾶς στέλνει;

— Κανείς! ἀπήντησε ἡ ἄγνωστη, ἐνῶ σηκωνόταν γιά νά φύγη. Θέλω νά ἔχω ἡσυχη τή συνείδησί μου... καί αὐτό εἶναι ὅλο!... Χαίρετε, κύριε.

Καί διευθύνθηκε πρός τήν πόρτα μ' ἕνα δῆμα ἀργό, σάν μιά ὀπτασία πού ἀπομακρύνεται, χωρίς θόρυδο, τό ἴδιο μυστηριωδῶς ὅπως εἶχε ἔρθει.

Δέν εἶχε κλείσει καλά-καλά ἡ πόρτα καί ὁ Ρουμπέσης μουρμούρισε:

— Ἄ! ὄχι, ἀγαπητή μου κυρία!.. Δέν θέλω νά εἶμαι τό καρύδι μιᾶς κωμωδίας τόσο καλά κανονισμένης!... Δέν πέρασα ποτέ μου γιά δλάκας...

Κτύπησε τό κουδούνι κι' ἦρθε ὁ Θανάσης.

— Τό ποδήλατο τοῦ κηπουροῦ εἶν' ἐδῶ; ρώτησε τόν Θανάση.

—Στή σέρα

— Καδαλλίκεψέ το ἀμέσως... Θά τραδήξης πρός τήν πόλι ὅσο πιό γρήγορα μπορεῖς... Θά παρακολουθήσης καί θά κυττάξης νά φθάσης ὁπωσδήποτε, τό ἀμαξάκι πού ἔφερε τήν κυρία πού ἦταν ἐδῶ πρό ὀλίγου... γιά νά ἰδῆς ποῦ θά πάη.

»Ἐμπρός, δίνε του. Σέ μιά ὥρα πρέπει νά ξέρω... Δέν εἶναι κανένα σπουδαῖο πρᾶγμα αὐτό γιά νά τό καταφέρης.

— Ἐν τάξει, κύριε.

Καί ὁ Δημήτρης Ρουμπέσης, πού ὡρεσδώρες φερόταν στόν ὑπηρέτη του μέ μιά οἰκειότητα ἀρκετά περίεργη, τοῦ ἔδωσε ἕνα γερό σπρωξιμο στήν πλάτη, πού παρ' ὀλίγο νά τόν πετάξη κάτω...

Ἡ Μαρουσώ ἄναψε τήν κρεμαστή λάμπα τοῦ σαλονιοῦ καί ὁ Ρουμπέσης πῆρε ἕνα Βιβλίο ἀπό τή Βιβλιοθήκη πού ἦταν πλάϊ του, γιά νά περιμένη τό γυρισμό τοῦ Θανάση.

Μιά ὥρα πέρασε, ὕστερα ἄλλη μία...

Ὁ Ρουμπέσης ἀνυπομονοῦσε...

Ἐπί τέλους, τό ποδήλατο τοῦ κηπουροῦ καί ὁ ἀναδάτης του ἔκαμαν τήν ἐμφάνισί τους, στή χαλικοστρωμένη ἀλέα πού ἦταν μπροστά ἀπό τήν ἔπαυλι.

Ὁ κακομοίρης ὁ γέρο Θανάσης δέν δαστοῦσε πιά... Ἦταν λαχανιασμένος καί σκούπιζε τόν ἱδρῶτα του.

— Διάδολε! Μοῦ δγάλανε τήν ψυχή! εἶπε.

— Στό προκείμενο! Ἄφησε τά λόγια, εἶπε ὁ Ρουμπέσης, ἀκουμπῶντας τό βιβλίο του σέ μιά ἑταζέρα.

— Νά, ἐξήγησε ὁ Θανάσης, ἡ κυρία κατέδηκε στούς Ταξιάρχες.

— Στούς Ταξιάρχες;

— Μάλιστα, στό Μοναστήρι τῶν Ταξιαρχῶν, πού εἶναι ἔξω ἀπό τήν πόλι... Τό ξέρετε, νομίζω...

Ὁ Ρουμπέσης ἔσκασε σέ τέτοια γέλια, πού ὁ σαστισμένος Θανάσης δέν μποροῦσε νά καταλάδη τήν αἰτία τους.

— Στό Μοναστήρι τῶν Ταξιαρχῶν! εἶπε ἐξακολουθῶντας νά γελᾶ... Ἄ, καλή ἦταν αὐτή!... Κι' ἐμαθες ποιά εἶναι ἡ κυρία.

— Δηλαδή, εἶπε ὁ Θανάσης λίγο σαστισμένος, γιατί δέν εἶχε ἄλλες πληροφορίες νά μεταδώση στόν κύριό του, μόλις φοδίες νά μεταδώση στόν κύριό του, μόλις φοδίες νά μεταδώση ξύλινη ἐξώπορτα, εἶξανακλείσε ἡ μεγάλη ξύλινη ἐξώπορτα, εἶχα τήν πυνηρία νά τραδήξω τό κορδόνι τοῦ κουδουνιοῦ καί νά πῶ στήν καλόγρηα πού ἄνοιξε ὅτι θά ἤθελα νά ξαποστάσω λίγο ἀπό τό δρόμο. Ἐκείνη μοῦ ἀπάντησε ὅτι τέτοια ὥρα δέν μπορεῖ ἕνας ἄνδρας νά μπῆ στό μοναστήρι γυναικῶν.. Κι' εἶχε λίγο δίκηο, κύριε, ἐδῶ πού τά λέμε... Καί σεῖς ὁ ἴδιος νά εἴσαστε δέν θά σᾶς ἄνοιγαν...

Ὁ Ρουμπέσης ἐξακολουθοῦσε νά γελᾶ μέ τήν καρδιά του.

Κι' ὁ Θανάσης, πού εἶχε ἀρχίσει νά πειράζεται μ' αὐτά τά γέλια τοῦ κυρίου του, πρόσθεσε:

— Ἀναγκάστηκα τότε νά ρωτήσω τόν ἀμαξᾶ...

— Τόν ἀμαξᾶ;

— Καί βέβαια! Τόν ρώτησα, ἔτσι... τάχα μέ ἀδιαφορία... φυσικά... ἂν ἦταν καλόγρηα αὐτή πού εἶχε μεταφέρει στό μοναστήρι...

»Ἐκεῖνος μοῦ ἀπάντησε, χωρίς καλά— καλά νά καταδεχθῆ καί νά μέ κυττάξη : — Ὄχι... ἀλλά οὔτε καί καλόγερος, πατριώτη...

»Κι' ἔφυγε. τραδώντας πρός τήν Τρίπολι.

Ὁ Ρουμπέσης κρατοῦσε τώρα τήν κοιλιά του ἀπό τά γέλια, καθώς εἶχε ξαναλιά του ἀπό τά γέλια, καθώς εἶχε ξαναπαυτική πολυθρόνα του. καθήσει στήν ἀναπαυτική πολυθρόνα του. Ἀπό τά πολλά γέλια. ἔτρεχαν δάκρυα ἀπό τά μάτια του

— Ὡρισμένως, ἀγαπητή μου ἐξαδέλφη, Σοφία Λιναρδάτου, ἀδελφή Μαρίνα στό καλογερολίκι ἡ πονη ι. σου εἶναι ὁλοφάνερη!...

»Ἄ, σέ πειράζει νά διαθέσω ὅπως θέλω ἐγώ τήν περιουσία μου καί νά μή τήν ἀφήσω στά μοναστήρια σου!... Ἔννοια σου, ὅμως. καί εἶμαι κι' ἐγώ πιό πονηρός ἀπό σένα.

Κι' ἐξακολουθοῦσε νά γελᾶ δυνατά, μιμούμενος τή φωνή τῆς κυρίας μέ τό δέλο:

— Κύριε Ρουμπέση, ἐνδιαφέρομαι γιά τό δικό σας συμφέρον! Παίζεται γύρω σας ἕνα φοδερό παιχνίδι!.. Προσέχτε!... Ναί ναί εἴμαστε σύμφωνοι!..

Καί ὁ Δημήτρης Ρουμπέσης, πού ἐπρόκειτο νά φύγη τήν ἄλλη μέρα γιά τό Λουτράκι, πῆγε νά πλαγιάση

Ὡστόσο, μ' ὅλο τόν σκεπτικισμό πού τόν διέκρινε καί τήν περιφρόνησι πού ἔδειχνε πρός τίς θρησκευτικές δοξασίες, ἔκαμε ἕναν ὕπνο πολύ ταραγμένο, ὅλο ὄνειρα, γιά νά μή ποῦμε ἐφιάλτες!...

Τά ὄνειρα, συχνά, παραμορφώνουν, μεγαλώνουν τά γεγονότα τῆς προηγουμένης.. Γι' αὐτό, ὅταν ξύπνησε, δέν μπόρεσε νά ἐξηγήση γιατί ἀνειρεύτηκε τήν παλιά του «οἰκονόμο», πού εἶχε τό ἀτύχημα νά κάμη μαζί της δυό παιδιά, ἕνα ἀγόρι κι' ἕνα κορίτσι... καί στήν ὁποία εἶχεν ἐξασφαλίσει μέσω τοῦ συμβολαιογράφου Μαθιοπούλου ἕνα ἐτήσιο εἰσόδημα ἀπό ἑκατόν εἴκοσι χιλιάδες δραχμές.

Τό παράξενο ἦταν ποῦ στ' ὄνειρό του— ὅλα τά ὄνειρα εἶναι παράξενα ἄλλωστε— ἡ παληά του φιλενάδα δέν εἶχε ὄνομα! Ἀδύνατον νά θυμηθῆ τό ὄνομά της... Οὔτε καί τό πρόσωπό της... Ἀδύνατον νά θυμηθῆ τή φυσιογνωμία της!

Χωρίς ὄνομα καί χωρίς πρόσωπο!... Παράξενο!

Καί χρειάστηκε νά ξυπνήση ἐντελῶς καί νά καταδάλη μιά ἰδιαίτερη προσπάθεια, ἐνῶ ὁ Θανάσης τοῦ ἔφερνε τό γάλα του στό κρεδάτι, γιά νά θυμηθῆ ἐπί τέλους.

— Αὐτό εἶναι!... Τώρα θυμᾶμαι... κυρία... κυρία Ζαλούχου!

⁂

Τήν ἐπομένη ἀπό τήν ἡμέρα πού ἔρριξε τό βιτριόλι στήν κυρία Ζαλούχου, ἡ Καίτη Ἀναστασιάδου ἔφυγε ξαφνικά ἀπό τήν Ἀθήνα καί πῆγε νά ξεκουρασθῆ ἀπό τίς συγκινήσεις στό Λουτράκι.

Ἀρά γε νά ἔκρυδε κανένα ὡριμασμένο σχέδιο αὐτή ἡ διαστική ἀναχώρησις, σχέδιο, πού νά τό εἶχε κατατρώσει ἐπιμελῶς ἡ ἐγκαταλελειμμένη καί ἐκδικητική ἐρωμένη τοῦ Τέλη Φωτιάδη;

Ἡ προκλητική στάσις της, οἱ ὑπαινιγμοί της γιά τήν κυρία Ζαλούχου καί ἡ ἀπότομη ἀποκάλυψις της γιά τήν ἀμφίδολη ἠθική τοῦ γυιοῦ της Πέτρου, ὅλα αὐτά μαζί ἀφίνουν κανένα νά τό ὑποθέση.

ΤΟΥΑΛΕΤΑ

μέ ἐλάχιστα ἔξοδα

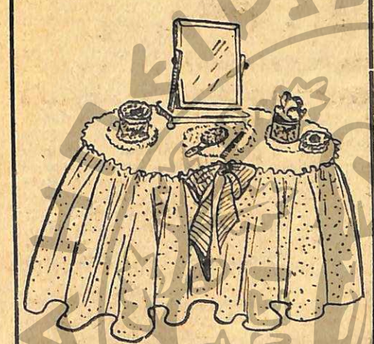

Νά ἕνας πολύ πρακτικός καί ὡραῖος τρόπος νά φτιάξετε μιά τουαλέτα γιά τήν κάμαρά σας. Πάρετε ἕνα ψηλό στραγγυλό σκαμνί. Ντύστε το ἐπάνω μέ ἕνα μονόχρωμο σκέπασμα, λευκό, ρόζ ἤ σιέλ καί δάλετε γύρω-γύρω ἕνα πλούσιο δολάν, ἀπό ἀνάλογο πουαντιγιέ ὕφασμα. Ἡ σούρα τοῦ δολάν θά σχηματίζη γύρω-γύρω κεφαλάκι. Στό μέρος πού θά καθεσθῆ δάλετε ἕνα φιόγκο. Πάνω στήν τουαλέτα σας μπορεῖτε νά τοποθετήσετε ἕνα καθρέφτη μέ βάσι καθώς τά ζαζάκια μέ τήν κρέμα καί τήν πούδρα σας.

Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι ριχνόταν στά στραδά σ' αὐτή τήν περιπέτεια, χωρίς νά μπορῆ νά προδλέψη τήν ἐξέλιξί της, τό ἴδιο στά στραδά, ὅπως καί ὁ Τέλης Φωτιάδης.

Αὐτήν ὅμως τήν ἔσπωχνε ἐντελῶς ἕνα ἄλλο αἴσθημα, τό μῖσος, τό πιό ἄγριο μῖσος. Εἶχε ἀπειλήσει τόν ἐραστή της ἄλλωστε μέ τόση εἰλικρίνεια: «Μπορῶ νά μισήσω μέχρι θανάτου — μέχρι θανάτου, μ' ἀκοῦς, καί μέχρις ἐγκλήματος ἀκόμη — ἐκείνην πού θά ζητήση νά σέ πάρη, νά σέ κλέψη ἀπό μένα!».

Πηγαίνοντας νά ἐγκατασταθῆ στό Λουτράκι, ἡ Καίτη εἶχε ἕναν μόνο σκοπό, ἕνα μοναδικό καί καθωρισμένο σκοπό, πού εἶχε ὁρκισθῆ νά τόν πραγματοποιήση: νά γνωρίση τό Δημήτρη Ρουμπέση, τόν πατέρα τῆς Ἑλλης Ζαλούχου, νά τόν γνωρίση καί νά τόν κατακτήση!...

Γιά τίς συνέπειες πού θά προέκυπταν, γιά τά ὠφέλη πού θά εἶχε ἀπό μιά τέτοια κατάκτησι, δέν μποροῦσε νά προδλέψη τίποτε!...

Ἀλλά ἐκεῖνο πού τήν εἶχε ὁδηγήσει σ' αὐτή τήν καταχθόνια ἀπόφασι ἦταν μόναν ἡ σκέψις τῆς ἐκδικήσεως.

Ἡ κατάκτησις τοῦ Δημήτρη Ρουμπέση ἀπό μιά τόσο ὁμορφη γυναίκα σάν τήν Καίτη, δέν ἦταν κανένα πολύ δύσκολο πρᾶγμα.

Καί ἔγινε τήν ἑπομένη τῆς ἀφίξεως τῆς Καίτης στήν κοσμική λουτρόπολι, μέ τόν πιό εὔκολο τρόπο.

Ἔκανε στό καζίνο, στό τραπέζι τοῦ παιχνιδιοῦ, ἀνάμεσα σέ δυό παρτίδες μπακαρά. Ὁ ἀδιόρθωτος γυναικᾶς τυλίχθηκε πολύ γρήγορα ἀπό τό δελούδινο ὑφασμα τῆς σειρήνας αὐτῆς, πού τοῦ πέταξε δυό-τρεῖς κουδέντες ἀσήμαντες σχετικές μέ τό τράδηγμα τοῦ χαρτιοῦ.

Καί τελείωσε μιά ὥρα ἀργότερα, πεζότατα φυσικά, μ' ἕνα πλούσιο σουπέ πού ζότατα φυσικά, μ' ἕνα πλούσιο σουπέ πού τῆς προσέφερε καί πού ἐκείνη τό δέχτηκε εὐχαρίστως...

Ἡ σαμπάνια ἐπεσφράγισε ἀμέσως τήν ἐγκάρδια συνεννόησι καί ὁ εὐτυχής μεγαλοκτηματίας ξυπνοῦσε τήν ἑπομένη, στό ξενοδοχεῖον «Κριναίου» μαζί μέ τό καινούργιο θῦμα του, ὅπως τοῦ ἄρεσε νά ὀνομάζη κάθε καινούργια γυναίκα πού σημείωνε στό καρνέ τῶν κατακτήσεών του.

Ὁ Ρουμπέσης καί ἡ γοητευτική Καίτη τήν περνοῦσαν τόσο καλά στό Λουτράκι, πού θά μποροῦσε κανείς νά πιστέψη ὅτι ἐκείνη εἶχε ξεχάσει τό σκοπό τοῦ ταξιδιοῦ της κι' ἐκείνος τά συμφέροντά του..

Ἕνα πρωΐ, προτοῦ κατέδουν στήν τραπεζαρία γιά τό μεσημεριανό φαγητό, ὁ Ρουμπέσης ὡδήγησε τήν Καίτη στό μεγάλο χωλ τοῦ ξενοδοχείου.

Τήν πῆγε καί κάθησαν σ' ἕνα μικρό τραπεζι φορτωμένο μ' ἐφημερίδες καί περιοδικά, καί ὕστερα τῆς εἶπε, μ' ἕνα ὑφος ἐλαφρά στενοχωρημένο:

— Μικρούλα μου Καίτη, πέρασαν κιόλας ὀκτώ μέρες πού γνωριστήκαμε καί δέν μπορῶ παρά νά σ' εὐχαριστήσω γιά τίς εὐτυχισμένες στιγμές πού μοῦ χάρισες.

— Ἄχου! σκέφθηκε ἡ Καίτη, αὐτό μοιάζει ἀποχαιρετιστήρια ἐξομολόγησι...

Ὁ Ρουμπέσης ἐξηκολούθησε:

— Εἶμαι ἀναγκασμένος νά πάω στό κτῆμα μου γιά μιά ἐπείγουσα ὑπόθεσι καί μέ στενοχωρεῖ φοδερά πού θά σέ ἀφήσω μόνη...

«Σίγουρα αὐτό πού σκέφθηκα εἶναι! εἶπε μέσα της ἡ Καίτη. Εἶναι ἡ ἀναποφευκτη στερεότυπη φράσις: «Μιά μέρα ὁπωσδήποτε θά χωρίζαμε»...

Ἀντί νά δώση καμμιά ἀπάντησι, στραδομουτσούνιασε μονάχα.

Καί ὁ Ρουμπέσης ἐρμήνευσε τό μορφασμό:

— Σέ στενοχωρεῖ ὅσο καί μένα, ὅπως δλέπω. Εἶναι πολύ εὐγενικό ἐκ μέρους σου!

Τῆς ἔπιασε τό χέρι, τό ἔσφιξε τρυφερά καί μέ μιά φωνή ἀπόλυτα εἰλικρινή πρόσθεσε:

— Ξέρω, Καιτούλα μου, τί ἀξίζεις καί ἐγγράμματη κι' αὐτό διπλασιάζει τήν ἀξία σου... Εἶσαι ἔξυπνη καί ἐκτιμῶ τήν ἀξία σου... Εἶσαι ἔξυπνη καί ἐγγράμματη κι' αὐτό διπλασιάζει τήν ἀξία σου... ξία τῆς ὁμορφιᾶς σου...

»Ἀκουσέ με... Δέν σοῦ ζήτησα πίστοποιητικό γεννήσεως καί εἶχες τήν ἐξυπνά-

δα νὰ μὴ μοῦ διηγηθῆς ἱστορίες ποὺ νὰ μὲ κάμουν νὰ κοιμηθῶ ὀρθός!

»Αἰσθάνομαι γιὰ σένα μιὰ πολὺ εἰλικρινῆ συμπάθεια... Δὲν πρόκειται νὰ δραματοποιήσουμε τὴν τόσο ἁπλῆ ἱστορία μας... Εἶμαι ἕνας καθὼς πρέπει κύριος ποὺ ξέρει νὰ φέρεται μ' εὐγένεια στὴ γυναίκα, καὶ σὺ μιὰ καλὴ κοπέλλα!... Θέλεις νἀρθῆς νὰ μὲ συντροφεύσῃς γιὰ καμμιὰ ἑβδομάδα στὴν ἐπαυλή μου;... 'Η ζωὴ θὰ εἶναι λιγώτερο διασκεδαστικὴ ἀπὸ δῶ, σὲ πρωειδοποιῶ! Τὸ κτῆμα μου βρίσκεται ἀνάμεσα σὲ δουνὰ καὶ ἔλατα!

'Η Καίτη χαμογέλασε ἀκούοντας αὐτὴ τὴν ἀπροσδόκητη πρότασι.

'Αλλὰ ὁ ἀδιόρθωτος γυναικᾶς διώρθωσε ἀμέσως:

— Ξέρω καλὰ ὅτι σοῦ ζητῶ μιὰ χάρι, μικρή μου Καιτούλα! 'Ωστόσο, δὲν ἔχω σκοπὸ νὰ σοῦ δεσμεύσω τὴν ἐλευθερία!.. Θὰ γυρίσωμε ἐδῶ, μόλις τελειώσω τὶς δουλειές μου... Θὰ μείνουμε ἕνα, δυὸ μῆνες... ἀλλὰ ὄχι περισσότερο. Ξέρεις τὶς ἀρχές μου; Μ' ἀρέσει νὰ παίζω μ' ἀνοικτὰ χαρτιά!

— Καημένε, ἀπήντησε ἡ Καίτη, μὲ ὕφος σοβαρό. Θὰ σὲ περιμένω στὸ Λουτράκι, φίλε μου... Δὲν θὰ σὲ συνοδεύσω ἔως τὴν ἐπαυλή σου, ὅπως μοῦ ζήτησες... γιατὶ δὲν μ' ἀρέσει νὰ παίζω τὸ ρόλο τῆς γυναίκας ποὺ κολλάει...

— Ὅπως θέλεις! εἶπε ὁ Δημήτρης Ρουμπέσης.

Καὶ πέρασαν στὴν τραπεζαρία.

Μετὰ τὸ φαγητό, ὁ μεσόκοπος μεγαλοκτηματίας καὶ ἡ ὡραία του ντάμα, πῆραν μιὰ λιμουζίνα καὶ ἦρθαν ἔως τὴν 'Αθήνα, ὅπου ὁ γκαλαντόμος Ρουμπέσης ἀγόρασε ἕνα περίφημο μονόπετρο δακτυλίδι γιὰ τὴ φίλη του.

— Γιὰ νὰ μὲ θυμᾶσαι, εἶπε περνώντας το στὸ δάκτυλό της.

Ὅταν γύρισαν στὸ Λουτράκι, κατὰ τὶς ἑξῆ, τὴ στιγμὴ ποὺ ἑτοιμάζονταν νὰ καθήσουν στὴ βεράντα, ἕνας ὑπάλληλος τοῦ ξενοδοχείου ἦρθε νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν Ρουμπέση ὅτι τὸν ζητοῦσαν στὸ τηλέφωνο.

Ἦταν ὁ συμβολαιογράφος του, ὁ Λάμπρος Μαθιόπουλος, ποὺ ἤθελε νὰ τοῦ μιλήσῃ.

Καὶ ἡ Καίτη 'Αναστασιάδου παρηκολούθησε, στὴν ἀρχὴ μὲ ἀδιαφορία, ὕστερα μὲ ἀληθινὸ ἐνδιαφέρον καὶ τέλος μὲ ἀγωνία τὰ νέα ποὺ μετέδιδε ὁ συμβολαιογράφος καὶ ποὺ τὰ μάντευε φυσικὰ ἀπὸ τὶς ἀπαντήσεις τοῦ Ρουμπέση.

... ...

— 'Εμπρός!... 'Εμπρός!... Εἶπες, ἀγαπητέ μου Μαθιόπουλε, ὅτι ὁ κ. Τάκης Δέλτας καὶ ὁ κ. 'Ανδρέας Γιαννᾶς φθάσανε στὴν Τρίπολι... Πολὺ ὡραία!... Μὲ εἶχαν εἰδοποιήσει σήμερα τὸ πρωῒ μὲ γράμμα.... 'Εμπρός!... Δὲν καταλαβαίνω...

— Ἀ! τοὺς πῆγες στὸ κτῆμα σήμερα τὸ ἀπόγευμα;... Θαυμάσια!... Πῶς; Τί εἶπες;... Δὲν ἀκούω καλά...

— ...Κι' ἐγὼ ποὺ σκόπευα νὰ φύγω ἀπόψε γιὰ τὴ Βυτίνα!... Θαυμάσια... 'Ακριβῶς! Εὐχαρίστως... Ἂς ἔρθουν ἐδῶ καὶ ἂς μοῦ κάμουν τὴν τιμὴ νὰ φᾶμε μαζί!...

— Ἀ! καλά!... Σύμφωνοι!... Θὰ σὲ ἰδῶ αὔριο τὸ πρωῒ, στὸ γραφεῖο σου...

'Ο Ρουμπέσης ἔκαμε μιὰ νευρικὴ κίνησι καὶ κτύπησε τὸ πόδι του.

— Σᾶς παρακαλῶ, δεσποινίς... μὴ διακόπτετε!... Εἶναι ἐκνευριστικό, ἐπὶ τέλους!... 'Εμπρός!... Τί μοῦ ψάλλεις μ'αὐτὴ τὴν ἱστορία τοῦ περιστρόφου; 'Εμπρός!... 'Ακούω...

— ...

— Πῶς; Εἶπες ὅτι ὅταν μπήκατε στὸ δωμάτιό σου, πρόσεξες ὅτι ἦταν ἐπάνω στὴ σιφονιέρα ἕνα μπράουνινγκ;... καὶ... κι' ὕστερα;

— ...

— Πῶς, Λὲς ὅτι ὅταν ξαναπεράσατε ἀπ' αὐτὸ τὸ δωμάτιο, εἶχε ἐξαφανισθῆ;

— ...Στάσου, ἀγαπητέ μου, μὲ κάνεις νὰ γελῶ μὲ τὰ παραμύθια σου... Καλά... καλά!... Αὔριο τὸ πρωῒ... Γειά σου!

Καὶ ἄφησε τὸ ἀκουστικὸ καὶ γύρισε μονοκόμματα πρὸς τὴν Καίτη, ποὺ στεκόταν ἀκίνητη καὶ κατακίτρινη.

Δὲν πρόσεξε τὴ χλωμάδα της καὶ εἶπε μὲ κέφι:

— Θὰ ἔχουμε στὸ τραπέζι ἀπόψε αὐτοὺς ποὺ πιθανὸν ν' ἀγοράσουν τὸ κτῆμα μου.

'Η Καίτη μὲ σβυσμένη φωνὴ εἶπε:

— Κατάλαβα...

Κατέβαλε μιὰ προσπάθεια γιὰ ν' ἀνακτήσῃ τὴν ψυχραιμία της καὶ ρώτησε:

— Τοὺς γνωρίζεις ὅλους αὐτοὺς τοὺς κυρίους;

— Δίολου!... Ἔφθασαν σήμερα τὸ πρωῒ στὴν Τρίπολι ἀπὸ τὴν 'Αθήνα μὲ μιὰ ὄμορφη γυναίκα... ποὺ θὰ εἶναι ἡ γυναίκα τοῦ ἑνὸς ἢ τοῦ ἄλλου, ὁ Μαθιόπουλος δὲν μπόρεσε νὰ καταλάβῃ... Τὸ μόνο ποὺ ξέρει εἶναι ὅτι τὴν λένε Ἑλλη!

Τῆς Καίτης τῆς φάνηκε ὅτι τὸ αἷμα πάγωσε στὶς φλέβες της. Νόμισε πὼς πέθαινε. Αἰσθάνθηκε νὰ παραλύῃ καὶ πιάστηκε ἀπὸ τὴν πλάτη μιᾶς καρέκλας.

'Αλλὰ ὁ Ρουμπέσης ποὺ ὡρισμένως ἦταν στραβός, χωρὶς νὰ προσέξῃ τὴν ταραχὴ τῆς ἐρωμένης του, τὴν τραβοῦσε πρὸς τὸ τραπέζι τοῦ τσαγιοῦ.

'Η Καίτη 'Αναστασιάδου ἀνέκτησε τὴν ψυχραιμία της καὶ ἄρχισε νὰ σκέφτεται.

Εἶχε ἔρθει στὸ Λουτράκι ἔχοντας στὸ μυαλό της ἕνα σκοτεινὸ σχέδιο: νὰ γνωρίσῃ τὸν Δημήτρη Ρουμπέση, τὸν πατέρα τῆς Ἑλλης Ζαλούχου...

'Απὸ ὀκτὼ μέρες τώρα εἶχε γίνει ἐρωμένη τοῦ πατέρα τῆς Ἑλλης... Δὲν εἶχε κανένα ὡρισμένο σχέδιο, χαραγμένο ἐκ τῶν προτέρων, τῆς ἐκδικήσεως ποὺ τὴν ἔκαιε, τὴν κατεβρόχθιζε περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλο ἀνθρώπινο πάθος.

Καὶ νὰ ποὺ ἀπότομα τὸ ὕποπτο τρίο ἀπὸ τὸν 'Ανδρέα Γιαννᾶ, τὸν Πέτρο Ζαλούχο καὶ τὴν ἀδελφή του ἔμπαινε στὴ σκηνή, μ' ἕναν σκοπὸ ποὺ τῆς διέφευγε!

Εἶχε ἀρκετὴ ὀξυδέρκεια γιὰ νὰ μαντεύσῃ ὅτι ἡ σκηνοθεσία ποὺ εἶχαν ὀργανώσει οἱ δύο νέοι θὰ ἔκρυβε ἀσφαλῶς κάποια μεγάλη ἀπάτη...

Μιὰ ὑπέρμετρη ὑπερηφάνεια γέμισε τὴν ψυχή της. Μποροῦσε νὰ εἶναι μεταξὺ τοῦ Δημήτρη Ρουμπέση καὶ τῶν ἄλλων ὁ ρυθμιστὴς τῆς καταστάσεως.

Γιὰ νὰ τὸ ἐπ.τύχῃ αὐτὸ τῆς χρειαζόταν νὰ παίξῃ ἕνα παιχνίδι πολὺ προσεκτικό. Αἰσθανόταν νὰ ἔχῃ τὸ ἀνάστημα νὰ παίξῃ ἕνα ρόλο τόσο δύσκολο, ὅσο καὶ ἐπικίνδυνο...

'Ο Ρουμπέσης τῆς εἶχε προσφέρει πρὶν ἀπὸ λίγο ἕνα μπρουκετάκι γιασεμιὰ κι' ἐκείνη τώρα μαδοῦσε τὰ φτωχὰ λουλούδια μὲ μιὰ περίεργη νευρικότητα.

— Τί σκέφτεσαι, Καίτη; ρώτησε.

Σήκωσε τὸ κεφάλι της καὶ κύτταξε μ' ἕνα βλέμμα ἀπαθὲς τὸν μεγαλοκτηματία.

— Σκεφτόμουν, ἀπήντησε, τὴν πρότασι ποὺ μοῦ ἔκανες σήμερα τὸ πρωῒ, νὰ σὲ συνοδεύσω στὴν ἐπαυλή σου.

— Καὶ ἡ περιέργεια θὰ σὲ κάμῃ νὰ δεχθῆς;

— Ναί, ἡ περιέργεια... Εἶναι τὸ σοβαρώτερο ἐλάττωμα, ποὺ ἔχομε ἐμεῖς οἱ γυναῖκες... Γιὰ πές μου, λοιπόν, φίλε μου καὶ μένα, αὐτὴ τὴν ἱστορία τοῦ περιστρόφου ποὺ σοῦ διηγόταν προτήτερα ὁ συμβολαιογράφος σου καὶ ποὺ σ' ἔκαμε νὰ γελάσῃς τόσο πολύ. Θέλεις νὰ μοῦ τὴν πῆς;

— Πρόκειται γιὰ ἕνα ἠλίθιο ἐπεισόδιο, εἶπε ὁ Ρουμπέσης. 'Ο Μαθιόπουλος εἶναι ἕνας καλοκάγαθος ἄνθρωπος, ἀλλὰ λίγο εὐφάνταστος. Ὅπως μοῦ εἶπε, πῆγε τοὺς πελάτες νὰ ἐπισκεφθοῦν τὸ σπίτι μου... Καί, σὰν νὰ ἤθελε νὰ πῇ ὅτι οἱ ἐπισκέπται ἔβαλαν χέρι... σὲ τί νομίζεις; Σ' ἕνα περίστροφο ποὺ ἂν τὸ πουλήσουν δὲν πιάνουν οὔτε ἑκατὸ δραχμές!

»'Ωρισμένως, ἂν ὁ κ. Δέλτας καὶ ὁ πλούσιος Αἰγύπτιος 'Ανδρέας Γιαννᾶς ἄκουαν τὸν ὑπαινιγμό, θὰ εἶχαν τὸ δικαίωμα νὰ βροῦν ἄτοπο τὸ ἀστεῖο!

Καὶ ὁ Δημήτρης Ρουμπέσης ἀκούμπησε τὴν πλάτη του στὸ πίσω μέρος τῆς πολυθρόνας γιὰ νὰ γελάσῃ μὲ τὴν ἄνεσί του.

'Η Καίτη, μὲ τὸν ἴδιο ἤρεμο τόνο, συνέχισε:

— Γιατὶ ὁ κ. Μαθιόπουλος δὲν γνωρίζει καλύτερα ἀπὸ σένα, φίλε μου, οὔτε τὸν κ. 'Ανδρέα Γιαννά, οὔτε αὐτὸν τὸν κ. Τάκη Δέλτα.

— Φυσικά!

— 'Αλλὰ ἐγὼ τοὺς γνωρίζω...

'Ο μεγαλοκτηματίας ξαφνιάστηκε τόσο ποὺ τὸ φλυτζάνι τοῦ τσαγιοῦ ποὺ κρατοῦσε στὰ χεριὰ του ἀναποδογύρισε καὶ τραύλισε:

— Ὥστε θὰ μοῦ τοὺς παρουσιάσῃς ἐσὺ ἀπόψε;

— Ὄχι, γιατὶ αὐτοὶ δὲν μὲ γνωρίζουν!... Δὲν θάρθῶ μαζί σου γιὰ νὰ σ'εὐχαριστήσω, οὔτε γιὰ νὰ εὐχαριστηθῶ ἐγώ. Θὰ σὲ συντροφεύσω γιατὶ πρέπει!

»Θὰ μοῦ πῆς, τώρα, ὅτι δὲν σοῦ ἀρέσει πιὰ νὰ μὲ πάρῃς μαζί σου, γιατὶ δὲν θὰ σ' ἀκούσω, γιατὶ δὲν θὰ σ' ἀφίνω βῆμα ἀπὸ κοντά μου.

»Τὸ πρᾶγμα δὲν εἶναι πιὰ τόσο ἁπλό, ὅσο διεκήρυττες σήμερα τὸ πρωῒ... ὅσο κι' ἂν εἴμαστε τὰ ἴδια πρόσωπα...

— Ὦ! ἔχεις κάποια νευρικότητα! εἶπε ἀνήσυχος ὁ Ρουμπέσης. 'Εξήγησέ μου, Καίτη, τί ἐννοεῖς.

— Ὄχι! Σοῦ ἔχω ἤδη πῆ πάρα πολλά... εἶπε μὲ πεῖσμα, ἐνῶ τὸ χέρι της ἔπαιζε νευρικὰ μ' ἕνα κουταλάκι. Ἔχεις ἐμπιστοσύνη σὲ μένα, φαντάζομαι;

— 'Απόλυτη ἐμπιστοσύνη!

— Ἔ, λοιπόν, ἄφησέ με νὰ πάω ν' ἀναπαυθῶ ἕως τὴν ὥρα τοῦ δείπνου. Εἶμαι πράγματι πολὺ ἐκνευρισμένη... 'Ανεβαίνω στὸ δωμάτιό μου... 'Ωρθουάρ...

Καὶ ἡ Καίτη 'Αναστασιάδου διέσχισε τὸ χῶλ τοῦ ξενοδοχείου γιὰ νὰ πάῃ στὸ ἀσανσέρ...

'Ο Δημήτρης Ρουμπέσης, ποὺ ἤξερε ἀπὸ γυναῖκες, θαύμαζε τὴ λυγερόκορμη νέα ποὺ εἶχε ἕνα βάδισμα πριγκηπικό. Βλέποντας τοὺς νεαροὺς νὰ γυρίζουν νὰ τὴν κυττοῦν στὸ διάβα της, κολακευόταν μέσα του.

Ἄναψε ἕνα τσιγάρο καὶ μουρμούρισε μιὰ φράσι ποὺ τὴν συνήθιζε πολύ:

«Περίεργη γυναικούλα, ἀλήθεια! Περίεργη γυναικούλα!».

⁂

'Η Καίτη 'Αναστασιάδου, μπροστὰ στὸν τρίφυλλο καθρέπτη τῆς τουαλέττας της, κυτταζόταν ἀπὸ τὸ κεφάλι ἕως τὰ νύχια καὶ δὲν ἀνεγνώριζε τὸν ἑαυτό της.

Τῆς φάνηκε ὅτι εἶχε ψηλώσει.

Χαμογελοῦσε στὸν καθρέφτη, ὅπου ἔβλεπε τὴν εἰκόνα τοῦ ἑαυτοῦ της... Γελοῦσε πικρὰ καὶ τὸ γέλιο ἔφερνε στὸ λαιμό της κάτι σὰν ἄθελο λυγμὸ ποὺ τὴν ἔπνιγε!

Ὥστε, ἡ Τύχη, ἂν μπορῇ νὰ ὀνομάσῃ κανεὶς ἔτσι τέτοιες συμπτώσεις, θὰ τὴν ἔφερνε σὲ λίγο, πρόσωπο μὲ πρόσωπο μὲ τὴν Ἑλλη Ζαλούχου!

'Ο σαρκασμός της ἔγινε ἕνας φρικτὸς μορφασμός. Ἔνοιωσε νὰ τὴν κυριεύῃ ἡ ἴδια κρίσις τρέλλας ποὺ τὴν εἶχε κάμει, πρὶν ὀκτὼ μέρες, νὰ ρίξῃ κατὰ λάθος το βιτριόλι στὸ πρόσωπο τῆς κυρίας Ζαλούχου, στὴ γωνία τοῦ Ζαππείου, ἔνοιωσε νὰ τῆς πιέζῃ τὴν ψυχή, νὰ τὴν κάνῃ νὰ χάσῃ γιὰ μιὰ στιγμὴ κάθε πνευματικὴ διαύγεια, κάθε αὐτοκυριαρχία!

'Η ἐπιθυμία τῆς ἐκδικήσεως τὴν ἔκανε νὰ χάνῃ κάθε λογική... 'Η ἴδια ἀκατανίκητη δύναμις, τὴν ἔσπρωχνε, ὅπως καὶ τὴν πρώτη φορά, πρὸς τὸ ἔγκλημα! Ἔπρεπε νὰ ἐκδικηθῇ αὐτὴ τὴ γυναίκα! Τώρα εἶχαν νὰ κάμουν οἱ δυό τους!

ΣΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟ: 'Η συνέχεια.

ΟΤΑΝ ΑΓΑΠΑΣ

Κάνεις κακὸ στὰ ψαράκια.
Ὅταν κυνηγᾶς
Κάνεις κακὸ στὰ λαγουδάκια.
Ὅταν φτιάχνῃς μιὰ ἀνθοδέσμη
Κάνεις κακὸ στὰ λουλουδάκια.
Σκοτώνεις τὰ ψάρια,
Σκοτώνεις τοὺς λαγούς,
Σκοτώνεις τὰ λουλούδια.
Μὰ ὅταν ἀγαπᾶς,
Δὲν κάνεις κακὸ σὲ κανένα.
Σὲ κανένα.
Παρὰ μόνο στὸν ἑαυτό σου.

ΜΗΤΕΡΕΣ, ΠΡΟΣΕΞΕΤΕ ΤΗΝ ΨΥΧΙΚΗ ΑΝΑΠΤΥΞΙ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ ΣΑΣ

Οἱ προσπάθειες τῆς κοινωνίας εἶναι νὰ κάμῃ ὑγιεῖς καὶ ἱκανοὺς ἀνθρώπους, χρηστοὺς πολίτες. 'Η ἐκπαίδευσις ἔχει ἀναλάβει τὸν σκοπὸν αὐτὸν στὴν κοινωνία. Πολὺ μεγάλη ἡ συμβολὴ καὶ σπουδαῖος ὁ ρόλος της. Ὄχι ὅμως τόσο ἀποτελεσματικὸς ὅσο νομίζεται.

Θὰ ἀποδώσῃ καὶ θὰ συντελέσῃ ἡ ἐκπαίδευσις, μόνον ὅταν ἀναλάβῃ νὰ μεγαλώσῃ τὸ οἰκοδόμημα τοῦ σπιτιοῦ, τῆς οἰκογενείας. Τὰ θεμέλια μπαίνουν ἀπὸ τὸ σπίτι, ἀπὸ τὴ μητέρα καὶ τὸν πατέρα, ἀπὸ τ' ἀδέλφια, ἀπὸ τὸν παπποῦ καὶ τὴν γιαγιά, ἀπὸ τὸ θεῖο καὶ τὴ θεία.

Ὅταν τὸ παιδάκι χαρούμενο μὲ τὴν καινούργια τσαντούλα του ξεκινᾶ γιὰ τὸ σχολεῖο, ἔχει στὸ μεγλύτερο μέρος διαμορφώσει τὸν χαρακτῆρα του. 'Η ἐκπαίδευσις λοιπὸν θὰ πρέπει ἢ νὰ γκρεμίσῃ τὸ οἰκοδόμημα καὶ ν' ἀρχίσῃ ἀπὸ τὴν ἀρχή, ἢ νὰ συνεχίσῃ τὸ ἔργον τοῦ σπιτιοῦ. Αὐτὸ ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸ σπίτι καὶ πρὸ παντὸς ἀπὸ τὴ μητέρα.

Θὰ προσπαθήσω νὰ δώσω μερικὲς γενικὲς γραμμὲς τῆς ἀνατροφῆς τοῦ παιδιοῦ. Ὄχι βέβαια ἀπὸ σωματικῆς πλευρᾶς (ἔργον τοῦ παιδιάτρου), ἀλλὰ ἀπὸ ψυχικῆς.

Γιὰ νὰ νοιώσουμε πιὸ καλὰ τὸ ζήτημα, ἂς παρακολουθήσουμε τὸ σχηματισμὸ τοῦ ψυχικοῦ κόσμου τοῦ παιδιοῦ ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ θὰ γεννηθῇ. Δὲν προχωρῶ πιὸ μπροστά, δηλαδὴ στὴ στιγμὴ τῆς συλλήψεως καὶ τὴν ἐνδομήτριο ζωή. Μὲ τὸ ζήτημα αὐτό, δηλαδὴ τὴν ἐπίδρασι τῆς κληρονομικότητος θὰ σᾶς ἀπασχολήσω ἄλλη φορά.

'Ο ἄνθρωπος ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ θὰ γεννηθῇ, ἔρχεται σὲ ἐπαφὴ μὲ τὸν ἐξωτερικὸ κόσμο. Τὰ αἰσθητήριά του ἀρχίζουν νὰ λειτουργοῦν. 'Ακούει ἤχους, φωνές, μουσική... Βλέπει τὸ φῶς, τὴ μητέρα του, τὸν πατέρα του, ὡραῖα, ἄσχημα πράγματα... Αἰσθάνεται κρύο, ζέστη, πόνο, πεῖνα, εὐχαρίστησι...

Τὰ πάντα συνωθοῦνται γιὰ νὰ δράσουν ἐπάνω του, τὸ καθένα μὲ τὸ δικό του τρόπο. Γι' αὐτὸ σὰν πρώτη ἀντίδρασις ἀκούεται κραυγή! 'Οδύνης εἶναι ἡ κραυγὴ χαρᾶς; Μόνον οἱ ἀθέατες μοῖρες γνωρίζουν τὸ πραγματικὸ νόημα τῆς κραυγῆς. Καὶ θὰ τὸ μάθουν οἱ ἄνθρωποι, ὅταν τὸ πᾶν σιγήσῃ στὸ τέλος τῆς ζωῆς.

Αὐτὴ τὴ στιγμὴ μιὰ νέα ὕπαρξι, ἕνας καινούργιος ἄνθρωπος ἤρθε στὴ ζωή. Θὰ γίνῃ καλὸς ἢ κακός; Θὰ γίνῃ ἠθικὸς ἢ ἀνήθικος; Θὰ προσθέσῃ τὸ πετραδάκι του στὸ κοινωνικὸ οἰκοδόμημα ἢ θὰ γκρεμίσῃ ὅ,τι βρεθῇ μπροστά του;

Ἀπὸ τοὺς γονεῖς ἐξαρτᾶται στὸ μεγαλύτερο μέρος του. Καὶ τοῦτο γιατὶ τὸ νεογέννητο εἶναι τὸ πιὸ εὔπλαστο ὑλικὸ στὰ χέρια μας. Τὸ κάνουμε ὅ,τι θέλουμε. 'Η παρθένα του ψυχὴ μοιάζει μὲ φωτογραφικὴ πλάκα, ποὺ ἀπεικονίζει κάθε λογῆς ὑλικό, ποὺ πέφτει ἐπάνω. 'Η φροντίδα μας ὅλη εἶναι, τὸ ὑλικὸ αὐτὸ νὰ εἶναι τὸ καλλίτερο.

Τὸ ὄργανο ποὺ ἔχει ἀναλάβει τὶς ψυχικὲς λειτουργίες καὶ ποὺ ἐδρεύει στὸν ἐγκέφαλο, τὸ ὀνομάζουμε ΨΥΧΗ. 'Η ψυχὴ διαιρεῖται σὲ δυὸ μεγάλα τμήματα:

1) ΣΤΗ ΣΥΝΕΙΔΗΣΙ. Τὸ τμῆμα τῆς ψυχῆς ποὺ διεξάγει ὅλη τὴ δουλειὰ τῆς στιγμῆς: Ὅ,τι βλέπουμε, ἀκοῦμε, αἰσθανόμεθα, σκεπτόμεθα. Ἀποτελεῖ τὴ βιτρίνα τῆς ψυχῆς.

2) ΣΤΟ ΥΠΟΣΥΝΕΙΔΗΤΟ. Τὸ τμῆμα τῆς ψυχῆς, ποὺ παραλαμβάνει, μετὰ τὸ πέρασμα ἀπὸ τὴ συνείδησι ὅλο τὸ ὑλικό: Αἰσθήσεις, αἰσθήματα, εἰκόνες καὶ παραστάσεις κάθε λογῆς, ἰδέες, σκέψεις, ἐπιθυμίες, ἔνστικτα. Εἶναι δηλαδὴ ἡ ἀποθήκη, ἡ δεξαμενή, τὸ ντετάζιτο τῆς ψυχῆς. Κάθε τὶ ποὺ βρίσκεται στὸ ὑποσυνείδητο ἀποτελεῖ τὸν ΨΥΧΙΚΟ ΚΟΣΜΟ τοῦ ἀνθρώπου.

"Ολη μας ἡ προσοχὴ καὶ φροντίδα πρέπει νὰ περιστρέφεται στὴν ποιότητα τοῦ ὑλικοῦ, ποὺ θὰ ἀπωθηθῇ στὸ ὑποσυνείδητο τοῦ παιδιοῦ. Νὰ ὁ μεγάλος ρόλος τοῦ σπιτιοῦ γενικὰ καὶ εἰδικώτερα τῆς μητέρας.

Στὸ παιδὶ κυριαρχοῦν τὰ ἔνστικτα. Εἶναι ὁ μεγαλύτερος ἐγωϊστὴς τοῦ κόσμου, ὁ τύραννος τοῦ σπιτιοῦ.. Προσέχετε νὰ μὴν ὑποχωρῆτε στὶς ἀξιώσεις καὶ ἀπαιτήσεις του. Μὲ κλάματα θὰ προσπαθήσῃ νὰ ἐπιβληθῇ. Ἂν τὸ κατορθώσῃ ἔστω καὶ μιὰ φορά, ἐπανέρχεται κατὰ τρόπο στερεότυπο στὸ τέχνασμα καὶ ἐπιβάλλεται.

Σὰν ἐγωϊστὴς τὸ παιδὶ προσπαθεῖ νὰ συγκεντρώσῃ τὴν προσοχὴ καὶ τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ περιβάλλοντός του γύρω ἀπὸ τὸ πρόσωπό του. Γιὰ τὸ σκοπὸ αὐτὸ χρησιμοποιεῖ κάθε μέσον. Τὸ πιὸ συνηθισμένο εἶναι ἡ ΚΑΤΑΦΥΓΗ ΣΤΗΝ ΑΡΡΩΣΤΕΙΑ. Παρακολουθεῖ μὲ αὐταρέσκεια σαδιστικὴ τὴν ἀνησυχία καὶ τὶς φροντίδες τῶν γονέων του καὶ ἀπολαμβάνει ἐγωϊστικά.

Ἐπίσης συνηθισμένο τέχνασμα εἶναι ἡ προσποίησι, ὅτι δὲν πεινᾶ. Βλέπει τὴ λαχτάρα, τὴν ἀγωνία καὶ ἀνησυχία τοῦ περιβάλλοντος. Ὅλοι προσπαθοῦν νὰ τοῦ δώσουν φαγητό. Ἀκούει τὶς συζητήσεις, ποὺ γίνονται σχετικὰ μὲ τὸ ζήτημα αὐτό. Εἶναι ὁ ἥρωας. Ἔτσι ἐνισχύεται στὴ συνέχισι τοῦ κόλπου. Ὅλα αὐτὰ τὰ παιδιά, ὅταν βρεθοῦν σὲ περιβάλλον ξένο, ποὺ δὲν φροντίζει καὶ τόσο γιὰ τὸ φαγητό τους (κατασκηνώσεις, παιδικὲς ἐξοχὲς κλπ.), τρώγουν μὲ πολλὴ ὄρεξι.

Δὲν πρέπει λοιπὸν νὰ ὑποχωρῆτε εὔκολα στὶς ἀπαιτήσεις τοῦ παιδιοῦ. Προσπαθῆστε νὰ ἱκανοποιῆτε τὸν ἐγωϊσμὸ τοῦ παιδιοῦ, μόνον ὅταν κάμνῃ καλὲς πράξεις. Ἔτσι τὸ ἐνισχύετε καὶ τὸ κατευθύνετε πρὸς τὸ καλό.

Δὲν πρέπει νὰ βρίσκεται μπροστὰ σὲ καυγάδες, δρισιὲς καὶ ἀπρέπειες. Τὸ παράδειγμα εἶναι ἡ μεγαλύτερη διδασκαλία.

Μὴν ἐπιμένετε ἄδικα καὶ τραυματίζετε ψυχικὰ τὸ παιδί. Ὄχι πολλὴ ἐλευθερία, γιατὶ ἔρχεται στὴν ἐπιφάνεια ὁ κακὸς ἄνθρωπος. Οὔτε μεγάλος περιορισμός, γιατὶ τὸ παιδὶ θὰ ἀποκτήσῃ τὸ ΑΙΣΘΗΜΑ ΤΗΣ ΚΑΤΩΤΕΡΟΤΗΤΟΣ καὶ θὰ τοῦ λείψῃ κάθε πρωτοβουλία.

Μητέρες προσέχετε, ὥστε ἡ ἀποθήκη τῆς ψυχῆς, τὸ ὑποσυνείδητο, νὰ θησαυρίσῃ ἀπὸ κατάλληλο ὑλικό. Ἔτσι ἐμπήκαν γερὰ τὰ θεμέλια, ἐπάνω στὰ ὁποῖα θὰ χτίσῃ κατόπιν τὸ σχολεῖο, γιὰ νὰ τελειοποιηθῇ τὸ οἰκοδόμημα. Τότε θὰ νοιώσετε τὴ χαρά, ὅτι ὁ συνεχιστὴς τῆς ζωῆς σας, τὸ παιδί σας, εὑρῆκε τὸ Δρόμο του.

Ι. ΝΙΚΟΛΕΤΣΟΠΟΥΛΟΣ

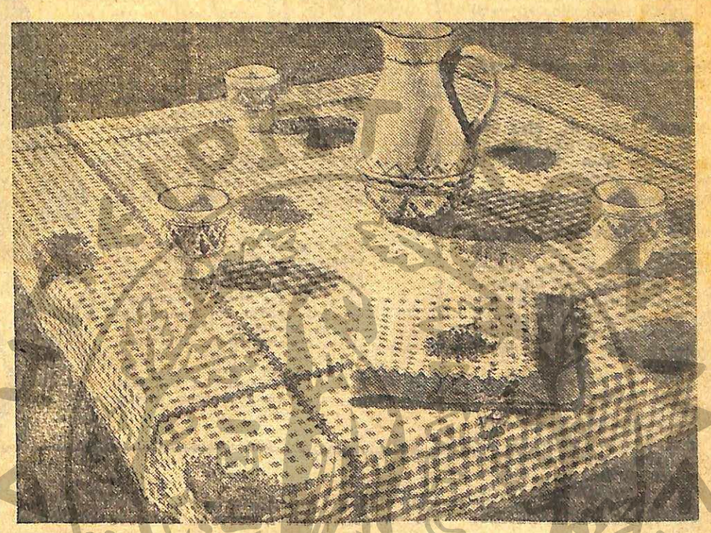

Γιὰ τὴν ἐξοχὴ

Αὐτὸ τὸ τραπεζομαντηλάκι εἶναι κάτι ποὺ μὲ μεγάλη εὐχαρίστηση θὰ τὸ ἐργασθῆτε, γιατὶ εἶναι πολὺ εὔκολο καὶ δὲν κοστίζει. Γίνεται ἀπὸ ἁλατζὰ καρὸ σὲ ὅ,τι χρῶμα σᾶς ἀρέσει καὶ τὸ γαρνίρετε μὲ φαρδὺ ζίγκ-ζάγκ τοῦ πήχεως. Τὰ σχέδια ποὺ εἶναι ἁπλικὲ γίνονται μὲ τὸ ἕνα ἀπὸ τὰ δύο χρώματα τῶν καρὸ καὶ γαρνίρονται γύρω-γύρω, μὲ στενώτερο ζίγκ-ζάγκ. Ἂν θέλετε φτιάχνετε καὶ πετσέτες, τὶς ὁποῖες γαρνίρετε μ' ἕνα μεγάλο στρίφωμα.

Αὐτὰ συμβαίνουν στὸν ἔξω κόσμο

Ὁ Τζὼν Μάγερ, ἡλικίας 19 ἐτῶν ἦταν ἐρωτευμένος μὲ μιὰ ὁμορφη νοσοκόμα ποὺ ἐργαζόταν σ' ἕνα νοσοκομεῖο τῆς Νέας Ὑόρκης. Τὸν ἀγαποῦσε κι' ἐκείνη πολύ. Μὰ δὲν μποροῦσαν νὰ βλέπωνται γιατὶ ἡ νοσοκόμα εἶχε πολλὴ δουλειά. Μιὰ μέρα λοιπὸν ὁ Τζὼν πῆρε τὸν φίλο του Οὐίλλιαμ Πάγκαν καὶ πῆγαν σ' ἕνα δόσιος. Ἐκεῖ ὁ Τζὼν ἔδωσε στὸ φίλο του ἕνα πιστόλι καὶ τοῦ εἶπε: «Τραυμάτισέ με, μὰ ἐλαφρύ!» Ὁ Πάγκαν τοῦ φύτεψε μιὰ σφαίρα στὸ μηρό. Εὐτυχισμένος ὁ Τζὼν πῆγε στὸ νοσοκομεῖο ποὺ ἐργαζόταν ἡ καλή του γιὰ νὰ τοῦ δέσουν τὸ τραῦμα του. Ἔτσι θὰ μποροῦσε νὰ τὴν δῆ...

Μὰ ἡ νοσοκόμα εἶχε ἔξοδο ἐκείνη τὴν ἡμέρα. Κι' ὁ ὑποχρεωτικὸς φίλος συνελήφθη.

⁂

Ἕνας πάστορας στὴν Πολιτεία τῆς Μασαχουσέτης, σκέφθηκε ὅτι ἔπρεπε νὰ προσαρμοσθῆ μὲ τὰ σύγχρονα ἤθη. Ἀντί, λοιπόν, νὰ λέη κατὰ τὴν ἱεροτελεστία τοῦ γάμου: «...ὅσο θὰ ζῆτε», λέει: «...ὅσο θ' ἀγαπιόσαστε».

Ἡ βάσις τοῦ γάμου, ἐξηγεῖ ὁ πάστορας, δὲν εἶναι ὁ ἔρως; Γιατὶ λοιπὸν μὲ τὴν συχότητα τῶν διαζυγίων νὰ ζητᾶμε ἀπὸ τοὺς νεονύμφους νὰ ὑποσχεθοῦν πράγματα, ποὺ δὲν θὰ μπορέσουν νὰ τηρήσουν;

Δὲν ἔχει ἄδικο αὐτὸς ὁ πάστορας.

⁂

Ὁ Ἐδουάρδος Β... εἶχε μιὰ γυναίκα, ποὺ τὰ μαλλιά της τὰ θαύμαζαν ὅλοι οἱ ἄντρες, τόσο ὡραῖα ἦταν.

Μιὰ μέρα, ὁ Ἐδουάρδος ἔδεσε τὴ γυναίκα του σὲ μιὰ καρέκλα καὶ τῆς ἔκανε τὸ κεφάλι γουλί.

Ὁ Ἐδουάρδος εἶναι φυλακή. Ἡ γυναίκα του θρηνολογεῖ: Κανένας πιὰ δὲν θὰ μὲ θαυμάζη. Θὰ χρειασθοῦν τώρα πολλὰ χρόνια γιὰ νὰ ξαναγίνουν τὰ μαλλιά μου, καὶ δὲ θάναι καὶ τὰ ἴδια.

⁂

Θέλετε νὰ μάθετε ποιὲς εἶναι οἱ καλύτεροι σύζυγοι; Ἕνα γυναικεῖο σωματεῖο, στὸ ὁποῖο ἐτέθη τὸ ἐρώτημα ἀπὸ ἕνα ἀγγλικὸ περιοδικὸ ἀπεφάνθη: οἱ καλύτεροι σύζυγοι εἶναι ἐκεῖνες ποὺ εἶναι καλύτερες στὴ δουλειά τους (οἱ ἐργαζόμενες).

Κι' ἐξηγεῖ τὸ σωματεῖο γιατί: Ἀπὸ ἡλικίας 15 ἐτῶν τὰ κορίτσια δὲν σκέπτονται παρὰ πῶς νὰ παντρευτοῦν γιὰ νὰ μὴν ἐργάζωνται πιά. Αὐτὲς ποτὲ δὲν θὰ γίνουν καλὲς σύζυγοι.

Δὲν ἔχει ἄδικο.

⁂

Ὁ αἰδεσιμώτατος Γκάρρινγκτον τῆς ἐκκλησίας τῶν Ἁγίων Πάντων στὸ Χάμπτον ἔχει τὴ γνώμη ὅτι ἡ κυρία αἰτία τῶν διαζυγίων εἶναι ὅτι οἱ ἄνθρωποι παντρεύονται πολὺ νέοι. Δὲν ἔχουν ἀκόμα πεῖρα τῆς ζωῆς, λέει ὁ αἰδεσιμώτατος, καὶ ὁδηγοῦνται στὴν ἀπάφασί τους, περισσότερο ἀπὸ τὸν νεανικὸ ἐνθουσιασμό τους παρὰ ἀπὸ τὰ αἰσθήματά τους.

⁂

Ὁ ἐπιθεωρητὴς τῆς δημοτικῆς ἐκπαιδεύσεως στὴν ἐπαρχία Νόττιν τῆς Ἀγγλίας Ἀλφρεντ Μάρουου, συμβουλεύει τοὺς δασκάλους καὶ τοὺς γονεῖς ν' ἀφίνουν τὰ παιδιά τους, ἀγόρια καὶ κορίτσια, νὰ κολυμποῦν μαζὶ ὁλόγυμνα. Ἔτσι θὰ τοὺς φύγη ἡ περιέργεια καὶ δὲ θὰ κάνουν πιά... ἀδιάκριτες ἐρωτήσεις.

Μὰ ὁ γενικὸς ἐπιθεωρητὴς δὲν συμφωνεῖ μὲ τὴ γνώμη τοῦ Μάρουου κι' ἀπαγόρευσε τὰ τὰ μπαίν—μὶξτ τῶν μικρῶν.

⁂

Ἡ κυρία ἀγόρασε στὸν κύριο μιὰ καινούργια γραβάτα. «Ὢ, χρυσῆ μου, σ' εὐχαριστῶ, εἶναι πολὺ ὅμορφη!» Μὰ ἡ γραβάτα δὲν εἶναι ὅμορφη κι' ὁ κύριος δὲν σκέπτεται παρὰ πῶς ν' ἀπαλλαγῆ ἀπ' αὐτήν (ἡ ἱστορία αὐτὴ συμβαίνει στὴν Ἀγγλία). Λοιπὸν ἡ Ἕνωσι τῶν Καταστηματαρχῶν γραβατῶν, πουκαμίσων, γαντιῶν κτλ., ἀπεφάσισε ν' ἀλλάζη τὰ δῶρα ποὺ δὲν ἀρέσουν στὸν δωρεοδόχο.

Μὰ ὅταν ἡ κυρία ρωτήση: «Γιατὶ δὲ φορᾶς τὴν γραβάτα, ποὺ σοῦ χάρισα;», τί θὰ πῆ ὁ κύριος;

ΟΤΑΝ ΠΕΡΙΜΕΝΕΤΕ ΜΩΡΟ...

Στὴν ἐγκυμοσύνη τὰ φορέματά σας πρέπει νὰ συνδυάζουν τὴν ἄνεσι καὶ τὴν κομψότητα, γιατὶ ἡ μιὰ δὲν ἀποκλείει ποτὲ τὴν ἄλλη. Τὰ σχέδια τῆς σελίδος μας κρύβουν τὴν κοιλιὰ καὶ δὲν στενοχωροῦν διόλου τὸ σῶμα σας

Ἐ π ά ν ω: Πρακτικὴ ρόμπα τοῦ σπιτιοῦ, σὲ φορμα ζαπονέ. Ἡ πλάτη ἐπεκτείνεται καὶ σχηματίζει στὸ κορσάζ νωμίτη, ποὺ συγκρατεῖ μὲ χάρι τὶς σοῦρες τοῦ στήθους. Ἡ ρόμπα σταυρώνει, ἀλλὰ ἔχει καὶ στὸ ἐπάνω καὶ στὸ κάτω φύλλο σοῦρες, ποὺ κρύβουν μὲ τὸν καλύτερο τρόπο τὴν κοιλιά.

Κ α τ ω ἀ ρ ι σ τ ε ρ ά: Φόρεμα μὲ μανίκι κιμονὸ τρουά-κάρ, ἀπὸ μονοχρωμο ὕφασμα. Ἀπὸ τοὺς ὤμους ἕως κάτω μπαίνει ἕνα προσθετο φύλλο, ἀπὸ ριγὲ ὕφασμα μὲ λοξὲς γραμμές, ποὺ κόβουν τὴν ἐντύπωσι τῆς κοιλιᾶς. Τὸ φύλλο αὐτὸ σουρώνει στὴ μέση καὶ λοξεύει πρὸς τὰ κάτω.

Κ ά τ ω δ ε ξ ι ά: Σταυρωτὴ ρόμπα γιὰ μέλλουσα μητέρα, μὲ μεγάλο σμόκιν γιακὰ καὶ ρεβέρ ἀπὸ ἄσπρο πικέ. Στὸ μοντέλο αὐτὸ οἱ σοῦρες εἶναι συγκεντρωμένες στὰ πλάγια καὶ συγκρατοῦνται μὲ λαστιχένια ζώνη, ποὺ ἀνοίγει ἀνάλογα μὲ τὶς διαστάσεις ποὺ παίρνει τὸ σῶμα, χωρὶς νὰ τὸ στενοχωρῆ. Στὴν πλάτη ἕνα λοξὸ φύλλο, σχηματίζει στὴ φούστα δυὸ ἀρκετὰ μεγάλες πιέτες.

ΟΙ ΑΘΗΝΑΙΕΣ ΚΑΙ ΟΙ ΒΑΥΑΡΟΙ

Ὅταν ἦρθε ὁ βασιλιᾶς Ὄθων στὴν Ἑλλάδα, ἔφερε καὶ πολλοὺς Βαυαροὺς μαζί του. Ἦταν σὰ νὰ πούμε ἡ ἀκολουθία του. Μὰ οἱ πιὸ πολλοὶ ἀπ' αὐτοὺς ἦρθαν σὰν κατακτητὲς καὶ γι' αὐτό, ἐξ ἀρχῆς, ἐγίναν μισητοὶ ἀπὸ τὸν ἀθηναϊκὸ λαό.

Μὰ τὸ χειρότερο ἦταν πῶς μερικοὶ ἀπ' τοὺς Βαυαροὺς ρίχτηκαν στὶς Ἀθηναῖες καὶ νόμισαν πὼς οἱ Ἑλληνίδες ἦταν «ξέφραγο ἀμπέλι». Γι' αὐτὸ καὶ σημειώθηκαν πολλὰ ἐπεισόδια, ἀπὸ τὰ ὁποῖα δὲ βγήκαν καθόλου κερδισμένοι.

⁂

Σ' ἕνα χορὸ ποὺ δόθηκε στὸ σπίτι τοῦ Ραγκαβῆ, ἕνας Βαυαρὸς ἀξιωματικός, στολισμένος σὰν παγώνι μὲ τὴ μεγάλη στολή του, ἔφερε δόλτα μιὰ Ἀθηναία, ποὺ ἦταν ἀφράτη καὶ νόστιμη. Ἀφοῦ χόρεψε πολλὲς φορὲς μαζί της, πάρεξήγησε τὴν εὐγένεια τῆς Ἀθηναίας καὶ τῆς «ἐκμυστηρεύθηκε τὸν ἐρωτά του» σὲ σπασμένα ἀρχαιοελληνικά, τὰ μόνα ποὺ φαίνεται ἔμαθε, γιὰ νὰ εὐκολύνεται στὶς ἐρωτικὲς κατακτήσεις του:

— Ἐγκὼ, κυρία, ἀγαπᾶ ἐμᾶς. Ἐντικός μου ἔρως περιφλεγής.

Ἡ Ἀθηναία, ὅμως — ὅπως μᾶς πληροφοροῦν οἱ παλαιοὶ χρονικογράφοι — ὅταν ὁ νεαρὸς Βαυαρὸς ἔκανε καὶ τὴ σχετικὴ χειρονομία, ἀνταπάντησε μ' ἕνα χαστούκι, ποὺ ἔκανε τὸ γαλονᾶ νὰ μὴ ξέρη ἀπὸ ποῦ νὰ φύγη.

Τὴν ἄλλη μέρα ποὺ μαθεύτηκε στὸ Παλάτι τὸ ἐπεισόδιο, ὁ Βαυαρὸς ἀξιωματικὸς πῆρε διαταγὴ νὰ φύγη ἀμέσως καὶ διαταγὴ νὰ «ἐπανέλθη εἰς Μόναχον διότι ἐγένετο πρόξενος ἀναρμόστου συμπεριφορᾶς...».

⁂

Ἕνας ἄλλος πάλι Βαυαρὸς ἀξιωματικὸς — αὐτουνοῦ ξέρουμε καὶ τὸ ὄνομα: λεγόταν Βέμπερ καὶ ἦταν ὑπολογαγὸς τοῦ μηχανικοῦ — παραπονιόνταν στοὺς συναδέλφους του πὼς οἱ Ἀθηναῖες εἶναι ἀγριοπὼς οἱ Ἀθηναῖες εἶναι ἀγριοκάτσικα, ὡστόσο ὅμως αὐτὸς θὰ τὰ καταφέρη νὰ πιάση πολλὲς φιλενάδες...

⁂

Δὲν πέρασαν καὶ πολλὲς μέρες καὶ ὁ Βέμπερ γελαστὸς καὶ κεφάτος ἕνα βράδυ πῆγε στὸ ξενοδοχεῖο τῶν Χάρτμαν — ἦταν ἐκεῖ ποὺ εἶναι τὸ Πολυτεχνεῖο — καὶ ἀνήγγειλε στὴν παρέα του μὲ θριαμβικὸ ὕφος τὴν πρώτη του κατάκτησι.

— Συνάδελφοι, ἀπόψε στὶς δέκα ἔχω ραντεβοῦ μὲ μιὰ Ἀθηναία, ποὺ εἶναι σὰν τὸ κρύο νερό, σωστὴ νεράϊδα τῶν παραμυθιῶν. Τὴ βρῆκα κάτω ἀπ' τὴν Ἀκρόπολι. Ἔχει μαῦρα μάτια ποὺ μὲ ξετρέλλαναν καὶ τὰ μάγουλά της εἶναι πιὸ κόκκινα ἀπ' τὸ φεσάκι της. Κρύκλα σωστή. Καθόταν σ' ἕνα βράχο κι' ἐκεῖ ποὺ ἔσκυψε εἶδα καὶ τὸν ἀστράγαλό της, κι' ἀνέβηκαν τὰ αἵματά μου καὶ θυμήθηκα τὶς Καρυάτιδες. Τὴ χαιρέτησα κι' ἐκείνη χωρὶς νὰ βγάλη λέξι, μὲ κύτταξε ἀπὸ πάνω ὡς κάτω καὶ σηκώθηκε κι' ἔφυγε. Τὴν πῆρα ἀπὸ πίσω καὶ πιὸ κάτω, ἀφοῦ προσπέρασε τὰ ἐρειπωμένα σπίτια, μπῆκε σὲ μιὰ αὐλή. Μὰ στάθηκε πάνω στὴν πάρτα, μὲ κύτταξε πάλι κατάματα καὶ τέντωσε πρὸς ἐμένα τὰ δυό της χέρια μὲ ἀνοιχτὲς τὶς παλάμες της καὶ κάτι μουρμούρισε ποὺ δὲν τὸ κατάλαβα. Φῶς φανερὸ ὅμως πὼς δείχνοντάς μου τὶς δυὸ ἀνοιχτὲς παλάμες της, ἐννοοῦσε πὼς μὲ περιμένει ἀπόψε στὶς 10 τὴ νύχτα!

Οἱ συνάδελφοί του δὲν κρατήθηκαν κι' ἄρχισάν νὰ γελοῦν.

— Γιατί γελᾶτε; Δὲν τὸ πιστεύετε;

—Σὲ πιστεύουμε, εἶπε κάποιος, ἀλλὰ ἡ κόρη σὲ μ ο ύ ν τ ζ ω σ ε. Ἡ ἑλληνικὴ αὐτὴ χειρονομία εἶναι ἐκδήλωσι ἀποδοκιμασίας.

— Αὐτὰ τὰ λέτε γιατὶ ζηλεύετε...

— Αὐτὸ θὰ τὸ δοῦμε, τοῦ ἀπήντησαν.

⁂

Ὁ Βέμπερ ὅμως κάθονταν στὰ καρφιὰ γιατὶ τοῦ φαίνονταν πὼς ἡ ὥρα δὲν περνοῦσε. Ἐπὶ τέλους τὸ ρολόϊ του ἔδειξε πὼς ἦταν 9 ½. Τότε, τρέχοντας, πῆγε νὰ δρῆ τὴν Ἀθηναία φροϊλαΐν, ποὺ πίστεψε πὼς τοῦ ἔδινε ραντεβοῦ. Λαχανιασμένος ἔφτασε στὴν πλαγιὰ τοῦ Ἱεροῦ Βράχου καὶ πλησίασε στὸ σπίτι τῆς κοπέλλας. Ἄρχισε μάλιστα νὰ σιγοτραγουδᾶ. Κι' ὅταν ἡ ὥρα ἦταν 10 ἀκριβῶς ἄνοιξε τὴν αὐλόπορτά της καὶ τράβηξε πρὸς τὰ μέσα.

Ὁ σκύλος τοῦ σπιτιοῦ χάλασε τὸν κόσμο γαυγίζοντας καὶ ἕνας γέρος ἄνοιξε τὴν πόρτα.

— Ἕνας Βαυαρός, εἶπε. Τί θέλει τέτοια ὥρα;

Ἡ κόρη κατάλαβε ποιὸς ἦταν καὶ δὲν ἔχασε καιρό. Πῆρε κάποιο δοχεῖο μὲ ὄχι καθαρὸ περιεχόμενο καὶ τοῦ τὸ ἄδειασε στὰ μοῦτρα.

Ὁ χὲρ Βέμπερ τὄβαλε ἀμέσως στὰ πόδια καὶ πῆγε στὸ ξενοδοχεῖο του καὶ ἀπ' τὴν πόρτα τῆς ὑπηρεσίας θέλησε ν' ἀνέβη στὸ δωμάτιό του γιὰ νὰ μὴ τὸν πάρουν χαμπάρι οἱ συνάδελφοί του. Δὲν τὰ κατάφερε ὅμως, γιατὶ αὐτοὶ καιροφυλακτοῦσαν καὶ τὸν ὑποδέχθηκαν ὄχι μόνο μὲ γέλια αὐτὴ τὴ φορά, ἀλλὰ καὶ μὲ ξεφωνητά!

⁂

Τὸ χαρακτηριστικὸ αὐτὸ ἐπεισόδιο μαθεύτηκε σ' ὅλη τὴν παροικία τῶν Βαυαρῶν. Μὰ τὸ πάθημα τοῦ Βέμπερ τὄμαθε καὶ ὅλη ἡ Πλάκα καὶ ἄντρες καὶ γυναῖκες ἐπεδοκίμασαν τὴν συμπεριφορὰ τῆς Ἀθηναίας ποὺ ἔδωκε ἕνα καλὸ μάθημα στὸν ἀνιδη Βαυαρό.

ΠΑΡΕΛΘΟΝΤΟΛΟΓΟΣ

Ἡ ὁμορφιὰ τοῦ προσώπου ΚΑΙ ΤΟΥ ΣΩΜΑΤΟΣ

Η ΥΠΕΡΤΡΙΧΩΣΙΣ

Β'

Ηλεκτρόλυσις καὶ Διαθερμία

Ἡ ἐφαρμογὴ τῆς ἠλεκτρολύσεως, ὅπου ἡ βελόνη τοῦ ἀρνητικοῦ ἠλεκτροδίου εἰσχωρεῖ μέσα στὸν θύλακα τῆς τρίχας καὶ τὸν καταστρέφει διὰ τῶν χημικῶν ἀλλοιώσεων ποὺ ἐπιφέρει, πρωτοπραγματοποιήθηκε στὶς Η. Π. τῆς Ἀμερικῆς καὶ ἀπὸ ἐκεῖ ἔκανε δέκα ὁλόκληρα χρόνια γιὰ ν' ἀρχίση νὰ ἐφαρμόζεται καὶ στὴν Εὐρώπη. Εἶναι μιὰ πολὺ ἀργὴ μέθοδος. Θέλει περὶ τὸ μισὸ λεπτὸ γιὰ νὰ καταστραφῆ μία τρίχα. Καὶ πάλι, δὲν εἶναι βέβαιο ὅτι ἡ τρίχα καταστράφηκε γιὰ πάντα. Ἴσως ξαναχρειασθῆ μιὰ καὶ δυό, καὶ τρεῖς ἄλλες ἠλεκτρολύσεις ἀκόμα. Φαντασθῆτε τώρα πόσος καιρὸς θὰ ἀπαιτηθῆ γιὰ νὰ ἀπαλλαγῆ ἀριστικὰ μιὰ γυναίκα ἀπὸ ἕνα ὁλόκληρο μουστάκι ἢ γένι μὲ τὴν ἠλεκτρόλυσι.

Πιθανὸν πρῶτοι οἱ Γερμανοὶ καὶ μαζὶ μ' αὐτοὺς καὶ οἱ Γάλλοι στὴν Εὐρώπη, ἀπὸ τὴν ἐποχὴ ποὺ πρωτοεφαρμόσθηκαν τὰ διαθερμικὰ ρεύματα γιὰ θεραπευτικοὺς σκοπούς, νὰ σκέφθηκαν νὰ περάσουν στὴν βελόνη τῆς ἀποτριχώσεως διαθερμικὸ ρεῦμα. Ἡ καταστροφὴ ἐδῶ τῆς ρίζας τῆς τρίχας γίνεται διὰ τῆς θερμότητος. Καίγεται ἡ ρίζα. Ἡ θεραπεία γιὰ κάθε μία τρίχα ἀπεδείχθη ὅτι δὲν πρέπει νὰ διαρκῆ περισσότερο ἀπὸ ἕνα κλάσμα τοῦ δευτερολέπτου. Ἂν ποῦμε μισὸ δευτερόλεπτο, τότε ὁ χρόνος ἐδῶ εἶναι ἑξῆντα φορὲς λιγώτερος ἀπὸ ὅσος χρειαζόταν μὲ τὴν ἠλεκτρόλυσι. Ἡ διαθερμία δὲν ἀφήνει τὸ κάψιμο νὰ προχωρήση καὶ γύρω ἀπὸ τὸν θύλακα τῆς τρίχας, στὸ κυρίως δέρμα, ὅπου ὁ ἐπακόλουθος σχηματισμὸς οὐλῶδους ἱστοῦ θὰ ἀφήση μοιραίως ἕνα σημάδι. Ὁπόταν ἐὰν ἔτσι σ' ὅλες τὶς θέσεις ποὺ ὑπῆρχαν τρίχες ἀπομείνουν— στὸ πρόσωπο π.χ. — σημάδια σὰν ἀπὸ εὐλογιά, τότε τὴ θέσι τῶν τριχῶν καταλαμβάνει μιὰ πολὺ σοβαρώτερη συμφορά. Ἐδῶ δλέπετε ὁ χρόνος ποὺ θὰ παραμείνη ἡ θ' ἀνεβοκατέβη κάπως ἡ βελόνα μέσα στὴ ρίζα τῆς τρίχας εἶναι ἐλάχιστος. Καὶ πρέπει ἡ βελόνα νὰ μὴ ξεφύγη ἀπὸ τὸν μικρότατο χῶρο ὅπου ἐνδείκνυται νὰ παραμείνη. Ἐὰν κατεδῆ πιὸ κάτω ἀπὸ ὅ,τι πρέπει ἡ πιὸ πάνω, καὶ ἐὰν μάλιστα ἐπιμείνη ὁ θεραπευτὴς περισσότερο, τὴν στιγμὴ μάλιστα ποὺ θὰ βλέπη ὅτι ἡ τρίχα δὲν πέφτει, τότε θὰ ἔχουμε τὸ ἔγκαυμα.

Γιὰ νὰ μὴν ἐπεκταθῶ περισσότερο καταλήγω: Δὲν ὑπάρχει ἕως σήμερα τελειότερη μέθοδος γιὰ τὴν θεραπεία τῆς ὑπερτριχώσεως ἀπὸ αὐτὴν ποὺ γίνεται ἀπὸ τὰ χέρια πεπειραμένου θεραπευτοῦ διὰ τῆς διαθερμίας βραχυτάτων κυμάτων.

Τὸ ὀξεικὸν θάλλιον

Καὶ δυὸ λόγια γιὰ τὸ Ἀσετὰτ ντὲ Τάλλιομ. Εἶχε νομισθῆ κάποτε πὼς θὰ ἦτο δυνατὸν νὰ δρεθῆ ἕνα φάρμακο ποὺ ἐντριβόμενο πάνω στὸ δέρμα ἢ καὶ λαμβανόμενο ἐσωτερικῶς θὰ ἐπετύγχανε νὰ ἐξολοθρεύση μὲ μιᾶς ὅλες τὶς ἀντιαισθητικὰ ἀνεπτυγμένες τρίχες πάνω στὸ πρόσωπο ἢ καὶ στὸ σῶμα τῆς γυναίκας. Πρὸς στιγμὴν δὲ ἡ προσοχὴ ὅλων τῶν εἰδικὰ ἐργαζομένων δερματολόγων ἐστράφηκε πρὸς τὸ θάλλιον. Δυστυχῶς ὅμως ἀποδείχθηκε εὐθὺς ἀμέσως ὅτι τὸ φάρμακο αὐτὸ δὲν ἦταν δυνατὸν νὰ τὸ χρησιμοποιήσουμε παρὰ σὲ πολὺ μικρὲς δόσεις — προκειμένου γιὰ νὰ ἐπιχειρήσουμε νὰ ἐξαλείψουμε ἕνα πολὺ λεπτὸ χνοῦδι — καὶ σὲ περιωρισμένες περιοχὲς τοῦ δέρματος, ὄπως μόνο στὴ χώρα τοῦ ἄνω χείλους καὶ στὸ σαγόνι. Σὲ περιπτώσεις ποὺ ἔγινε χρῆσις τοῦ θαλλίου σὲ πιὸ ἐκτεταμένες περιοχὲς καὶ σὲ μεγαλύτερες ἐπομένως ποσότητες παρετηρήθησαν ἐπικίνδυνες δηλητηριάσεις τοῦ νευρικοῦ συστήματος, καθὼς καὶ πτώσεις τῶν μαλλιῶν τοῦ κεφαλιοῦ. Σήμερα τὸ θάλλιον συνιστᾶται μόνο γιὰ νὰ καταπολεμήσουμε ἕνα πολὺ ἐλαφρὸ χνοῦδι, ὄπως αὐτὸ στὸ ἄνω χείλος. Καὶ ἰδίως σὲ περιπτώσεις ποὺ φοβόμαστε ὅτι ὑπάρχει διάθεσις στὸν ὀργανισμὸ νὰ μεταλληθῆ αὐτὸ τὸ χνοῦδι σὲ χονδρὴ τρίχα. Μπορεῖτε τελείως ἄφοβα νὰ μεταχειρισθῆτε γιὰ αὐτὴ μόνον τὴν περίπτωσι τὴν ἀκόλουθη συνταγή:

Ἀσετὰτ ντὲ Τάλλιομ	0 γρ. 50
Ὀξυντ ντὲ Ζένκ	2 γρ.
Λευκὴ Βαζελίνη	30 γρ.

Ἡ ὁδηγία χρήσεως εἶναι ἡ ἑξῆς: Κάθε βράδυ πρὶν πέσετε νὰ κοιμηθῆτε, κάνετε μιὰ ἐντριδὴ μὲ τὸ ἕνα δάκτυλο στὴν ἔκτασι τῆς χώρας τοῦ ἄνω χείλους, μὲ λίγη ἀπὸ τὴν ἄνω τομμάδα, μὲ ὅση δηλαδὴ ποσότητα χρειάζεται γιὰ νὰ ἐπαλειφθῆ τὸ δέρμα ὅπου φύεται τὸ μουστάκι.

Τὶς ἐπαλείψεις αὐτὲς συνεχίζετε ἐπὶ 6 μῆνες ἕως 1 χρόνο. Καθὼς βλέπετε, ἡ θεραπεία πρέπει νὰ εἶναι μακροχρόνια, ἀλλὰ εἶναι πολὺ εὔκολη καὶ σὲ τίποτα δὲν σᾶς κουράζει. Εἶναι ἀποτελεσματικὴ καὶ εἶναι ἡ μόνη ποὺ ἔχουμε ὡς ριζικὴ ἐναντίον τῆς ὑπερτριχώσεως. Ἀλλά, καθὼς εἶπα, προκειμένου μόνο γιὰ πολὺ λεπτὸ χνοῦδι, καὶ σύμφωνα ἐπακριβῶς μὲ τὶς ὁδηγίες ποὺ δίδω.

ΤΟΝΥ ΜΠΡΑΤΣΟΥ

Διευθυντριο τοῦ Φυσικοθεραπευτικοῦ Τμήματος τοῦ Αἰσθητικοῦ καὶ Χειρουργικοῦ Θεραπευτηρίου Ἀθηνῶν, Γιαν Σμάτς 33.

Ἀπαντήσεις

ΣΗΜ.: Οἱ ἀναγνώστριες μποροῦν νὰ ἀπευθύνονται στὴν δίδα Μπράτσου γιὰ ὁποιαδήποτε ζήτημα σχετικὸ μὲ τὴν καλλονή τους. Ἀπὸ τὴν στήλη αὐτὴ ἡ δα ἰδιαιτέρως θὰ δίδωται οἱ κατάλληλες ἀπαντήσεις.

Ε. ΓΟΥΖΕΛΗ: Θὰ σᾶς δεχθῶ φιλικῶς γιὰ νὰ σᾶς ἐξετάσω καὶ νὰ σᾶς κατατοπίσω σὲ ὅ,τι σᾶς ἐνδιαφέρει.

ΡΟΖΑΝ Π. Ι.: Βεβαίως στὸ σημείωμά μου γιὰ τὴν ἀτροφία τοῦ στήθους θὰ γράψω γιὰ ὅ,τι σᾶς ἐνδιαφέρει καὶ θὰ δώσω ἐπίσης ὅλες τὶς κατάλληλες συνταγὲς γιὰ τὴν τοπικὴ ὁρμονοθεραπεία. Σᾶς εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλά σας λόγια.

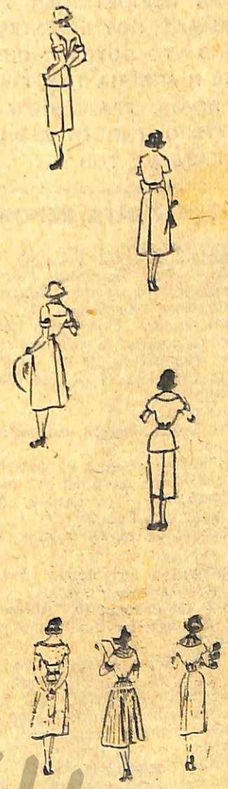

Τὰ τελευταῖα καλοκαιρινὰ μοντέλα

1. — Λινὸ ταγεράκι, μὲ πολὺ πρωτότυπο σχέδιο. Τὸ μανίκι κολλητό, τελειώνει μὲ ρεβέρ. Ἕνα ἰδιότροπο ἀμπιεσεμὰν σχηματίζει τὸ ἐπάνω μέρος τοῦ κορσάζ στενεύει στὴ μέση καὶ προεκτείνεται ἔως κάτω στὰ στρογγυλὰ μπόρ, σχηματίζοντας τσέπη. Μεγάλος γιακὰς μὲ πέτα. Κουμπιὰ στὸ κλείσιμο καὶ 3 δεξιὰ κι' ἀριστερὰ στὸ κορσάζ. Φούστα ἴσια.

2. — Ἁπλὸ φορεματάκι ἀπὸ νταμωτὸ ὕφασμα, μπλὲ καὶ ἄσπρο ἢ πράσινο καὶ ἄσπρο ἢ κόκκινο καὶ ἄσπρο. Κορσὰζ ἐφαρμοστὸ μὲ μανίκι ζαπονέ, χωρὶς ρεβέρ. Τὸ κούμπωμα συνεχίζεται ἔως τὸ ἐπάνω μέρος τῆς φούστας, ποὺ εἶναι κομμένη ἀν φόρμ. Ἡ πρωτοτυπία τοῦ φορέματος αὐτοῦ εἶναι ὁ μεγάλος ἄσπρος πικεδένιος γιακὰς ποὺ ἔχει γύρι στὴ βάση μὲ 2 κουμπιά.

3. — Φόρεμα ἀπὸ λινὸ τομπράλκο ἢ βαμβακερὸ πικέ, κουμπωτὸ ἔως κάτω. Δυὸ μεγάλες τσέπες στὴ φούστα κοφτές, ἐναρμονίζονται μὲ τὸ κάψιμο τοῦ νωμίτη καὶ σχηματίζουν στὰ πλάγια βαθειὲς πιέτες, σὰν φύλλα ποὺ κουμπώνουν μὲ τρία κουμπιά. Χαρακτηριστικὸ εἶναι τὸ κόψιμο δεξιὰ κι' ἀριστερὰ στὴ φάσα τοῦ κουμπώματος. Μανίκι κιμονό.

4. — Φόρεμα ἀπὸ μονόχρωμο σαντούγκ. Οἱ τσέπες ἔχουν δυὸ καπάκια, τὰ ἕνα ἀπ' αὐτὰ μπαίνει ἀκρι βῶς ἐπάνω ἀπὸ τὴν τσέπη, ποὺ ἔχει ὡς κέντρον της τὴν κάθε πλαϊνὴ πιέτα καὶ κλείνει μ' ἕνα κουμπί. Τὸ ἄλλο καπάκι βγαίνει κάτω ἀπὸ τὸ προηγούμενο, ἀρχίζει ἀπὸ τὴν πιέτα καὶ φθάνει στρογγυλεύοντας ἕως τὴν πλαϊνὴ ραφὴ τῆς φούστας.

5. — Πολὺ μ[ικρὸ] φόρεμα, ποὺ μ[πορεῖ] νὰ γίνῃ μὲ μονόχρ[ωμο] ἢ πουαντιγὲ κα[τὶ] ὕφασμα στὸν τόνο πο[ὺ] μονόχρωμο πουά. Στὴ δε[ξιὰ] τὰ περίπτωσι τὸ ἄμπ[ιεσεμὰν] μὲν στὴ βάσι τοῦ κορσ[ὰζ] καὶ στὸ ὕψος τῆς φούστ[ας] Ντεκολτὲ μπατὼ ρελιὲ [καὶ] γύρω. καθὼς κ[αὶ] τὸ κούμπωμα. Ὅταν [τὸ] φόρεμα εἶναι μονόχρ[ωμο] γαρνίρεται ἀ[πὸ] γαλονάκι.

6. — Φόρεμα μὲ διπλὸ συνδυασμό. Γίνεται ἢ ὁλόκληρο ριγὲ ἢ μὲ μονόχρωμο κορσάζ, ποὺ εἶναι ἐφαρμοστό, μὲ βαθὺ μυτερὸ ντεκολτὲ καὶ ἔχει μεγάλο ριγωτὸ γιακὰ τῆς μόδας, μὲ τὶς μύτες στὸν ὦμο. Ἡ φούστα ἔχει γύρω γύρω φιλὰ γαζωτὰ πιετάκια, ποὺ τῆς δίνουν πλάτος. Ὅταν ὅλο τὸ φόρεμα εἶναι ριγωτό, οἱ ρίγες τοῦ κορσὰζ μπαίνουν στὸ κόντρα.

7. — Ὡραιότατο φόρεμα καμωμένο ὁλόκληρο ἀπὸ ἐμπριμὲ τομπράλκο ἢ ἀπὸ ἄσπρο λινὸ μὲ χρωματιστὸ ἀμπιεσεμὰν στὸ λαιμὸ καὶ στὴ μέση. Τρία κουμπιὰ μπαίνουν στὸ κάθε ἀμπιεσεμάν, ποὺ καὶ στὶς δύο περιπτώσεις γαρνίρεται μὲ πιετάκια. Ἡ φούστα εἶναι ἀνφόρμ καὶ γαρνίρεται μὲ δυὸ τσέπες χωνιὰ ποὺ τῆς δίνουν πολλὴ χάρι. Μανίκι κιμονό.

ΧΑΜΕΝΗ ΑΓΑΠΗ...

ΕΝΑ ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΟ, ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ, ΓΥΡΩ ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΗ ΖΩΗ ΜΙΑΣ ΚΟΠΕΛΛΑΣ, ΠΟΥ ΕΞΑΓΝΙΣΘΗΚΕ ΑΠΟ ΟΛΟ ΤΟ ΒΟΥΡΚΟ ΟΠΟΥ ΤΗΝ ΕΡΡΙΞΕ Η ΑΠΕΙΡΙΑ ΤΗΣ, ΓΙΑΤΙ «ΑΓΑΠΗΣΕ ΠΟΛΥ», ΓΡΑΜΜΕΝΟ ΑΠΟ ΤΟ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΟ ΓΝΩΣΤΗ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑΣ ΚΑΡΔΙΑΣ, ΤΟΝ

ΓΚΟΥΪΝΤΟ ΝΓΑ ΒΕΡΟΝΑ

9ον

—Λαίρ... Δὲν τὸν γνωρίζω.

—Δὲν εἶναι δυνατόν! Μήπως δὲν εἶναι ἐδῶ τὸ πρῶτο Σύνταγμα τῆς Λεγεῶνος τῶν Ξένων;

—'Εδῶ εἶναι, κυρία. Ὅμως ἐγὼ μόλις ἔχω ἔρθει ἀπό τὸ ἐσωτερικό καὶ δὲν τοὺς γνωρίζω ὅλους. Περιμένετε νὰ ἰδῶ, κυρία. Θὰ φροντίσωμε νὰ μιλήσετε μὲ τὸν ἀξιωματικὸ τῆς ὑπηρεσίας.

—Εὐχαριστῶ πολύ.

'Ο ἐπιλοχίας ἔκαμε στροφὴ καὶ κάλεσε ἕναν λεγεωνάριο.

—Ἔ, ἐσύ, Γκουέν! πήγαινε νὰ φωνάξῃς τὸν ὑπολοχαγὸ Σίλ. Θὰ τὸν βρῇς στὸ συσσίτιο τῶν ἀξιωματικῶν. Τὸν ζητοῦν κάτι κυρίες. Κάμε γρήγορα, Γκουέν.

Ὕστερα ξαναγύρισε εὐγενικὰ πρὸς τὶς ἐπισκέπτριες:

—Δὲν μποροῦμε νὰ σᾶς ποῦμε νὰ καθήσετε, γιατὶ μᾶς λείπουν οἱ πολυθρόνες, ὅπως βλέπετε. Λυπούμεθα πολύ. Ἀλλωστε ὁ ὑπολοχαγὸς Σὶλ ἔχει μεγάλα πόδια καὶ θάρρῃ γρήγορα.

'Η ἀλήθεια εἶναι ὅτι ὁ ἐπιλοχίας τῆς ὑπηρεσίας δὲν εἶχε πῆ καμμιὰ ὑπερβολή. 'Ο ὑπολοχαγὸς Σὶλ παρουσίαζε μιὰ παράξενη ὁμοιότητα μὲ δρομάδα κούρσας. Ἀκόμη καὶ τὸ σοκολατὶ δέρμα του, τὰ πυκνὰ πυρόξανθα μαλλιά του, τὸ πυκνὸ κοντὸ γενάκι του, εἶχαν τὰ χρώματα αὐτοῦ τοῦ ἀκούραστου ζώου, ποὺ καμμιὰ φορά, ὅταν βαδίζῃ, σὲ κάνει νὰ τὸ παρομοιάζῃς μ' ἕνα ἱστιοφόρο ποὺ διασχίζει τὴν ἔρημο.

Παρουσιάστηκε μ' ἕναν σύντομο στρατιωτικὸ χαιρετισμό, προφέροντας ἕνα: «Κυρίες μου;» ξερὸ καὶ ἄχαρι, χωρὶς νὰ σταματήσῃ νὰ μασουλᾷ ἕνα κομμάτι ἀπὸ τὸ φαΐ του ποὺ εἶχε διακόψει ἀθελά του.

Κύτταξε τώρα καλὰ τὶς δυὸ αὐτὲς γυναῖκες, ποὺ εἶχαν μιὰ ὄψι ἀρκετὰ περίεργη γιὰ ἕναν στρατῶνα τοῦ Σίντι—μπὲλ—'Αμπὲς καὶ ὕστερα μὲ μιὰ χειρσονομία, σχεδὸν εὐγενική, τὶς παρακάλεσε νὰ τὸν ἀκολουθήσουν.

Μπῆκε σ' ἕνα μικρὸ δωμάτιο, ὅπου ὑπῆρχαν μερικὲς καρέκλες, ἕνα τραπέζι καὶ ἕνας παλιὸς καναπές. Ἦταν προφανῶς τὸ γραφεῖο τοῦ ἀξιωματικοῦ τῆς ὑπηρεσίας. 'Η ἀτμόσφαιρα τοῦ δωματίου μύριζε κακπνὸ καὶ μούχλα. Πρόσφερε δυὸ καρέκλες καὶ τὶς παρεκάλεσε νὰ καθήσουν. Ὕστερα ἔστριψε ἕνα τσιγάρο καὶ βγάζοντας τὸ πηλίκιό του, τὸ πέταξε μ' ἐπιδεξιότητα ἐπάνω στὸ κρεμαστάρι ἑνὸς πόρτ-μαντώ.

—Στὶς διαταγές σας, κυρίες μου, εἶπε μὲ μιὰ φωνὴ βαθειά, μιὰ πού, ὅπως καὶ ὅλο τὸ ἄτομό του, καμένη ἀπὸ τὸν ἥλιο.

—Εἶμαι ἡ κυρία Μιμὶ Μπλουὲτ καὶ ὁρίστε ἡ καμαρέρα μου. 'Ερχόμαστε ἀπὸ τὴ Γαλλία, ἀπὸ τὸ Παρίσι... τοῦ ἀνήγγειλε ἡ Μπλουὲτ μὲ κάποιο δισταγμό.

Δὲν φάνηκε διόλου ν' ἀπόρησε, ὅταν ἄκουσε τὸ ὄνομά της ἢ τό μέρος τῆς προελεύσεώς τους.

Στὸ μεταξὺ ἡ Λινὲτ σκέφθηκε:

«Νὰ ἕνας μεγάλος διάβολος ποὺ θὰ τοῦ ἀρέσουν οἱ ἀραπίνες...»

—Ἔ, λοιπὸν ὑπολοχαγέ, συμπλήρωσε ἡ Μπλουέτ, ἀνακτώντας τὴν ἑτοιμότητα τοῦ μυαλοῦ της, ἔκαμα αὐτὸ τὸ μακρινὸ ταξίδι γιὰ νὰ ξαναΐδω ἕναν ἄνδρα ποὺ ἀγαπῶ.

—Δὲν ἔχω τὴν τιμὴ νὰ τὸ γνωρίζω, ἀλλὰ πάντως εἶναι ἄξιο θαυμασμοῦ.

—Ναί, εἶναι ἄξιο θαυμασμοῦ, πράγματι, ὑπολοχαγέ μου! Γιατὶ εἶμαι ἡ Μιμὶ Μπλουέτ, ἐκείνη ποὺ ἔχει χορέψει γιὰ ὅλους τοὺς βασιλεῖς καὶ ὁ ἀγαπημένος μου δὲν εἶναι παρὰ ἕνας ἁπλὸς λεγεωνάριος.

—'Ο ἀγαπημένος σας ἕνας ἁπλὸς λεγεωνάριος!

—Μάλιστα, ὑπολοχαγέ μου!

—Διάβολε! Αὐτὸ εἶναι ἀπὸ τὰ ἄγραφα! Μὲ συγχωρεῖτε, κυρία Μπλουέτ, ἀλλὰ ἔτσι ἐκφραζόμαστε στὸ στρατό.

—'Ακοῦστε, ὑπολοχαγέ. Κατετάγη μὲ τὸ ὄνομα Λαίρ. Τὸν ἔχετε ἀσφαλῶς ὑπὸ τὶς διαταγές σας. Πιθανῶς νὰ εἶναι ἐδῶ, σ αὐτὸν τὸν ἴδιο στρατώνα. Σᾶς παρακαλῶ, λοιπόν, σᾶς παρακαλῶ μὲ ὅλη τὴν ψυχή μου... Ὄχι; Μήπως δὲν τὸν γνωρίζετε;

—Λαίρ; Λαίρ; 'Αλλὰ μάλιστα... σταθῆτε μιὰ στιγμούλα. Εἶναι κάποιος ποὺ κατετάγη τελευταίως... Πρὶν δυὸ μῆνες μοῦ φαίνεται;...

—Ναί, ναί, ὑπολοχαγέ μου!

—Σταθῆτε: ἕνας ψηλός, ὠχρός, μὲ μάτια σχεδὸν πράσινα, τριάντα ὀκτώ, σαράντα ἐτῶν ἴσως;

—Αὐτὸς εἶναι! Αὐτὸς εἶναι, ὑπολοχαγέ μου! Ὦ! Θεέμου, τί φοβερὴ συγκίνησις! Βοηθῆστε νὰ τὸν ἰδῶ χωρὶς ἄλλη καθυστέρησι!

—Μὰ δὲν εἶναι πιὰ ἐδῶ, κυρία μου. Καὶ βρίσκεται μάλιστα πολὺ μακρυά... Λυποῦμαι.

Εἶχε σηκωθῆ ὀλόρθη, μὲ τὰ δυό της χέρια ἁπλωμένα πρὸς τὸν ἀξιωματικὸ καὶ μὲ φωνὴ πνιγμένη ἀπὸ τὴ συγκίνησι. 'Αλλ' ἀκούοντας τὶς λέξεις αὐτές, κλονίστηκε καὶ ἔσκυψε τὸ κεφάλι, σὰν νὰ τὴν εἶχαν πληγώσει στὴν καρδιά.

'Ο ὑπολοχαγὸς Σίλ, ποὺ βρέθηκε σὲ μεγάλη ἀμηχανία, ἄρχισε νὰ ψάχνη τὶς τσέπες του καὶ σιγά-σιγὰ νὰ στρίβη δεύτερο τσιγάρο. Ἀφοῦ τὸ ἄναψε, σκέφθηκε ἀκόμη λίγο, χωρὶς νὰ σταματάη νὰ τραβᾷ τὸ κοντό του γενάκι καὶ ὕστερα εἶπε καταβάλλοντας κάποια προσπάθεια:

—Μάλιστα, κυρία, εἶναι πολὺ κρῖμα, εἶναι μεγάλη ἀτυχία ποὺ κάματε ὅλο αὐτὸ τὸ ταξίδι γιὰ τὸ τίποτε. Ἂν εἴχατε τηλεγραφήσει π. χ...

—Δὲν μποροῦσα. 'Υπάρχουν λόγοι... Κι' ὕστερα τί πειράζει; Ἔχω ἀρκετὸ θάρρος γιὰ νὰ πάω ὁπουδήποτε. Πῆτε μου ποῦ εἶναι, ὑπολοχαγέ μου. Αὐτὸ μόνον σᾶς ζητῶ.

—Εἶναι πολὺ μακρυά, στὸ ἐσωτερικό, ἐντελῶς στὸ Γκουεμπλί, πολὺ πιὸ μακρυὰ ἀπὸ τὸ Κολόμπ—Μπεσάρ. Βλέπετε καλὰ ὅτι θὰ ἦταν τρέλλα!

—Γιατὶ θὰ ἦταν τρέλλα; Θὰ πάω ὁπωσδήποτε. Στὸ Κολόμπ-Μπεσάρ, εἴπατε; Ποῦ βρίσκεται;

—Ἄ, καημένη μου κυρία! Βλέπω καλὰ ὅτι εἶναι πρώτη φορὰ ποὺ πατᾶτε τὸ πόδι σας στὴν 'Αφρική. Ὥστε, λοιπόν, φαντάζεσθε ὅτι μπορεῖτε νὰ πᾶτε ἔτσι, μ' αὐτὰ τὰ ὡραῖα σας παπούτσια καὶ τὶς ὡραῖες σας τουαλέτες ἕως ἐκεῖ;

—Θὰ πάω, ὑπολοχαγέ μου, θὰ πάω! Ὑπάρχουν στιγμὲς ὅπου μιὰ γυναίκα ἀξίζει περισσότερο ἀπὸ ἕναν στρατιώτη.

Πρόφερε τὰ λόγια αὐτά, μὲ μιὰ τόσο ἤρεμη ἁπλότητα, ποὺ ὁ ἀξιωματικὸς τῆς 'Αφρικῆς ἄρχισε νὰ τὴν κυττάζη καὶ νὰ μὴ ξέρη τί ν' ἀπαντήσῃ, γιατὶ κατάλαβε ἴσως ὅτι βρισκόταν μπροστὰ σ' αὐτὸ ποὺ μπορεῖ κανεὶς νὰ τὸ ὀνομάσῃ ἀγάπη. Ὕστερα ἀπὸ μιὰ σιγὴ ἀρκετῶν δευτερολέπτων, ρώτησε μ' ἕναν τόνο εὐγενικό:

—Καὶ κάματε αὐτὸ τὸ ταξίδι καὶ θὰ πᾶτε ἕως ἐκεῖ κάτω μόνον καὶ μόνον γιὰ νὰ ἰδῆτε αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο; Σεῖς, ἡ Μιμὶ Μπλουέτ;

—'Εγώ, ἡ Μιμὶ Μπλουέτ, θὰ πάω καὶ ἕως τὴν ἄκρη τοῦ κόσμου γιὰ νὰ τὸν ξαναΐδω ἔστω καὶ μιὰ μόνον φορά.

—Ἄ;... ὑπάρχουν λοιπὸν ἄνθρωποι ποὺ ἔχουν τύχη! μουρμούρισε ὁ ὑπολοχαγὸς Ζὺλ γελαστός. Ἐγὼ, σκεφθεῖτε, λοιπόν, εἶμαι σχεδὸν ἐννέα χρόνια ποὺ σέρνω τὸ τομάρι μου στὶς ἀπαίσιες αὐτὲς ἀποικίες καὶ δὲν εἶχα τὴν τύχη νὰ ἰδῶ οὔτε σκιὰ Γαλλίδας, οὔτε νὰ λάβω ἔστω κι' ἕνα παντοῦφλες ἀπὸ μιὰ γυναίκα! 'Αδιαφορῶ, ἄλλωστε, γιατὶ ἔχω διακόψει τὶς σχέσεις μου μὲ τὴν κοινωνία.

—Κι' ἐσεῖς; εἶπε ἡ Μπλουὲτ μὲ καταπληξη. 'Ακριβῶς αὐτὸ μοῦ ἔλεγε καὶ ὁ Λαὶρ καμμιὰ φορά. Καὶ τὸ ἔλεγε μάλιστα μὲ τὸν ἴδιο τρόπο ποὺ γραφικό: «Γνώρισα ἀνθρώπους ποὺ ξέρουν τὸ νεκροταφεῖο τους!...».

—'Ακριβῶς αὐτὸ εἶναι, κυρία μου. Σὲ σᾶς μπορεῖ νὰ φαίνεται κάπως σκοτεινό, μὰ γιὰ μᾶς εἶναι καθαρὸ σὰν τὸ Εὐαγγέλιο. Θυμᾶμαι, ἄλλωστε, αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο τώρα. Εἶχε ὅ,τι χρειάζεται γιὰ ν' ἀρέση σὲ μιὰ ὁμορφη γυναίκα σὰν καὶ σᾶς, ἀλλὰ εἶχε συγχρόνως καὶ αὐτὰ τὰ φλογισμένα καὶ μελαγχολικὰ μάτια τῶν ἀνθρώπων ποὺ πηγαίνουν νὰ πολεμήσουν. Αὐτός, ἄλλωστε, τὸ ζήτησε καὶ θέλησε νὰ φύγη ὅσο τὸ δυνατὸν γρηγορώτερα. Ἐμεῖς, βλέπετε, εἴμαστε οἱ ἀληθινοὶ χωρὶς πατρίδα. Ὡστόσο πολεμᾶμε σὰν νὰ εἴμαστε σὲ γάμο, γιατὶ μὴ ἔχοντας ἄλλο, ἔχομε μιὰ σημαία.

—Ὥστε καθένας ἀπὸ σᾶς εἶναι κι' ἕνα μυστήριο; ρώτησε ἡ Μπλουὲτ μὲ μιὰ παιδιάστικη ἐκπληξη.

—Καθένας ἀπὸ μᾶς εἶναι ἕνας ἄνδρας, ἕνας ἀληθινὸς ἄνδρας, ἀφοῦ δὲν ἔχει πιὰ στὴ γῆ παρὰ τὴν ἐλπίδα νὰ πέθανη ἔνδοξα. Μὲ λίγα λόγια: ὅταν πηγαίνῃ κανεὶς ἐκεῖ κάτω, σημαίνει ὅτι πρέπει νὰ πάῃ. Ὅταν εἶναι ἐκεῖ κάτω, θὰ πῆ ὅτι δὲν θέλει νὰ ξαναγυρίσῃ. Σᾶς συμβουλεύω, κυρία, νὰ γυρίσετε πίσω.

—'Υπολοχαγέ Ζύλ, εἶπε ἡ Μπλουέτ μ' ἕνα χαμόγελο, δὲν εἶμαι ἡ ἀνθρώπινη κοινωνία καὶ δὲν σᾶς ἔχω κάμει κακό. Φαίνεσθε, ἄλλωστε, νὰ εἶσθε λιγώτερο κακὸς ἀπ' ὅσο θέλετε νὰ δείξετε. Σᾶς παρακαλῶ, λοιπόν, νὰ μὲ βοηθήσετε ὅσο μπορεῖτε, ἀφοῦ δὲν εἶμαι παρὰ μιὰ γυναίκα καὶ πρέπει νὰ πάω πολὺ μακρυά. Θὰ μαντεύσατε, ἐλπίζω, ὅτι εἶναι γιὰ μένα ἕνα πρᾶγμα πολὺ σοβαρό.

— Ἂν ἐκεῖνο ποὺ θέλετε εἶναι νὰ τὸν ἀνακαλέσουν ἀπὸ τὸ Νότιο 'Οραναί, μὴ τὸ σκέπτεσθε, κυρία μου, γιατὶ δὲν γίνεται. Κι' ὁ ἴδιος ὁ συνταγματάρχης δὲν θὰ μποροῦσε νὰ κάμη τίποτε.

— Μὰ δὲν ἐπιθυμῶ νὰ τὸν ἀνακαλέσουν, οὔτε νὰ τὸν εἰδοποιήσουν γιὰ τὴν ἄφιξί μου. Σᾶς ζητῶ ἕνα πρᾶγμα πιὸ ἁπλό. Ὑπολοχαγὲ Ζύλ. Χαράχτε μου ἕνα λεπτομερὲς δρομολόγιο τοῦ δρόμου ποὺ πρέπει ν' ἀκολουθήσω γιὰ νὰ τὸν βρῶ καὶ παραπέμψετέ με στὰ πρόσωπα ποὺ θὰ μπορέσουν, νὰ μοῦ φανοῦν ὠφέλιμα στὸ μακρινὸ αὐτὸ ταξίδι. Ἔχω, ἄλλωστε, ἕνα διαβατήριο τοῦ ὑπουργείου. Θέλετε νὰ μὲ βοηθήσετε, ὑπολοχαγέ; Εἶμαι ἴσως ἀδιάκριτη, ἀλλὰ πιστεύω ὅτι οἱ καλύτεροί μας φίλοι εἶναι ἐκεῖνοι ποὺ μᾶς παρουσιάζει ἡ τύχη καὶ τὸ ἄγνωστο.

— Ὦ, κυρία, ἂν δὲν ζητᾶτε παρὰ αὐτό, θὰ τὸ κάμω μὲ ὅλη μου τὴν καρδιά! Μόνον, ἀφοῦ πρέπει νὰ σᾶς γράψω ἕνα μικρὸ δρομολόγιο, μὲ λεπτομέρειες, θ' ἀσχοληθῶ μ' αὐτὸ τὸ ζήτημα ἀπόψε καὶ θὰ σᾶς τὸ ἀφήσω τὸ πρωῒ στὸ ξενοδοχεῖο σας. Ἂν μένετε σὲ ξενοδοχεῖο.

— Μάλιστα, ὑπολοχαγέ. Στὸ ξενοδοχεῖο «Κοντινεντάλ». Καὶ θὰ ἔχετε γιὰ πάντα τὴ φιλία τῆς Μιμὶ Μπλουέτ.

⁂

Καὶ ξανάρχισε θαρραλέα τὸν μακρινό της δρόμο...

Ἔπρεπε νὰ ξαναγυρίσῃ στὸ 'Οράν καὶ νὰ πάρῃ πρῶτα τὸ τραῖνο τοῦ Κολόμπ—Μπεσάρ...

Τὴν ἡμέρα αὐτή, ὁ ὑπολοχαγὸς Ζὺλ ἔκαμε πρὸς τιμήν του κάτι τὸ πολὺ εὐγενικό, τὸ πολὺ λεπτό. Ἀφοῦ τὴν συνώδευσε στὸ σταθμὸ τοῦ Μπὲλ-'Αμπὲς καὶ ἀφοῦ τὴν χαιρέτησε μὲ λόγια πολὺ ἁπλά, ἀκριβῶς τὴ στιγμὴ ποὺ θὰ ξεκινοῦσε τὸ τραῖνο, πῆδησε μέσα στὸ βαγόνι, δὲν ἔκαμε νο, πῆδησε μέσα στὸ βαγόνι, δὲν ἔκαμε οὔτε τὸν κόπο ν' ἀπαντήσῃ στὸν ὑπάλληλο, ποὺ ἔκλεινε τὴν πόρτα, καὶ κάθησε ἀνάμεσα στὶς δυὸ γυναῖκες, μ' ἕνα ὕφος τόσο ἤρεμο, ποὺ ἡ Λινὲτ τὰ ἔχασε.

— Μιὰ καὶ δὲν ἔχω νὰ κάμω τίποτε, εἶπε, μπορῶ νὰ πάω ἕως τὸ 'Οράν νὰ ρίξω μιὰ ματιὰ στὴ Μεσόγειο.

'Η Μπλουὲτ χαμογέλασε, σὰν νὰ τὸ ἤθελε αὐτό, ἀλλὰ ἡ Λινὲτ δυσπιστοῦσε φυσικὰ αὐτό, κυρία, ὑπολοχαγὸ ἐπίσης πρὸς αὐτὸν καὶ κυττοῦσε μ' ἕνα βλέμμα ἐχθρικὸ αὐτὸν τὸν ψηλὸ ὑπολοχαγὸ μὲ τὰ παράξενα καμώματα. Εἶχε ἄλλωστε μὲ τὰ παράξενα καμώματα. Εἶχε ἄλλωστε πῆ στὴν κυρία της:

— Πολὺ καλά. Θὰ πᾶμε στὴ Σαχάρα κι' ἀκόμη, στὸ κέντρον τῆς 'Αφρικῆς, ἂν χρειασθῇ. Ἀλλὰ φοβᾶμαι, κυρία, ὅτι εἴσθε πολὺ εὔπιστη ἀπέναντι σ' αὐτοὺς τοὺς ἀποίκους. Ἔχουν μοῦτρα, μὰ τὴν πίστι μου, ποὺ δὲν μοῦ ἐμπνέουν ἐμπιστοσύνη.

— Ἐσύ, Λινέτ, γιατὶ φαντάσθηκες ὅτι εἶναι ἕνας ἄνδρας ποὺ τοῦ ἀρέσουν οἱ Ἀραπίνες; ἄνδρας ποὺ τοῦ φοβᾶσαι σὰν νὰ ἦταν ὁ Δράκος! Ἐμένα, ἀντίθετα, αὐτὸς ὁ ὑπολοχαγὸς Ζύλ, μὲ κάνει πολὺ νὰ λυπᾶμαι. Ναί, καὶ κυττάζοντάς τον καλὰ μέσα στὰ μάτια, ἐξετάζοντας τὴν ὠχρὴ καὶ σκληρὴ φυσιογνωμία του, ἔβλεπε κανεὶς ὅτι ἡ καρδιά του εἶχε πονέσει τρομερὰ στὴ ζωή του.

Ἦταν ἴσως ἕνας ἀπ' αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους ποὺ ἡ κοινωνία πετᾶ ἀπὸ τοὺς κόλπους της, ἡττημένους, στὶς ἄκρες τῆς ἀπέραντης τρικυμίας της, σὰν τὰ συντρίμμια ναυαγισμένων πλοίων. Καὶ ἡ Μπλουὲτ ἤξερε τώρα τὶς μαῦρες αὐτὲς τραγωδίες, τὶς σιωπηλὲς αὐτὲς ἀπελπισίες. Κι' αὐτὴ ἡ ἴδια αἰσθανόταν νὰ εἰσδύῃ μέσα της αὐτὸ τὸ αἴσθημα τοῦ κενοῦ καὶ τοῦ ἀνεπανόρθωτου, ποὺ περιβάλλει σὰν μιὰ ὁμίχλη τὴν ψυχὴ τῶν νομάδων. Κι' αὐτὴ ἡ ἴδια δὲν εἶχε πιὰ τίποτε ἄλλο στὴ γῆ ἀπὸ τὸ ὀνειροπόλημα μιᾶς σημαίας.

Ὅταν ἔφθασαν στὸ 'Οράν, ὅταν μπῆκε στὸ τραῖνο ποὺ θὰ τὴν μετέφερε πρὸς τὸν ἀνεξάντλητο ἥλιο, ἡ Μπλουὲτ πρόσεξε ὅτι ὁ ἀξιωματικὸς τῆς 'Αφρικῆς τὴν κυττοῦσε ὅπως ἕνα δράδυ τὴν κυτταξαν τὰ μάτια τοῦ ξένου, ὅταν γιὰ πρώτη φορά, τὰ χείλη του τῆς χαμογέλασαν πίσω ἀπὸ τὰ χείλη τοῦ ποτηριοῦ τῆς σαμπάνιας.

Καὶ τότε τὰ θαμβωμένα μάτια της ἀπὸ τὸν δυνατὸ ἥλιο ποὺ ἔψηνε τὸ σταθμὸ τοῦ 'Οραν, ξαναεῖδαν σὰν σὲ ὄνειρο τὸν μικρὸ παρισινὸ δρόμο, ἕναν δρόμο ἥρεμο καὶ ἔρημο, ἀπὸ ἐκείνους ποὺ οἱ λογικοὶ τοπογραφοὶ ἔχουν τὸ θάρρος νὰ τοὺς σβήνουν σιγὰ-σιγά. Φαινόταν ἀπὸ μακρυὰ ἡ Σήλη τοῦ Ἰουλίου, νὰ προβάλλη ἀπὸ τὴν πλατεία τῆς Βαστίλλης.

Στὴν πραγματικότητα δὲν ἦσαν παρὰ δύο ἀδελφοί, δυὸ τρομεροὶ ἀδελφοί, δυὸ νομάδες στὸν μεγάλο δρόμο, ποὺ ἡ ἱλιγγιώδης 'Αφρικὴ τραβοῦσε πρὸς τὰ θανάσιμα καμίνια της. 'Ο ἔρωτας ποὺ εἶχε γιὰ τὸν ἕνα ἀπ' αὐτούς, γιὰ κεῖνον ποὺ βρισκόταν πιὸ μακρυά, τὴν ἔκαμε νὰ νοιώσῃ ἕνα μικρὸ ριγος ὅταν ἀκούμπησε τὸ λευκὸ της χέρι ἀνάμεσα στὰ χέρια τοῦ ἀξιωματικοῦ τῆς 'Αφρικῆς, λέγοντάς του εὐχαριστῶ γιὰ ὅσα εἶχε κάμει γι' αὐτήν.

Ὅταν βρέθηκαν μπροστὰ στὸ τραῖνο ποὺ θὰ ἔφευγε, μόνοι καὶ ἀκίνητοι στὴ γυαλιστερὴ ἀσφαλτο, ὁ ἀξιωματικὸς τῆς εἶπε:

— 'Ο Θεὸς μαζί σας, κυρία Μπλουέτ! Προτοῦ σᾶς γνωρίσω ἤμουν σχεδὸν πεπεισμένος ὅτι δὲν ὑπῆρχε μέσα στὴ γυναίκα αὐτὸ ποὺ λένε ψυχή.

Χαμήλωσε τὸ κεφάλι της χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ κι' ἔμεινε ἀκίνητη, νοιώθοντας ὅτι θὰ ἤθελε νὰ δώσῃ ἕνα ἀδελφικὸ φιλί, ἕνα φιλὶ σχεδὸν ἐρωμένης, στὸ σκληρὸ αὐτὸ μέτωπο ποὺ ἔσκυβε σιωπηλὰ πρὸς τὸ μέρος της.

— Τὴ μιὰ μέρα ἢ τὴν ἄλλη, κυρία Μπλουέτ, ὁ τρομερὸς αὐτὸς ἥλιος θ' ἀσπρίσῃ τὰ κόκκαλά μου, ποὺ θὰ εἶναι κάπου ἀφιμένα. Δὲν θὰ ἔχω πιὰ γιὰ τοὺς ἀνθρώπους περισσότερη ἀξία ἀπὸ τὶς καμῆλες αὐτὲς, ποὺ τροφοδοτοῦν τὴν ἔρημο. Ὡς τότε, σεῖς ποὺ εἶσθε τόσο ὄμορφη καὶ τόσο δροσερή, ὅταν θὰ ξαναγυρίσετε ἐκεῖπέρα, στὴν ἄλλη ἀκτή, ὅπου εἶναι οἱ ἄνθρωποι ποὺ γνωρίζουν τὰ κοιμητήρια τους, στέλνετε καμμιὰ φορὰ ἕνα ὡραῖο χαμόγελο σ' αὐτὸν τὸν ὑπολοχαγὸ Ζύλ, ποὺ θὰ βρίσκεται τόσο μακρυὰ σας...

— Σᾶς βεβαιῶ, ὅτι θὰ μὲ κάμετε νὰ κλάψω... εἶπε ἡ Μπλουὲτ ψιθυριστά. Σταθῆτε, τὸ τραῖνο θὰ φύγῃ. Πρέπει ν' ἀνέβω. Ὡρδουάρ, ὑπολοχαγὲ Ζύλ! Κρατῆστε πάντως αὐτὸ τὸ μικρὸ ἐνθύμιο ἀπὸ τὴ Μιμὶ Μπλουέτ... Θὰ σᾶς σώσῃ ἐκεῖ κάτω... Ὡρδουάρ, ὑπολοχαγέ. Καὶ εὐχαριστῶ, εὐχαριστῶ!...

Εἶχε βγάλει ἀπὸ τὸ δάκτυλό της ἕνα μικρο δακτυλίδι καὶ τὸ ἔβαλε στὴν παλάμη τοῦ ἀξιωματικοῦ, σφίγγοντάς του τὸ χέρι.

Κύτταξε τὸ λεπτὸ αὐτὸ κόσμημα ποὺ προερχόταν ἀπὸ τὴν ὁδὸν ντὲ λὰ Παί. Τὸ ἔκλεισε στὸ χέρι του μὲ μιὰ κίνησι φιλαργύρου, ὅπως σφίγγει ὁ 'Αράπης στὰ δάχτυλά του τὰ γυαλιστερὰ νομίσματα. Οὔτε χαμογέλασε, οὔτε λέξι εἶπε, ἀλλ' ἀπαθὴς χαιρέτησε αὐτὴ τὴ γυναίκα, ὅπως θὰ χαιρετοῦσε τὴ σημαία του.

Ὕστερα ἔκαμε γρήγορη μεταβολή, ἴσως γιὰ νὰ κρύψῃ τὴν ταραχή του καὶ τὸν εἶδε νὰ διασχίζῃ μὲ μεγάλα βήματα τὴν ἀσφαλτο, ποὺ ζεματοῦσε ἀπὸ τὸν ἥλιο.

Σὲ λίγο θὰ ξαναγύριζε ἐκεῖ κάτω, ὅπου οἱ δρόμοι σβήνουν, μέσα στ' ἀτέλειωτο καὶ μελαγχολικὸ παραλήρημα τῆς ἡλιακῆς καταιγίδας...

Ἀκόμη καὶ σ' ἐκεῖνον, ποὺ βάδιζε πρὸς τὸ κοιμητήριο του, ἡ Μπλουὲτ, περνῶντας τοῦ εἶχε κάμει δῶρο ἕνα λουλούδι.

⁂

Ὕστερα διέτρεξε τὸ 'Αλγέρι. Ἀνέπνευσε στὶς ὁμίχλες ποὺ πλανιόταν ἐπάνω ἀπὸ τοὺς βάλτους τῆς Μάκτα, ὅπου ὁ ἀτίθασσος "Αμπτ-ἐλ-Καντὶρ θυσίασε τὸ καλύτερο μέρος τῶν ὀρδῶν του. Εἶδε νὰ λάμπουν τὰ πορτοκάλια, ποὺ ἔχουν χρώμα φωτιᾶς, στὶς ὄχθες τοῦ Χάμτρα, καὶ νὰ λυγίζουν κάτω ἀπὸ τὰ λευκὰ τσαμπιὰ τ' ἀμπέλια τῆς Μασκάρα.

Ἐπὶ πολλὲς ὧρες οἱ φυτειὲς τοῦ καπνοῦ, ἁπαλὲς σὰν βελοῦδο, συνώδευαν τὴν πορεία τοῦ τραίνου. Ὕστερα, στοὺς γκρεμνοὺς τῶν βουνῶν ὁ ἥλιος ποὺ ἔδυε σχημάτιζε ἰλιγγιώδη τοπία, εἶδε νὰ χρωματίζωνται ἀπὸ τὶς ἀνταύγειες τοῦ δειλινοῦ οἱ γλαυκὲς ἐλιὲς τῆς πολυευτυχισμένης Σαΐντα.

Κι' ἡ Σαΐντα πέρασε, μὲ τὰ μεγάλα περιβόλια της καὶ τὰ κρυστάλλινα νερά, ποὺ ξεπηδοῦν καὶ λαμποκοποῦν ἀπὸ τὶς ρωγμὲς τῶν βράχων. Ἡ Σαΐντα, ὁ παράδεισος τῶν Μαυριτανῶν, ὁ τελευταῖος κῆπος ποὺ τροφοδοτεῖ τὴν πνοὴ τῆς Μεσογείου μὲ τὶς αἰώνια ἀμμώδεις ἀκτές της.

Τώρα ἀνέβαιναν στ' ἀπόκρημνα ὀροπέδια, στ' ἀπέραντα αὐτὰ πετρώδη στρώματα, ὅπου δὲν φυτρώνει παρὰ ἡ τούγια.

Ἦταν ἡ ἀρχὴ τῆς ἐνδοχώρας, τῆς βάρβαρης 'Αφρικῆς, ὅπου χάνονται οἱ δρόμοι.

Καὶ νά, ὕστερα ἀπὸ τὸ Καλφαλάχ, ἀρχίζε τώρα ἡ στέππα τῶν ἄλφα, ἴσια, ἔρημη, ἀπελπιστική, μ' ἕναν φαντασμαγορικὸ ὁρίζοντα. Νόμιζε κανεὶς ὅτι ἔβλεπε λίμνες καὶ ποταμούς, πόλεις λαμπρὲς ποὺ ὕψωναν πρὸς τὸν οὐρανὸ τὰ δέλη τῶν μιναρέδων τους. Ὕστερα ἦσαν οἱ ὄασες, τὰ ἀργὰ καραβάνια, τ' ἀτέλειωτα καραβάνια ποὺ ταλαντεύονταν κάτω ἀπὸ τὸ βάρος τῶν ἐμπορευμάτων. Ὕστερα, βιβλικὰ κοπάδια, τὰ θορυβώδη ἄλογα ποὺ ποτίζονταν στὶς ἀνθισμένες ὄχθες ἡσυχων ρυακιῶν. Ὅλ' αὐτὰ τὰ δράματα ἐμφανίζονταν καὶ ἐξαφανίζονταν στὸ μονότονο φόντο τοῦ κενοῦ ὁρίζοντος.

Καὶ ἡ στέππα μὲ τὰ ἄλφα συνεχιζόταν σὰν ἕνας ὠκεανὸς ἀπὸ χόρτο.

Θεέ, τί δρόμος χωρὶς τέρμα... Τί δα-

Περίληψις τῶν προηγουμένων

'Η Μιμὶ Μπλουὲτ, μιὰ ὁμορφη Βενετσιάνα, ὕστερα ἀπὸ μιὰ πολυκύμαντη ζωή, γίνεται ἕνα χορευτικὸ ἀστέρι πρώτου μεγέθους, στὸ Παρίσι. 'Η ὁμορφιά της καὶ ἡ τέχνη της ἔχουν γίνει διάσημες καὶ πέρα ἀπὸ τὰ σύνορα τῆς Γαλλίας. Οὔτε τὰ πλούτη ὅμως ποὺ καταθέτουν στὰ πόδια της οἱ θαυμαστοί της, οὔτε οἱ δόξες ποὺ γνωρίζει κατορθώνουν νὰ διασθείρουν τὴν ψυχή της. Τὸ κορμί της μπορεῖ νὰ τὸ γλέντησαν πολλοί, τὴν ψυχή της ὅμως δὲν τὴν ἔχει κατακτήσει κανείς. Καὶ ἡ ἀνέπαφη ἀπὸ τὶς βρωμιὲς τῆς κοινωνίας αὐτὴ ψυχή, δίνεται ὁλόκληρη γιὰ πρώτη φορά, ὅταν ἡ Μιμὶ εἶναι πιὰ εἴκοσι πέντε χρονῶν, στὸν Λαὶρ Καστίλλο. 'Η Μιμὶ γνωρίζει τότε τὴν ἀληθινὴ ἀγάπη, αὐτὴν ποὺ ἐξαγνίζει καὶ δίνεται ὁλόκληρη σ' αὐτήν. 'Ο Λαὶρ εἶνε ἕνας φτωχὸς ἄγνωστος. Μὰ τί σημασία ἔχει αὐτό. 'Η Μιμὶ ἐγκαταλείπει τὰ πάντα γιὰ τὴν ἀγάπη του. Ὕστερα ἀπὸ λίγον καιρὸ

ρειά, ἐπίπονη μελαγχολία!...

— Αὔριο βράδυ, σκεφτότον ἡ καρδιά της, αὔριο βράδυ θὰ φθάσουμε.

Καὶ τὸ τραῖνο ἔτρεχε ἀπὸ τὴν κοιλάδα τοῦ Σὸτ Σεργκουΐ, ποὺ ἐμοιαζε σὰν μιὰ ξεραμένη λίμνη, μ' ἕνα πυθμένα ἀπὸ ἄμμο καὶ ἄργιλο.

Τὰ ξημερώματα βρίσκονταν ἤδη κοντὰ στὸν μεγάλο ὠκεανὸ ἀπὸ ἄμμο ποὺ ἐπιτίθεται καὶ σαβανώνει ὅλες τὶς δημιουργίες τοῦ ἀνθρώπου.

Ἥλιος, ἥλιος καὶ τίποτε ἄλλο ἀπὸ ἥλιο. Ἡ Μπλουὲτ δὲν ἔβλεπε πιά, δὲν ἄκουε πιά. Κάτι σὰν ὄνειρο τὴν παρέσυρε, ἕνα ἐξαντλητικὸ παραμίλημα, μέσα στὸ ὁποῖο αἰσθανόταν νὰ κτυπᾶ ὅλο καὶ πιὸ δυνατά, ἡ νεανικὴ καὶ ἐρωτευμένη καρδιά της.

Καὶ οἱ ἄμορφες ὁσεις περνοῦσαν, στὴ μέση ἀπὸ πεδιάδες νεκρές.

Θεέ, τί δρόμος ἀτέλειωτος... τί βαρειά, ἐπίπονη μελαγχολία!...

Ἐξαντλημένη, μὴ ἀντέχοντας πιά, ἡ Λινὲτ μισοκοιμόταν γκρινιάζοντας. Ἀπὸ τὸ μέτωπό της κυλοῦσαν αὐλάκια ἀπὸ ἱδρῶτα. Τὸ τραῖνο ἔκαιε, ἡ ἀτμόσφαιρα σχεδὸν κόκκινη, σοῦ ἔφερνε τὴν αἴσθησι τῆς ἀσφυξίας.

Ἐπὶ εἴκοσι ὧρες ἦσαν κλεισμένες σ'αὐτὸ τὸ φοῦρνο. Δὲν ὑπῆρχε πιὰ πάγος στὰ ψυγεῖα τοῦ τραίνου. Δὲν ὑπῆρχε πιὰ δροσιστικὸ ποτὸ γιὰ νὰ κατευνάση τὴ δίψα τους. Πολὺ λίγοι ἐπιβάτες πήγαιναν ἕως τὸ Κολόμπ—Μπεσάρ. Σχεδὸν ὅλοι εἶχαν κατέβει πρὶν ἀπὸ τὸ Ἄϊν—Σεφρά. Οἱ προύχοντες καὶ οἱ ντόπιοι ἐμποροι ποὺ πήγαιναν στὴν ἀγορὰ τοῦ Ριγκουΐγκ, κατέβηκαν κι' αὐτοί. Μέσα στὸ τραῖνο δὲν ἔμειναν πιὰ παρὰ μερικοὶ Εὐρωπαῖοι, λίγοι στρατιῶτες καὶ οἱ δύο ταξιδιῶτρες. Τὸ τραῖνο φαινόταν κι' αὐτὸ νὰ καταβάλλη μιὰ τεράστια προσπάθεια γιὰ νὰ μπορέση νὰ προχωρήση μέσα σ' αὐτὸ τὸ κυνικὸ καῦμα. Πρὸς τὴ Δύσι, τὰ γαλάζια βουνὰ τοῦ Μαρόκου ὑπεστήριζαν ἀληθινὰ τὸν οὐρανό, ὅπως στὴν ἀρχαία μυθολογία. Ἕνα αἴσθημα κινδύνου σοῦ γεννιόταν στὴ βάρβαρη περιοχή. Οἱ μικροὶ σταθμοὶ ἐμοιαζαν μ' ἐμπροσθοφυλακὲς σὲ καιρὸ πολέμου. Κάθε φορὰ ποὺ σταματοῦσε τὸ τραῖνο, ἀνέβαινε ἕνας ἀξιωματικὸς γιὰ νὰ δώση στὸν φρουρὸ τῆς ὑπηρεσίας ἐπίσημα ἔγγραφα μὲ διαταγές.

Οἱ λεγεωνάριοι ἔφευγαν γιὰ νὰ πᾶνε νὰ πολεμήσουν, πιθανὸν νὰ πεθάνουν, στὴν κόκκινη γῆ τῶν νομάδων.

Καὶ οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ δὲν ἔδειχναν οὔτε τὴν ἐλάχιστη ἀμηχανία, οὔτε κἂν γύριζαν τὰ μάτια τους γιὰ νὰ κυττάξουν μιὰ τελευταία φορὰ τὰ λευκὰ τείχη τῶν τροπικῶν κήπων, ποὺ γέμιζαν τὴν ἀτμόσφαιρα μὲ μεθυστικὲς μυρωδιές.

Ἦσαν ἄνθρωποι μελαγχολικοί, ποὺ εἶχαν χάσει τὴν ψυχή τους, κάπου, ὁ Θεὸς ξέρει πότε, ὁ Θεὸς ξέρει ποῦ, μέσα στὴ σκόνη τοῦ δρόμου ποὺ εἶχαν διανύσει πρὶν φθάσουν ἐκεῖ. Ἡ ἀνθρώπινη κοινωνία τοὺς εἶχε ἀπομακρύνει ἀπὸ τὴ μεγάλη τους οἰκογένεια καὶ βάδιζαν σιωπηλοὶ πρὸς τὴν αἰώνια μεσημβρία. Βάδιζαν μὲ βλέμμα ἄγριο, μὲ βῆμα σταθερό, τρομεροὶ μισθοφόροι, στὰ τάγματα τοῦ θανάτου. Πήγαιναν νὰ κατακτήσουν καινούργια ἐδάφη, νὰ λεηλατήσουν καινούργια πλούτη, γιὰ τὴν εὐτυχία καὶ τὸ μεγαλεῖο τοῦ ἄλλου. Τοὺς εἶχαν ἐξορίσει ἀπ' ὅλα τὰ σύνορα. Τὸ ὑπέροχο ἰδανικό τους προσέφευγε στὴ σκιὰ τραγούδι τῶν μυδραλλιοβόλων, ἡ μυρωδιὰ τοῦ μπαρουτιοῦ, ἦσαν ἡ μόνη στρατιωτικὴ μουσική, τὸ μόνο ἄρωμα, ποὺ μποροῦσε ἀκόμη νὰ τοὺς μεθύση. Σ' αὐτοὺς τοὺς ἄνδρες χρωστάει ἡ Γαλλία τὴ θαυμασία ἀποικιακὴ αὐτοκρατορία της.

Τώρα βρίσκονταν σὲ πλήρη πόλεμο: Οἱ μυστηριώδεις Ζαούγκας, ποὺ ἦσαν κυρίαρχοι στὸ ἀδάμαστο ἔδαφος τῶν Σάρμπ, εἶχαν κηρύξει τὸν ἁγιο πόλεμο. Οἱ θρησκευτικοὶ ἀρχηγοί, οἱ καΐδες καὶ οἱ κυβερνῆται τοῦ Σουλτάνου τοῦ Φέζ, βοηθούμενοι ἀπὸ ὕποπτους Εὐρωπαίους, ξεσήκωναν καὶ ὡπλίζαν ἀδιάκοπα φιλοπόλεμες μαροκινὲς φυλές, προετοίμαζαν ὅλων τῶν εἰδῶν τὶς παγίδες καὶ ἀντιδροῦσαν μὲ συνεχεῖς προθέσεις στὴν ἐπίμονη καὶ αἱμοσταγῆ προσπάθεια τῆς γαλλικῆς διεισδύσεως. Οἱ στρατιωτικοὶ καταυλισμοὶ τῆς Ταλζάζα, τοῦ Μπὸν-Ἀνὰν καὶ τοῦ Μπὸν-Ντενίμπ, δυτικὰ τοῦ Κολόμπ-Μπεσάρ, μέσα στὴν καρθιά τοῦ Μαρόκου, ἦσαν ἀδιάκοπα ἐκτεθειμένοι στὸν κίνδυνο νὰ σφαγοῦν ἀπὸ τοὺς ἐπαναστάτες.

Κι' ἡ Μπλουὲτ κύτταζε μ' ἕνα εἶδος ὑπνωτισμένης περιέργειας τὸ τρεμούλιασμα τῆς φόνισσας αὐτῆς γῆς, ποὺ τὸ τραῖνο διέσχιζε μ' ἕνα ρόγχο, σὰν νὰ ἐπρόκειτο νὰ ἐκραγῆ τὸ καζάνι του ἀπὸ τὴ θέρμη τοῦ ἡλίου.

Κάρφωνε τὸ βλέμμα της ἐκεῖ κάτω, στὸ βάθος τοῦ ἀπείρου, τὸ φράγμα τοῦ πυρὸς ποὺ διέσχιζε τὸν νότο: τρομερὰ ἡλιακὰ νέφη ποὺ ἔπνιγαν μὲ τὸ καυτερό τους βάρος τὴν κατασκήνωσι τοῦ Λαίρ...

Κάθε τόσο συμβουλευόταν τὶς λεπτομερεῖς σελίδες τοῦ ὑπολοχαγοῦ Ζύλ. Ξαναδιάβαζε τὶς συστατικὲς ἐπιστολὲς ποὺ τῆς εἶχε δώσει, μετροῦσε τὰ χιλιόμετρα, τὶς ὧρες, τὰ λεπτά. Ἐκεῖνο ποὺ βασάνιζε περισσότερο τὶς δύο ταξιδιώτριες ἦταν ἡ φρικτὴ δίψα, μιὰ ἐξαντλητικὴ δίψα, ἕνας πόνος μέσα σ' ὅλες τὶς φλέβες τους. Τὸ μεταλλικό, χλιαρὸ καὶ δύσοσμο νερό, δὲν τοὺς ἔφερνε καμμιὰ ἀνακούφισι. Τὰ μάτια τους ἦσαν βαρειά, τὰ μπράτσα τους δὲν εἶχαν πιὰ καμμιὰ δύναμι. Ἀκόμη κι' ἡ προσπάθεια ποὺ κατέβαλλαν γιὰ ν' ἀναπνέουν, τοὺς ἔφερνε μιὰ κούρασι ποὺ τὶς ζάλιζε.

Σὲ κάθε μικρὸ σταθμό, οἱ θεομαστὲς, τρομεροὶ στὴ θέα, πηδοῦσαν κάτω ἀπὸ τὴν ἁτμομηχανή. Τὰ δίψασμένα χεῖλη τους κολλοῦσαν στὶς βρύσες καὶ δὲν ἐννοοῦσαν νὰ ξεκολλήσουν.

Καὶ τώρα δὲν ἄκουαν πιὰ κανένα θόρυβο. Ἀκόμη καὶ τὸ τραῖνο φαινόταν σὰν νὰ γλυστροῦσε ἐπάνω σὲ τσόχα. Ἡ μονα-ξιὰ καὶ ἡ σιωπὴ ἀγκάλιαζαν τὰ πάντα.

Ἦταν πρὸς τὸ δειλινό. Ὅλο τὸ ἡμισφαίριο ἔγερνε ἰλιγγιωδῶς πρὸς τὸ τρομερὸ Γκάρμπ.

Ὕστερα, ξαφνικά, μὲ χαρὰ καὶ κέφι, τὸ νερὸ πρόβαλε ἀπὸ τὴ γῆ: τὸ ζωντανὸ καὶ λαμπρὸ νερὸ ποὺ σχημάτιζε κρυστάλλινες πηγές... Καὶ ὁ μικρὸς σταθμὸς τοῦ Κολόμπ—Μπεσάρ, φάνηκε μέσα στὸ μισοσκόταδο, στὸ βάθος τοῦ φοινικῶνος.

⁂

Ἡ ἄφιξις τῶν δύο Παριζιάνων διαδόθηκε ἀμέσως στὴ μικρὴ σαχαριανὴ πόλι, καὶ ποτὲ ἄλλοτε δὲν δημιουργήθηκε μεγαλύτερη ἀναταραχή, ἀνάμεσα στοὺς ἀξιωματικοὺς τοῦ καταυλισμοῦ καὶ στοὺς ὀλιγάριθμους Εὐρωπαίους ἀποίκους. Σὲ λίγο, ἀξιωματικοὶ καὶ πολῖτες, ἔκοβαν βόλτες μπροστὰ ἀπὸ τὸ μικρὸ ξενοδοχεῖο τοῦ Κολόμπ.

Ἦταν ἡ Μονμάρτρη ποὺ ἔφθανε στὰ πρόθυρα τῆς ἐρήμου, ἡ ὁδὸς ντὲ λὰ Παὶ ποὺ ἔκανε μιὰ εὐγενικὴ ἐπίσκεψι στὰ στενὰ δρομάκια τοῦ Μπεσάρ.

Ὁ ὑπολοχαγὸς Ζὺλ εἶχε δώσει δυὸ γράμματα στὴν Μπλουέτ: ἕνα «γιὰ τὸν κύριο Ἀμπὲλ Κάν, χονδρέμπορο, ποὺ θὰ φροντίση νὰ σᾶς ἑτοιμάση ἕνα καραβάνι», τὸ ἄλλο «γιὰ τὸν λοχαγὸ Μαῦλο ντὲ Φορέ, ποὺ θὰ προσπαθήση νὰ σᾶς δώση μιὰ φρουρά».

Ὁ κ. Ἀμπὲλ Κὰν εἶχε στὸν κυριώτερο δρόμο τοῦ Κολὸμπ ἕνα μεγάλο κατάστημα ὅπου εὕρισκες ὅλων τῶν εἰδῶν τὰ πράγματα. Ἕνα εἶδος ἀποικιακοῦ Λούβρου, ὅπου ἡ Μιμὶ Μπλουὲτ μπόρεσε νὰ προμηθευθῆ ὅ,τι τῆς ἔλειπε γιὰ νὰ μπορέση νὰ ταξιδεύση μὲ καραβάνι. Ὁ Σίντι Ἀμπέλ, ὅπως τὸν ἔλεγαν στὴν περιοχή, ἦταν ἕνας ἀντάξιος Ἑβραῖος τοῦ Ὀράν, φορτωμένος μὲ χρόνια καὶ ἀπογόνους, παραλῆς, πανηρὸς καὶ ἐξυπηρετικός. Εἶπε στὴν Μπλουὲτ ὅτι θὰ παρακαλοῦσε τὸ Θεὸ νὰ προστατεύση μιὰ νέα γυναίκα τόσο ὄμορφη καὶ τόσο θαρραλέα στὸ ἐπικίνδυνο ταξίδι της. Ὕστερα ἔβαλε σὲ κίνησι μιὰ τσούρμα γυιοὺς καὶ ὑποσχέθηκε στὴ νέα νὰ ἑτοιμάση τὸ καραβάνι σὲ τρεῖς μέρες. Ὅσο γιὰ τὸν καραβανιέρη, τῆς μίλησε ἀμέσως γιὰ κάποιον Ζοζουφ-ἐλ-Φουκανί, ποὺ ἦταν τὸ μαργαριτάρι τῶν ἀρχηγῶν γιὰ μακρινὰ ταξίδια.

Ὁ Ζοζουφ-ἐλ-Φουκανὶ παρουσιάστηκε τὴν ἑπόμενη μέρα. Ἦταν ἕνας Βέρβερος ποὺ εἶχε χρῶμα ἐλιᾶς καὶ ποὺ ὅταν ἦταν ὀρθὸς χωρὶς τὸ ἄλογό του ἔδινε τὴν ἐντύπωσι ὅτι κάτι τοῦ ἔλειπε. Ἦταν ψηλὸς καὶ ξερακιανὸς σὰν κατάρτι καϊκιοῦ. Ἀληθινὸς τύπος καραβανιέρη, μὲ χαρακτηριστικὰ λεπτὰ καὶ γερούς μῦς, δέρμα θαμπό, μάτια πιὸ μαῦρα ἀπὸ κάρβουνο ποὺ ἔκαιαν νερὰ σὰν τὶς φτεροῦγες τοῦ σκαραβαίου. Μιὰ κοντὴ γενειάδα, κοκκινωπὴ καὶ καταιγρὴ φύτρωνε γύρω ἀπὸ τὸ βαθουλωτὸ σαγόνι του. Τυλιγμένος μὲ τὸ γαλάζιο καφτάνι του, χαιρέτησε τὴν Μπλουὲτ μὲ τὴν ἀξιοπρέπεια ἀληθινοῦ πασξένου.

— Ἐσελὰμ χαλικούμε, λάλα! (Ἡ βοήθεια τοῦ Θεοῦ μαζί σου, ναντάμ!). Ἐσελὰμ χαλικούμε, λάλα!

Χρησιμοποιοῦσε ἕνα φρικτὸ συνοθύλευμα ἀπὸ ἀράπικα, βερβέρικα, ἱσπανικὰ καὶ γαλλικά. Τὴν κυττοῦσε ἀπαθής, μ' ἕνα εἶδος αὐτάρκους σεβασμοῦ. Εἶχε πάει ἑκατοντάδες φορὲς στὴν Γκουράρα, στὸ Τουάτ, στὸ Τίντι Κέλτ. Εἶχε πάει ἀκόμη πιὸ μακρυά, πέρα ἀπὸ τὴν ἀτέλειωτη Σαχάρα, ἕως τὰ μεγάλα Σουδανέζικα δάση καὶ ἕως τὸ μακρινὸ Τομπουκτού. Τὸ ταξίδι τοῦ Ταγκὶτ καὶ τοῦ Μπενὶ-Ἀμπὲς τοῦ φαινόταν λοιπὸν σὰν παιγνιδάκι. Ὅσο γιὰ τὴν τιμὴ δὲν ἤθελε κὰν νὰ συζητήση. «Ὁ Σίντι Ἀμπέλ, ὁ φίλος, θὰ σᾶς κάμη δίκαιη τιμή, λάλα!».

Μόνον ζητοῦσε γιὰ τοὺς ἀνθρώπους του καὶ γιὰ τὸν ἴδιο μιὰ μικρὴ ἀποζημίωσι καὶ ἡ Μπλουὲτ οὔτε σκέφθηκε νὰ παζαρέψη.

Ὁ λοχαγὸς Μαῦλο ντὲ Φορέ, στὶς τέσσερις μέρες ποὺ ἔμεινε ἡ Μπλουὲτ στὸ Κολόμπ-Μπεσάρ, ἔκαμε γι' αὐτὴν ὅ,τι μπορεῖ νὰ κάμη ἕνας Γάλλος εὐγενὴς γιὰ μιὰ ὡραία κυρία. Πρὶν ἀπ' ὅλα τὴν πληροφόρησε ὅτι ὁ λεγεωνάριός της βρισκόταν ἀκριβῶς στὸ Μπενὶ-Ἀμπές, στρατιωτικὸ κέντρο ποὺ βρισκόταν διακόσια ἑξήντα χιλιόμετρα μακρυὰ ἀπὸ τὸ Κολόμπ-Μπεσάρ. Τῆς εἶπε ὅτι ἡ περιοχὴ ποὺ εἶχε νὰ διασχίση γιὰ νὰ φθάση ἐως ἐκεῖ δὲν ἦταν οὔτε εὔκολη οὔτε ἀσφαλής. Τῆς ἐξήγησε τὶς δυσκολίες καὶ τοὺς κινδύνους τοῦ ταξιδιοῦ αὐτοῦ, ποὺ ἦσαν ἀκόμη μεγαλύτεροι αὐτὴ τὴ στιγμή, γιατὶ τοῦ ἦταν σχεδὸν ἀδύνατον νὰ τῆς δώση μιὰ συνοδεία. Τοὺς ἔλειπαν στρατιῶτες. Περίμεναν ἀκριβῶς ἐνισχύσεις ἀπὸ τὸ Ἄϊν-Σεφρά. Ἀλλὰ δὲν θὰ μποροῦσαν νάρθοῦν πρὶν δυὸ ἑβδομάδες τὸ ἐνωρίτερο. Τὴ συμβούλευσε λοιπὸν ν' ἀναβάλη τὴν ἀναχώρησί της γιὰ νὰ κάμη ὕστερα τὸ ταξίδι μαζί τους.

— Λοχαγέ, ὅταν ἔρχεται κανεὶς ἀπὸ τόσο μακρυά, συμβαίνει ὅτι θέλει νὰ φθάση ὅπως τὸ τέρμα μὲ κάθε θυσία!.. Εἶμαι ἕτοιμη νὰ ξεκινήσω καὶ μονάχη μου, ἀκουμπα, θὰ σᾶς διηγηθῶ τὴν ἱστορία μου...

Τοῦ τὴν διηγήθηκε τὸ βράδυ, περπατῶντας μαζὶ του κάτω ἀπὸ τὴ δροσιὰ τοῦ φοινικῶνος, ὅπου οἱ ἀνθισμένες χουρμαδιὲς σκόρπιζαν τὴ μεθυστικὴ μυρωδιά τους. Τοῦ τὴν διηγήθηκε ἁπλᾶ, χὲ λίγο λυρισμό, σὰν ὁ ξένος ποὺ συναντᾶς στὸν δρόμο σου νὰ μπορῆ νὰ γίνη ξαφνικὰ φίλος σου. Τοῦ διηγήθηκε τὴν ὡραία ἱστορία της, κάνοντάς τον νὰ νοιώση ὅ,τι κι αὐτὴ ἡ ἴδια, ὅπως κι' αὐτὸς ἄλλωστε, ὅπως ὅλοι αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι τῶν ταγμάτων τῆς Ἀφρικῆς, εἶχε στὴν καρδιά της τὴν ἀγιατρευτη πληγή, τὴ μοῖρα νὰ πορευθῆ πρὸς τὸν μακρυνὸ κόκκινο ὁρίζοντα, ἐκεῖ κάτω ὅπου οἱ δρόμοι σβύνουν...

Ὁ λοχαγὸς ἦταν ἕνας ἄνδρας ἤδη γκιαζομάλλης, μὲ μάτια ὅπου νόμιζες ὅτι ἔβλεπες τὸ χρῶμα τῆς ἐξορίας. Στὸ χαμόγελό του, στὰ εὐγενικὰ χαρακτηριστικά του, στὸν ἦχο τῆς φωνῆς του, ὑπῆρχε κάτι τὸ σβυσμένο, ποὺ πρόδιδε τὸν ἄνθρωπο, τὸν ναυαγημένο, ποὺ εἶχε ζήσει κάποιο μεγάλο δράμα.

— Ἔ, λοιπόν, ναί, λοχαγέ..... ἤμουν μιὰ χορεύτρια, μιὰ ἑταίρα, ἕνα μπιμπελὸ ἀπὸ σάρκα, πολύτιμο καὶ εὔθρυαστο, ποὺ τὸ Παρίσι τὸ ἔβγαζε στὸν πλειστηριασμό.. Μὰ τὸ βράδυ ἐκεῖνο, τὸ τρομερὸ ἐκεῖνο βράδυ, ποὺ σωριάστηκα σὲ μιὰ καρέκλα στὸ ἀδειανὸ του σπίτι, μοῦ φάνηκε ξαφνικὰ ὅτι ἡ Μπλουὲτ ἦταν μιὰ ἀδελφή μου πεθαμένη καὶ γιὰ πρώτη φορὰ στὴ ζωή μου μπόρεσα νὰ καταλάβω τὸν ἔρωτα τῆς Μαρίας Μαγδαληνῆς... Λοιπόν, μὴ μοῦ λέτε ὅτι ὁ δρόμος εἶναι μεγάλος. Πέστε μου μονάχα ὅπως ὁ ἀρχηγός μου τοῦ καραβανιοῦ: «Ἡ βοήθεια τοῦ Θεοῦ μαζί σου, λάλα!». Θὰ φύγωμε αὔριο μὲ τὴ δύσι τοῦ ἥλιου....

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Ἡ συνέχεια.

ΓΙΑΤΙ ΟΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΚΛΑΙΝΕ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΑΝΔΡΕΣ;

«Κλάψε, χρυσῆ μου, κλάψε, θὰ σοῦ κάνη καλό». Καμμιὰ φορὰ εἶναι ἡ μόνη παρηγοριὰ ποὺ μπορεῖ κανεὶς νὰ προσφέρη σὲ μιὰ γυναίκα ποὺ κλαίει. Μὲ τὰ δάκρυα θὰ φύγη καὶ τὸ βάρος ποὺ πλακώνει τὴν ψυχή της.

Γιατί κλαῖμε; Γιατί οἱ γυναῖκες κλαῖνε περισσότερο ἀπὸ τοὺς ἄνδρες; Γιατί ἰδίως οἱ γυναῖκες κλαῖνε μὲ τὸ τίποτα; Ὑπάρχουν γυναῖκες ποὺ ἀναλύονται σὲ δάκρυα μὲ τὸ παραμικρὸ ἢ καὶ χωρὶς κανένα ἀπολύτως λόγο. Κι' οἱ δικοί τους δὲν ξέρουν πολλὲς φορὲς τί νὰ κάνουν γιὰ νὰ σταματήσουν τὶς βρύσες τῶν ματιῶν τους.

Οἱ λόγοι ποὺ προκαλοῦν τὰ δάκρυα εἶναι ποικίλοι. Λόγοι καθαρὰ ὑλικοί: σκόνη, καπνός, κρεμμύδια. Λόγοι φυσικοί: ὠριαμένοι πόνοι, ὅπως τοῦ δοντιοῦ, κούρασι, θυμός. Λόγοι ψυχικοί: λύπη, ντροπή, ἀπογοήτευσι, χαρά, εὐτυχία.

Καμμιὰ φορὰ καὶ τῶν ἄλλων οἱ πόνοι καὶ οἱ χαρὲς μᾶς κάνουν νὰ κλάψουμε ἀπὸ συμπάθεια. Γι' αὐτὸ καὶ οἱ ἠθοποιοὶ μποροῦν καὶ συγκινοῦν τοὺς θεατάς. Κλαίνε κατὰ... παραγγελία.

Ὑπάρχουν τρεῖς κατηγορίες ἀνθρώπων: οἱ μυϊκοί, οἱ ἐγκεφαλικοὶ καὶ οἱ αἰσθηματικοί.

Στὴν πρώτη κατηγορία ἀνήκουν κυρίως οἱ ἄνδρες. Οἱ τύποι αὐτοὶ μεταβάλλουν τὴ συγκίνησι σὲ δρᾶσι. Ἡ ἀρχίζουν νὰ βαδίζουν μὲ μεγάλα βήματα ἢ τὸ ρίχνουν στὴ δουλειά.

Οὔτε καὶ οἱ ἐγκεφαλικοὶ τύποι κλαῖνε εὔκολα, γιατὶ σ' αὐτοὺς κυριαρχεῖ ἡ λογικὴ καὶ δὲν ἀφίνουν τὸν ἑαυτό τους νὰ παρασυρθῆ ἀπὸ τὰ αἰσθήματά τους.

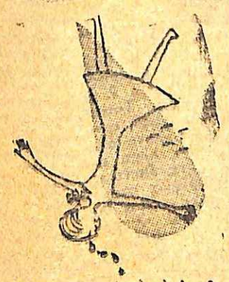

Στὴν τρίτη κατηγορία, τῶν συναισθηματικῶν τύπων, ἀνήκουν κυρίως οἱ γυναῖκες. Αὐτὲς κλαῖνε μὲ τὸ τίποτα. Ἀναλύονται σὲ δάκρυα κυττάζοντας ἕνα παιδάκι ἢ διαβάζοντας ἕνα ποίημα. Τοὺς ἀρέσει νὰ μιλοῦν γιὰ τὸν πόνο τους καὶ ν' ἀκοῦνε τὸν πόνο τῶν ἄλλων. Ἡ συγκίνησι γι' αὐτὲς εἶναι μεταδοτική. Κλαῖνε ὅταν βλέπουν τοὺς ἄλλους νὰ κλαίνε, χωρὶς μάλιστα νὰ ξέρουν γιατί. Νομίζουν πὼς εἶναι οἱ ἡρωῖδες τῶν θεατρικῶν ἢ κινηματογραφικῶν ἔργων ποὺ βλέπουν ἢ τῶν μυθιστορημάτων ποὺ διαβάζουν. Τὶς συγκινοῦν μέχρι... δακρύων τὰ λουλούδια, τὰ πουλάκια καὶ τὰ ἡλιοβασιλέματα!

Οἱ γυναῖκες αὐτὲς εἶναι τρομερὰ συναισθηματικές. Ὁ ὑπερβολικὸς συναισθηματισμός τους ὀφείλεται σὲ ὑπερλειτουργία τοῦ θυρεοειδοῦς ἀδένος. Μὰ ἡ κρίσι τῶν δακρύων δὲν κρατάει πολύ. Περνάει γρήγορα.

Μποροῦμε ν' ἀλλάξουμε ἕναν ὑπερβολικὰ συναισθηματικὸ τύπο; Ἀσφαλῶς, ὅταν εἶναι ἀκόμα σὲ μικρὴ ἡλικία καὶ μὲ μιὰ εἰδικὴ διαπαιδαγώγησι.

Κυττάξτε αὐτὰ τὰ δύο παιδάκια ποὺ παίζουν σὲ μιὰ πλατεῖα. Τὸ ἀγοράκι πέφτει καὶ χτυπάει τὸ γόνατό του. Εἶναι ἕτοιμο νὰ κλάψη, μὰ ἡ μητέρα του τοῦ λέει ἀμέσως:

— Δὲν θὰ κλάψης, Κωστάκη, εἶσαι ἄντρας.

Ὁ Κωστάκης καταπίνει τὰ δάκρυά του.

Πέφτει ἡ μικρούλα:

—Δὲν εἶναι τίποτα, κούκλα μου, ἀναφωνεῖ ἡ μητέρα της, μὴν κλαῖς.

Κι' ἡ Ἐλενίτσα, ποὺ εἶχε μείνει σιωπηλὴ ὡς ἐκεῖνη τὴ στιγμή, ξεσπάει σὲ κλάματα. Ἡ μητέρα της τὴν παρηγορεῖ: τὴν ἑπόμενη φορὰ ἡ Ἐλενίτσα θὰ κλάψη ἀμέσως — εἶναι τόσο ὅμορφο νὰ σὲ χαϊδεύουν καὶ νὰ σὲ παρηγοροῦν. Ἀργότερα, ὅταν ἀνακαλύψη πόσο δυνατὸ ὅπλο εἶναι τὰ δάκρυα, θὰ τὸ χρησιμοποιῆ κάθε φορὰ ποὺ θὰ θέλη νὰ ἐπιτύχη κάτι, ἀπὸ τοὺς γονεῖς της στὴν ἀρχή, ἀπὸ τὸν μνηστῆρα της καὶ τὸν ἄντρα της κατόπι.

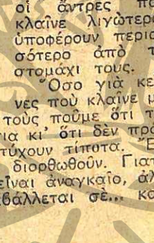

Ὁ Κωστάκης ἀντιθέτως θὰ μάθη νὰ εἶναι ἀπόθης καὶ νὰ μὴν συγκινῆται μὲ τὸ παραμικρό.

Σὲ ἄλλη ἐποχὴ ἴσως νὰ τὸν ἐνθάρρυναν νὰ δείξη τὴν «εὐαίσθητη ψυχή» του καὶ νὰ χύση «ποτάμια δάκρυα», ὅπως ἔλεγαν. Ὑπάρχουν περίοδοι τῆς ἱστορίας ὅπου, ἄντρες καὶ γυναῖκες κλαῖνε... ἀπεριόριστα. Ὑπάρχουν ἐποχὲς ποὺ ἡ λυρικὴ ποίησι εἶναι ἕνας νερόμυλος... ποὺ γυρίζει μὲ τὰ δάκρυα τῶν αἰσθαντικῶν ψυχῶν. Δάκρυα στὸν Ὅμηρο, δάκρυα στὴν Ἁγία Γραφή. Ὁ Ἀβραὰμ κλαίει πρὶν θυσιάση τὸν Ἰσαάκ. Δάκρυα στὰ Εὐαγγέλια. Ὁ Χριστὸς κλαίει, ὁ Ἰωάννης ὁ Βαπτιστὴς κλαίει. Οἱ ρομαντικοὶ ποιητὲς κλαῖνε.

Νομίζουμε πὼς οἱ Ἀγγλοσάξωνες εἶναι πρότυπα ψυχρότητος. Κι' ὅμως, πρὶν ἀπὸ τὴ Βικτωριανὴ ἐποχή, ποὺ τοὺς διαπαιδαγώγησε πρὸς τὸν φλεγματισμό, οἱ Ἄγγλοι παραδίδονταν πολὺ πιὸ ἐλεύθερα στὰ αἰσθήματά τους.

Οἱ σύγχρονοι παιδαγωγοὶ λένε πὼς πρέπει ν' ἀφίνουμε τὰ παιδιὰ νὰ κλαῖνε ἐλεύθερα, γιατὶ ἔτσι θὰ γίνουν ἄνθρωποι ἰσορροπημένοι.

Ἐξ ἄλλου τὰ δάκρυα εἶναι καὶ φυσιολογικὰ ἀναγκαῖα, γιατὶ περιέχουν μιὰ καυστικὴ οὐσία, ἡ ὁποία, ἂν δὲν βγῆ μὲ τὰ δάκρυα ἀπὸ τὸν ὀργανισμό, πηγαίνει στὸ στομάχι καὶ προκαλεῖ σοβαρὲς διαταραχές. Γι' αὐτὸ καὶ οἱ ἄντρες ποὺ κλαῖνε λιγώτερο, ὑποφέρουν περισσότερο ἀπὸ τὸ στομάχι τους.

Ὅσο γιὰ κεῖνες ποὺ κλαῖνε μὲ τὸ τίποτα, πρέπει νὰ τοὺς ποῦμε ὅτι τὰ δάκρυα χαλᾶνε τὰ μάτια κι' ὅτι δὲν πρόκειται μ' αὐτὰ νὰ πετύχουν τίποτα. Ἐτσι ὑπάρχει ἐλπὶς νὰ διορθωθοῦν. Γιατὶ εἴπαμε ὅτι τὸ κλάμα εἶναι ἀναγκαῖο, ἀλλὰ ὄχι κι' «ἂν μεταβάλλεται σὲ» καταρράκτη.

ΣΑΝ ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΗΜΑ

Η ΦΥΣΙΣ

ΚΑΘΡΕΦΤΗΣ ΤΗΣ ΨΥΧΗΣ

Ὁ μεγάλος Ἄγγλος ποιητὴς Οὐΐλλιαμ Σαίξπηρ εἶπε: «Σὲ κάθε πέτρα ὑπάρχει καὶ μιὰ διδαχή, σὲ κάθε ρυάκι κι' ἕνα βιβλίο...».

Σήμερα, περισσότερο παρὰ ποτέ, ἔχουμε ἀνάγκη ἀπ' αὐτὴ τὴ «διδαχὴ» κι' ἀπ' αὐτὰ τὰ «βιβλία»... γιατὶ μὲ τὴ ζωὴ ποὺ κάνουμε ἔχουμε ἀπομακρυνθῆ ἀπὸ τὴ φύσι κι' ἔχουμε στερηθῆ τὴ μεγάλη σοφία της, στὴν ὁποία τόσα χρωστάει ἡ ἀνθρωπότητα. Πόσο θὰ εἴχαμε νὰ ὠφεληθοῦμε ἂν ξέραμε νὰ διαβάσουμε τὰ βιβλία τῆς φύσεως.

⁂

Θὰ μποροῦσε κανεὶς νὰ πῆ ἀκόμα ὅτι ἡ φύσι εἶναι ὁ καθρέφτης τῆς ψυχῆς...

Κυττάξτε, λόγου χάρι, τὴν διαφορὰ ποὺ ὑπάρχει ἀνάμεσα σ' ἕνα τέλμα καὶ σ' ἕνα ρυάκι. Τὸ πρῶτο εἶναι θολὸ καὶ βρώμικο. Τὸ δεύτερο εἶναι καθάριο σὰν κρύσταλλο. Γιατί; Ἁπλούστατα γιατὶ τὸ τέλμα δὲν ἐπικοινωνεῖ μὲ τὸν γύρω του κόσμο. Τὸ ρυάκι, ἀντιθέτως, περνάει, κατὰ τὴ διαδρομή του, ἀπὸ χίλιες δυὸ μορφὲς μιᾶς ἐντατικῆς ζωῆς καὶ φιλτράρεται ἀπὸ τὰ χόρτα καὶ τὰ χαλίκια.

Τὸ ἴδιο δὲν συμβαίνει καὶ μὲ μᾶς; Ὅταν ζοῦμε κλεισμένοι στὸν ἑαυτό μας, ὅταν διατηροῦμε γιὰ τὸν ἑαυτό μας ὅ,τι κατέχουμε, ἡ ψυχή μας ἀποτελματώνεται καὶ γίνεται βαρειὰ καὶ δύσθυμη. Ἂν ἀντιθέτως, οἱ δυνάμεις μας ἁπλώνονται χαρούμενα στὰ ὄντα ποὺ μᾶς περιβάλλουν, ἡ ζωή μας γίνεται ὁμοια μὲ τὸ ρυάκι, ποὺ κυλάει ἐλεύθερα ἀνάμεσα στὰ χαλίκια.

Κι' οἱ ρίζες; Σκεφθήκατε ποτὲ τὶς ρίζες; Κάθε φυτὸ ἔχει τὶς ρίζες του, χωρὶς τὶς ὁποῖες δὲν θὰ μποροῦσε νὰ ζήση. Ὅσο πιὸ βαθειὰ εἶναι ἡ ρίζα, τόσο μεγαλύτερη δύναμι καὶ ζωὴ ἔχει τὸ φυτό.

Ἀλλὰ κι' ὁ ἄνθρωπος ἔχει ρίζες. Δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ τὶς δῆ, μὰ ἔχει βαθειὲς καὶ δυνατὲς ρίζες. Εἶναι ἡ οἰκογένεια, τὸ μέρος ποὺ γεννηθήκαμε, ἡ Πατρίδα, οἱ παραδόσεις. Χωρὶς αὐτὰ καμμιὰ ἀνθρώπινη ζωὴ δὲν ἔχει ἀξία.

⁂

Ὅταν βρισκόμαστε μπροστὰ σὲ δ

ΤΑ ΠΛΕΚΤΑ ΜΑΣ

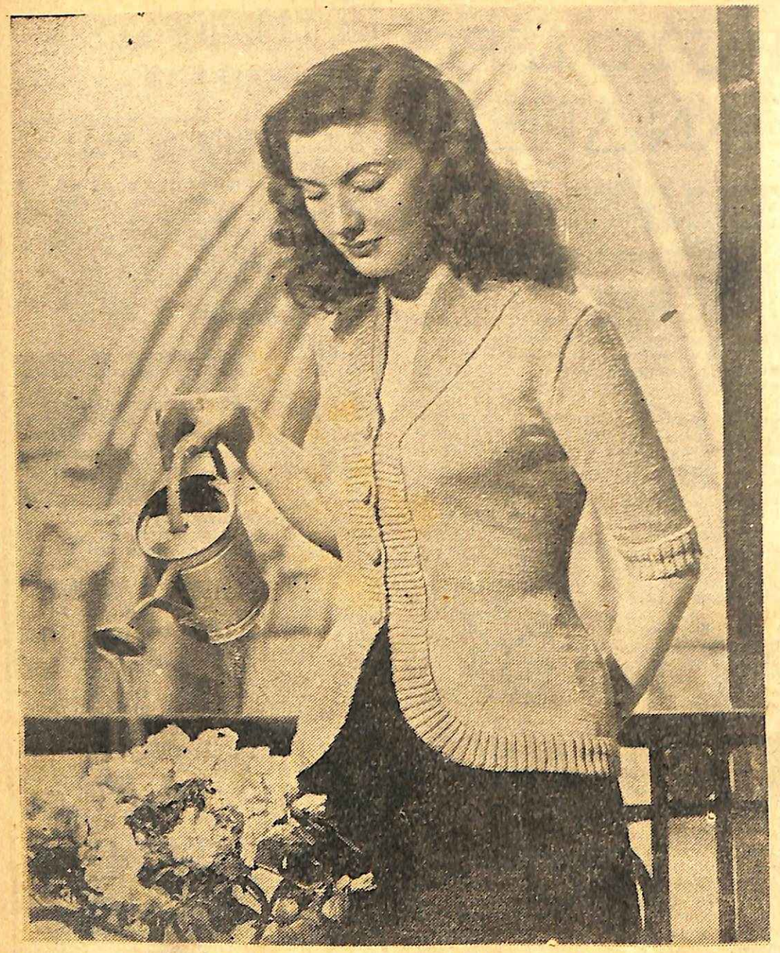

Ζιλὲ γιὰ Κυρίες καὶ Δεσποινίδες

Ὑλικὰ 450 γραμ. ἢ 140 δραμ. μαλλὶ Πιγκουὲν Ναγκὲρ χρώματος λαδὶ πολὺ ἀνοικτό. 2 βελόνες Νο 2,5, 1 βελονάκι Νο 14. 4 κουμπιὰ ξύλινα (τὸ ἐπάνω μέρος στρογγυλὸ) 2,5. ἑκατ.

Τρόπος πλεξίματος. Στρυφτὸ ζέρσεϋ. Μὲ τὴν βελόνα ἀπὸ τὴν καλὴ θὰ παίρνετε τὸν πόντο ἀπὸ τὸ κάτω μέρος. Λάστιχο 2+2, δηλαδὴ 2 π. καλὴ 2 π. ἀνάποδη.

Δεῖγμα 20 π. = 6 ἑκατ. καὶ 20 βελόνες = 4,5 ἑκατ.

Ἐμπρὸς δεξί Βάλετε 52 πόντους ἀρχίσετε μὲ τὸ στριφτὸ ζέρσεϋ. Στὴν ὀεξιὰ μεριὰ ἀρχίσετε νὰ βάζετε ἀνοίγματα, κάθε δεύτερη βελόνα 5π, 4π. 3π, 2π καὶ 4 φορὲς ἀπὸ 1π. πάντοτε κάθε δεύτερη βελόνα συνεχίσετε ἴσια Ὅταν θ' ἀρχίσετε τ' ἀνοίγματο ἀπὸ τὴν δεξιὰ μεριὰ στὴν ἀριστερὴ μεριὰ ταυτοχρόνως θὰ κάνετε στενέματα κάθε 2 ἑκατ. 1 π. (2 φορὲς) κατόπιν 1 π. κάθε ἑκατοστὸ (4 φορὲς) καὶ τέλος κάθε μισὸ ἑκατοστὸ 1 π. (10 φορὲς) ἀμέσως μετὰ θὰ βάλετε 1 π. κάθε ἑκατοστὸ (15 φορὲς). Σὲ 39 ἑκατ. ἀπὸ κάτω κόψετε στὸ δεξὶ μέρος γιὰ τὸ ντεκολτὲ 1 π. κάθε 1 ἑκατ (17 φορὲς). Σὲ 41 ἑκατ. ἀπὸ κάτω κόψετε γιὰ τὴν μασχάλη στὴν ἀριστερὴ μεριὰ 5 π. ὕστερα κάθε δεύτερη βελόνα 2 π. (2 φορὲς) καὶ 1 π (3 φορὲς) Ἐξακολουθήσετε νὰ πλέκετε ἴσια. Ὅταν θὰ ἔχετε πλέξει 16 ἑκ μασχάλη κλείσετε τοὺς πόντους σας σὲ τρεῖς φορὲς γιὰ νὰ σχηματίσετε τὸν ὦμο. Πλέξετε καὶ τὰ ἀριστερὸ μέρος τὸ ἴδιι ἀντιστρέφοντας τὰ στενέματα καὶ ἀνοίγματα

ΠΛΑΤΗ

Βάλετε 120 π. Ἀρχίσετε νὰ κόβετε ἀπὸ κάθε μεριά, κάθε 1 ἑκατ 1 π. (10 φορὲς) μειὰ βάλετε καὶ ἀπὸ τὶς δυὸ μεριὲς καὶ πάλι 1 π. κάθε 1 ἑκατ. (18 φορὲς). Σὲ 41 ἑκατ. ἀπὸ κάτω κόψετε γιὰ τὶς μασχάλες 8 π. ἀπὸ κάθε μεριὰ κατόπιν κάθε δεύτερη βελόνα 1 π. (4 φορὲς) ἐξακολουθήσετε ἴσια. Στὰ 15 ἑκατ. τῆς μασχάλης κόψετε ἀπὸ κάθε μεριὰ 12 π. κάθε δεύτερη βελόνα. Ἀμέσως μετὰ κόψετε στὸ μέσον 20 π. γιὰ τὸ ντεκολτέ. Τώρα θὰ πλεχθῇ ἡ κάθε μεριὰ χωριστά. Τοὺς πόντους ποὺ ἔχετε σὲ κάθε μεριὰ θὰ τοὺς κλείσετε σὲ δυὸ φορὲς ἀπὸ 12 π. καὶ τοὺς ὑπόλοιπους σὲ 3 φορὲς ὑπολογίζοντας πάντοτε κάθε δεύτερη βελόνα. Κλείσετε καὶ τὴν ἄλλη μεριὰ κατὰ τὸν ἴδιο τρόπο

ΜΑΝΙΚΙ

Ἀρχίσετε ἀπὸ κάτω. Βάλετε 84 π. ἀρχίζετε μὲ στριφτὸ ζέρσεϋ. Πλέξετε 8 ἑκ. κατόπιν βάλετε ἀνοίγματα καὶ ἀπὸ τὶς δυὸ μεριὲς 1 π. κάθε 1 ἑκατ. (8 φορὲς). Σὲ 17 ἑκατ. ἀπὸ κάτω, κλείσετε ἀπὸ κάθε μερὰ κάθε δεύτερη βελόνα 2 π. (2 φορὲς) 1 π. (6 φορὲς) ὕστερα κάθε 4 βελόνες 1 π. (4 φορὲς) καὶ τώρα κάθε δεύτερη βελόνα 1 π. (4 φορὲς) 2 π. 4 π. (3 φορὲς) καὶ οἱ πόντο· ποὺ θὰ μείνουν σὲ μιὰ φορά.

ΓΙΑΚΑΣ

Ἀρχίζετε τὸν γιακὰ σχηματίζονται μύτη. Βάλετε 6 π. (πάντοτε μὲ στριφτὸ ζέρσεϋ). Βάλετε ἀνοίγματα ἀπὸ τὶς δυὸ μεριὲς κάθε δεύτερη βελόνα 1 π. (10 φορὲς) ὕστερα κάθε 4 βελόνες 1 π. (10 φορὲς) πλέξετε ἴσια. Ὅταν θὰ ἔχετε πλέξει 28 ἑκατ. ἀπὸ τὴν ἄκρη θὰ ἔχετε ἀκρι βῶς τὸ μισὸ γιακά. Βάλετε μιὰ κλωστὴ γιὰ σημάδι καὶ ἐξακολουθήσετε νὰ πλέκε τε ἴσια ὅσο κι' αὐτὸ ποὺ ἔχετε πλέξει καὶ μετὰ θὰ κάνετε στενέματα ἀκριβῶς κατὰ τὸν ἴδιο τρόπο ποὺ κάνατε τὰ ἀνοίγματα. Στὸ τέλος θὰ κλείσετε τοὺς 6 π., ὅπως ἀρχίσατε

ΦΑΣΑ

Βάλετε 396 π. Πλέξετε λάστιχο 2 + 2 16 σειρὲς (τὴν κάθε σειρὰ θὰ τὴν ὑπολογίζετε δύο βελόνες) κλείσετε τοὺς πόντους σας ὅπως τοὺς βρίσκετε. Κάνε·τε ἀκόμη μία τὴν ἴδια. Κατόπιν μιὰ μικρότερη μὲ 122 π. καὶ δυὸ ἀκόμη μικρότερες μὲ 80 π. ἡ κάθε μία.

ΕΦΑΡΜΟΓΗ

Σιδερώσετε τὸ πλεκτὸ σας. Ράψετε τὶς πλαϊνὲς ραφὲς καὶ τοὺς ὤμους. Πάρετε τὶς δυὸ μικρὲς φάσες καὶ τοποθετήσετέ τις στὰ μανίκια 2 ἑκατ. πιὸ κάτω ἀπὸ τὴν ἄκρη τοῦ μανικιοῦ. Κλείσετε τώρα τὶς ραφὲς καὶ ράψετέ τα στὶς μασχάλες. Διπλώσετε τὸν γιακὰ στὸ μάκρος καὶ τοποθετήσετέ τον. Ἑνώσετε τὶς 2 μεγάλες φάσες καὶ τὴν μικρότερη. Τοποθετῆστε τὴν φάσα στὸ ζιλέ, τὴν ραφὴ ἀπὸ τὶς 2 μεγάλες φάσες θὰ τὴν βάλετε στὸ μέσον τοῦ ντεκολτὲ τῆς πλάτης λίγο πιὸ κάτω σὲ 12 π. Νὰ ὑπολογίσετε, ὥστε ν' ἀκουμπάη στὴν ἄκρη τοῦ γιακᾶ σας Γύρω— γύρω καὶ ὅλη τὴν ἄλλη φάσα θὰ ἐξακολουθήσετε μετὰ τὸν ιακὰ νὰ τὴν τοποθετήσετε καὶ πάλι σὲ 12 π. ἐπάνω. Τὰ κουμπιὰ θὰ τὰ ντύσετε πλέκοντας μὲ τὸ βελονάκι. Θ' ἀρχίσετε μὲ τρία γαϊτανάκια τὰ ὁποῖα θὰ κλείσετε. Ὕστερα στὸ ἕνα θὰ βάζετε δύο καὶ θὰ ἐξακολουθήσετε κατ' αὐτὸν τὸν τρόπο ὥσπου νὰ γίνη στὸ μέγεθος τοῦ κουμπιοῦ. Θὰ πάρετε τὸ κουμπὶ καὶ θὰ τὸ τοποθετήσετε μέσα στὸ κομμάτι ποὺ πλέξατε καὶ θ' ἀρχίσετε νὰ στεζὶ ὥσπου νὰ ντυθῇ ελείως. Τὶς κουμπότρυπες θὰ τὶς κάνετε ὅπως γίνονται καὶ στὸ ὕφασμα.

*

ΤΟ ΛΕΜΟΝΙ

Γιὰ νὰ διατηρήσετε τὸ λεμόνι βάλτε το μέσα ε νερό, ποὺ θ' ἀνανεώνετε συχνά. Ἂν εἶνε κομμένο βάλτετο ἀπὸ τὸ κομμένο μέρος πάνω σ' ἕνα πιατάκι στὸ ὁποῖο θὰ ·χετε ρίξει λίγο ξύδι.

ΕΝΑ ΩΡΑΙΟ ΙΣΠΑΝΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Η ΜΑΚΡΥΝΗ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΗ

Ὁ ΟΡΑΤΙΟΣ ἐκεῖνο τὸ ἀνοιξιάτικο πρωΐ, ἄνοιξε τὸ παράθυρο τοῦ δωματίου του, καὶ ἀνάσανε μὲ ἀνακούφισι, θαυμάζοντας τὴν ἐξαιρετικὴ ὁμορφιὰ τοῦ τοπίου, ποὺ ξαπλωνόταν γοητευτικό, λουσμένο μὲ τὶς πρωϊνὲς ἀχτῖδες τοῦ ἡλιου μπροστὰ στὸ σπίτι του.

Βρισκόταν στὴν ἀνάρρωσι ἀπὸ μιὰν ἀρρώστεια βαρειὰ ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ πῆ κανεὶς πὼς μᾶλλον ψυχικὴ ἦταν παρὰ σωματική. Ὁλόκληρο τὸν χειμώνα ποὺ πέρασε, τὸ πνεῦμα του εἶχε πάθει μιὰ τρομερὴ κατάπτωσι, καὶ ἐνῶ τὸ μυθιστόρημά του «Νεανικὰ Ὄνειρα», ἕνα ἔργο γέματο ἀνοιξιάτικη δροσιὰ καὶ σφριγηλὰ νειάτα, κυκλοφοροῦσε ἀπὸ χέρι σὲ χέρι συναρπάζοντας τὶς νεανικὲς ψυχές, ὁ νέος συγγραφεὺς ἐνοιωθε τὸν ἑαυτό του νὰ μαραίνεται σιγὰ-σιγὰ παρ' ὅλα τὰ εἰκοσιπέντε του χρόνια.

Σήμερα ὅμως ὁ Ὁράτιος ἦταν πιὸ εὐδιάθετος. Γεμᾶτος ὀρεξι τώρα κάθησε στὸ γραφεῖο του, γιὰ νὰ διεκπεραιώση τὴν καθυστερημένη δουλειά του. Πάνω κεῖ εἶχε ωριασθῆ ταχυδρομεῖο πολλῶν ἡμερῶν, λογῆς-λογῆς γράμματα ἀπὸ φίλους, περιοδικά, ἐφημερίδες, ποὺ μιλοῦσαν μὲ θαυμασμὸ γιὰ τὸ ἔργο του. Ἀνάμεσα σὲ ὅλα ξεχώρισε ἕνα γαλάζιο φάκελλο ποὺ σκόρπιζε ἕνα σπάνιο ἄρωμα. Τὸ πῆρε στὰ χέρια του καὶ τὸ ἄνοιξε διακριτικά. Ἦταν ἕνα γράμμα ἀπὸ μιὰν ἄγνωστη θαυμάστρια ποὺ μιλοῦσε μὲ ἀσυγκράτητο καὶ ὀνειροπόλο θαυμασμὸ γιὰ τὰ «Νεανικὰ Ὄνειρα» καὶ ποὺ στὸ τέλος ἔκλεινε οὔτε λίγο οὔτε πολὺ μὲ μιὰ φλογερὴ ἐρωτικὴ ἐξομολόγησι.

Ὁ Ὁράτιος χαμογέλασε καὶ ἄφησε τὸ γράμμα ἀνοιχτὸ πάνω στὸ γραφεῖο του. Μὲ ὅλη του ὅμως τὴν προσπάθεια νὰ μὴν δώση σημασία στὴν ἀπροσδόκητη αὐτὴ ἐκδήλωσι τοῦ ἔρωτος, τὸ γράμμα μὲ τὸ ἐλκυστικὸ ἄρωμά του καὶ μὲ τὴν λεπτότητα ποὺ διέκρινε τὶς ἐκφράσεις του, ἀσκοῦσε μιὰ περίεργη ἕλξι ἐπάνω του.

Σηκώθηκε, πλησίασε πάλι στὸ παράθυρο, θαύμασε ἀκόμα μιὰ φορὰ τὸ γοητευτικὸ λουλουδένιο περιβάλλον καὶ ἀνάσανε βαθειά. Ἡ σκέψι του ὅμως δὲν ἐννοοῦσε νὰ ἐγκαταλείψη τὸ γαλάζιο φάκελλο. Ὁ πειρασμὸς στὸ τέλος νίκησε. Κάθησε στο γραφεῖο καὶ πάλι πῆρε τὴν πέννα καὶ ἄρχισε νὰ γράφη στὴν ἄγνωστη θαυμάστρια.

Τί ἔγραψε; Κι' αὐτὸς δὲν θυμόταν ἀκριβῶς. Θυμόταν μονάχα πὼς γέμισε τρεῖς ἢ τέσσερις κόλλες, μὲ τὶς ὡραιότερες φράσεις ποὺ εἶχε ποτὲ μεταχειρισθῆ στὰ ἔργα του, καὶ τὶς ἔστειλε στὴν ἄγνωστη Θώρα ἀπὸ τὸ Ἐστερσουντ.

Ἐπὶ τέλους ἤρθε ἡ ἀπάντησι. Ἦταν ἔνας ὕμνος εὐγνωμοσύνης, γράμμα γέματο εὐχαριστίες, ποὺ γοήτευε ἀκόμα περισσότερο τὸν Ὁράτιο. Τὸν ἔκανε κυριολεκτικὰ σκλάβο τῆς ὡραίας διανοουμένης τοῦ Βορρᾶ. Ὅπως ἦταν ἑπόμενο τὸ ἕνα γράμμα ἀκολούθησε τὸ ἄλλο καὶ στὸ τέλος ἡ ἀλληλογραφία ἔγινε τακτική. Κάθε γράμμα της ἐρχόταν πιὸ φλογερό, καὶ οἱ ἐκφράσεις του εἶχαν κάθε φορὰ καὶ περισσότερη λογοτεχνικὴ λεπτότητα, ὥσπου στὸ τέλος ὁ Ὁράτιος εἶχε καταντήσει θῦμα τῆς φαντασίας του. Ἄρχισε νὰ μὴν ἀρκῆται πιὰ μὲ τὰ γράμματα, ζητοῦσε τώρα νὰ τὴν γνωρίση κι' ἀπὸ κοντά, νὰ ρουφήξη τὸ ἀρωμά της ἀχόρταγα. Ἐκείνη ἀρνιόταν, δὲν ἤθελε, τοῦ ἔγραφε, νὰ τοῦ καταστρέψη τὸ ὡραῖο αὐτὸ ὄνειρο. Αὐτὸς ὅμως ἐπέμενε, σὲ ὅλα του τὰ γράμματα διαφαινόταν ἀσυγκράτητος ὁ πόθος του.

Στὴν ἐπιμονὴ αὐτὴ τοῦ νεαροῦ συγγραφέα, ἡ ἀπάντησι κατέφθασε ἐπιτέλους, καταφατικὴ ἀλλὰ μὲ ὡρισμένους ὅρους: Νὰ περάση πρῶτα ἀπὸ μιὰ διεύθυνσι ποὺ τοῦ ἔδινε πάρα κάτω, γιὰ νὰ μάθη κάθε τι ποὺ θὰ ἦταν σχετικὸ μ' αὐτὴν καὶ ποὺ θὰ τὸν ἐνδιέφερε καὶ μετὰ ἀπ' αὐτὸ ἂν ἐξακολουθοῦσε νὰ ἐπιθυμῆ νὰ τὴν συναντήση, θὰ τὸν δεχόταν μὲ εὐχαρίστησι. Τὸν προειδοποιοῦσε ὅμως πὼς θὰ δοκίμαζε μιὰ πολλὴ μεγάλη ἀπογοήτευσι στὴν πρώτη αὐτὴ συνάντησι.

Ἡ διεύθυνσι ἦταν μιᾶς ἀνηψιᾶς τῆς Θώρας ποὺ ζοῦσε σὲ ἕνα ἀπὸ τὰ κοντινὰ προάστια, σὲ μιὰν ὡραία βιλίτσα, κτισμένη μὲ ἐξαιρετικὸ γοῦστο. Ὁ Ὁράτιος βρῆκε τὸ σπίτι πολὺ εὔκολα.

Στὸ κτύπημα τοῦ κουδουνιοῦ ἕνας ὑπηρέτης ὠδήγησε τὸν νέο στὸ σαλονάκι, ὅπου ἔκανε τὴν ἐμφάνισί της ἡ νέα οἰκοδέσποινα.

Ὁ Ὁράτιος ἔμεινε ἔκπληκτος. Μπροστά του βρισκόταν μιὰ ἐξαιρετικὴ καλλονή, τὸ πολὺ εἴκοσι δύο ἐτῶν, μελαχροινὴ μὲ μαῦρα μαλλιὰ καὶ θαυμάσια μάτια. Ντυμένη στὰ μαῦρα ὅπως ἦταν, ἔδινε τὴν ἐντύπωσι μιᾶς εἰκόνας φημισμένου ζωγράφου, παρὰ μιᾶς νέας μὲ σάρκα καὶ ὀστά. Ὁ συγγρα φεὺς ὑποκλίθηκε βαθειὰ συγκινημένος μὲ τὸ ἐξαίσιο αὐτὸ ὅραμα.

Ἐνῶ ἡ νέα κοπέλλα τοῦ ἔδειχνε νὰ καθήση, αὐτὸς ἄφινε τὸ μυαλό του στὶς τολμηρότερες περιπλανήσεις.

— Ὥστε αὐτὴ εἶναι ἡ ἀνηψιά! σκεπτόταν. Νὰ ἐμοιαζε τουλάχιστον μ' αὐτὴν ἡ Θώρα μου, χαρὰ σὲ μένα!

Στὸ μεταξὺ ἡ νέα κάθησε καὶ μπῆκε εὐθὺς στὸ προκείμενο:

— Σᾶς περίμενα, κύριε... ἡ θεία μου Θώρα ἀπὸ τὸ Ἐστερσουντ μοῦ ἔγραψε σχετικῶς.

Ἡ οἰκοδέσποινα μιλοῦσε μὲ τὴ ματιὰ προσηλωμένη στὸν Ὁράτιο ποὺ τὰ εἶχε κυριολεκτικὰ χαμένα.

— Μάλιστα... εἶπε αὐτὸς μὲ δυσκολία ἀρθρώνοντας τὶς λέξεις, ...μὲ τὴν θεία σας μᾶς συνδέει μιὰ μεγάλη φιλία. Εἶναι μιὰ σπάνια γυναίκα, μὲ ἐξαιρετικὴ μόρφωσι, πραγματικὰ διανοουμένη...

— Ἄ, δέβαια! παραδέχτηκε ἡ κοπέλλα μὲ ἕνα ἐλαφρὸ χαμόγελο, πάντα της ἦταν μιὰ ρομαντικὴ φύσις, ποὺ εἶχε ἔρωτα στὴν φιλολογία.

Στὰ χείλη της ἄνθισε καὶ πάλι τὸ εἰρωνικὸ χαμόγελο ποὺ ἔδινε στὴν ὁμιλήτρια μιὰ ξεχωριστὴ γοητεία, καὶ ποὺ ἔκανε τὸν Ὁράτιο νὰ μὴν μπορῆ ἀκόμη νὰ συνέλθη.

Καὶ ἡ ὡραία νέα συνέχισε:

— Ἡ θεία μου εἶναι ἀκριβῶς τὸ ἀντίθετο ἀπὸ ὅ,τι εἶμαι ἐγώ. Ἐγὼ μισῶ τὰ βιβλία, τὴν φιλολογία, τὶς νουβέλες, τὰ ποιήματα...

— Καὶ φυσικά, εἶπε χαμογελώντας ὁ Ὁράτιος, τοὺς μυθιστοριογράφους, τοὺς ποιητάς...

Χαμογέλασε κι' αὐτὴ κι' ἀπάντησε:

— Μὰ δέβαια, τοὺς μισῶ λίγο, δὲν μπορῶ νὰ τὸ ἀρνηθῶ. Ἂν ὅμως εἶναι εὐγενεῖς ρὼ νὰ τὸ ἀρνηθῶ. σὰν καὶ σᾶς, κύριε..

Σηκώθηκε, πλησίασε σὲ ἕνα κουκλίστικο ἐπιπλάκι, ἄνοιξε ἕνα συρτάρι, πῆρε ἕνα φάκελλο, καὶ τὸν ἔδωσε στὸν Ὁράτιο, λέγοντάς του σοβαρά:

— Ἡ θεία μου μὲ παρεκάλεσε νὰ σᾶς δώσω αὐτὸν τὸν φάκελλο. Δὲν παραλείπω ὅμως νὰ σᾶς πῶ, ὅτι θέλει νὰ τῆς γράψω τὴν ἐντύπωσι ποὺ θὰ σᾶς κάνη.

Ὁ συγγραφεὺς μὲ τὴν καρδιὰ σφιγμένη ἀπὸ μιὰν ἀνείπωτη ἀνυπομονησία ἄνοιξε τὸ φάκελλο εὐλαβικὰ καὶ ἔβγαλε ἀπὸ μέσα τὴν φωτογραφία μιᾶς πολὺ συμπαθητικῆς γρηούλας, χαριτωμένης, λεπτῆς, ἀλλὰ ποὺ ἔμοιαζε μᾶλλον μὲ γιαγιὰ παρὰ μὲ θεία.

— Μπᾶ! Αὐτὴ εἶναι ἡ θεία; μουρμούρισε σὰν νὰ μονολογοῦσε, ἐνῶ ἕνα ψυχρὸ κῦμα κατάκλιζε τὸ εἶναι του. Ὥστε αὐτὴ εἶναι ἡ ποιητικὴ ψυχή, ἡ Θώρα, ἡ ἐρωτευμένη μὲ τὸ βιβλίο του «Νεανικὰ Ὄνειρα», αὐτὴ ποὺ τοῦ ἔστελνε τὰ γράμματα ἐκεῖνα τὰ γεμᾶτα ἐρωτικὸ πάθος!

Στὸ διάστημα αὐτὸ ἡ νέα τὸν κύτταζε ἐξεταστικὰ μὲ μάτια ποὺ σπίθιζαν.

— Ἔ, λοιπόν! Δὲν μοῦ εἴπατε, σᾶς ἀρέσει ἡ φωτογραφία τῆς θείας μου, ρώτησε μὲ γλυκειὰ φωνὴ τὸν Ὁράτιο.

— Πολύ... πολύ..., κατάφερε νὰ πῆ ψελλίζοντας, χωρὶς νὰ μπορῆ νὰ βρῆ κατάλληλες λέξεις γιὰ νὰ κρύψη τὴν ταραχή του.

— Καὶ σεῖς... εἶπε συγκεντρώνοντας ὅλο του τὸ θάρρος, ζῆτε μόνη σας στὴν χαριτωμένη αὐτὴ βιλίτσα;

— Μάλιστα, μόνη μὲ τὸν ὑπηρέτη μου, ἀπάντησε ἡ ὡραία οἰκοδέσποινα μὲ ἕνα μελαγχολικὸ ὕφος, ποὺ ὁ Ὁράτιος τὸ βρῆκε ἀξιαγάπητο. Δυστυχῶς ἐγὼ δὲν ὑπῆρξα εὐτυχισμένη. Ὁ ἄνδρας μου πέθανε πρὸ μηνὸς μακρυά μου. Ἤμαστε χωρισμένοι, καταλαβαίνετε;

Τὰ ὡραῖα μάτια γέμισαν δάκρυα.

— Μὲ συγχωρῆτε, κυρία μου, εἶπε ὁ Ὁράτιος βαθειὰ συγκινημένος, ποὺ σᾶς ξαναφέρα αὐτὲς τὶς θλιβερὲς ἀναμνήσεις.

— Βλέπετε, λοιπόν, ἀπάντησε ἡ νέα χήρα τείνοντάς του τὸ χέρι, ποῦ ὀφείλεται τὸ μίσος μου, στὰ βιβλία, στὴν ποίησι...; Ὑπῆρξε τόσο ἄβεια ἡ ζωή μου!

Καὶ τὸ γλυκὸ χαμόγελο ἄνθισε πάλι στὰ χείλη της.

— Θὰ μοῦ ἐπιτρέπατε, κυρία μου, πῆρε θάρρος ὁ Ὁράτιος, νὰ σᾶς ἐπισκέπτωμαι ποτε-πότε,, ὄχι σὰν συγγραφεύς, γιατὶ ἀσφαλῶς μὲ μισεῖτε, ἀλλὰ ὡς φίλος...

Ἡ χήρα χαμογέλασε πάλι καὶ ἀπάντησε :

— Σὰν φίλος τῆς θείας μου Θώρας, μόνο ὑπ' αὐτὴν τὴν ἰδιότητα, νὰ ἔρχεσθε καμμιὰ φορὰ νὰ μὲ βλέπετε.

Ὁ Ὁράτιος συμφωνοῦσε ἀπόλυτα μέ αὐτό! Εἶχε χάσει τὴν θεία Θώρα ἀλλὰ τὴν θέσι της τὴν πῆρε ἕνα ἐξαιρετικὰ γοητευτικὸ πλάσμα, ἡ ὡραία ἀνηψιὰ ποὺ ἄκουγε στὸ ποιητικὸ ὄνομα: Λίλα. Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι αὐτὴ μισοῦσε τοὺς συγγραφεῖς, ἀλλὰ ἡ ὁμορφιὰ πολλὲς φορὲς συγχωρεῖ...

Παρ' ὅλα αὐτὰ ἡ ἀλληλογραφία μὲ τὴν θεία Θώρα ἐξακολουθοῦσε, Σ' ἕνα ἀπὸ τὰ γράμματα ἡ θεία ἀνέφερε τὴν ἐντύπωσι ποὺ ἔκανε ὁ Ὁράτιος στὴν νέα χήρα, ἀλλὰ μὲ μιὰ ξεχωριστὴ διακριτικότητα τὸν ἄφινε νὰ καταλάβη ὅτι δὲν ἦταν φρόνιμο νὰ ἐρωτεύθη αὐτὸς μιὰ κοπέλλα ὁμορφη δέβαια, ἀλλὰ πραγματικὰ ἀσήμαντη καὶ ἀμόρφωτη καὶ ποὺ ἔτρεφε ἕνα μεγάλο μῖσος στὰ γράμματα . Ἕνα γράμμα στὸ ὁποῖο διαφαινόταν δειλὰ μιὰ δόση ζήλειας.

Ἐδῶ εἶχε φθάσει τὸ μυθιστόρημα ποὺ ζοῦσε ὁ νεαρὸς συγγραφεύς, ὅταν ξαφνικὰ παίρνει μιὰ περίεργη τροπή, ποὺ τὸν ἔφερε σὲ ἕνα τέλος, ποὺ δὲν τὸ περίμενε οὔτε αὐτὸς οὔτε κι' οἱ ἀναγνῶστες.

Μιὰ μέρα ἀπὸ τὶς ὡρισμένες ποὺ ἔπρεπε νὰ ἐπισκεφθῆ ὅπως συνήθως τὴν ὡραία Λίλα, ὁ Ὁράτιος ἔτυχε νὰ πάη κατὰ λάθος μισὴ ὥρα νωρίτερα.

Τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν ὅτι ἐνῶ καθόταν περιμένοντας στὸ χῶλ, μιὰ ὀπτασία τὸν συνεταραξε... Μιὰ ἡλικιωμένη κυρία, πολὺ

(συνέχεια στὴ σελ. 65)

Ο ΤΥΦΛΟΣ ΕΡΩΣ

ΜΗΝ ΑΦΙΝΕΤΕ ΠΑΝΤΑ ΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ ΝΑ ΣΑΣ ΠΑΡΑΣΥΡΗ

ΤΗΝ Μπριγκίτα, μιὰν ὄμορφη ξανθιά, τὴ γνώρισα σὲ μιὰ λουτρόπολι. Ἀπὸ τὸ πρωῒ ἴσαμε τὸ βραδυ δὲν ἄκουα τίποτ' ἄλλο παρὰ νὰ μοῦ ἐκθειάζη τὰ προτερήματα τοῦ συζύγου της. Καταλαβαίνετε, λοιπόν, πόσο ἀνυπομονοῦσα νὰ γνωρίσω αὐτὸν τὸν σύζυγο. Μιὰ Κυριακὴ πρωῒ ἡ Μπριγκίτα μοῦ ἀνήγγειλε τὴν ἄφιξί του.

Εἶχε ἔρθει ἀπὸ τὸ Παρίσι γιὰ τὸ Σαββατοκύριακο.

—Ἀκούω τὰ βήματά του, εἶπε κοκκινίζοντας.

Καὶ ἔτρεξε πρὸς τὴν πόρτα.

—Ὁ ἀντρούλης μου. Ἔλα νὰ σὲ συστήσω.

Εἶδα νὰ ἔρχεται ἕνας σαραντάρης κοντός, χοντρός, μὲ στραβὰ πόδια, μύτη σὰ μελιτζάνα, φαλάκρα κι' ἀλλοίθωρα μάτια.

Ἡ ἱστορία εἶναι πραγματική.

Ξαναεῖδα τὴν Μπριγκίτα στὸ Παρίσι. Διηύθυνε ἕνα μεγάλο κατάστημα. Κάθε μέρα στὶς 8 ἦταν στὸ γραφεῖο της καὶ διεκπεραίωνε ὅλες τὶς δουλειὲς τῆς ἐπιχειρήσεως. Οἱ ὑπάλληλοί της τὴν λάτρευαν γιατὶ ἦταν δίκαιη καὶ πάντα εὐδιάθετη.

Ὁ ἄντρας της σηκωνόταν μιὰν ὥρα μετὰ ἀπ' αὐτήν, ἔκανε μ' ὅλο του τὸ πάσο τὴν τουαλέτα του καὶ κατέφθανε στὸ μαγαζὶ κατὰ τὶς δέκα. Διάβαζε τὴν ἀλληλογραφία (τὴν ὁποία ἡ Μπριγκίτα εἶχε ἤδη διεκπεραιώσει), ἄνοιγε μ' ἐπίσημο ὕφος τὸ χρηματοκιβώτιο (μόνο αὐτὸς εἶχε τὸ κλειδὶ) καὶ κατόπιν βυθιζόταν στὸ διάβασμα τῶν πρωϊνῶν ἐφημερίδων.

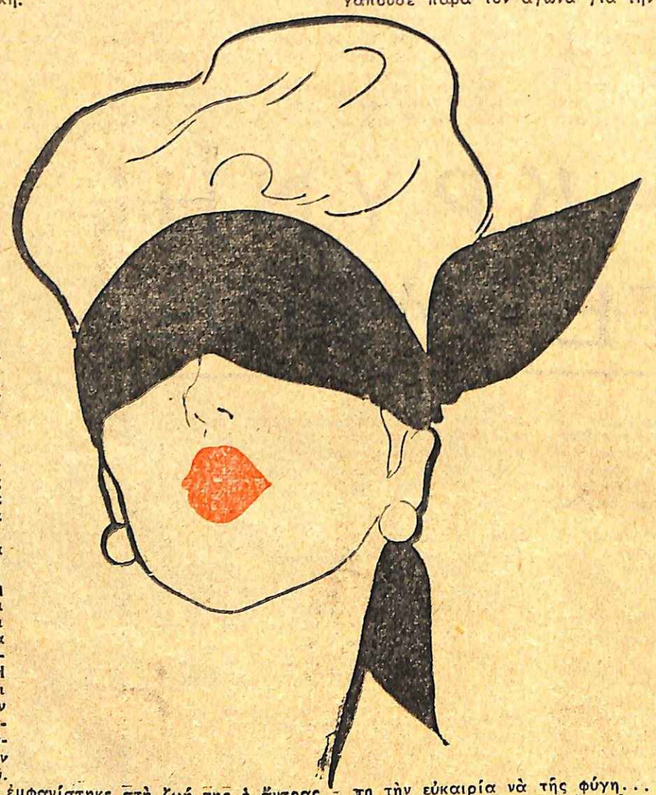

Τὸ προσωπικὸ δὲν τὸν ἀγαποῦσε, μὰ ὅλοι τὸν σέβονταν ἐξ αἰτίας τῆς Μπριγκίτας.

Ποτὲ ἡ Μπριγκίτα δὲν ἔπαιρνε μιὰν ἀπόφασι χωρὶς νὰ τὸν συμβουλευθῆ καὶ κάθε φορὰ ποὺ ὁ ἄντρας της εἶχε ἀντίθετη γνώμη, τοῦ ἔλεγε:

—Ἔχεις δίκαιο! Πάντα ἔχεις δίκαιο!...

Αὐτὴ εἶναι ἡ πραγματικὴ ἱστορία. Καὶ δὲν ὑπάρχει καμμιὰ ἀμφιβολία ὅτι ἡ Μπριγκίτα ἀγαπάει τὸν ἄντρα της. Τὸν ἀγαπάει μὲ μιὰ τυφλὴ ἀγάπη. Γιατί ὅμως; Ἡ ἀπάντησι, νομίζω, δὲν εἶναι δύσκολη. Ἡ Μπριγκίτα, πρὶν παντρευθῆ, ἦταν μιὰ μιντινέτα, κι' ὅπως ὅλες οἱ μιντινέτες, εἶχε ὀνειρευθῆ τὸν πρίγκηπα τοῦ παραμυθιοῦ. Ὁ πρίγκηπας δὲν ἦρθε, μὰ ἐμφανίστηκε στὴ ζωὴ της ὁ ἄντρας της. Οἱ καλοί του τρόποι, ἡ μόρφωσί του τὴν ἐγοήτευσαν. Ἐπὶ πλέον τὸ γεγονὸς ὅτι τὴν ἐπρόσεξε, αὐτήν, μιὰ μιντινέτα, τὴν ὁλοκληρωτικὰ καὶ τυφλή.

Αὐτὸς πάλι εἶναι εὐτυχισμένος, ποὺ βλέπει τὸν ἑαυτό του τόσο ὄμορφο, μέσα στὸν καθρέφτη τῆς ἀγάπης τῆς γυναίκας του. Ἕνας μέτριος τύπος, ποὺ τὸν ἀνύψωσε ὁ ἔρως τῆς Μπριγκίτας. Κάθε ἄλλη γυναίκα κοντά του θὰ ἦταν δυστυχισμένη. Μὰ ἡ Μπριγκίτα προσπαθεῖ νὰ βλέπη μόνο τὰ καλά του.

Τύφλωσις; Ἴσως. Μὰ τί τὸ πιὸ εὐεργετικὸ ἀπ' αὐτὴν τὴν τύφλωσι; Πολλὲς γυναῖκες θὰ πρέπει νὰ μιμηθοῦν τὸ παράδειγμα τῆς Μπριγκίτας. Νὰ τονίζουν μὲ ἰδιαίτερη ἔμφασι, στὸν ἑαυτό τους, τὰ προτερήματα τῶν συζύγων τους καὶ νὰ κρύβουν πάλι ἀπὸ τὸν ἑαυτό τους τὰ ἐλαττώματά τους. Ἔτσι θὰ ζήσουν εὐτυχισμένες μαζί τους.

⁂

Ὅταν διηγήθηκα στὴν Χριστίνα τὴν ἱστορία τῆς Μπριγκίτας ἐκείνη σήκωσε τοὺς ὤμους της.

—Ἐγὼ δὲν εἶμαι τυφλή, σὲ βεβαιώνω. Ξέρω τὸν Ζὼρζ καλύτερα ἀπὸ κάθε ἄλλον.

Ὁ Ζὼρζ εἶνσι παντρεμένος, μὰ βρίσκεται σὲ διάστασι μὲ τὴν γυναίκα του. Ἡ Χριστίνα τὸν ἀγαπάει δυὸ χρόνια. Τὸ διαζύγιο ἀργεῖ.

—Ξέρω πολὺ καλὰ ὅτι ὁ Ζὼρζ μοῦ λέει ψέματα ὅταν μοῦ ὑπόσχετσι πὼς θὰ παντρευτοῦμε σὲ ἕξη μῆνες. Ξέρω πὼς εἶναι ἐλαφρός, τεμπέλης καὶ γυναικᾶς. Τὰ ξέρω ὅλα αὐτά. Ἀλλὰ πῶς θάθελες ν' ἀγνοῶ τὰ ἐλαττώματά του, ἐγὼ ποὺ ὑπέφερα τόσο ἐξ αἰτίας ἀκριβῶς τῶν ἐλαττωμάτων αὐτῶν;

—Κι' ἐξακολουθεῖς νὰ τὸν ἀγαπᾶς, ἀφοῦ τὸν ξέρεις τόσο καλά;

—Ναί, τὸν ἀγαπῶ καὶ θὰ τὸν παντρευτῶ.

Εἶμαι βέβαιη κι' ἐγὼ ὅτι ἡ Χριστίνα θὰ παντρευτῆ τὸν Ζώρζ. Ἐκείνη ὅμως τὴν ἡμέρα — γιὰ πρώτη φορὰ — ὁ Ζὼρζ δὲν θὰ εἶναι πιὰ παρὰ ἕνας γελοῖος τύπος. Ἡ Χριστίνα, ξεμεθυσμένη, θὰ διαπιστώση ὅτι ἡ ἐπιθυμία νὰ τὸν κατακτήση τὴν εἶχε κάνει νὰ ξεχάση τὸ πόση λίγη ἀξία ἔδινε ἡ ἴδια στὸν ἄντρα ποὺ ἤθελε νὰ κάνη δικό της. Φανταζόταν πὼς ἀγαποῦσε τὸν Ζώρζ. Δὲν ἀγαποῦσε παρὰ τὸν ἀγώνα γιὰ τὴν κατάκτησι ἑνὸς ἄντρα, γιὰ τὴ δέσμευσί του... μὲ τὸ δαχτυλίδι τοῦ γάμου.

Ἀγαπητή μου Χριστίνα. Δὲν ἔχεις τυφλωθῆ ὅσον ἀφορᾶ τὸν Ζώρζ, ἀλλ' ὅσον ἀφορᾶ τὸν ἑαυτό σου, τὸν χαρακτῆρα σου. Ἡ ἰδέα ὅτι ἕνας ἄντρας προσπαθεῖ νὰ ξεφύγη ἀπὸ τὴν κυριαρχία σου, σὲ τρελλαίνει κι' ὁ ἔρωτας φουντώνει μέσα σου.

Ἀλλὰ αὐτὸ δὲν εἶναι τύφλωσις;

⁂

Τώρα καὶ δεκαπέντε μέρες ἡ Κατερίνα εἶναι τρελλὰ ἐρωτευμένη μὲ τὸν Τόνυ, ἕναν ἄμορφο νέο, ποὺ ἔχει μιὰ Μπουϊκ, τὴν κορμοστασιὰ τοῦ Γκρέγκορυ Πέκ, τὰ δόντια τοῦ Ταϋρον Πάουερ καὶ τὴ φωνὴ τοῦ Σὰρλ Μπουαγιέ. Τῆς φιλεῖ τὸ χέρι, τὴν πηγαίνει σὲ κέντρα πολυτελείας.

—Τί δουλειὰ κάνει; Ποιὰ εἶναι ἡ οἰκογένειά του; τὴν ρωτάει ὁ πατέρας της.

Ἡ Κατερίνα σηκώνει τοὺς ὤμους της καὶ βγαίνει ἀπὸ τὴν κάμαρά της χτυπώντας νευριασμένη τὴν πορτα.

Δὲν ξέρει τίποτα γιὰ τὸν Τόνυ. Τὸ μόνο, ποὺ ξέρει, εἶναι «ὅτι τὸν ἀγαπάει κι' ὅτι τὴν ἀγαπάει». Ὁ Τόνυ δὲν τῆς τὸ εἶπε καθαρά, μὰ τὸ μαρτυράει τὸ βλέμμα του. Χθὲς προσκάλεσε τὴν Κατερίνα γιὰ τὸ Σαββατοκύριακο στὸ κότερό του, στὸ Σηκουάνα. Ναί, στὸ κότερό του. Ἔχει καὶ κότερο! Τίποτα δὲν θὰ ἐμποδίση τὴν Κατερίνα νὰ πάη. Ἡ τύχη της ἔχει χαμογελάσει. Καὶ δὲν θ' ἀφήνη τὴν εὐκαιρία νὰ τῆς φύγη...

—Θὰ πῶ τῆς μαμᾶς ὅτι εἶμαι προσκεκλημένη στὴ Μόνικα.

Ἡ Κατερίνα δὲν κοιμᾶται πιά. Μιὰ ὁλόκληρη ἑβδομάδα ἑτοιμάζεται. Μαλλιά, μανικιούρ... Τέλος, ἔρχεται τὸ Σάββατο καὶ τρέχει νὰ συναντήση τὸν Τόνυ της.

Περίμενε τρεῖς ὧρες στὴν «τερρὰς» ὀνὸς καφενείου. Ἀλλὰ ὁ Τόνυ δὲν ἦρθε. Μήπως θύμωσε; Μὰ γιατί; Τί τοῦ ἔκανε;

Τὴν ἄλλη μέρα πηγαίνει στὸ μπὰρ ποὺ συχνάζει ὁ Τόνυ.

—Περιμένετε τὸν κύριο Τόνυ; τῆς λέει ὁ μπάρμαν εἰρωνικά. Θὰ τὸν περιμένετε πολὺν καιρό: εἶναι στὸ φρέσκο!

Στὸ φρέσκο; Ἡ Κατερίνα δὲν καταλαβαίνει. Ὁ μπάρματης δείχνει μιὰ βραδυνὴ ἐφημερίδα: «Συνελήφθη μιὰ ὁλόκληρη σπεῖρα, ἡ ὁποία ἔκανε ἐξαγωγὴ συναλλάγματος στὸ ἐξωτερικό. Ἐπικεφαλῆς τῆς σπείρας εἶναι ὁ Τόνυ Μαριάνι».

—Δὲν εἶναι δυνατό! μουρμουρίζει ἡ Κατερίνα.

—Σὰς λυποῦμαι, δεσποινίς, τῆς λέει ὁ μπάρμαν.

Ἡ Κατερίνα θέλει νὰ πεθάνη. Ποτὲ πιὰ δὲν θὰ πιστέψη τοὺς ἄντρες.

Τὴν τύφλωσε τὸ αὐτοκίνητο τοῦ Τόνυ, τὰ ἄψογα κοστούμια του, τὰ πελυτελῆ παπούτσια του. Μὰ γιὰ τὸν ἄνθρωπο ποὺ ἦταν μέσα σ' αὐτὸ τὸ αὐτοκίνητο, μέσα σ' αὐτὰ τὰ ροῦχα, μέσα σ' αὐτὰ τὰ παπούτσια, δὲν εἶχε νοιασθῆ καθόλου. Δὲν εἶχε δῆ παρὰ τὸ διάκοσμο, τὴν ἐπιφάνεια. Γιατὶ καὶ ἡ ἴδια ἡ Κατερίνα εἶναι πολὺ ἐλαφριὰ κι' ἐπιφανειακή. Βλέπει τὸν κόσμο, μονάχα μέσα ἀπὸ τὰ ρομάντσα καὶ τὰ κινηματογραφικὰ φίλμ. Δὲν μπορεῖ νὰ δῆ τὴν πραγματικότητα ποὺ συχνὰ εἶναι σκληρή.

Τὸ καλοκαῖρι θὰ φύγη σὲ λίγο

ΤΑ ΤΡΙΑ ΕΠΑΝΩ ΜΟΝΤΕΛΑ

Ἀ ρ ι σ τ ε ρ ά: Φόρεμα ἀπὸ φιμπρὰν μὲ μεγάλα ἐμπριμὲ λουλούδια, κουμπωτὸ ἀπὸ τὸ ντεκολτὲ ἕως κάτω. Οἱ σοῦρες τοῦ κορσάζ βγαίνουν κάτω ἀπὸ ἕνα στρογγυλὸ νωμίτη. Τὸ ἐμπρὸς γαρνίρεται μὲ δυὸ μονοκόμματα φύλλα. Δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ ἀπὸ τὰ φύλλα, στὴ φούστα ἀτσάκιστες πιέτες. Τὸ ζωναράκι ἀρχίζει ἀπὸ τὸ φύλλο.

Σ τ ὸ κ έ ν τ ρ ο: Φόρεμα ἀμπιγιέ, μὲ ἐφαρμοστὸ κουμπωτὸ κορσάζ καὶ γιακὰ μὲ μεγάλες μύτες. Μανίκι τρουὰ κὰρ. Φούστα κυκλικὴ φρού-φρού μὲ ἀτσάκιστη κουφόπιετα στὴ μέση.

Δ ε ξ ι ά: Ἐμπριμὲ λινό, κουμπωτὸ πίσω ἕως τὴ μέση, χωρὶς μανίκια σὲ φορμα κιμονό. Τὸ πλάτος τοῦ κορσάζ τραβιέται πρὸς τὰ πίσω ντραπαριστὰ μὲ τὴ ζώνη ποὺ δένει φιόγκος. Ἐπὶ μπρὸς στὴ φούστα δυὸ βαθειὲς κουφόπιετες.

ΤΑ ΔΥΟ ΜΕΣΑΙΑ ΕΠΑΝΩ ΜΟΝΤΕΛΑ. Ἀ ρ ι σ τ ε ρ ά: Λευκὴ μάλλινη καλοκαιρινὴ ζακέτα, ρίχτη, μὲ μιὰ ραφὴ στὴν πλάτη. Γυριστὸ μικρὸ γιακαδάκι, ποὺ κουμπώνει ἐμπρὸς ἀτὸ λατιμὸ μὲ δυὸ κουμπιά. Μανίκι μακρύ, κιμονό. Ἡ ζακέτα αὐτὴ φορίεται καὶ μὲ ζώνη.

Δ ε ξ ι ά: Λινὸ φόρεμα, γαρνιρισμένο μὲ ψιλὸ κορδελάκι στὰ γιακὰ τὰ ρεβὲρ καὶ τὶς τσέπες. Τὸ κούμπωμα σταματᾶ στὴ γραμμὴ ποὺ τελειώνουν οἱ τσέπες καὶ σχηματίζει μικρὴ πιέτα. Οἱ πιέτες ἐπίσης εἶναι πιασμένες μὲ τὶς τσέπες καὶ σχηματίζουν ἕως κάτω φύλλα.

ΤΟ ΜΕΣΑΙΟ ΚΑΤΩ ΜΟΝΤΕΛΟ: Τουαλέτα ἀπὸ ραϊγιὸν ἢ φουλάρι ἐμπριμέ. Τὸ τρουὰ κὰρ κιμονὸ μανίκι ἔρχεται μὲ πολὺ πρωτότυπο τρόπο σὰν συνέχεια ἑνὸς στρογγυλοῦ ἀμπιεσέμαν, ποὺ πιάνει τὸν ὦμο καὶ σχηματίζει τὰ πλάγια τοῦ ντεκολτὲ, σὰν πολὺ-πολὺ κοντὸ μπολεράκι. Τὸ κορσὲ ἐφαρμοστὸ ἔχει στρογγυλὸ σκάψιμο γιὰ στὸ ντεκολτὲ, ποὺ συμπληρώνεται μὲ ἕνα φαρδὺ βαντελένιο ἀντρεντὲ. Ἡ φούστα ἀν φορμ. Ζώνη στενή, δεμένη ἐμπρὸς μὲ φιόγκο.

Ἡ φούστα ἀν φορμ. Ζώνη στενή, δεμένη ἐμπρὸς μὲ φιόγκο.

ΤΑ ΔΥΟ ΚΑΤΩ ΜΟΝΤΕΛΑ: Ἀ ρ ι σ τ ε ρ ά: Μαντὼ γιὰ τὶς πρῶτες βραδυνὲς ψύχρες σὲ στὺλ ρεντιγκότας, μὲ ἀτενὸ κολλητὰ μανίκια. Γιακὰς πελερίνα, πολὺ πλατὺς ποὺ ἀρχίζει ἀπὸ τὸ κούμπωμα.

Δ ε ξ ι ά: Φθινοπωρινὸ σπὸρ μαντὼ ἀπὸ μονόχρωμο μάλλινο ὑφασμα. Ὅλες αἱ ραφὲς εἶναι γαρνιρισμένες μὲ διπλὰ γαζιά. Γιακὰς διπλός, γυριστός. Κλείσιμο μὲ τέσσερα κουμπιά. Τσέπες σχιστές, ὀρθιες.

ΣΟΝΙΑ

Τρυφερό αισθηματικό μυθιστόρημα του ΑΝΡΥ ΓΚΡΕΒΙΑ

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΑΠΛΗΣ ΑΓΑΠΗΣ ΓΕΜΑΤΗΣ ΑΠΟ ΚΑΛΩΣΥΝΗ ΚΑΙ ΑΓΝΟΤΗΤΑ

13ον — Παντρεύεσαι, λοιπόν; ρώτησε ἔκπληκτος ὁ Μπόρις.

— Θὰ παντρευτῶ πρὶν τελειώσῃ ὁ χρόνος, ἀποκρίθηκε ὁ 'Αρμιάνοφ μὲ συγκρατημένο καὶ φωτεινὸ χαμόγελο. Κάνω κάτι ποὺ ὀνομάζουν στὸν κύκλο μου, κακὸς γάμος, παντρεύομαι τὴν κόρη ἑνὸς καθηγητῆ, καὶ θὰ ζήσω μαζί της ἀπόλυτα εὐτυχισμένος, εἶμαι βέβαιος.

—Σοῦ τὸ εὔχομαι ἀπ' τὰ βάθη τῆς καρδιᾶς μου, εἶπε ὁ Μπόρις συγκινημένος καὶ σφίγγοντας τὸ χέρι τοῦ φίλου του.

Οἱ δύο νέοι ξαναγύρισαν σιωπηλοὶ στὸ σπίτι. Χωρίστηκαν τὴν ἄλλη μέρα. 'Απὸ τότε, ὅμως, δημιουργήθηκε ἀνάμεσά τους ἕνας δεσμὸς φιλίας κ' ἐμπιστοσύνης τόσο γερός, ποὺ τίποτα δὲν μπόρεσε ποτὲ νὰ τὸν σπάσῃ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΧΧΙΥ

'Ηρθε ὁ χειμῶνας, κ' ὕστερα τὸ ἄλλο καλοκαῖρι, κ' ἔτσι πέρασαν δυὸ χρόνια ἀκόμα. 'Ο Μπόρις ἔβλεπε νὰ τὸν ἐκτιμοῦν καὶ νὰ τὸν ὑπολογίζουν κάθε μέρα καὶ περισσότερο. 'Η ἀδιάκοπη κ' εὐσυνείδητη ἐργασία του, εἶχε ἀνταμειφθῆ ὅπως τῆς ἄξιζε, κι' ὁ παληὸς φτωχὸς φοιτητὴς ἦταν τώρα ἕνας ἀναγνωρισμένος ἐπιστήμονας, μὲ οἰκονομικὴ ἀνεξαρτησία καὶ ἀξιοπρεπῆ κοινωνικὴ θέσι.

'Η ζωή του δὲν εἶχε ἀλλάξει σὲ τίποτα. "Εμενε πάντα στὸ ἴδιο σπίτι, χωρὶς ν' αὐξήσῃ τὸ προσωπικό του, καί, ἔξω ἀπὸ λίγες ὧρες ποὺ ἀφιέρωνε σὲ κοσμικὲς σχέσεις τίποτα δὲν ἐρχόταν νὰ ταράξῃ τὶς μοναχικὲς μελέτες καὶ τὰ συγγράμματά του, ποὺ εἶχαν γίνει γι' αὐτὸν ἡ πραγματικὴ οὐσία τῆς ζωῆς.

Τὸ καλοκαίρι στὴ Γκρέμποβα, τὸ χειμῶνα στὴ Μόσχα, κάτω ἀπὸ τὸ ἤρεμο φῶς τῆς λάμπας του, μέσ' στὴν εἰρηνικὴ ἀτμόσφαιρα τῆς ὁλόκληριστης κάμαράς του, τοῦ ἔφτανε ὅλα νὰ εἶναι στὴ συνηθισμένη τους θέσι καὶ τὸ μάτι του νὰ πέφτῃ πάνω στ' ἀγαπημένα καὶ γνώριμα πράγματά του. Τί τοῦ χρειαζόταν περισσότερο;

Στοὺς πνευματικοὺς κύκλους ὅπου ἐμφανιζόταν πότε πότε, οἱ νεαρὲς κοπέλλες παρακολουθοῦσαν συχνὰ μὲ τὸ βλέμμα, τὸ ψηλό του παράστημα, τὸ ἀρρενωπό του βάδισμα, τὴ σοβαρὴ καὶ τίμια φυσιογνωμία του. Οἱ μητέρες τὸν τριγύριζαν καὶ τὸν καλοῦσαν στὸ σπίτι τους «ὅποτε ἤθελε, χωρὶς ἐτικέτα, αὐτὲς ἦταν πάντα στὸ σπίτι». 'Ο Μπόρις ὑποκλινόταν, ἔκανε κάποτε μιὰ ἐπίσκεψι, κ' ὕστερα πάλι χανότανε. Τοῦ εἶχαν προτείνει πολλὲς φορὲς νὰ τὸν παντρέψουν, ἀλλὰ μάταιος κόπος.

—Αὐτὸς εἶν' ἐρωτευμένος μὲ τὴ δουλειά του μονάχα! ἔλεγαν ἀπογοητευμένες οἱ προξενῆτρες κουνώντας τὸ κεφάλι. Δὲν γίνεται τίποτα μὲ δαῦτον!

Κ' ἦταν ἀλήθεια ἐρωτευμένος μὲ τὴ δουλειά του καὶ μὲ τὴν ἤρεμη ζωή του. Τὸν φόβιζε ἡ ἰδέα νὰ φέρῃ τὴν παραμικρὴ ἀλλαγὴ στὸ ἁπλὸ καὶ γαλήνιο σπιτάκι του, ποὺ τὸ ζωντάνευε μονάχα ἡ ἀθόρυβη παρουσία τῆς Σόνιας.

Σ' αὐτὸ τὸ διάστημα, τὸ μικρὸ κορίτσι εἶχε μεγαλώσει κ' εἶχε μορφωθῆ περισσότερο ἴσως κι' ἀπὸ τὶς συνομήλικές της τοῦ καλοῦ κόσμου, τόση ἦταν ἡ λατρεία της γιὰ μάθησι καὶ γιὰ μιὰ καλυτέρευσι τοῦ ἑαυτοῦ της ποὺ θὰ τὴν ἔφερνε πιὸ κοντὰ στὸν ἀφέντη ποὺ θαύμαζε καὶ λάτρευε.

Τ' ἀπογέματα καὶ τὰ βράδυα, ὅταν τέλειωναν οἱ δουλειὲς τοῦ σπιτιοῦ, ὁ Μπόρις τὴν ἔπαιρνε στὸ γραφεῖο του, καὶ τὴν καθοδηγοῦσε στὸ διάβασμά της. Σπάνια μιλοῦσαν μεταξύ τους. Πότε πότε, ἐκείνη τοῦ ἔκανε μιὰ δειλὴ ἐρώτησι, ἐκεῖνος ἀπαντοῦσε χωρὶς νὰ τὴν κυττάζῃ, κ' ἡ μικρούλα μεγάλωνε δίπλα του, δίχως ὁ Μπόρις νὰ τὸ προσέχῃ καὶ ἀπολαμβάνοντας ὑποσυνείδητα τὴν εὐεργετικὴ παρουσία της.

Στὴν ἀρχὴ τοῦ τετάρτου χρόνου, μετὰ τὴν ἐπιστροφή του ἀπ' τὸ ἐξωτερικό, ὁ Μπόρις ἔλαβε ἕνα γράμμα ἀπ' τὸν παληὸ φίλο του τὸν καθηγητή, ποὺ τὸν καλοῦσε στὴν Πετρούπολι γιὰ μιὰ ἐπείγουσα ὑπόθεσι. Πάνω στὴν ὥρα ποὺ τυπωνόταν τὸ σπουδαιότερο σύγγραμμά του, ὁ μεγάλος ἐπιστήμονας εἶχε κρεβατωθῆ ἀπὸ ρευματισμούς, καὶ ἡ βοήθεια τοῦ Μπόρις τοῦ ἦταν ἀπαραίτητη.

'Ο Γκρέμποφ, ἑτοιμάστηκε ἀμέσως κ' ἔφυγε, ἀφίνοντας τὴ Σόνια φύλακα τῶν ἔργων του καὶ τοῦ σπιτιοῦ του.

Οἱ μέρες περνοῦσαν μελαγχολικὲς καὶ μονότονες γιὰ τὴν ὀρφανή, ποὺ, τώρα πιά, δὲν περίμενε τὸ γυρισμὸ τοῦ ἀφέντη, καὶ τὸ γραφεῖο ἦταν ἔρημο. Τὰ βράδυα τελείωναν χωρὶς νἄχῃ ἀνοίξει τὸ στόμα της νὰ πῇ λέξι σὲ ἄνθρωπο ζωντανό. 'Η ζωὴ της εἶχε ἀνέκαθεν περιοριστῆ μέσα σὲ ἐκεῖνο τὸ σπίτι. Κλεισμένη στὸν ἑαυτό της, δὲν ἐπιθυμοῦσε τίποτα περισσότερο ἀπ' ὅτι εἶχε, καὶ τῆς ἦταν ἀρκετὴ ἡ εὐτυχία νὰ ζῇ δίπλα στὸ λατρεμένο ἀφέντη της. Καὶ νὰ τώρα, ποὺ αὐτὸς εἶχε φύγει!

Μιὰ ἀκατανίκητη θλῖψι τὴν κυρίευε κάθε βράδυ, σὰν ἄναβε τὴ λάμπα... Τί χρειαζόταν αὐτὸ τὸ φῶς ἀφοῦ ὁ ἀφέντης ἐλειπε;

Τὴν ἄναβε ὡστόσο, τὴν ἀκουμποῦσε πάνω στὸ τραπέζι τοῦ γραφείου, κι' ἄρχιζε νὰ διαβάζῃ σὰν νάταν κ' ἐκεῖνος. ἐκεῖ. 'Αλλά, πολὺ συχνά, ἄφινε τὸ βιβλίο της νὰ πέσῃ. 'Η μοναξιά, ποὺ ἄλλοτε ἀγαποῦσε τόσο πολύ, τώρα τὴν τ ρ ό μ α ζε. "Ερριχνε γρήγορα ἕνα σάλι στὸ κεφάλι της κι' ἔτρεχε στὴν κοντινὴ ἐκκλ η σ ί α νὰ βρῇ καταφύγιο. Κι' ὅταν τελείωνε ὁ ἑσπερινός, ξαναγύριζε τρέχοντας, μὲ τὴ σκέψι πῶς ἴσως νὰ εἶχ' ἔρθει ὁ Μπόρις καὶ τὴν περίμενε.

"Ομως, τίποτα. Τὸ καντῆλι ἔκαιγε σιωπηλὸ μπρὸς στὶς εἰκόνες... κι' αὐτή, ἔπιανε τὰ κλάματα χωρὶς νὰ ξέρῃ γιατί, κι' ἔκλαιγε πολλὲς φορὲς ὡς τὰ μεσάνυχτα, περιμένοντας τὸν ἀφέντη, καὶ τὴ ζωὴ καὶ τὸ φῶς ποὺ αὐτὸς τἄχε πάρει μαζί του.

Στὸ διάστημα αὐτῆς τῆς ἀπουσίας, ἡ Σόνια δέχτηκε δυὸ ἐπισκέψεις. 'Η πρώτη ἦταν τοῦ 'Αρμιάνοφ, ποὺ ξεχειμώνιαζε στὰ χτήματά του, καί,περνώντας ἀπ' τὴ Μόσχα, εἶχε θελήσει νὰ ἰδῇ τὸ φίλο του.

'Αντικρύζοντας τὴ νεαρὴ κοπέλλα, λιγερὴ καὶ σβέλτη, νὰ τοῦ ἀνοίγῃ τὴν πόρτα, ὁ πρίγκηπας ξαφνιάστηκε. Δὲν ἀναγνώρισε τὴ Σόνια ἔτσι μεγαλωμένη. Τὸ βαθύχρωμο φουστάνι της, διέγραφε τὶς ἁπαλὲς γραμμὲς τοῦ χαριτωμένου κορμιοῦ της. Τὰ χέρια της, μελαχροινὰ πάντα, ἦταν τώρα περιποιημένα καὶ καλοφτιαγμένα. "Ενα μικρὸ ἄσπρο γιακαδάκι πλαισίωνε τὴν ὡραία γραμμὴ τοῦ λαιμοῦ της, κάτω ἀπ' τὰ πλούσια κατσάνα μαλλιά της... 'Ο 'Αρμιάνοφ στάθηκε στὸ κατώφλι.

— Συγγνώμην, κυρία, εἶπε, ὁ κύριος Γκρέμποφ;

—'Ο κύριός μου εἶναι στὴν Πετρούπολι, 'Εξοχώτατε, ἀποκρίθηκε ἡ νεαρὴ κοπέλλα. Δὲν πρόκειται νὰ γυρίσῃ πολὺ γρήγορα.

Στὸ ἄκουσμα αὐτῆς τῆς σοβαρῆς καὶ βελουδένιας φωνῆς, ὁ πρίγκηπας ἀναγνώρισε τὴν μικρὴ ποὺ εἶχε πάρει ὑπὸ τὴν προστασία του ὁ Μπόρις.

—Σεῖς εἶστε, Σόνια; εἶπε μὴν μπορώντας πιὰ νὰ τῆς μιλήσῃ στὸν ἑνικό. "Εχετε γίνει ἀγνώριστη!

'Η Σόνια κοκκίνισε καὶ χαμήλωσε τὰ μάτια. 'Ωστόσο, μὲ πολλὴ σοβαρότητα καὶ γυναικεία ἀξιοπρέπεια,ἔδωσε τὴ διεύθυνσι τοῦ Μπόρις στὸν πρίγκηπα.

'Ο 'Αρμιάνοφ ἔφυγε πολὺ σκεφτικός, κάνοντας μύρια ἐρωτήματα μὲ τὸ νοῦ του ποὺ, ὡστόσο, παραιτήθηκε νὰ τὰ λύσῃ τώρα ἀμέσως.

'Η δεύτερη ἐπίσκεψι ἦταν λιγώτερο εὐχάριστη γιὰ τὴ Σόνια. Μιὰ μέρα, καθισμένη κατάχαμα, ὅπως συνήθιζε, διάβαζε μὲ πολλὴ ἀφοσίωσι, ὅταν, ξαφνικά, ἄκουσε ἕνα ἠχηρὸ κουδούνισμα στὸν προθάλαμο. 'Η Σόνια ἔτρεξε ν' ἀνοίξῃ.

"Ητανε δυὸ κυρίες μὲ πένθος. Τὰ μεταξωτὰ φορέματά τους εἶχανε χάσει τὴ φρεσκάδα τους καὶ τὰ βελουδένια τους παλτὰ ἦσαν λιγάκι στραπατσαρισμένα. Τὰ γάντια τους εἶχανε κάποιο μαντάρισμα στὸ χοντρὸ δάχτυλο κι' ὅλη τους ἡ ἐμφάνισι ἔδειχνε τὴ φτώχεια μαζὶ καὶ τὴν ἀνάμνησι πολυτέλειας. Μὲ μιὰ ματιά, ἡ Σόνια ποὺ, ὡστόσο, δὲν ἤξερε τὸν κόσμο, ἀναμέτρησε τὴν ἀπόστασι ποὺ χώριζε τὸ παρελθὸν ἀπ' τὸ παρὸν γιὰ τὶς δυὸ αὐτὲς κυρίες. "Ηταν ἡ κυρία Γκοσέλιν μὲ τὴν κόρη της, κι' οἱ δυὸ πολὺ γερασμένες.

'Ενῶ ζητοῦσαν πληροφορίες γιὰ τὸν Μπόρις, τὰ δάκρυα τοὺς ἐξέταζαν ἀπὸ τὴν κορφὴ ὡς τὰ νύχια τὴ Σόνια. κι' ἡ Λύντια τὴν ἀναγνώρισε.

— Μαμά, εἶπε ξεδιάντροπα, αὐτὴ ἡ κοπέλλα εἶναι ἐκείνη ποὺ ἔδιωξες κάποτε καὶ τὴν πῆρε μαζί του ὁ κύριος Γκρέμποφ, θυμᾶσαι;

— 'Αδύνατον! φώναξε ἡ κυρία Γκορέλιν, ποὺ δὲν εἶχε ξαναδῆ τὴν ὀρφανὴ ὕστερ' ἀπὸ κείνη τὴν ἄτυχη μέρα.

— Ναί, ναί, δὲν εἶν' ἔτσι, Σόνια;

— Μάλιστα, δεσποινίς, ἀποκρίθηκε ἡ ὀρφανὴ καρφώνοντας τὸ τίμιο βλέμμα της στὰ σκληρὰ καὶ εἰρωνικὰ μάτια τῆς Λύντια.

— 'Η τύχη σου καλυτέρεψε πολύ, ἀπ' ὅ,τι βλέπω, εἶπε ἡ μητέρα ἐξετάζοντας μὲ ζηλόφθονο μάτι τὸ κομψὸ ντύσιμο τῆς παλιᾶς της ὑπηρέτριας. 'Ο κύριος Μπόρις φροντίζει νὰ μὴ σοῦ λείπῃ τίποτα!

— 'Αλήθεια, κυρία, εἶν' ἕνας πολὺ καλὸς ἀφέντης, ἀπάντησε μὲ ψυχραιμία ἡ Σόνια.

Καί, πραγματικά, γι' αὐτὸν ὁ Μπόρις ἦταν καλὸς ἀφέντης καὶ ποτὲ δὲν τῆς πέρναγε γι' αὐτὸν καμμιὰ πονηρὴ σκέψι.

— "Ησουνα τυχερή! εἶπε μὲ πικρία ἡ Λύντια. "Οσο θυμᾶμαι τί ἀσχημοκόριτσο ἦσουν ἄλλοτε! "Οχι πὼς τώρα εἶσαι καμμιὰ καλλονή...

— Αὐτὸ ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὰ γοῦστα τοῦ καθενός! πρόστεσε ἡ κυρία Γκορέλιν πονηρά. "Ελα, Λύντια, θὰ ξανάρθουμε ἄλλη φορά. Πότε εἶπες πὼς θὰ γυρίσῃ ὁ κύριος Γκρέμποφ; ρώτησε τὴ Σόνια.

— Σὲ δυὸ μῆνες, φαντάζομαι, ἀποκρίθηκε ἐκείνη μὲ τὴν ἴδια πάντα ἀπάθεια καὶ ἀγνότητα.

— Καλά, θὰ ξανάρθουμε. 'Αντίο.

'Η πόρτα ἔκλεισε πίσω τους, κι' ἡ Σόνια, χωρὶς νὰ ταραχτῇ καθόλου, ἔκανε τὶς ἐνδόμυχες σκέψεις της, κι' ἔβγαλε τὸ συμπέρασμα, πὼς αὐτὲς οἱ κυρίες ἦταν πολὺ δυσάρεστες, ἀλλὰ πὼς αὐτὴ εἶχε κάνει καλὰ ποὺ δὲν τοὺς μίλησε, ὅπως τοὺς ἄξιζε. Ξανάπιασε τὸ διάβασμά της καὶ δὲν τὶς συλλογίστηκε πιά.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΧΧΥ

Μόλις τέλειωσε τὴ δουλειά του, ὁ Μπόρις ξαναγύρισε στὴ Μόσχα. Περνώντας, εἶχε σταματήσει στὴ Γκρέμποβα, ἀλλά, ἡ ἔλλειψι ἀπὸ ἀλογα, εἶχε ἀργοπορήσει τὴν ἀφιξί του.

'Η ὥρα ἦταν δύο ὕστερα ἀπ' τὰ μεσάνυχτα, ὅταν ὁ θὺρωρὸς μισοκοιμισμένος, τοῦ ἄνοιξε τὴ μεγάλη πόρτα. 'Ο Μπόρις ἔδιωξε τὸ ἔλκηθρο, καί, μὲ τὴ βαλίτζα στὸ χέρι, ἀνέβηκε γρήγορα τὰ σκαλιὰ καὶ σήμανε τὸ κουδούνι, στὴν ἀρχὴ σιγανά, γιὰ νὰ μὴν τρομάξῃ τὴ Σόνια, κι' ὕστερα δυνατώτερα.

Πίσω ἀπ' τὴν πόρτα ἄκουσε κάτι ἀνάλαφρα βήματα ἀπὸ ξυπόλητα πόδια, σὰν ἄλλοτε, καὶ μιὰ γλυκειὰ φωνή, λίγο τρεμουλιαστή, φώναξε:

— Ποιὸς εἶναι κεῖ;

— 'Εγὼ εἶμαι, Σόνια. 'Ο Μπόρις Γκρεμποφ! 'Ηρθα, ἀνοιξέ μου.

Μιὰ ἀπαλὴ φωνὴ χαρᾶς τοῦ ἀποκρίθηκε. Τὸ κλειδὶ ἔστριψε στὴν κλειδαρότρυπα, κι' ἡ Σόνια ἐμφανίστηκε, μὲ τὴ λαμπίτσα της στὸ χέρι.

"Ενα μακρὺ νυχτικὸ τὴν σκέπαζε ἀ.. τὸ λαιμὸ ὡς τὰ δάχτυλα. "Ενα κόκκινο σάλι, ριγμένο στὸ κεφάλι της, ἔπεφτε στοὺς ὤμους, καὶ οἱ ξέπλεκες πλεξίδες της κατρακυλοῦσαν ὡς τὰ γόνατά της.

— 'Αφέντη, ἀφέντη! σεῖς εἶστε; φώναξε καταχαρούμενη, ξανακλείνοντας διαστικὰ τὴν πόρτα.

'Ο Μπόρις τὴν κύτταζε, σὰν νὰ τὴν ἔβλεπε γιὰ πρώτη φορά.

Αὐτὴ ἦταν, λοιπόν, ἐκείνη ἡ ἴδια ἡ Σόνια, ποὺ εἶχε ἀφήσει λίγους μῆνες πρίν, ἀδύνατη κι' ἀσθενικιά; Τὰ μάτια της, τώρα, ἀστραφταν ἀπὸ χαρὰ καὶ σὰν ἀπὸ κάποιο ἐσωτερικὸ πυρετό, γιατὶ ἔτρεμε ὁλόκληρη μέσ' στὴ συγκίνησι καὶ τὴν ἐκπληξί της. Τ' ὁλοκάθαρο πρόσωπό της εἶχε ἕνα ρόδινο χρῶμα, καὶ τὰ κόκκινα χείλη της χαμογελοῦσαν μ' ἕνα γοητευτικὸ γυναικεῖο χαμόγελο, καὶ κεῖνο τὸ κομψὸ παράστημα, ἐκεῖνα τὰ στρογγυλεμένα μπράτσα... Μὰ ἦταν στ' ἀλήθεια ἡ Σόνια;

'Εκείνη, λίγο ὑπωψιαζόταν τὴν ἐντύπωσι ποὺ ἔκανε στὸν ἀφέντη της ἡ ἀλλαγή της. Εἶχε μάλιστα ξεχάσει πόσο ἐλαφρὰ ἦταν ντυμένη, καὶ μονάχα τὸ κρύο της θύμισε πὼς τὸ νυχτικό της δὲν ἦταν ἀρθύμισε πὼς τὸ νυχτικό της δὲν ἦταν ἀρκετὸ γιὰ νὰ τὴν προφυλάξῃ. "Ετρεξε γρήγορα νὰ φορέσῃ κάτι πιὸ ζεστό, καὶ ξαναγύρισε ἀμέσως νὰ φροντίσῃ γιὰ τὴν περιποίησι τοῦ Μπόρις. Σὲ λίγο, τὸ σαμοβάρι ἀχνιζε στὸ τραπέζι.

— Κάθησε κεῖ, νὰ πάρουμε μαζὶ τὸ τσάϊ, εἶπε ὁ Μπόρις. 'Εσὺ τρέμεις ἀπ' τὸ κρύο.

— Εἶναι ἀπὸ εὐχαρίστησι ποὺ τρέμω, ἀφέντη μου! "Ω! πῶς σᾶς περίμενα!

Καὶ τ' ἀστραφτερὰ μάτια τῆς Σόνιας γελοῦσαν ὅπως καὶ τὰ χείλια της.

— Εἶχες, λοιπόν, μεγάλη ἐπιθυμία νὰ μὲ ξαναϊδῇς; εἶπε ὁ Μπόρις εὐτυχισμένος ἀπ' αὐτὴ τὴ χαρὰ ποὺ ἔβλεπε μπροστά του.

— "Ω! καὶ βέβαια, ἀφέντη μου! "Ολα ἦταν τόσο μελαγχολικὰ χωρὶς ἐσᾶς! Δὲν μπορεῖτε νὰ φανταστῆτε...

— Τί ἔκανες γιὰ νὰ περνᾶς τὴν ὥρα σου;

— "Εφτιαξα ἕνα φόρεμα... κι' ὕστερα, διάβασα, διάβασα... "Ολ' αὐτὰ (ἔδειξε μὲ τὸ χέρι της ἕνα σωρὸ βιβλία, βαλμένα χωριστὰ πάνω σ' ἕνα τραπεζάκι). "Εβαλα μικρὰ χαρτάκια γιὰ σημάδι στὰ μέρη ποὺ δὲν καταλάβαινα. Θὰ μοῦ τὰ ἐξηγήσετε δὲν εἶν' ἔτσι, ἀφέντη μου;

Καὶ τὸν κύτταξε πάντα μὲ τὸ ἴδιο ἐκεῖνο βλέμμα ποὺ ξεχείλιζε ἀπὸ χαρὰ κι' ἐμπιστοσύνη, καὶ ποὺ ἔφτανε ὡς τὴν ψυχή του γιὰ νὰ βρῇ τὴν ἀπόκρισι.

— Θὰ σοῦ ἐξηγήσω ὅ,τι θέλεις, τῆς εἶπε ὕστερ' ἀπὸ λίγη ὥρα σιωπῆς. Στὸ μεταξύ, ὅμως, εἶναι ὥρα νὰ κοιμηθῇς.

— Κι' ἐγὼ ποὺ δὲν τὸ σκέφτηκα! φώναξε ἡ Σόνια τρέχοντας στὸ ντουλάπι μὲ τὰ σεντόνια.

Σὲ λίγα λεπτά, τὸ κρεβάτι ἦταν στρωμένο μὲ ὁλόασπρα καθαρὰ σεντόνια καὶ ἀπ' τὸ κατῶφλι τῆς πόρτας, ἔτοιμη νὰ φύγῃ, ἡ νεαρὴ κοπέλλα εἶπε, ὅπως ἔλεγε κάθε βράδυ:

— Καληνύχτα, ἀφέντη μου. Χρειάζεστε τίποτα;

"Ομως ἡ βελουδένια της φωνὴ δὲν ἦταν πιὰ παιδιάτικη, εἶχε μιὰ θέρμη γυναικεία.

— "Οχι, εὐχαριστῶ, τίποτα, ἀποκρίθηκε ὁ Μπόρις, κυριευμένος ξαφνικὰ ἀπὸ μιὰ καινούργια καὶ παράξενη ἔγνοια.

'Η Σόνια ἐξαφανίστηκε, κι' ὁ νέος ἄντρας ἀπόμεινε μονάχος κι' ἀναρωτιόταν μὴν τάχα εἶχε ὀνειρευτῆ μιὰ τέτοια μεταμόρφωσι σὲ δαύτην. Φανταζόταν, ἴσως, πὼς τὸ κορίτσι ἐκεῖνο, τὸ ἀδύνατο κι' ἀσθενικό, ποὺ τῶχε γλυτώσει ἀπ' τὶς σκληρότητες τῆς κυρίας Γκορέλιν, θἄμενε πάντα τὸ ἴδιο.

Ξαφνικά, ὅμοια μὲ τὰ φυτὰ τῶν ποταμῶν ποὺ ξεφυτρώνουν, φύλλα καὶ ἄνθη, σὲ μιὰ μονάχα νύχτα, κι' ἔρχουνται ν' ἀνοίξουν πανέμορφα καὶ μεγάλα πάνω στὸ νερό, τὸ παιδὶ εἶχε γίνει γυναίκα — καὶ τί γυναίκα! χαριτωμένη κι' εὐγενικιά, ἁγνὴ μαζὶ καὶ γοητευτική, προκλητική, χωρὶς νὰ ὑποψιάζεται τ' ὡραῖο της χαμόγελο καὶ τὰ θαυμάσια μάτια της. Νά, λοιπόν, ἀντὶ ἕνα ὑπάκουο κι' ἀσήμαντο πλάσμα, εἶχε τώρα μέσ' στὸ σπίτι του μιὰ νέα κοπέλλα σ' ὅλη τὴν ἄνθησι τῶν δεκαοχτὼ της χρόνων. Τί θὰ τὴν ἔκανε;

'Εδῶ, οἱ συλλογισμοὶ τοῦ Μπόρις σταματοῦσαν μπροστὰ σὲ κάποιο ἐμπόδιο ἀνυπέρβλητο. Στὸ ἐρώτημα αὐτό, καμμιὰ ἀπάντησι, οὔτε μὲ τὴ σκέψι, οὔτε μὲ τὸ αἴσθημα. Τί νὰ τὴν κάνῃ τὴ Σόνια; Μποροῦσε, ὅμως, κιόλας νὰ περάσῃ δίχως αὐτήν; Δὲν ἀποτελοῦσε μέλος τῆς οἰκογενειακῆς του ἑστίας;

Καθὼς ἔμενε συλλογισμένος, χωρὶς νὰ σκέφτεται καθόλου τὸν ὕπνο, ἄκουσε ν' ἀνηχοῦν οἱ καμπάνες τοῦ ὄρθρου.

'Ο Μπόρις σηκώθηκε.

— Τέσσαρες ἡ ὥρα κιόλας! εἶπε ξαφνιασμένος.

Οἱ πρῶτες καμπάνες σταμάτησαν κι' ὕστερ' ἀπὸ λίγο ἄρχισαν νὰ χτυποῦν ὅλες μαζί, πάνω ἀπ' ὅλη τὴν πολιτεία, τὸν πένθιμο σκοπό τους, γιὰ τὴ μεγάλη σαρακοστή.

'Ο Μπόρις στάθηκε λίγην ὥρα στὸ παράθυρο κι' ἄκουγε τὸν μακρόσυρτο ἦχο τους.

— Σὲ λίγο τελειώνει ἡ σαρακοστή, σκέφτηκε. Θἄρθῃ τὸ Πάσχα, κι' ὕστερα ἡ "Ανοιξι... Καὶ, τότε, τόνομά μου θὰ τυπωθῇ σὲ κεῖνο τὸ βιβλίο πλάϊ στ' ὄνομα ἑνὸς ἀπὸ τοὺς ἀξιολογώτερους ἐπιστήμονες τῆς ἐποχῆς μας! Θὰ κερδίσω ἔτσι τὴ φήμη καὶ τὰ πλούτη;

Πλάγιασε στὸ κρεβάτι του γεμάτος ἐλπίδες, κι' ἀποκοιμήθηκε ἀμέσως.

"Ηταν πολὺ ἀργὰ ὅταν ὁ Μπόρις ξύπνησε. 'Ο ἀγέρας τῆς νύχτας εἶχε σκορπίσει τὴν ὁμίχλη. "Ενας χαρούμενος ἥλιος ἔλουνε τὸ χιόνι πάνω στὶς στέγες, κι' αὐτὸ κυλοῦσε στὴ γῆ μὲ σταγονίτσες λαμπερές. Τὸ διακριτικὸ χέρι τῆς Σόνιας χτύπησε ἐλαφρὰ τὴν πόρτα του.

— Τί συμβαίνει; φώναξε ὁ Μπόρις ἀγουροξυπνημένος.

— Εἶναι μεσημέρι, κύριε, δὲ θὰ φᾶτε;

— Τόσο ἀργά; ἀποκρίθηκε ὁ νέος τρίβοντας τὰ μάτια του. "Ερχομαι ἀμέσως, ἑτοίμασε το τραπέζι.

Ντύθηκε στὸ λεπτὸ κι' ἄνοιξε τὴν πόρτα τοῦ μικροῦ σαλονιοῦ ποὺ χρησίμευε καὶ γιὰ τραπεζαρία.

Τὸ ἄσπρο τραπεζομάντηλο, τὰ λαμπερὰ πιάτα, ἡ κρυστάλλινη καράφα ποὺ ἀστραφτε ἀπ' τὶς ἀχτίνες τοῦ ἡλίου, τὰ πράσινα φυτὰ ποὺ στόλιζαν τὸ ἐσωτερικὸ τεζούλι τοῦ παράθυρου, ὅλ' αὐτὰ εἶχαν μιὰν ὄψι ὑγείας καὶ χαρᾶς, ποὺ ἔκανε εὐχαρίστησι στὸν Μπόρι.

'Αναστέναξε ἱκανοποιημένος, ἐνῶ καθ' εἶαν μπροστὰ στὸ ἄδειο του πιάτο. Εἶχε ξαναβρῇ τὸ σπιτικό του, καὶ ποιὸ παλαβρῇ τὸ σπιτικό του, καὶ ποιὸ παλατι, ὅσο λαμπρὸ κι' ἂν εἶναι, ἀξίζει τὴν γωνιὰ ὅπου εἶναι κανεὶς ὁ ἀφέντης; πεινῇ γωνιὰ ὅπου εἶναι κανεὶς ὁ ἀφέντης; πεινῇ τὸ κάθε πρᾶμα εἶναι δικό του τῆς, ὅπου

ΟΙ ΣΕΛΙΔΕΣ ΜΑΣ ΓΙΑ ΤΗ ΜΑΓΕΙΡΙΚΗ

Προετοιμασθῆτε γιὰ τὸν χειμῶνα

ΦΤΙΑΞΕΤΕ ΜΟΝΗ ΤΗΝ ΤΟΜΑΤΑ ΣΑΣ. — ΕΑΝ ΠΑΡΑΘΕΡΙΖΕΤΕ ΣΤΗ ΘΑΛΑΣΣΑ, ΕΠΩΦΕΛΗΘΗΤΕ: ΠΑΣΤΩΣΕΤΕ ΨΑΡΙΑ ΠΟΥ ΕΙΝΑΙ ΤΗΝ ΕΠΟΧΗ ΑΥΤΗ ΦΘΗΝΑ. — ΔΙΑΤΗΡΗΣΕΤΕ ΤΡΟΦΙΜΑ, ΟΣΟ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΑ ΜΠΟΡΕΙΤΕ, ΓΙΑ ΝΑ ΕΧΕΤΕ ΜΙΑ ΣΗΜΑΝΤΙΚΗ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ.

Ἡ διατήρησι τῆς τομάτας σὲ φιάλες

Μὲ τὴ διατήρησι τῆς τομάτας σὲ φιάλες μπορεῖ ἡ νοικοκυρὰ νὰ ἔχη τομάτα ὑπέροχη ὅλο τὸ χρόνο, ποὺ νὰ μὴ διαφέρη καθόλου ἀπὸ τὴ φρέσκια. Ἡ δουλειὰ αὐτὴ εἶναι καλὰ νὰ γίνεται τὸν Αὔγουστο, ποὺ οἱ τομάτες εἶναι πολὺ ὡριμες. Οἱ πιὸ κατάλληλες φιάλες γιὰ νὰ διατηρήσετε τομάτα εἶναι οἱ φιάλες τῆς σαμπάνιας. Προμηθεύεσθε ἀρκετὲς, τὶς σαπουνίζετε καὶ τὶς ξεπλύνετε. Ἀφίνετε νὰ στραγγίσουν.

Κόβετε σὲ κομματάκια τὶς τομάτες μέσα σὲ μιὰ λεκάνη. Κατόπιν ρίχνετε τὰ κομματάκια μέσα στὶς φιάλες, προσέχοντας ὥστε νὰ μὴ λυώσουν πολύ. (Γεμίζετε τὶς φιάλες μόνο ἕως τὴν ἀρχὴ τοῦ λαιμοῦ).

Βράζετε τοὺς φελοὺς γιὰ νὰ μαλακώσουν καὶ νὰ ἀποστειρωθοῦν. Καὶ ἐνῶ εἶναι ἀκόμη ὑγροὶ τοὺς σκουπίζετε καὶ ταπώνετε τὶς φιάλες. Δένετε μὲ ἕνα σπάγγο γερὸ τὸ φελὸ μὲ τὴ φιάλη σὲ σχῆμα σταυροῦ. Καὶ τυλίγετε τὶς φιάλες μὲ κουρέλια.

Τοποθετεῖτε τὶς φιάλες ὄρθιες σὲ ἕνα καζανάκι καὶ ρίχνετε νερὸ κρύο τόσο, ὅσο χρειάζεται γιὰ νὰ φθάση ἕως τὸ λαιμό τους. Βάζετε τὸ καζανάκι σὲ φωτιὰ καὶ ἀφίνετε νὰ σιγοβράση τὸ νερὸ μιὰ ὥρα. Φροντίσετε ὅμως, ὥστε μόλις σφραγίσετε τὶς φιάλες νὰ τὶς βράσετε, γιατὶ ἡ τομάτα χαλᾶ εὔκολα. Ὅταν οἱ φιάλες βράσουν στὸν καθωρισμένο χρόνο, ἀφίνετε νὰ κρυώσουν μέσα στὸ νερό. Κατόπιν τὶς σκουπίζετε, τὶς σφραγίζετε μὲ γόμμα ἢ παραφίνη καὶ τὶς τοποθετεῖτε σὲ μέρος δροσερό.

Ὅταν πρόκειται νὰ χρησιμοποιήσετε τομάτα, τὴν περνᾶτε ἀπὸ τρυπητό. Σὲ κάθε φιάλη μπαίνουν 300 δράμια τομάτες περίπου.

ΣΗΜ. — Ἐὰν θέλετε, μποσεῖτε νὰ ἀφαιρέσετε τὸν φλοιὸ καὶ τοὺς σπόρους ἀπὸ τὶς τομάτες, νὰ τὶς κόψετε κατόπιν σὲ κομματάκια καὶ νὰ τὶς βάλετε στὶς φιάλες. Τότε χρησιμοποιεῖτε τὴν τομάτα χωρὶς νὰ τὴν περάσετε ἀπὸ τρυπητό.

ΣΑΛΤΣΑ ΤΟΜΑΤΑΣ ΣΕ ΦΙΑΛΕΣ

Μὲ τὸν τρόπο ποὺ ἀναφέρω ἀνωτέρω, μπορεῖτε νὰ διατηρήσετε ἐπίσης σάλτσα τομάτας πηχτή.

Βράζετε τὶς τομάτες μὲ διάφορα ἀρωματικὰ τῆς κουζίνας καὶ τὶς περνᾶτε κατόπιν ἀπὸ τρυπητό. Βράζετε τὴ σάλτσα ἕως ὅτου πήξη ἀρκετά. Τὴν βάζετε στὶς φιάλες καὶ συνεχίζετε ὅπως ἀναφέρω ἀνωτέρω.

Η ΔΙΑΤΗΡΗΣΙΣ ΤΗΣ ΤΟΜΑΤΑΣ ΜΕ «ΑΣΙΝΤ ΣΑΛΙΣΙΛΙΚ»

Διαλέγετε κόκκινες καὶ γερὲς τομάτες, ἀφαιρεῖτε τὰ πράσινα μέρη καὶ τὶς κόβετε στὴ μέση. Πιέζετε κάθε κομμάτι ἐλαφρὰ γιὰ νὰ πέσουν οἱ σπόροι καὶ τὸ περιττὸ ὑγρό. Κατόπιν τὶς περνᾶτε ἀπὸ μηχανὴ κρέατος, ἢ τὶς κόβετε σὲ πολὺ ψιλὰ κομματάκια. Τότε προσθέτετε τὸ «ἀσὶντ—σαλισιλίκ» (σὲ κάθε 312 δράμια τομάτες ὑπολογίζετε 1 γραμμάριο «ἀσὶντ—σαλισιλίκ»). Ἀνακατεύετε τὴν τομάτα καλά, σὲ μιὰ εὐρύχωρη λεκάνη καὶ τὴν ἀδειάζετε σὲ φιάλες, ἢ σὲ πήλινα ἢ γυάλινα βάζα. Καλύπτετε τὴν ἐπιφάνεια τῆς τομάτας μὲ ἀρκετὸ λάδι καὶ σκεπάζετε τὶς φιάλες ἢ τὰ βάζα. Κάθε φορὰ ποὺ θὰ κάνετε χρῆσιν τομάτας καὶ ἐφ' ὅσον δὲν θὰ χρησιμοποιήσετε ὅλη τὴν τομάτα ποὺ ὑπάρχει στὴ φιάλη ἢ στὸ βάζο, φροντίζετε ὥστε ἡ ἐπιφάνεια τῆς τομάτας κατόπιν νὰ καλύπτεται μὲ λάδι.

ΣΗΜ. — Μπορεῖτε, ἐὰν θέλετε, νὰ ζεματίσετε πρῶτα τὶς τομάτες καὶ νὰ ἀφαιρέσετε τὸν φλοιό. Ὑποσθήποτε, μὲ τὸν ἀνωτέρω τρόπο οἱ τομάτες διατηροῦν τὴ γεῦσι καὶ τὸ ἄρωμά τους καὶ μὲ λίγο κόπο καὶ ἔξοδο θὰ ἔχετε ὅλο τὸν χρόνο τομάτα ποὺ δὲν θὰ διαφέρη ἀπὸ τὴν φρέσκια.

ΠΩΣ ΔΙΑΤΗΡΟΥΝΤΑΙ ΟΙ ΤΟΜΑΤΕΣ ΣΕ ΑΛΑΤΟΝΕΡΟ

Διαλέγετε τομάτες γερὲς καὶ ὡριμες, κατὰ προτίμησιν μὲ φλοιὸ λεῖο. Τὶς σκοπίζετε μὲ πανὶ καθαρὸ καὶ τὶς τρυπᾶτε μὲ μιὰ βελόνη τσιγκούρο στὸ μέρος τοῦ μίσχου.

Κατόπιν τὶς τοποθετεῖτε σὲ σειρές, σὲ μεγάλο πήλινο δοχεῖο ἢ σὲ μεγάλο γυάλινο βάζο. Τότε ἑτοιμάζετε τὸ ἁλατόνερο ὡς ἑξῆς:

Βράζετε 3 ὁκάδες καὶ 50 δράμια νερὸ μὲ 180 δράμια ἁλάτι. Ὅταν τὸ ἁλατόνερο αὐτὸ κρυώση, τὸ ρίχνετε στὶς τομάτες. Φροντίζετε ὅμως νὰ εἶναι ἀρκετό, ὥστε νὰ τὶς σκεπάζη τελείως. Ἀφίνετε ἕνα κενὸ μερικῶν ἑκατοστῶν στὸ ἐπάνω μέρος τοῦ βάζου ἢ τοῦ δοχείου καὶ ρίχνετε λάδι. Τὸ σκεπάζετε καλά.

Μὲ τὸν ἀνωτέρω τρόπο οἱ τομάτες διατηροῦν ὅλη τὴν φρεσκάδα των, ἀλλὰ γίνονται ἁλμυρές. Τὶς χρησιμοποιεῖτε τὸν χειμώνα, σὲ σοῦπες καὶ σὲ φαγητά, ἐφ' ὅσον δὲν ρίξετε ἁλάτι.

ΠΑΣΤΑ ΨΑΡΙΑ

Τὸ καλοκαῖρι τὰ ψάρια εἶναι ἄφθονα καὶ εἶναι ἡ ἐποχὴ ἡ πιὸ κατάλληλη γιὰ νὰ παστωθοῦν. Δὲν ὑπάρχει φθηνότερο ὀρεκτικό, ὅταν γίνη στὸ σπίτι. Ἄλλωστε εἶναι πολὺ εὔκολο. Καὶ θὰ ἐπιτύχη ἀσφαλῶς, ἐὰν ἀκολουθήσετε τὶς κατωτέρω ὁδηγίες, τὶς ὁποῖες δίνει ὁ εἰδικὸς ἰχθυολόγος καὶ συγγραφεὺς κ. Θ. Ν. Μαρσέλλος εἰς τὸ βιβλίον του «Τὸ ψάρεμα καὶ τὰ ψάρια».

«Τὰ καλύτερα παστά, γράφει ὁ κ. Μαρσέλλος, φτιάνονται ἀπὸ τὰ ἀφρόψαρα. Εἶναι ὀρεκτικὰ καὶ ἔχουν τὴν ἴδια θρεπτικὴ ἀξία μὲ τὰ νωπά, καὶ τοῦτο διότι ἡ κατεργασία δὲν ἀλλοιώνει τὰ συστατικά τους. Μαζὶ μὲ τὸ ζωϊκὸ λεύκωμα καὶ τὶς ἄλλες θρεπτικὲς οὐσίες μᾶς δίνουν σὲ μιὰ εὐχάριστη γεῦσι καὶ τὴν βιταμίνη D ποὺ τόσο δυσκολεύονται νὰ τὴν πάρουν μὲ τὸ μουνουνέλαιο τὰ παιδιά...

»Καλύτερα παστὰ εἶναι οἱ μαρίδες. Ἴσως νὰ γελάσουν μερικοί ὅταν τὸ διαβάσουν. Ἀλλ' αὐτὴ εἶναι ἡ ἀλήθεια. Ἔπειτα ἔρχονται οἱ κολιοί, οἱ γόπες, τὰ βουράκια (κεφαλόπουλα), τὰ σαβρίδια, οἱ σαρδέλλες, γαῦροι κλπ.

»Ὁ,τι ψάρια καὶ νὰ παστώσετε, πρέπει πρῶτα νὰ τὰ κάνετε «χαμάνι» μέσα σ' ἕνα κοφίνι μὲ ἁλάτι χονδρό, ὅσο τὸ πληγούρι, νὰ τ' ἀφήσετε 23 ὧρες νὰ στραγγίση τὸ αἷμα τους καὶ ὕστερα νὰ τὰ παστώσετε. Ἀκόμη καλύτερα εἶναι νὰ τοὺς βγάζετε τὸ αἷμα μὲ τὸ χοντρὸ δάκτυλο χώνοντάς το κάτω ἀπ' τὰ σπάραχνα καὶ ὕστερα νὰ τὰ ξεπλένετε καὶ ν' ἁλατίζετε ἕνα-ἕνα μέσα στὸ σπάραχνα, ὅταν εἶναι μεγαλούτσικα.

»Γιὰ τὸ πάστωμα δὲν χρειάζεται ἰδιαίτερη τέχνη. Βάζετε τὰ ψάρια τὸ ἕνα δίπλα στὸ ἄλλο μὲ τέτοιο τρόπο, ὥστε καθ' ἕνα νὰ μισοσκεπάζη μὲ τὴ ράχη του τὸ προηγούμενο στὴν κοιλιὰ καὶ κάθε σειρὰ νὰ σκεπάζη μὲ τὰ κεφάλια της τὶς οὐρὲς τῆς ἀπὸ κάτω σειρᾶς. Ρίχνετε στὸν πυθμένα τοῦ βαρελιοῦ, ἢ τοῦ τενεκέ, μιὰ στρῶσι ἁλάτι καὶ ἀρχίζετε τὸ πάστωμα. Σὲ κάθε σειρὰ ψαριῶν ρίχνετε μιὰ στρῶσι ἁλατιοῦ, ὄχι πολλή, ἡ ὁποία πρέπει νὰ σκεπάζη τὰ ψάρια σ' ὅλη τὴν ἐπιφάνεια. Ὅταν παστώνετε κολιούς ἢ σαβρίδια, πιέζετε τὸ κεφάλι κάθε ψαριοῦ ὥστε νὰ σπᾷ τὸ μυαλό του γιὰ νὰ ἁλατίζετε καλὰ καὶ ν' ἀφήνη τὸ ἄρωμά του. Αὐτὸς εἶναι ὁ λόγος ποὺ αὐτὰ τὰ ψάρια τὰ λένε καὶ τσακιστά. Ἂν θέλετε νὰ κάνετε γρήγορα χρῆσι ἀπὸ τὰ ψάρια ποὺ θὰ παστώσετε, δηλαδὴ μετὰ 20—25 μέρες, ὅταν τὰ ψάρια εἶναι κολιοὶ καὶ μετὰ 10 μέρες, ὅταν τὰ ψάρια εἶναι σαρδέλλες ἢ γαῦροι, τότε θ' ἀφήσετε τὰ τενεκεδάκια ὅπως εἶναι παστωμένα δυὸ—τρεῖς ὧρες στὸν ἥλιο. Ἡ ζέστη θὰ βράση τὰ ψάρια καὶ θὰ τὰ κάνη νὰ βγάλουν τὸ ἄρωμά τους. Ἂν ὅμως τὰ ἔχετε γιὰ τὸν χειμώνα, πρέπει νὰ ἀποφύγετε τὸν ἥλιο γιὰ νὰ μὴ λυώσουν. Τὸ βάρος ποὺ θὰ τοποθετήσετε πάνω ἀπὸ τὰ παστωμένα ψάρια, πρέπει νάναι ἀρκετό, ἡ δὲ ἄρμη νὰ πλέη λίγο πάνω ἀπὸ τὸ σανίδι ποὺ θὰ βάλετε γιὰ νὰ τὰ προφυλάσση ἀπὸ τὸν ἀέρα.

»Τὰ σαβρίδια ἀντέχουν περισσότερο ἀπὸ τοὺς κολιούς.

»Τὴν παλαμίδα, τὴν κόβομε κομμάτια, τὰ βγάζομε ἀπὸ τὸ ραχοκόκκαλο τὸ μεδούλι μὲ ἕνα σκουπόχορτο τὴν πλένουμε, τὴν στεγνώνομε τυλίγοντάς την σ' ἕνα πανὶ καὶ τὴν ἁλατίζομε μὲ λίγο ψιλὸ ἁλάτι. Σὲ 6—7 μέρες θάναι ἑτοιμη καὶ πολὺ γλυκειά. Γιὰ λίγες ὅμως μέρες. Γιατὶ ὅσο μένη ἡ παλαμίδα τόσο ἁλμυρίζει. Μόνο μέσα σὲ γυάλα σκεπασμένη καλὰ μὲ τὸ λάδι, μπορεῖ νὰ διατηρήσωμε τὴ νοστιμάδα της. Πρέπει ὅμως νὰ τὴς βγάλωμε πρῶτα τὸ πετσὶ καὶ τὸ κόκκαλο. Ἡ ἐποχὴ γιὰ τὸ πάστωμα ἀργίζει μετὰ τὸν Ἰούνιο.

»Τέλος, ἐκεῖνο ποὺ ἀπ' ὅλα ἔχομε νὰ προσθέσωμε εἶναι: ὅταν παστώνωμε, νὰ ἀποφεύγωμε τὰ ψίχουλα τοῦ ψωμιοῦ καὶ τὰ δημητριακὰ καὶ νὰ μὴ διστάζωμε νὰ παστώνωμε καὶ τὰ ψάρια ποὺ τυχὸν δὲν εἶναι φρέσκα, φθάνει νὰ μὴ μυρίζουν.

ΦΑΣΟΛΑΚΙΑ ΑΡΜΗΣ

Προμηθεύεσθε φρέσκα πράσινα φασολάκια καὶ ἀφαιρεῖτε

Μαργαρίτα-Ρόζα

ΠΩΣ ΖΗ Η ΔΗΜΟΦΙΛΕΣΤΕΡΗ ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΑ

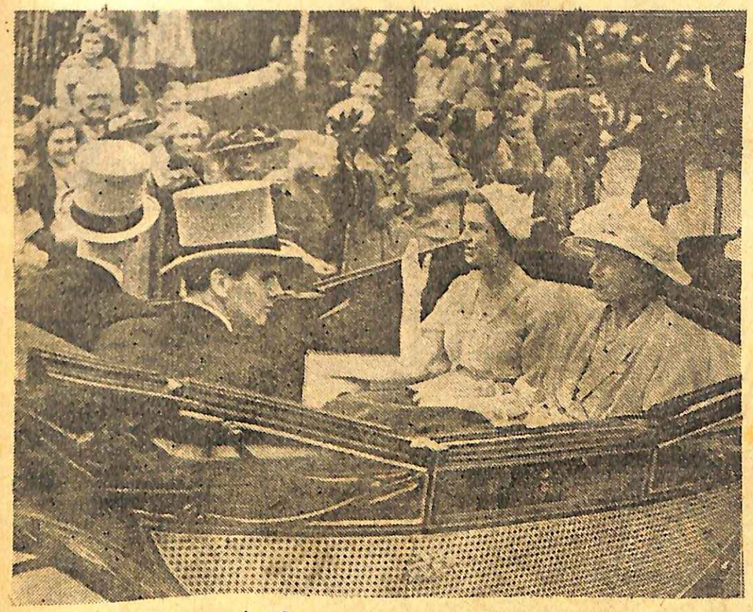

Ἡ πριγκήπισσα Μαργαρίτα, διασχίζει τοὺς δρόμους τοῦ Λονδίνου. Στὸ πλευρό της ἡ ἀδελφὴ τοῦ Βασιλέως καὶ ἀπέναντί της ὁ μαρκήσιος τοῦ Χάρτινγκτον, ἕνας ἀπὸ τοὺς λίγους φίλους της, ποὺ δὲν εἶναι ταυτόχρονα καὶ... ὑποψήφιος μνηστήρ.

χία, ποὺ δὲν εἶναι διάδοχος τοῦ ἀγγλικοῦ θρόνου. Ἂν καμμιὰ φορὰ ἔπρεπε οἱ πριγκήπισσες νὰ παρευρεθοῦν σὲ κάποια ἐορτὴ ἢ σὲ συγκέντρωσι ποὺ δὲν τὴν ἐνεθουσίαζαν, ἡ Μαργαρίτα ἔλεγε στὴν Ἐλισάβετ:

— Σὲ παρακαλῶ, μπορεῖς νὰ πᾶς μόνη σου!.. Εἶναι δική σου δουλειά, γιατὶ ἐσὺ εἶσαι διάδοχος. Εὐτυχῶς ἐγὼ δὲν εἶχα τέτοια ἀτυχία!

Ἡ Μαργαρίτα, σήμερα, ἔπαψε ν' ἀσχολῆται μὲ τὸ ζήτημα τῆς διαδοχῆς τοῦ ἀγγλικοῦ θρόνου. Μέχρι πρὸ ὀλίγου καιροῦ, ὁ ἐπίσημος κατάλογος τῆς ἀγγλικῆς Αὐλῆς τὴν ἐφερνε ὡς «δεύτερον» διάδοχον καὶ αὐτὸ τὴν ἐτρόμαζε! Τὸ γεγονὸς, ὅτι μποροῦσαν κάποτε τὰ πράγματα νὰ ἔρθουν ἔτσι, ὥστε ν' ἀνεβῆ αὐτὴ στὸ θρόνο καὶ νὰ κυβερνήση, τὴν στενοχωροῦσε. Γι' αὐτό, ὅταν ἡ Ἐλισάβετ γέννησε τὸν Κάρολο, ἡ Μαργαρίτα χάρηκε ἐξαιρετικά.

— Ἀπὸ δῶ καὶ πέρα εἶμαι «τρίτος» διάδοχος, εἶπε. Καὶ ποιὸς ξέρει ἀκόμα... Ἀσφαλῶς θὰ πάω πιὸ πίσω στὴ σειρὰ τῆς διαδοχῆς!...

Γιὰ ὅλα αὐτὰ χαίρεται ἰδιαίτερα ἡ Μαργαρίτα. Γιατί; Μὰ εἶναι ἁπλούστατο. Σύμφωνα μὲ τὰ ἔθιμα τῆς ἀγγλικῆς Αὐλῆς, ἐφόσον δὲν εἶναι διάδοχος, ἔχει περισσότερη ἐλευθερία. Καί, τὸ σπουδαιότερο, μπορεῖ νὰ παντρευτῆ ὁπωον θέλει αὐτὴ καὶ ὄχι ὁποιον θέλουν οἱ ἄλλοι. Μπορεῖ νὰ παντρευθῆ ἕναν ὁποιονδήποτε κύριο Σμὶθ καὶ ἔτσι νὰ γίνη μιὰ ἁπλὴ κυρία. Ἄχ! πόσο τὴν ἐνθουσιάζει αὐτό!...

Ἡ γυναίκα ποὺ ντύνεται καλύτερα

Παράλληλα μὲ τὶς ἐκδηλώσεις ποὺ ἀναφέραμε, παρουσιάσθηκε καὶ μιὰ ἄλλη, τὴν ἐποχὴ ἀκριβῶς ποὺ ἡ Μαργαρίτα ἄρχισε νὰ γίνεται δεσποινίς.

Ἀπὸ πολὺ μικρὴ ἐννοοῦσε νὰ ράβη μόνη της τὰ φορέματα γιὰ τὶς κοῦκλες της. Καὶ μὲ τί γοῦστο διάλεγε καὶ συνεδύαζε τὰ ὑφάσματα καὶ τοὺς χρωματισμούς!

Ἔτσι, ὅταν συνεπλήρωσε τὰ 17 χρόνια της, ἐπρόβαλε μιὰν ἀξίωσι:

— Δὲ μπορῶ νὰ ντύνωμαι ἔτσι... μὲ μακρυὰ καὶ ἀκαλαίσθητα φορέματα, εἶπε στὴ μητέρα της.

— Καὶ πῶς θέλεις νὰ ντύνεσαι;

— Ὅπως ἡ θεία Μαρίνα.

Ἡ θεία Μαρίνα, εἶναι ἡ δούκισσα τοῦ Κέντ, ποὺ προκαλεῖ τὴν προσοχὴ στὴν Ἀγγλία γιὰ τὸ κομψὸ καὶ καλαισθητικὸ ντύσιμό της.

Ἡ μητέρα της, ποὺ ἐτρόμαξε μὲ τὴν ἰδέα ὅτι κατ' αὐτὸν τὸν τρόπο θὰ ποσαβιαζόταν τὸ πρωτόκολλο τῆς ἀγγλικῆς Αὐλῆς, ἔφερε ζωηρὲς ἀντιρρήσεις.

Μὰ καὶ ἡ Μαργαρίτα ἐπροβάλε πιὸ ζωηρὲς ἀπαιτήσεις καὶ ἐπιχειρήματα. Καὶ τὸ πιὸ βάσιμο ἦταν τὸ ἀκόλουθο:

— Μὰ δὲν εἶναι κατάστασις αὐτή. Ὅλες στὴν οἰκογένειά μας ντυνόμαστε κατὰ τρόπο ὄχι καλαισθητικό. Νομίζω, τέλος πάντων, ὅτι ἔστω μιὰ γυναίκα ἀπὸ τὴν οἰκογένειά μας μπορεῖ νὰ ντύνεται ὁμοφα, σὰ μιὰ κομψὴ κυρία... Αὐτὴ θὰ εἶμαι ἐγώ!... Θέλω νὰ γίνω ἡ πιὸ κομψὴ γυναίκα τῆς Βρεταννικῆς αὐτοκρατορίας.

Καὶ μὲ τὴ δυνατὴ θέλησί της, ἡ Μαργαρίτα τὸ κατάφερε.

Ἐνῶ ὡς ἐκείνη τὴν ἐποχὴ περιεφέρετο μὲ τὰ μακρυά, δαντελένια, μὰ ἀκαλαίσθητα φορέματά της ἀξαφνα, σὰν μιὰ μάγισσα νὰ τὴν ἀγγιξε μὲ τὸ θαυματουργὸ ραβδί της, ἡ πριγκήπισσα μεταμορφώθηκε πραγματικὰ σὲ μιὰ κομψὴ ντεμουαζέλα, ποὺ τώρα πιὰ — νοιώθει γι' αὐτὸ λα, ποὺ ἐπρόβαλε μιὰν ὑπερηφάνεια — ξεπερνάει ἀρκετὰ μεγάλη ὑπερηφάνεια — ξεπερνάει καὶ τὴ θεία τὴ Μαρίνα σὲ κομψότητα. Οἱ ράφτες τοῦ Λονδίνου καὶ τοῦ Παρισιοῦ ἔχουν ἐκπλαγῆ μὲ τὸ γοῦστο της.

Ὁ Χάρντελ, ποὺ εἶναι ράφτης τῆς ἀγγλικῆς Αὐλῆς, εἶπε κάποτε γιὰ τὴ Μαργαρίτα:

— Αὐτὴ εἶναι τέλεια μοδίστρα!...

Καὶ ἡ Μαργαρίτα, ποὺ τὸ πληροφορήθηκε, ἀπάντησε γελώντας:

— Ἔτσι, ἂν καμμιὰ φορὰ ἔρθη ἐποχὴ ποὺ οἱ βασιλιάδες καὶ οἱ πριγκήπισσες δὲ θὰ εἶναι πιὰ τῆς μόδας, ἐγὼ δὲν θὰ ἔχω νὰ φοβηθῶ τίποτα! Θὰ ἀνοίξω ἕναν «Οἶκο Μόδας» καὶ θὰ κερδίζω τοῦ κόσμου τὰ λεφτά!...

Οἱ «ἀντιμαργαριτικοὶ» κατηγοροῦν:

«Ἡ ὥρα ἦταν δύο καὶ μισὴ μετὰ τὰ μεσάνυχτα, ὅταν ἡ πριγκήπισσα Μαρίνα ἐγκατέλειψε τὸ νυκτερινὸ κέντρο «Φλοράνς» στὸ Παρίσι».

«Ὁλόκληρη τὴν παρελθοῦσα ἑβδομάδα ἡ πριγκήπισσα Μαργαρίτα ἐχόρευε κάθε βράδυ στὰ νυκτερινὰ κέντρα».

«Ἡ πριγκήπισσα Μαργαρίτα σὲ μιὰ οἰκογενειακὴ συγκέντρωσι ἐχόρεψε κὰν-κάν».

Αὐτοὶ εἶναι μερικοὶ ἀπὸ τοὺς ζωηροὺς τίτλους, μὲ τοὺς ὁποίους ἐμφανίζονται οἱ μεγαλύτερες ἐφημερίδες τοῦ Λονδίνου ποὺ ἀνήκουν στὸ «ἀντιμαργαριτικὸν κόμμα». Γιατί, μὴ σᾶς φανῆ ὑπερβολικό, στὸ ζήτημα αὐτὸ ὁ ἀγγλικὸς λαὸς ἔχει διαιρεθῆ σὲ δύο, ἀντιμαχόμενα, κόμματα.

Στὸ «ἀντιμαργαριτικὸ» κόμμα ἀνήκουν ὅσοι ὑποστηρίζουν ὅτι ἡ συμπεριφορὰ τῆς Μαργαρίτας δὲν εἶναι ἐκείνη ποὺ ταιριάζει σὲ μιὰν Ἀγγλίδα πριγκήπισσα.

Τὸ τελευταῖο γεγονός, ποὺ θεωρεῖται σὰν κάτι φοβερὸ στοὺς «ἀντιμαργαριτικοὺς» κύκλους καὶ συζητεῖται ζωηρά, εἶναι τὸ ἐπεισόδιο, ἀνάμεσα στὸν ἠθοποιὸ τοῦ κινηματογράφου Ντάνυ Καΐῦ καὶ τὴν πριγκήπισσα Μαργαρίτα.

Τοὺς ἀκοῦς νὰ λένε:

— Ἀφάνταστο θράσος! Νὰ τολμήση ἕνας ἠθοποιὸς νὰ μιλήση κατ' αὐτὸν τὸν τρόπο στὴν πριγκήπισσα...

— Εἶναι βέβαιο ὅτι τὴν εἶπε «γλυκό μου κορίτσι»!

— Φρίκη!...

— Κι' ἐκείνη, ἀντὶ νὰ διαμαρτυρηθῆ, ἀντὶ νὰ ζητήση τὴν τιμωρία του, ἐγέλασε μὲ τὴν καρδιά της!

Μὰ γιὰ ποιὸ λόγο νὰ διαμαρτυρηθῆ ἡ πριγκήπισσα; Καὶ γιατί νὰ ζητήση τὴν τιμωρία τοῦ Ντάνυ; Μήπως δὲν εἶναι πραγματικὰ ἕνα γλυκὸ κορίτσι;

Ὁ ἀπλοϊκὸς Λονδρέζος, ποὺ συναντᾶ τὴ Μαργαρίτα στοὺς δρόμους καθὼς γυρίζει ἀδιάφορη μὲ τὰ πόδια, βλέπει σ' αὐτὴν τὸ καλόκαρδο, τὸ γελαστό, τὸ ξένοιαστο κοριτσόπουλο, ἕνα κοριτσόπουλο ἁπλό, μὲ τὸ ὁποῖο μπορεῖ νὰ πιάση συζήτησι γιὰ ὁποιοδήποτε θέμα καὶ νὰ κάνη μαζί του ἕνα μικρὸ περίπατο στὸ πάρκο!

Ὁ Μπάμπυ, ἕνας ψηλός, γεροδεμένος Ἐγγλέζος, ποὺ ἀνήκει στὴ φρουρὰ τῶν ἀνακτόρων, ὅταν βλέπη τὴ Μαργαρίτα νὰ βγαίνη ζωηρὴ ἀπὸ τὴν πορτα καὶ νὰ ξεχύνεται διαστρικὴ στοὺς δρόμους, λέει:

— Πρέπει νὰ γλεντήση τὸ καϋμένο τὸ κορίτσι.

Κι' ὅταν πάλι τὴν βλέπη ἀργὰ μετὰ τὰ μεσάνυχτα νὰ ἐπιστρέφη στ' ἀνάκτορα μαζὶ μὲ κάποια συμπαθητικὴ κυρία τῆς Αὐλῆς, ποὺ τὴν συνοδεύει συχνά, λέει πάλι:

— Ὡραῖα θὰ πέρασε ἀπόψε!

Τὸ ἴνδαλμα τῶν νεαρῶν

— Πῶς ζῆ ἡ πριγκήπισσα Μαργαρίτα μέσα στ' ἀνάκτορα τοῦ Μπούκιγχαμ;

Αὐτὸ εἶναι τὸ ἐρώτημα ποὺ ἔρχεται συχνὰ στὰ χείλη ὅλων τῶν νεαρῶν Ἐγγλέζων, γιὰ τοὺς ὁποίους ἡ πριγκήπισσα εἶναι κάτι τὸ ἰδεώδες.

Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ ἡ πριγκήπισσα συμπλήρωσε τὰ 18 της χρόνια, ἀπέκτησε ἕνα ἰδιαίτερο μικρὸ διαμέρισμα μέσα στ' ἀνάκτορα. Δύο κυρίες τῆς Αὐλῆς εἶναι στὴν ἀποκλειστική της ὑπηρεσία. Ἐκτὸς ἀπ' αὐτές, πρέπει νὰ ὑπολογίσουμε καὶ μερικὲς καμαριέρες, κομμώτριες κλπ.

Τὸ διαμέρισμα τῆς πριγκήπισσης Μαργαρίτας βρίσκεται στὸν δεύτερο ὄροφο τῶν τεραστίων ἀνακτόρων καὶ ἀποτελεῖται ἀπὸ δύο σαλόνια, μιὰ κρεβατοκάμαρη, ἕνα μπουντουὰρ καὶ τὸ μπάνιο. Στὸ ἕνα σαλόνι εἶναι τοποθετημένο τὸ πιάνο, ποὺ ἡ

(Ἡ συνέχεια στὴ σελίδα 65)

Γιὰ τὸ τσάϊ

Γιὰ τὸ λικὲρ

Γιὰ τὸ οὔζο

Τὰ ἐργόχειρα τοῦ σπιτοῦ σας πρέπει νὰ δείχνουν τὴν προσωπικότητα σας. Τὰ σχέδια τους πρέπει νὰ εἶναι καλοδιαλεγμένα, οἱ συνδυασμοὶ τῶν χρωμάτων τους ἁρμονικοὶ καὶ τελεία ἡ ἐκτέλεσί τους. Ἕνα τέτοιο πρωτότυπο καὶ χαριτωμένο ἐργόχειρο εἶναι τὸ τραπεζομαντηλάκι ποὺ σας δίνομε. Προτιμήσετε νὰ τὸ φκιάξετε ἀπὸ λεπτὸ λινό.

Οἱ ἀτραντέδες γίνονται μὲ καγκελάκια ἀπὸ σταυροβελονιὰ σὲ χρῶμα σκούρο πράσινο ἢ σκοῦρο γαλάζιο. Τὸ μεγάλο κλαδὶ στὸ κέντρο καὶ τὰ τρία μικρὰ μοτίφ ἀνάμεσα στὶς σειρὲς τῆς σταυροβελονιᾶς γίνονται ὡς ἑξῆς: Τὰ μεγάλα φύλλα καὶ τὸ κοτσάνι μὲ ἴσια βελονιά, τὰ ἀνθάκια μὲ ριχτὴ βελονιά, οἱ μίσχοι μὲ ριζοβελονιὰ καὶ τὰ σποράκια μὲ κομπαλάκια. Οἱ μίσχοι καὶ τὰ φύλλα θὰ γίνουν πράσινα, τὰ ἀνθάκια σὲ δυὸ τονοὺς σωμαγ, τὰ κομπαλάκια κίτρινα καὶ τὰ ἀνθάκια ἀνοικτὸ καὶ σκοῦρο σιέλ.

ΒΟΗΘΑ

ΜΕΣΑ ΣΕ ΜΙΑ ΚΑΡΔΙΑ...

Οἱ λεπτὲς γραμμὲς τῆς καρδιᾶς γίνονται μὲ φιλὴ ἀνοβατὴ ρίζα. Τὰ ὑπόλοιπα, γράμματα καὶ καρδιές γίνονται μὲ λεπτὸ κεφτὸ κέντημα, δηλαδὴ στηξάκια καὶ γύρω-γύρω ρίζα.

ΕΘΝΙΚΟ ΜΕΤΣΟΒΙΟ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ

ΟΙ ΓΙΑΤΡΟΙ ΣΤΗ ΔΙΑΘΕΣΙ ΣΑΣ

Οι αναγνώστριές μας μπορούν ν' απευθύνωνται στούς γιατρούς μας καί νά ζητοῦν τή γνώμη τους σέ κάθε περίπτωσι

Ὁ Παιδίατρος

ΤΟ ΕΚΖΕΜΑ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ

Τὸ ἔκζεμα εἶναι μιὰ δερματοπάθεια ποὺ προέρχεται ἀπὸ ποικίλα αἴτια, παρακολουθεῖται ἀπὸ φαγούρα, ἄλλοτε μεγάλης καὶ ἄλλοτε μικρᾶς ἐντάσεως, καὶ τὸ ὁποῖον ἐξελίσσεται μὲ διαφόρους φάσεις. Γενικὰ δυνάμεθα νὰ ὀνομάσωμεν δλάδην τοῦ δέρματος τὸ ἔκζεμα καὶ τὸ ὁποῖον ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὀφείλεται εἰς ἀλλεργίαν. Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι δὲν παρουσιάζουν ἔκζεμα· εἶναι ὅμως δυνατὸν νὰ προκληθῇ ἔκζεμα σὲ κάθε ἄνθρωπον. Ὡς αἰτίαν κατὰ βάσιν παραδεχόμαστε τὴν ἀλλεργίνην, ἡ ὁποία εἶναι δυνατὸν νὰ εἶναι μία ἢ καὶ πολλές. Ὅταν λέμε ἀλλεργίνη ἐννοοῦμε τὴν εἴσοδον εἰς τὸν ὀργανισμὸν οὐσίας ξένης πρὸς αὐτόν. Τὸ ἔκζεμα παρουσιάζεται ὑπὸ ποικίλας μορφάς, ἤτοι μὲ μίαν ἁπλῆν ἐρυθρότητα ἢ μὲ φλατίδες ἢ φυσαλλίδες ἢ ὑπὸ μορφὴν λειχῆνος. Ἄλλοτε ἔχει ὑγρὰν ἐπιφάνειαν καὶ ἄλλοτε ξηράν,, πάντοτε ὅμως μὲ ἐνοχλητικὴν φαγούραν. Τὸ ἔκζεμα τῶν παιδιῶν, διότι δι' αὐτὰ ἐνδιαφέρεται ἡ στήλη αὐτὴ τοῦ περιοδικοῦ μας, διακρίνεται εἰς: 1) Γνήσια ἐκζέματα, τὰ ὁποῖα παρουσιάζονται εἰς βρέφη ἄνω τῶν 6 μηνῶν. 2) Εἰς ἐκζεματικὴν δερματίτιδα, ἡ ὁποία ἐμφανίζεται εἰς βρέφη 23 μηνῶν καὶ ἡ ὁποία ἐντοπίζεται εἰς τὰ πτυχωμένα μέρη τοῦ σώματος. Αὐτὴ ὀφείλεται εἰς τὴν ἔλλειψιν διταμίνης Η καὶ τὸ χαρακτηριστικὸν γνώρισμά της εἶναι ὅτι δὲν συνοδεύεται ἀπὸ φαγούρα.

Ἡ ἐκζεματικὴ δερματίτις, ἀγαπητές μου ἀναγνώστριες θεραπεύεται μὲ εὐκολίαν ἐν ἀντιθέσει μὲ τὸ γνωστὸν ἔκζεμα, τὸ ὁποῖον θεραπεύεται πολὺ δύσκολα. Διὰ νὰ θεραπεύσωμεν τὴν ἐκζεματικὴν δερματίτιδα ἀπαιτεῖται ἡ ρύθμισις τοῦ διαιτολογίου τοῦ βρέφους, διότι αὐτὴ συνήθως παρατηρεῖται σὲ βρέφη τὰ ὁποῖα ὑπερσιτίζονται μὲ λίπος ἢ λεύκωμα γάλακτος. Κατὰ συνέπειαν, ἀρκεῖ νὰ ἐφαρμόσωμεν ὑποσιτισμὸν εἰς αὐτὲς τὶς περιπτώσεις. Ἀντιθέτως ὅμως, προκειμένου περὶ βρεφῶν, ποὺ δὲν ἐμφανίζουν καλὴν κατάστασιν λόγῳ ὑποσιτισμοῦ, τοὺς ἐφαρμόζομεν ἀντίθετον ἀγωγήν, τῆς πρώτης περιπτώσεως, δηλαδὴ ὑπερσιτισμόν. Ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον πρέπει ἰδιαιτέρως νὰ προσέχετε εἶναι ἡ περιωρισμένη χορήγησις χλωριούχου νατρίου (ἅλατος), διότι οἱ ὀργανισμοὶ αὐτοὶ ἔχουν τὴν ἱκανότητα κατόπιν λήψεως τούτου νὰ κατακρατοῦν πολὺ νερό, τὸ ὁποῖον ἔχει σχέσιν μὲ τὸ ἔκζεμα καὶ τὴν ἐκζεματικὴν δερματίτιδα, καὶ διότι τὸ ἁλάτι ἐρεθίζει τὴν δερματοπάθειαν.

Ἐφ' ὅσον τὸ βρέφος θηλάζει καὶ ὑπάρχει ἀνάγκη, ἀντικαθιστοῦμε τὸ μητρικὸν γάλα ἑνὸς ἢ δύο γευμάτων μὲ ἀποβουτυρωμένον ὀξύγαλα. Ἐπάνω στὶς δερματικὲς ἀλλοιώσεις βάζουμε ἐπιθέματα χαμομηλιοῦ, ἀλλὰ μόνον κατὰ τὴν ὀξεῖαν φάσιν. Σχετικῶς μὲ τὴν θεραπείαν τοῦ γνησίου ἐκζέματος, τὸ καλύτερον ὅλων εἶναι ν' ἀναζητήσωμεν τὴν αἰτίαν (ἀλλεργίνην), ἡ ὁποία εἰσερχομένη εἰς τὸν ὀργανισμὸν τοῦ παιδίου τὸ προκαλεῖ καὶ νὰ τὴν ἀπομακρύνωμεν, ὁπότε ἀπαλλάσσωμεν τὸν ὀργανισμὸν τῆς ἐπιβλαβοῦς ἐπιδράσεώς της. Ἐπειδὴ ὅμως αὐτὸ εἶναι πάρα πολὺ δύσκολον, διότι ἐδῶ εἰς τὴν Ἑλλάδα δὲν ἔχουμε τὰ κατάλληλα μέσα γιὰ νὰ κάνουμε τὴν διαπίστωσι, γι' αὐτὸ συνιστοῦμε τὴν ἐλάττωσι τοῦ λίπους τοῦ γάλακτος καὶ δίνουμε λεύκωμα ὑπὸ ἄλλην μορφήν, ὅπως π.χ. εἶναι ἡ σόγια. Ἐπίσης χορηγοῦμεν φρούτα, τὰ ὁποῖα περιέχουν καὶ τὴν βιταμίνη Η, ἡ ὁποία, ὅπως ἀνέφερον καὶ προηγουμένως, θεωρεῖται εἰδικὸς δερματικὸς παράγων. Τὸ ἔκζεμα, καίτοι εἶναι ἀνεκτὸν ἀπὸ τοὺς παιδικοὺς ὀργανισμούς, ἐν τούτοις ἔχουν παρατηρηθῇ καὶ αἰφνίδιοι θάνατοι καὶ συνήθως σὲ παιδιὰ ποὺ ὑπερσιτίζονται. Ποτὲ δὲν πρέπει νὰ ἐπιδιώκεται τὸ σύντομον κλείσιμον τοῦ ἐκζέματος, διότι αὐτὸ ἀποτελεῖ μεγάλον κίνδυνον, ἐφ' ὅσον τοῦτο διευκολύνει τὴν ἀποτοξίνωσιν τοῦ ὀργανισμοῦ. Ὡς ἐκ τούτου σᾶς συνιστῶ, ἀγαπητές μου ἀναγνώστριες, νὰ μὴ χρησιμοποιῆτε ποτὲ ἀλοιφὲς κατὰ τὴν ὀξεῖαν περίοδον, ἀλλὰ κομπρέσες μὲ χαμομῆλι. Μόνον, προκειμένου περὶ χρονίας μορφῆς ἐκζέματος, θὰ χρησιμοποιήσετε διαφόρους ἀλοιφάς, κατόπιν πάντοτε ὑποδείξεως τοῦ εἰδικοῦ ἰατροῦ σας.

Π. ΧΑΤΖΗΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ

ΚΑΚΙΑΝ ΣΚΛΑΒΟΝ, Λεβάδεια.— Σχετικῶς μὲ τὸ νόσημα τῆς ἀδελφῆς σας, ἡ καλύτερη θεραπεία ποὺ πρέπει νὰ ἐφαρμόσετε εἶναι ἡ χρησιμοποίησι χαπιῶν ποὺ ὀνομάζονται «Ἀντιστίν», ἀπὸ τὰ ὁποῖα μπορεῖ νὰ παίρνη τρία ἡμερησίως, κάνοντας παραλλήλως ἐνέσεις «Καλτσιμπρομίνης» ἐνδοφλεβίως μὲ αὐθαιμοθεραπείαν.

Ὁ Γυναικολόγος ἀπαντᾶ:

ΝΕΟΕΛΒΕΤΙΩΤΙΣΣΑ: Κυρία μου βρίσκεσθε στὴν κλιμακτήριο ἐποχή, ἡ ὁποία ἀρχίζει ἀπὸ τὰ 40 ἕως 42 ἐτῶν καὶ τελειώνει μέχρι τὰ 48 συνήθως, ἐφ' ὅσον ὅμως δὲν ἔχετε ἐνοχλήσεις δὲν πρέπει νὰ κάνετε ἀπολύτως τίποτα, μόνον ὅταν θὰ ἔχετε ζαλάδες, ἐξάψεις κ.τ.λ. θὰ πάρετε ταμπλὲτ Klimacton ἢ Klimosan κ' ἕνα ἀντινευρικό, παυσίφλορον καλμονεδρίν κ.τ.λ. Δὲν πρέπει νὰ ἀκοῦτε ἀνθρώπους ποὺ δὲν ἔχουν σχέσι μὲ τὴν ἰατρική.

Δίδα Μ. Ι. Π. Βόλον: Ἡ περίπτωσίς σας εἶναι συνήθης σὲ κοριτσια ἐργαζομενα ποὺ λόγω καταβολῆς τῶν δυναμεῶν τους παρουσιάζουν τὰς ἀνωμαλίας ποὺ ἀναφέρατε. Καλὸν εἶναι νὰ ἐξετασθῆτε ἀκτινολογικῶς ἀπὸ ἀποψεως πνευμόνων καὶ ἐὰν δὲν παρουσιάζετε καμμίαν ἀλλοίωσιν, τότε θὰ ὑποδληθῆτε εἰς καλὴν διατροφὴν καὶ ὁρμονοθεραπειαν διὰ θυλακινης (Ἐστοδίτ 5 ἐνέσεις τῶν 50.000 μονάδων μέρα παρ' ἡμέρα) διακοπὴ 10 ἡμερῶν καὶ μετὰ ἐνέσεις προλιτὸν 5 χιλ. μέρα παρὰ μέρα 3 ἐν ὅλω. Αὐτὴ τὴ θεραπεία θὰ τὴν συνεχίσετε ἐπὶ 4 μῆνες τουλάχιστον ὥστε νὰ ταστοποιηθῆ ὁ κύκλος τῆς περιόδου σας.

Καθ' ὅλο τὸ διάστημα τοῦ μηνὸς πρέπει νὰ παίρνετε καὶ διταμῖνες Ε. (Ἐβίτ Χρώτι) 4 χαπάκια ἡμερησίως πρωῖ—μεσημέρι — ἀπόγευμα —βράδυ ἀπὸ ἕνα.

Ἀφοῦ δοκιμάσετε ἔτσι μᾶς ξαναγράφετε.

Ἐπίσης ἂν ἀκόμη μέχρι σήμερον δὲν σᾶς ἔχη ἔλθει ἡ περίοδος νὰ κάνετε 5 ἐνέσεις Ἐστροπρόλ καὶ κατόπιν ἀφοῦ ἔλθη ἐξακολουθεῖτε τὴν πιὸ πάνω θεραπεία.

ΜΕΛΑΧΡΟΙΝΟΥΛΑΝ ΜΕ ΤΙΣ ΕΛΗΕΣ Μ. Β. Θεσ)νίκην.— Ἡ κατάστασις ποὺ μᾶς περιγράφετε εἶναι τυπικὴ δυσμηνόρροια καὶ ὀφείλεται στὴν δική σας περίπτωσι σὲ δυὸ κυρίως λόγους ἢ ὅτι πρόκειται τὸ καὶ πιθανώτερο σὲ στένωσι τοῦ στομίου τῆς μήτρας ποὺ θεραπεύεται μὲ διαστολὴ αὐτοῦ ὅταν δέβαια παντρευθῆτε, ἢ σὲ κάμψι ὀπισθία τῆς μήτρας ποὺ θεραπεύεται μόνο χειρουργικῶς.

Μὴ φοβᾶσθε τὴν ἀσπιρίνη καὶ ὅτι ἄλλο ἀναλγητικὸ προτιμᾶτε.

ΜΑΡΙΝΑΝ Δ. Π. Κ.—Μετὰ τὸν τοκετό σας κυρία πρέπει νὰ ἐξετασθοῦν μικροβιολογικῶς τὰ ὑγρά σας καὶ νὰ ἀκολουθήσετε μία συστηματική θεραπεία.

Ὅσο γιὰ τοὺς κυρσοὺς μπορεῖτε νὰ ἐφαρμόσετε μιὰ κάλτσα ἐλαστικὴ τύπου (Velban) καὶ νὰ παίρνετε ἐσωτερικῶς 4—5 χάπια Proveinase (Midy) ἐπὶ 15 ἡμέρας κατὰ μῆνα. Καλὸ εἶναι καὶ μετὰ τὸν τοκετό σας νὰ κάμετε χρῆσιν τοῦ φαρμάκου.

Ὁ Ὀδοντίατρος

ΤΑ ΔΟΝΤΙΑ ΤΟΥ ΜΠΕΜΠΗ

Καθυστερημένη ἔκφυσι.— Ἡ καθυστερησι της ἐκφύσεως τῶν δοντιῶν εἶναι σχετικὰ συχνή. Σπανιώτερα παρατηρεῖται ὄχι μοναχὰ καθυστερησι στὴν ἔκφυσι, ἀλλὰ ἀκόμη καὶ ἀκανόνιστη ἔκφυσι καὶ παρὰ τὴ χρονολογικὴ σειρά. Ἀντὶ νὰ φυτρώσουν π. χ. οἱ τομεῖς πρωτοι, φυτρώνουν οἱ γομφίοι ἢ οἱ κυνόδοντες.

Ἡ ἀνωμαλία αὐτὴ στὴν ἔκφυσι τῶν δοντιῶν μπορεῖ νὰ ὀφείλεται σὲ περιωρισμένη ἀνάπτυξι τῶν σιαγόνων, ἡ ὁποία ἐμποδίζει τὸ δόντι νὰ φυτρώση, ἀλλὰ κατὰ κανόνα ὀφείλεται σὲ μιὰ γενικὴ διαταραχὴ τῆς ἀναπτύξεως, ἡ ὁποία ἐπιδραδύνει τὴν ἐπεξεργασία τῆς ἐκφύσεως τῶν δοντιῶν.

Σὰν αἰτίες ποὺ μποροῦν νὰ φέρουν τέτοιες διαταραχές, θεωροῦνται οἱ ἑξῆς:

Ἡ ἀνεπαρκὴς ἢ κακὴ διατροφὴ τοῦ παιδιοῦ ἀποτελεῖ τὸν πιὸ σπουδαῖο παράγοντα τῆς καθυστερήσεως τῆς ἐκφύσεως τῶν δοντιῶν.

Ὁ θηλασμὸς ἀπὸ τὸ μαστὸ τῆς μητέρας εἶναι ἡ σωστὴ καὶ πλήρης διατροφὴ τοῦ βρέφους, ἡ ὁποία μαζὶ μὲ τὰ ἄλλα πλεονεκτήματα ποὺ ἔχει, βοηθεῖ στὴν κανονικὴ ἔκφυσι τῶν δοντιῶν. Ὁ τεχνητὸς θηλασμός, ἰδιαίτερα ὅταν δὲν εἶναι κανονικός, φέρνει πεπτικὲς διαταραχές, οἱ ὁποῖες ἀπηχοῦν στὴ γενικὴ κατάστασι τοῦ παιδιοῦ καὶ κατὰ συνέπειαν, καὶ στὴν ἔκφυσι τῶν δοντιῶν. Τόση μεγάλη ἀξία ἔχει ὁ θηλασμὸς γιὰ τὴν ἔκφυσι τῶν δοντιῶν, ποὺ μπορεῖ σ' ἕνα βρέφος ποὺ θηλάζει νὰ φυτρώσουν τὰ πρῶτα του δοντάκια κανονικά, ἐνῷ ὅταν σταματήση ὁ θηλασμός, γιὰ μιὰ ὁποιαδήποτε αἰτία, νὰ παρατηρηθῆ καθυστέρησι στὴν ἔκφυσι τῶν ὑπολοίπων δοντιῶν.

Ἀποδεικτικὸ παράδειγμα τῆς ἐπιδράσεως τοῦ θηλασμοῦ εἶναι καὶ ἡ παρακάτω περίπτωσι: Ἐνῷ σ' ἕνα παιδάκι ποὺ θήλαζε ἀπὸ μιὰ τροφὸ τὰ δόντια του φυτρωναν κανονικά, μόλις προστέθηκε καὶ ἕνα ἄλλο παιδάκι στὴν ἴδια τροφό, τότε παρατηρήθηκε καθυστέρησι τῆς ἐκφύσεως τῶν δοντιῶν καὶ στὰ δύο παιδιά.

Ἡ κακὴ ἐπίσης διατροφὴ τοῦ βρέφους καὶ γενικὰ ἡ ἀνθυγιεινὴ του ζωὴ ὀδηγοῦν στὸ ραχιτισμό, ὁ ὁποῖος ἔχει σοβαρὲς συνέπειες στὰ δόντια καὶ τὶς σιαγόνες τοῦ παιδιοῦ. Ἡ καθυστέρησι τῆς ἐκφύσεως τῶν δοντιῶν κατὰ τὸ ραχιτισμὸ εἶναι πολὺ σημαντική. Ἐνῷ τὸ παιδὶ ποὺ δὲν εἶναι ραχιτικό, τελειώνει τὴν ἔκφυσι τῶν δοντιῶν του στὰ δυόμισι χρόνια, τὸ ραχιτικὸ παιδὶ θὰ τὴν τελειώση πέρα ἀπὸ τὰ τρία χρόνια. Ἐπίσης παρατηρεῖται μεγάλη ἀνωμαλία στὴ σειρὰ τῆς ἐκφύσεως.

Ἡ κληρονομικὴ σύφιλις καὶ ἡ φυματίωσις εἶναι ἐπίσης συχνὲς αἰτίες τῆς καθυστερήσεως τῆς ἐκφύσεως τῶν δοντιῶν.

Ἡ σύφιλις προκαλεῖ πολὺ μεγάλη ἀνωμαλία στὴν ὀδοντοφυΐα.

Μεγάλη ἐπίδρασι ἔχουν ἐπίσης στὴν ὀδοντοφυΐα οἱ διαταραχὲς τῆς λειτούργίας τῶν λεγομένων ἐνδοκρινῶν ἀδένων, ὅπως εἶναι ὁ θυρεοειδὴς ἀδένας ἢ ὁ θύμος π. χ.

Ὥστε, κάθε καθυστέρησι στὴν ἔκφυσι τῶν δοντιῶν πρέπει νὰ βάζη σὲ ὑπόνοιες, μήπως κάποια σοβαρὴ γενικὴ αἰτία μπορεῖ νὰ ὑπάρχη, ἡ ὁποία θὰ μποροῦσε, παράλληλα μὲ τὴν ἐξήγησι τῆς καθυστερήσεως, ν' ἀποκαλυφθῆ καὶ νὰ καταπολεμηθῆ.

Πάντως, ἡ χορήγησι μουρουνελαίου ἢ ἄλλης συσκευασίας ποὺ περιέχει βιταμίνες Δ καὶ Α, εἶναι πολὺ χρήσιμη, γιατὶ ἐπιδρᾶ εὐεργετικὰ στὴν ἀνάπτυξι καὶ τὴν ἔκφυσι τῶν δοντιῶν.

ΜΕΖΗΣ

ΤΙ ΑΠΟΓΙΝΟΝΤΑΙ ΟΙ ΔΙΑΦΟΡΕΣ „ΜΙΣ"

ΕΝΑ ΧΑΡΙΤΩΜΕΝΟ ΡΕΠΟΡΙΑΖ

Κάθε χρόνο σὲ ὅλα σχεδὸν τὰ μέρη τοῦ κόσμου ἐκλέγονται διάφορες βασιλίσσες τῆς καλλονῆς. Καὶ εἰσπράττουν: βραδεῖα, τρόπαια, φήμη καί... τσέκ. Τὸ πλῆθος τὶς ἀποθεώνει. Καὶ ὁ καιρὸς περνᾶ... Τί αἰσθήματα ὅμως δοκιμάζουν οἱ ἐφήμερες αὐτὲς βασίλισσες; Καὶ τί ἀπογίνονται ὅταν ἡ λάμψι τοῦ χρυσοχάρτινου στέμματός των ξεθωριάση;

Δημοσιεύομε σήμερα πληροφορίες γιὰ τὴν τύχη ποὺ εἶχαν μερικὲς τέτοιες Ἀγγλίδες «βασίλισσες».

Ὁ κατάλογος τῶν τίτλων, ποὺ οἱ κοπέλλες αὐτὲς πῆραν, περιέχει τὰ πιὸ παράξενα ὀνόματα, ὅπως «Μὶς Ὡραιότερες Γάμπες» ἢ «Μὶς Ἀτομικὴ Ἐνέργεια». Ἀλλὰ ἡ λάμψι τῶν στεμμάτων τους δὲν ἦταν καμωμένη γιὰ ν' ἀντισταθῇ στὶς φθινοπωρινὲς βροχὲς καὶ στὸ χειμωνιάτικο κρύο. Ὅταν ἔσβησαν οἱ ἐκτυφλωτικὲς λυχνίες τῶν φωτογράφων, οἱ βασίλισσες βρέθηκαν πάλι στὸ μελαγχολικὸ ἡμίφως τῆς καθημερινῆς ζωῆς. Ἡ «Μὶς Ἀτομικὴ Ἐνέργεια», λόγου χάρι, ξαναγύρισε στὸ σχολεῖο της. Μιὰ ὀλλη βασίλισσα, ποὺ ἔφυγε ἀπὸ τὴ δουλειά της ἕνα ἀπόγευμα γιὰ νὰ κατακτήσῃ τὸν τίτλο της, ἀπελύθη ἀπὸ τὸ κατάστημα στὸ ὁποῖο ἐργαζόταν καὶ ἀπὸ τότε εἶναι ἄνεργος!... Ἡ πρόσκαιρη δόξα ποὺ γνώρισαν, τοὺς ἀπέφερε μερικὰ βραδεῖα, συγχαρητήρια γράμματα καὶ μερικὲς ὧρες... μεγάλης συγκινήσεως. Δὲν ὑπάρχει οὔτε μιὰ στὶς πενῆντα ποὺ νὰ ἀπήλαυσε κάτι διαρκέστερο καὶ οὐσιαστικώτερο: κάποια θέσι ἢ αἴτησι σὲ γάμο...

Μιὰ νεαρὴ βασίλισσα καρναβαλιοῦ ἔλεγε:

—Τὴν ἑβδομάδα ποὺ στέφθηκα βασίλισσα, ἤμουν... ἄρρωστη ἀπὸ εὐτυχία. Τώρα ὅλα ξανάγιναν πληκτικὰ καὶ συνηθισμένα, καθὼς πρῶτα. Ἐνας ἄνδρας μοῦ ἔγραφε κάθε μέρα ἐπὶ μερικοὺς μῆνες. Στὸ τέλος δέχθηκα νὰ τὸν συναντήσω. Ἦταν σαραντάπεντε χρόνων!... Πολὺ μεγάλος γιὰ μένα!... Μιὰ πραγματικὴ ἀπογοήτευσι...

Παρόμοια σχεδὸν ὑπῆρξε καὶ ἡ τύχη τῆς «Μὶς Χάστιγκς». Μὲ μελαγχολία ἀναπολεῖ τὴν ὑπέροχη ἡμέρα ποὺ ἀνεκηρύχθη βασίλισσα στὸ Χάστιγκς. Ἦταν Μάϊος καὶ εἶχε μόλις συμπληρώσει τὰ δεκαεπτά της χρόνια. Ἡ Τζόαν Χόρσφαλλ ἤθελε νὰ γίνῃ καθηγήτρια τοῦ χοροῦ. Περνᾶ τοῦσε μὲ ἕνα ἀνάερο βῆμα καὶ ἡ προσωπικότης της εἶχε κάτι τὸ ἀκτινοβόλο.

—Θὰ θυμᾶμαι πάντα τὴν ἡμέρα ποὺ ἐξελέγην βασίλισσα τῆς καλλονῆς, μοῦ εἶπε, σουφρώνοντας τὴν ὡραία της μύτη. Ἦταν ὑπέροχα. Ἀνέβηκα στὸ ἀεροπλάνο. Μοίρασα βραβεῖα σὲ ἄλλες κοπέλλες. Ὅλος ὁ κόσμος μὲ χειροκροτοῦσε. Ποτὲ ἄλλοτε στὴ ζωή μου δὲν μοῦ εἶχε συμβῆ κάτι παρόμοιο.

Ἀλλὰ φαίνεται πὼς ὁ ἐκνευρισμός της ἀπὸ τὶς συγκινήσεις ἦταν πάρα πολὺ δυνατός. Γιατὶ στὸ τέλος τῆς ἑβδομάδος ἡ ὁμορφη Τζόαν κρεβατωνόταν ἀπὸ ἀμυγδαλίτιδα.

— Ἐνοιωθα τὸν ἑαυτό μου δυστυχισμένο. Θὰ ἤ:ελα νὰ ξανάρχιζε ἡ ὡραία αὐτὴ ἱστορία. Πῆρα εἴκοσι γράμματα ἀπὸ ἀνθρώπους ποὺ ζητοῦσαν τὴ φωτογραφία μου καὶ ἀπὸ ἄλλους ποὺ μοῦ ζητοῦσαν ἕνα ραντεβοῦ. Στὸ μεταξύ, ὅμως, ἄρχισα νὰ ὑποφέρω ἀπὸ τοὺς πόνους τῶν ποδιῶν καὶ ὁ γιατρὸς μοῦ συνέστησε νὰ μείνω ἕξη μῆνες ἀπολύτως ἀκίνητη.

Τώρα ἡ «Μὶς Χάστιγκς» δὲν ξέρει ἂν θὰ μπορέση νὰ ξαναχορέψη. Ἐλπίζει νὰ κερδίση τὴ ζωή της, ποζάροντας γιὰ φωτογραφίες περιοδικῶν, διαφημίσεων κλπ. Πάνω στὸ πιάνο της μιὰ δεσμίδα ἐφημερίδων, περιοδικῶν καὶ φωτογραφιῶν τῆς θυμίζουν τὸν καιρὸ ποὺ ἐπῆ μιὰ ἑβδομάδα ὑπῆρξε «βασίλισσα»...

Ὅσο γιὰ τὴν Ζέσσικα Κίρμπυ — δέκα ἐννέα ἐτῶν—ποὺ ὑπῆρξε βασίλισσα τῶν διακοπῶν, ὁ τίτλος της δὲν τῆς ἀπέφερε ἀπολύτως τίποτε. Ξαναγυρίζοντας στὸ ἐργοστάσιο, ὅπου ἐργάζεται, ἡ Ζέσσικα δυσκολεύθηκε πολὺ νὰ ξαναγυρίση στὴν πειθαρχία τοῦ ἐργοστασίου. Καὶ ὅ,τι τῆς ἀπομένει ἀπὸ τὴ δόξα της εἶναι ὁ τίτλος καὶ ἕνα κύπελλο — ἕνα κύπελλο παλιό, ποὺ εἶχε προσφερθῆ σὲ μιὰ ἄλλη βασίλισσα...

—Αὐτὴ ἡ περιπέτεια μὲ ἔκαμε νὰ γεράσω κατὰ δέκα ὁλόκληρα χρόνια, λέει μὲ παράπονο ἡ Ζέσσικα Κέρμπυ.

Σὲ ἕνα ἄλλο σπίτι, στὸ Κάμπεογουελλ, δυὸ ἄλλα κύπελλα βρίσκονται ἐπάνω σ' ἕνα πιάνο. Στὸ ἕνα εἶναι χαραγμένες οἱ λέξεις: «Πίν-ἄπ γκέρλ τοῦ Λονδίνου, 1945». Καὶ στὸ ἄλλο:: «Μὶς τηλεφωνον, 1949». Ἡ Εἰρήνη Τζόνσον, 23 ἐτῶν, εἶναι ἐξίσου ὡραία ὅσο καὶ τὰ δύο αὐτὰ τρόπαια ποὺ κατέκτησε. Ἀλλὰ προτιμᾶ τὴ δουλειά της σὲ ἕνα κατάστημα τοῦ Λονδίνου ἀπὸ τὴ σταδιοδρομία μιᾶς «Πίν-ἄπ γκέρλ»...

—Ὑποθέτω, λέγει, ὅτι θὰ μποροῦσα νὰ κερδίσω ἀρκετὰ χρήματα ὡς μοντέλο. Ἀλλὰ πρέπει κανένας νὰ ποζάρη σὲ παράξενες στάσεις—ἡ πιὸ πολλὲς φορὲς νὰ στηρίζεται στὶς μύτες τῶν ποδιῶν, — καὶ νὰ ζῇ σὲ κύκλους μποέμικους. Γι' αὐτὸ προτιμῶ μιὰ σταθερὴ θέσι. Μ' ἀρέσει νὰ στηρίζωμαι καλὰ στὰ δυό μου πόδια...

Σὲ ὅ,τι ἀφορᾶ τὸ μέλλον της ἡ δεσποινὶς Τζόνσον δὲν ἔχει σχέδια:

—Δὲν ἔχω ταλέντο, λέγει, οὔτε κάποιο σταθερὸ ἐπάγγελμα, οὔτε καὶ ἀρραβωνιαστικό. Ἂν ὁ ἄνδρας τῆς ζωῆς μου πρέπει νὰ ἔλθη, ἂς ἔλθη, ἀλλοιῶς θὰ ἐξακολουθῶ νὰ ζῶ χωρὶς αὐτόν, ὅπως ἔζησα ὡς τώρα...

Ἔτσι πέρασε πάνω ἀπὸ τὶς περισσότερες καλλονὲς ἡ ἐφήμερη λάμψι τῆς δημοσιότητος καὶ τῆς δόξας. Ὅλες ξαναγύρισαν στὰ σχολεῖα τους, στὰ ἐργοστάσιά τους, στὰ γραφεῖα τους καὶ ἴσως μιὰ μέρα δῆτε τὰ πρόσωπά τους ρυτιδωμένα ἀπὸ τὴν κούρασι, μέσα στὸ ἀνώνυμο πλῆθος, ποὺ σχηματίζει οὐρὰ στὴ στάσι τῶν τράμ.

Ὡστόσο ὅμως ὅλες τους ἔχουν μιὰ ὡραία ἀνάμνησι.

Καὶ αὐτὸ εἶναι ἤδη κάτι...

ΛΑΙΤΙΤΣΙΑ ΜΠΡΑΟΥΝ

MODES
ΦΟΡΕΜΑΤΑ
ΕΠΑΝΩΦΟΡΙΑ — ΤΑΓΙΕΡ

ΣΟΦΙΑ ΠΟΛΙΤΟΥ

PATRONS ET CROQUIS
ΤΩΝ ΚΑΛΥΤΕΡΩΝ
ΠΑΡΙΣΙΝΩΝ ΟΙΚΩΝ

Περικλέους καὶ Θησέως 2 (παράλληλος Ἑρμοῦ). Τηλέφων. 34.558. Ἀθῆναι.

ΟΙΚΟΣ
ΚΟΠΤΙΚΗΣ-ΡΑΠΤΙΚΗΣ

Μαρ. Τούδα

ΑΓΙΟΥ ΑΝΔΡΕΟΥ Ι.-ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ
35 χρόνων συνεχοῦς ἐργασίας

ΛΕΙΤΟΥΡΓΟΥΝΤΑ ΤΜΗΜΑΤΑ
- ΤΜΗΜΑ ΜΟΔΑΣ διὰ Κυρίας καὶ Μοδίστας. Παραλαβὴ μοντέλλων τῶν μεγαλειτέρων Οἴκων τῶν Παρισίων κατὰ 15θήμερον.-
- ΤΜΗΜΑ Ἀνωτέρας μορφώσεως διδασκαλισσῶν.
- ΤΜΗΜΑ Μοντελιστῶν.
- ΤΜΗΜΑ πρακτικῶν μοδιστῶν.
- ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΟΝ ΟΙΚΟΤΡΟΦΕΙΟΝ

ΑΝΩΤΕΡΑ & ΕΞΕΛΙΓΜΕΝΗ
ΤΕΧΝΗ

ΟΙΚΟΣ ΜΑΡ. ΤΟΥΔΑ ΑΘΗΝΑΙ

MONON

στὸ Ραφεῖον «ΝΕΑ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ» ὑφαίνονται καὶ μαντάρονται παρ' εἰδικοῦ τεχνίτου, σπουδάσαντος εἰς τὸ ἐξωτερικὸν κόψιμο, σχίσιμο, τσέπες, σκωροφάγωμα, ἐφθαρμένοι καβάλλοι. Γυρίζονται κοστούμια, παλτά, καπαρντίνες παρ' ἀρίστων τεχνιτῶν ποὺ τὰ κάνουν καινούργια. Ὁδὸς Δώρου 57, 1ον πάτωμα. Ἀδελφοὶ ΛΩΛΗ. Τηλέφωνον 55-314

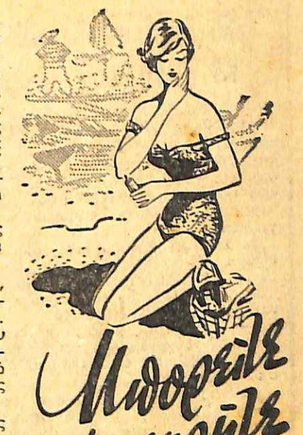

Μυρίζει νὰ χαρῆτε

ὅσο θέλετε τὴ θάλασσα, χωρὶς ἡ ἁλμύρα νὰ καταστρέψῃ τὴν ἐπιδερμίδα σας ἢ ὁ ἥλιος νὰ σᾶς προκαλέσῃ ἐγκαύματα καὶ πανάδες, ἀρκεῖ πρὶν ἀπὸ τὸ μπάνιο σας νὰ κάνετε μιὰ ἐπάλειψη μὲ τὴν προφυλακτικὴ Κρέμα Λανολίνη "ΜΕΛΠΑΝ,,.

✱Τὸ βράδυ πρὶν κοιμηθῆτε ἐπαναλάβατε τὸ ἴδιο γιὰ νὰ κρατήσετε τὸ δέρμα σας λεῖο καὶ ἁνδηρό.

✱Προσέξατε ὅμως τὰς ἀπομιμήσεις· ζητήσατε ἐπιμόνως τὴν μάρκα "ΜΕΛΠΑΝ,,.

Κατὰ τῶν ρυτίδων, πανάδων καὶ φακίδων

MIROVIL

ΛΟΣΙΟΝ-ΚΡΕΜΑ

Μὲ φυτικὰ ἐκχειλίσματα καὶ βιταμῖνες. Δίδουν βελούδινη ἁπαλότητα στὸ δέρμα. Ὁμορφιὰ καὶ γοητεία στὸ πρόσωπο.

MIROVIL

Πρωτότυπα, ἐπιστημονικὰ προϊόντα. Θὰ σᾶς ἐκπλήξουν, θὰ σᾶς δώσουν τὸ μυστικὸ τῆς μεγάλης Ἐπιτυχίας... Πωλοῦνται στὰ καλὰ καταστήματα καὶ φαρμακεῖα:

Γεν. Ἀντ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΔΗΣ — ΓΕΝΝΑΔΗΣ καὶ Σία
Πραξιτέλους 40. Τηλ. 34.980

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΑΚΙ ΜΑΣ

Τὸ μικρὸ παπάκι κάνει τὸ γῦρο τοῦ κόσμου

Μιὰ φορὰ κι' ἕναν καιρὸ ζοῦσε ἕνα παπάκι μέσα σ' ἕνα σπίτι μὲ παιδάκια. Ὅταν τὰ παιδάκια τέλειωσαν τὸ σχολεῖο τους καὶ πῆγαν ἐξοχή, τὸ μικρὸ παπάκι ποὺ ἔμεινε μόνο του, στενοχωρέθηκε πολὺ κι' ἀποφάσισε νὰ φύγη καὶ κεῖνο.

Μιὰ μέρα λοιπὸν ποὺ φυσοῦσε δμορφα τ' ἀγέρι, πῆγε καὶ βρῆκε τὸ μικρὸ σκαντζοχοιράκι καὶ τοῦ λέει:

— Ἤθελα πολὺ νὰ γνώριζα πῶς εἶναι φτιαγμένος ὁ κόσμος!

— Ὁ κόσμος μοιάζει μ' ἕνα πελώριο σκαντζόχοιρο καὶ τὰ δέντρα εἶναι τὰ στολίδια του, ἀπάντησε μὲ σοφία τὸ σκαντζοχοιράκι.

— Ὁ κόσμος εἶναι ἕνα ἀπέραντο πράσινο λιβάδι, εἶπε τὸ πράσινο βατραχάκι. Ἕνα μεγάλο ἀνθισμένο λιβάδι μὲ χρυσᾶ στολίδια. Ἂν δὲν ἦταν ἔτσι ἐγὼ δὲν θὰ ὑπῆρχα.

— Ὁ κόσμος εἶναι μιὰ μεγάλη μαύρη τρύπα, εἶπε ὁ τυφλοπόντικας. Τὸ γατάκι ἄνοιξε εἰρωνικὰ τὰ χρυσᾶ του ματάκια. Ζοῦσε τὸν περισσότερο καιρὸ στὴ γωνιὰ τοῦ τζακιοῦ, κοντὰ στοὺς ἀνθρώπους καὶ εἶχε μάθει ἕνα σωρὸ πραγματάκια τὴν ὥρα ποὺ ἔκανε τὸ κοιμισμένο.

— Γιὰ μένα, νιαούρισε, θἄλεγα πὼς ὁ κόσμος εἶναι ἕνα μεγάλο τζάκι, ποὺ ὁ ἥλιος λάμπει γιὰ νὰ μᾶς ζεσταίνη, ἀλλὰ ξέρω πὼς αὐτὸ δὲν εἶναι ἡ ἀλήθεια. Ὁ κόσμος γυρίζει, γυρίζει ὅπως μιὰ σφαῖρα! Ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος τῆς σφαίρας οἱ ἄνθρωποι εἶναι μαῦροι.

Τὸ γατάκι ἦτανε τόσο σοφό, ποὺ κανένας δὲν τόλμησε νὰ διαμαρτυρηθῆ, ἂν καὶ αὐτὴ ἡ ἰδέα τῆς σφαίρας τοὺς φάνηκε γελοία!

Τὸ σκαντζοχοιράκι ἔβηξε πολλὲς φορὲς μὲ στενοχώρια, τὸ πράσινο βατραχάκι πήδηξε κι' ἔφυγε, ὁ τυφλοπόντικας κρύφτηκε στὴν τρύπα του. Ἀλλὰ τὸ μικρὸ παπάκι μουρμούρισε:

—Ἂν ὁ κόσμος εἶναι στρογγυλὸς σὰν μιὰ σφαῖρα, θὰ κάνω τὸ γῦρο της ἀπὸ αὔριο. Κι' ὅταν θὰ γυρίσω θὰ σᾶς πῶ ἂν ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος ὑπάρχουν μαῦροι.

Τὸ σκαντζοχοιράκι δὲ μίλησε, μὰ τὸ γατάκι κύτταξε τὸ παπάκι μὲ εἰρωνεία. Ἤξερε πὼς ὁ κόσμος εἶναι πολλὲς χιλιάδες φορὲς πιὸ μεγάλος ἀπὸ τὸ κουβάρι τὸ μαλλὶ καὶ ἕνα μικρὸ παπάκι δὲν θὰ ξαναγύριζε ποτὲ ἂν ἔκανε τὸ γῦρο του. Ἀλλὰ τὸ παπάκι ἔφυγε, γλυστρώντας στὰ ἥσυχα νερὰ μιᾶς μεγάλης λίμνης. Πρὸς τὸ βράδυ σκέφτηκε:

«Εἶμαι τόσο κουρασμένο, ποὺ ἀσφαλῶς θἄχω κάνει τὸ μισὸ μου ταξίδι».

Στὴν ἄκρη τῆς λίμνης εἶδε ἕνα μαῦρο ἄνθρωπο. Ἦταν ἕνας καρβουνιάρης ποὺ πῆγε νὰ πλυθῆ στὴ λίμνη. Τὸ παπάκι τὸν θαύμασε.

— Τὸ γατάκι δὲν μᾶς γέλασε! εἶπε.

Κοιμήθηκε τὴ νύχτα κάτω ἀπὸ τ' ἄστρα μέσα στὰ καλάμια. Καὶ τὸ πρωῒ ξεκίνησε κάνοντας τὸν ἄλλο μισὸ γῦρο τῆς λίμνης. Ἔφαγε μικρὰ ψαράκια κι' εὐχαριστημένο γύρισε στοὺς φίλους του ποὺ ἔτρεξαν νὰ μάθουν νέα.

— Πραγματικά, ὁ κόσμος εἶναι στρογγυλὸς σὰν μιὰ μεγάλη λίμνη, δὲν κινεῖται ὅμως, ἀλλὰ μένει ἥσυχος. Καὶ ὑπάρχουν μαῦροι ἄνθρωποι στὸ ἄλλο μέρος. Εἶδα ἕναν!

Ὅλοι τὸ ἄκουγαν μὲ θαυμασμό, μόνο τὸ γατάκι χαμογέλασε, γιατὶ ἤτανε σοφὸ καὶ κατάλαβε ὅτι τὸ παπάκι ἔκανε τὸ... γῦρο τοῦ κόσμου μέσα σὲ μιὰ λίμνη!

ΔΥΟ ΩΡΑΙΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

ΠΩΣ ΘΑ ΦΤΙΑΞΕΤΕ ΩΡΑΙΑ ΔΙΣΚΑΚΙΑ

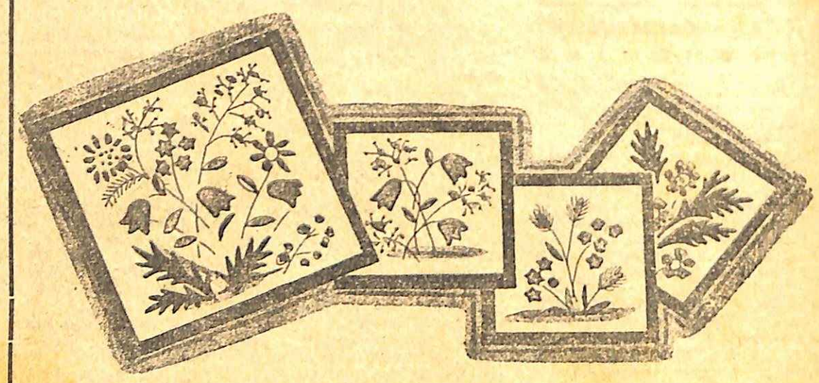

Αὐτὰ τὰ ὄμορφα δισκάκια μπορεῖτε νὰ τὰ φτιάξετε ὡς ἑξῆς: Μαζεύετε λεπτὰ καὶ ὁμορφα λουλουδάκια καὶ φυλλαράκια, τὰ τοποθετεῖτε ἀνάμεσα σὲ δυὸ στυπόχαρτα. Ἐπάνω στὰ στυπόχαρτα, τοποθετεῖτε μερικὰ βιβλία γιὰ νὰ πιεσθοῦν τὰ λουλούδια καλὰ καὶ νὰ ξεραθοῦν. Κόβετε ὕστερα ἕνα τετράγωνο χαρτονάκι σὲ μέγεθος ἀνάλογο μὲ τὴ χρῆσι γιὰ τὴν ὁποία τὸ προορίζετε. Τὸ περνᾶτε μὲ νερομπογιὰ ὅ,τι χρῶμα σᾶς ἀρέσει, μᾶλλον ἀνοιχτό. Κολλᾶτε τὰ λουλούδια ἐπάνω στὸ χαρτονάκι σὲ ἀραῖους σχηματισμούς. Ὕστερα τοποθετεῖτε ἕνα κομμάτι τζάμι ἐπάνω ἀπὸ τὰ λουλούδια. Γύρω - Γύρω καλλᾶτε μιὰ λεπτὴ στερεὴ κορδελίτσα ποὺ νὰ πιάνη τὸ γυαλὶ μὲ τὸ χαρτονάκι. Τὸ δισκάκι σας εἶναι ἕτοιμο! Μπορεῖτε νὰ κάνετε 1 μεγάλο καὶ 6 μικρά.

Γιὰ νὰ διασκεδάζετε

ΟΙ «ΛΕΞΕΙΣ»

Ἕνα ὄμορφο παιχνιδάκι εἶναι οἱ «Λέξεις» ποὺ σᾶς δίνουμε σήμερα. Χρειάζεται ὅμως λίγη προσοχὴ γιὰ νὰ τὸ ἐπιτύχετε. Προσέξετε: Θὰ κόψετε 52 χαρτονάκια ὅπως τὰ χαρτιὰ ποὺ παίζουν οἱ μεγάλοι. Μπορεῖτε νὰ τὰ φτιάξετε ἀπὸ τὸ κάτω μέρος τῶν πακέτων ἀπὸ τὰ τσιγάρα. Στὸ παιχνίδι αὐτὸ θὰ παίζουν ἀπὸ 2—4 παιδάκια. Σ' αὐτὰ τὰ χαρτονάκια, θὰ γράψετε τὰ γράμματα τοῦ ἀλφαβήτου ἀπὸ δυὸ φορές. Δηλαδὴ θὰ γράψετε 24+24 = 48 γράμματα. Σᾶς μένουν 4 χαρτονάκια λευκά. Γράψετε ἐπάνω 4 ἀκόμα γράμματα τοῦ ἀλφαβήτου, ὅποια θέλετε. Θὰ μοιράσετε ὕστερα, ἀφοῦ τὰ ἀνακατέψετε, ἀπὸ 10 σὲ κάθε παιδάκι καὶ τὰ ὑπόλοιπα θὰ τὰ στρώσετε στὸ τραπέζι μπροστά σας. Κάθε παιδάκι θὰ πρέπει νὰ σχηματίση μιὰ λέξι, ὅσο τὸ δυνατὸν πιὸ γρήγορα. Δηλαδή: «Μαρία», «Ἑλένη», «Γιῶργος», «τραπέζι», «πόρτα», «ἡμέρα», «καλός» κλπ. Ὅταν ἕνα παιδάκι δὲν ἔχη ὅλα τὰ γράμματα ποὺ τοῦ χρειάζονται, μπορεῖ νὰ πάρη ἕνα ἀπὸ τὰ γράμματα ποὺ εἶναι στὸ τραπέζι καὶ ν' ἀφήση ἐκεῖνο ποὺ τοῦ εἶναι ἄχρηστο. Ἀλλὰ κι' αὐτὸ θὰ πρέπει νὰ γίνη μὲ τὴ σειρά, γιὰ νὰ μὴ δημιουργηθῆ ἀταξία. Θ' ἀρχίση τὸ πρῶτο παιδάκι, ὕστερα τὸ δεύτερο, ὕστερα τὸ τρίτο κλπ. καὶ θὰ ξαναγυρίσουν πάλι ὡς πρὸς τὰ βροῦν τὰ γράμματα ποὺ θὰ τὰ βοηθήσουν νὰ σχηματίσουν μιὰ λέξι.

Τὰ χαρτονάκια ποὺ θὰ μείνουν ἐπάνω στὸ τραπέζι, νὰ εἶναι στρωμένα μὲ τάξι. Σ' ὅποια θέσι ὑπάρχει τὸ γράμμα ποὺ θέλετε, θὰ τὸ πάρετε μὲ προσοχὴ καὶ θ' ἀφήσετε τὸ δικό σας. Ὅποιο παιδάκι σχηματίση πρῶτο μιὰ λέξι, θὰ στρώση τὰ χαρτονάκια του χάμω. Αὐτὸ θὰ κερδίση τὸ πρῶτο στοίχημα. Στὰ χαρτονάκια του θὰ μείνουν ὅμως κι' ἄλλα γράμματα ποὺ μποροῦ νὰ σχηματίση κι' ἄλλη λέξι καὶ τότε θὰ ἔχη τὸ δικαίωμα ν' ἀρχίση πρῶτο τὸ παιχνίδι. Ἂν δυὸ παιδάκια σχηματίσουν τὴν ἴδια στιγμὴ τὶς «λέξεις» τους, θὰ μοιραστοῦν τὶς καραμέλες.

Δοκιμάσετε καί... καλὴ τύχη!

Δύο ὄμορφα παιδικὰ χτενίσματα γιὰ τὸ καλοκαῖρι

1) Στὴν Ἑλενίτσα ἀρέσει πολὺ ἡ χωρίστρα στὸ πλάϊ καὶ χτενίζει τὰ μαλλάκια της μ' αὐτὸν τὸν τρόπο. Καὶ γιὰ νὰ μὴν ζεσταίνεται, δένει τὶς μπουκλίτσες της μὲ δυὸ φιόγκους στὸ ἴδιο χρῶμα μὲ τὸ φουστανάκι της, κοντὰ στ' αὐτάκια της.

2) Ἡ Μαρούλα σκέφτηκε νὰ φτιάξη αὐτὸ τὸ ὄμορφο μαντηλάκι γιὰ τὶς διακοπές. Ἔτσι θὰ συγκρατῆ τὰ ἄταχτα μαλλάκια της καὶ θἄχη πάντα τὸν ἀέρα τῆς μοντέρνας καὶ περιποιημένης κοπελλίτσας

ΓΙΑ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΣΑΣ

Μεταξύ μας

ΔΙΑΚΟΠΕΣ!

Τὸ σπίτι εἶναι ἀνάστατο. Τὰ παιδιὰ τέλειωσαν τὸ σχολεῖο κι' ἑτοιμάζονται γιὰ τὶς διακοπές! Ἄταχτα, ζωηρά, χαρούμενα, τριγυρίζουν ἐδῶ κι' ἐκεῖ, μπαινοβγαίνουν στὰ δωμάτια καὶ δὲν χαίρουν τί νὰ πρωτοκάνουν!

Ἡ φωνὴ της μαμᾶς δὲν σταματᾶ:

— Κωστάκη, Καιτούλα, Ποπη, Γιῶργο! Πάρτε αὐτὰ τὰ κουτάκια κι' ἀμπαλάρετε τὰ παιχνίδια σας!

Τὰ βιβλία ἀραδιάζονται στὸ γραφεῖο μὲ τάξι. Τὸ μελανοδοχεῖο σκεπάζεται καλὰ καὶ οἱ σκοτοῦρες οὐ σχολείου, κλειδώνονται στὰ συρτάρια.

Διακοπές!

Θὰ πᾶμε στὸ χωριό! Θὰ τρέξουμε κάτω ἀπὸ τὸν ἀνθισμένον ἐλαιῶνα, θὰ παίξουμε κρυφτό, πίσω ἀπὸ τὶς φορτωμένες μὲ χρυσόμηλα σταφύλια κουρμούλες τῶν ἀμπελιῶν. Θὰ ροβολήσουμε στὶς ρεματιές, θ' ἀνέβουμε στὸ βουνὸ νὰ χαιρετίσωμε τὸν ἥλιο!

Θὰ τρέξουμε στη θάλασσα καὶ θὰ φτιάξουμε φούνους καὶ σπιτάκια στὴ ἄμμο, θὰ μαζέψουμε ὁ,τι ραφτερὰ κογχύλια καὶ θὰ ρίξουμε τὶς βαρκοῦλες μας στὸ γιαλό!

Διακοπές! Ἡ πιὸ εὐτυχισμένη ἐποχὴ τῆς ζωῆς μας! Μά... ὅλοι θὰ κάνουμε διακοπές; Ἄχ, ἀγαπημένα μου παιδάκια ποὺ σᾶς παρακολουθοῦσα κάθε μεσημέρι, ὅπως χαρούμενα μελισσιὰ βγαίνατε ἀπὸ τὴν κυφέλη τοῦ σχολείου. Περνούσατε μὲ ξεφωνητὰ ἀπὸ τὸ παράθυρό μου καὶ μοῦ δίνατε τὴ χαρὰ τῆς ἡλικίας σας. Γιὰ τὶς δικές σας διακοπὲς μιλῶ καὶ παρασύρθηκα.

Σᾶς βλέπω νὰ πηγαίνετε στὰ ἑλληνικὰ ἀκρογιάλια καὶ στὰ γραφικὰ νησάκια μας καὶ θέλω νὰ χαρῶ μαζί σας!

Πόσα ἀπὸ σᾶς θὰ μοῦ γράψετε; Θὰ περιμένω τὶς ὄμορφες περ.γραφὲς σας. Ἐλπίζω τώρα ποὺ ἀφήσατε τὸ θρανίο, νὰ μὴ τὰ φορτώσετε ὅλα στὸν... κόκορα. Ἡ ζωή σας στὴν ἐξοχή, θὰ σᾶς δώση ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ὑγεία, τὴν εὐκαιρία νὰ παρατηρήσετε πολλὰ πραγματάκια, ποὺ θὰ σᾶς βοηθήσουν τὸν Σεπτέμβριο, νὰ γράψετε καλὲς ἐκθέσεις.

Θὰ σᾶς περιμένω νὰ γυρίσετε μὲ ὑγεία καὶ ὁμορφιὰ καὶ θὰ σᾶς ἀγαπῶ πολὺ—πολύ.

Η ΘΕΙΑ ΣΟΦΙΑ

Ἡ ἀλληλογραφία μας

ΔΗΜΗΤΡΑΚΗΝ ΚΑΡΜΟΚΟΛΙΑΝ. Πάτρας: Ἐλπίδα τὸ ἀπὸ 27 παρ. μηνὸς γραμματάκι σου. Χαίρομαι πάρα πολὺ ποὺ σοῦ ἀρέσουν οἱ παιδικές μας σελίδες, ἀλλὰ πιὸ πολὺ χαίρομαι ποὺ προβιβάστηκες μὲ τὸ ἄριστα! Αὐτὸ εἶναι μιὰ καλὴ ἀρχή, ἀφοῦ εἶσαι στὴν πρώτη τάξι. Φαντάζομαι ποσο εὐτυχισμένη θὰ εἶναι ἡ μανοῦλα σου, μαζί σου, γιατί, ἂν κρίνω ἀπὸ τὸ γραφικό σου χαρακτῆρα, θἄσαι ἕνα πολύ-πολὺ καλὸ παιδάκι. Νὰ μᾶς ζήσης!

ΩΤΕΙΝΟΥΛΑ ΑΝΔ. ΝΤΟΥΡΗ, Αἴγιον: Μικρούλα μου, θέλω νὰ πιστέψης ὅτι κι' ἐσὺ μοῦ ἔδωσες πολὺ μεγάλη χαρὰ μὲ τὸ γραμματάκι σου τῆς ὁ τρ. μ. Θὰ πας λοιπὸν μὲ ἄριστα στὴν πέμπτη τάξι! Πόσο ὑπερήφανη, θὰ αἰσθάνεσαι, που δὲν πήγαν οἱ κόποι σου χαμένοι. Δὲν πειράζει, μικρούλα μου ποὺ δὲν μπορεῖς νὰ κάνης σκίτσα. Φαίνεται πὼς ἔχεις ταλέντο στὸν πεζὸ λόγο ἂν κρίνω ἀπὸ τὴν ἱστοριούλα «Τὸ φέμα τῆς Κικῆς» ποὺ μοῦ ἔστειλες. Εἶναι καλό, ἀλλὰ ἄλλη φορὰ νὰ τὸ γράφης σὲ ἰδιαίτερο χαρτάκι γιὰ νὰ πηγαίνη στὸ τυπογραφεῖο, καὶ ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος τοῦ χαρτιοῦ. Θὰ τὸ ἀντιγράψω ἐγὼ τώρα γιὰ τὸ ἄλλο φύλλο μας. Γιὰ τὴν ὀρθογραφία μὴ στενοχωριέσαι. Θὰ σκεφθῶ πῶς νὰ σᾶς κάνω τραγουδάκια μερικοὺς κανόνες γιὰ νὰ τὰ μάθετε τὸ χειμώνα. Στὴν μανοῦλα σου νὰ δώσης καὶ τοὺς δικούς μου χαιρετισμούς καὶ τὰ συγχαρητήρια μου γιὰ τὴν κορούλα της!

ΑΛΕΚΟΝ ΚΑΛΟΓΕΡΑΤΟΝ. Ἀθήνα: Μικρούλη μου, ἔλαβα τὸ σκίτσο σου μὲ τὰ δυὸ κοττολη μου, ἔλαβα τὸ σκίτσο σου μὲ τὰ δυὸ κοττούλια σου. Φαίνεται ὅμως πὼς δὲν πρόσεξες τί ἔγραφα σχετικὰ στὸ 9ο φύλλο τοῦ Περισσοῦ μας.

Η ΘΕΙΑ ΣΟΦΙΑ

Πνευματικὲς Ἀσκήσεις

(Οἱ λύσεις τῶν παρακάτω στὴν σελ. 65)

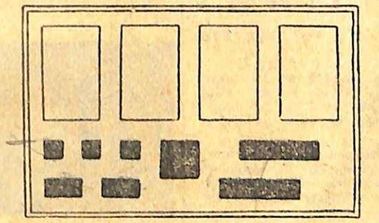

Τοποθέτησε τὰ μαῦρα σημαδάκια μέσα στὰ 4 ὀρθογώνια ὥστε νὰ σχηματιστῆ μιὰ ἑλληνικὴ πόλις.

ΔΙΠΛΗ ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΗ ΣΚΑΛΑ

Σ — A — N
Σ — — A — — N
Σ — — — A — — — N
Σ — — — — A — — — — N
Σ — — — — — A — — — — — N
Σ — — — — — — A — — — — — — N
Σ — — — — — — — A — — — — — — — N
Σ — — — — — — — — A — — — — — — — — N

Κάθε παῦλα ἀντιπροσωπεύει κι' ἕνα γράμμα. Οἱ ὀκτὼ πρῶτες λέξεις ἀρχίζουν ἀπὸ Σ καὶ λήγουν σὲ Α. Οἱ ἄλλες ὀκτὼ ἀρχίζουν ἀπὸ Α καὶ λήγουν σὲ Ν.

1) Πόλις τοῦ Βελγίου. 2) Ὄρος τῆς Γραφῆς. 3) Ἀσιατικὴ χώρα. 4) Ἔρημος. 5) Κράτος τῆς Εὐρώπης. 6) Νῆσος τῆς Ἀσίας. 7) Νῆσος τῆς Πελοποννήσου. 8) Πόλις τῆς Σερβίας. 9) Ποταμὸς τῆς Γαλλίας. 10) Χερσόνησος καὶ πόλις τῆς Ἀραβίας. 11) Γερμανικὴ πόλις. 12) Πόλις τῆς Πελοποννήσου. 13) Πέλαγος. 14) Ρωσικὴ πόλις. 15) Πόλις τῆς Γερμανίας 16) Κράτος τῆς Ἀσίας.

ΛΕΞΙΓΡΙΦΟΣ

Κάποιο πουλί, μικρὸ πολὺ
κι' αὐτὸ ποὺ ζῆ κάνουν μαζὶ
ἕνα γλυκὸ τριγωνικὸ
ποὺ θὰ γευθῆς, φίλε μου, εὐθύς.

ΠΑΙΧΝΙΔΙΑ ΜΕ ΣΠΙΡΤΑ

Σὲ πόσα σπίρτα πρέπει ν' ἀλλάξης τὴ θέσι ὥστε ἀντὶ τῆς λέξεως ΛΟΓΙΑ νὰ σχηματισθῆ ἡ λέξις ΕΡΓΑ;

ΛΕΞΙ ΣΙΔΗΡΟΔΡΟΜΟΣ

Καθὼς βλέπετε, ἀπ' τὰ 7 βαγόνια τῆς ἀτμομηχανῆς, μόνο τὸ πρῶτο εἶναι φορτωμένο. Θὰ συνεχίσετε τὸ φόρτωμα βάζοντας κάθε φορὰ ἕνα γράμμα στὸ ἑπόμενο βαγόνι, ἔτσι ὥστε νὰ σχηματιστοῦν, ἡ μιὰ μετὰ τὴν ἄλλη ὁ λέξεις ποὺ πιὸ κάτω δίνουμε τὴ σημασία τους. Ἡ λέξι ὅμως θὰ σχηματίζεται ἐξ ἀριστερῶν πρὸς τὰ δεξιά.

1. Κάθε τί ποὺ ὑπάρχει.
2. Λουλούδι.
3. Ἀκρωτήριον.
4. Σημάδι, σύμφορον.
5. Ἀποτελεῖται ἀπὸ ἄτομα.
6. Παλιὰ ὀχυρὰ πόλις τῆς Μικρασίας.

ΜΙΚΡΗ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΕΙΑ

Ὁ Βασιλιᾶς Σολομών

Πολλὲς φορὲς θ' ἀκοῦτε νὰ λένε ὅταν πρόκειται γιὰ κάτι δύσκολο, ὅτι χρειάζεται ἡ «Σολομωνικὴ» γιὰ νὰ τὸ ἐξηγήσουν. Ἡ θὰ ἀκούσατε γιὰ τοὺς θησαυροὺς τοῦ Βασιλιᾶ Σολομώντα. Καὶ ἴσως σᾶς γεννᾶται ἡ ἀπορία, ὅσοι δὲν τὸ μάθατε ἀκόμα στὸ σχολεῖο, ποιὸς ἦταν αὐτὸς ὁ Σολομών;

Λοιπόν, παιδιά μου, ὁ Σολομὼν ἦταν ὁ Τρίτος βασιλιᾶς τῶν Ἑβραίων καὶ τὸ πέμπτο παιδὶ τοῦ Δαυΐδ. Τὴν μητέρα του τὴν ἔλεγαν Βησθαβεέ. Κατὰ τὸ 972 π.Χ. ὁ Σολομὼν σὲ ἡλικία 14 ἢ 20 χρόνων (εἶναι διαφορετικὲς οἱ γνῶμες τῶν ἱστορικῶν) ἀνέβηκε στὸ θρόνο τοῦ πατέρα του.

Τὸ ὄνομά του «Σολομὼν» σημαίνει «Εἰρηνικός», καὶ τοῦ τὸ ἔδωσαν, σὰν ὑπόσχεσι στὸ λαό. Ἡ βασιλεία του, δηλαδή, θὰ ἦταν εἰρηνική, ἀντίθετα μὲ τὴ βασιλεία τοῦ πατέρα του ποὺ ἦταν γεμάτη ἀπὸ ταραχές.

Λέγεται πὼς κάποιο βράδυ ὁ Σολομὼν εἶδε τὸ Θεὸ στὸν ὕπνο του καὶ ὁ Θεὸς τὸν ρώτησε, τί ἐπιθυμοῦσε νὰ τοῦ δώση: Δόξα, πλοῦτη, ἢ σοφία;

Ὁ Σολομὼν ἐζήτησε μόνο σοφία, καὶ ὁ Θεὸς ποὺ εὐχαριστήθηκε, τοῦ τὰ ἔδωσε καὶ τὰ τρία. Καὶ δόξα καὶ πλοῦτη καὶ σοφία!

Δὲν ἄργησε ὁ Σολομὼν νὰ δείξη τὴ σοφία του, ὅταν ἐδίκασε δυὸ γυναῖκες ποὺ διεκδικοῦσαν τὸ ἴδιο μωρό, κι' ἡ κάθε μιά, ἐπέμενε πὼς ἦταν δικό της. Διέταξε τότε ὁ Σολομὼν νὰ κόψουν τὸ μωρὸ σὲ δυὸ κομμάτια καὶ νὰ πάρη ἀπὸ μισὸ ἡ κάθε γυναίκα. Ἀλλά, ἡ πραγματικὴ μητέρα τοῦ μωροῦ, ἀνατρίχιασε μόνο μὲ τὴν ἰδέα πὼς θἄκοβαν τὸ μωρό της καὶ δέχτηκε νὰ τὸ πάρη ἡ ἄλλη. Ὁ Σολομὼν ἀμέσως κατάλαβε πὼς αὐτὴ ἦταν ἡ ἀληθινὴ μητέρα καὶ διέταξε νὰ τῆς δώσουν τὸ παιδάκι της.

Ἡ φήμη του ὡς σοφοῦ καὶ δικαίου δικαστῆ διαδόθηκε γρήγορα σ' ὅλη τὴν Ἀνατολή. Εἶχε εἰρηνικὲς σχέσεις μὲ τοὺς γείτονες του Αἰγυπτίους καὶ Φοίνικες, ἀνέπτυξε τὸ ἐμπόριο καὶ ἐστόλισε τὴν Ἱερουσαλήμ. Ἔχτισε πολλὲς πόλεις, ἵδρυσε ναυσταθμὸ στὴν Ἐρυθρὰ θάλασσα καὶ ἐφτιαξε ἐμπορικὸ στόλο μὲ ναῦτες ἀπὸ τὴν Φοινίκη, γιατὶ οἱ Ἑβραῖοι δὲν ἦσαν ναυτικὸς λαός. Μάζεψε πολὺ χρυσάφι ἀπὸ τὴ χώρα τοῦ Ὄφιρ, ἐλεφαντόδοντα, ἀρώματα καὶ πολύτιμα ξύλα. Ὁ δὲ πλοῦτος του ἀπὸ τὸ ἐμπόριο αὐτὸ ἦταν τεράστιος.

Ἐπάνω στὸ λόφο τοῦ Μορία, ἔχτισε μιὰ θαυμάσια ἐκκλησία, γιὰ τὴν ὁποία ἔφερε πολύτιμο ξύλο καὶ τεχνίτες, ἀπὸ τὴν Φοινίκη.

Ἡ φήμη τοῦ Σολομώντα ἦταν τέτοια, ὥστε ἡ βασίλισσα τοῦ Σαβᾶ (μιᾶς χώρας τῆς Ἀραβίας) πῆγε στὴν Ἱερουσαλὴμ γιὰ νὰ τὸν δῆ καὶ νὰ τὸν ἀκούση. Ὁ Σολομὼν παντρεύτηκε μιὰ πριγκήπισσα ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο. Σιγὰ-σιγὰ ὅμως μέθυσε ἀπὸ τὸν πλοῦτο του καὶ τὴ δόξα του καὶ δὲν ἦταν πιὰ καλὸς βασιλιάς.

Ὁ λαός του ἄρχισε νὰ μὴν τὸν ἀγαπᾶ. Ὅταν πέθανε τὸ 937 π.Χ., τὸ κράτος του διαιρέθηκε. Ὁ λαὸς ποὺ πλήρωνε πολλοὺς φόρους δυσαρεστήθηκε καὶ ἄρχισε νὰ δημιουργῆ ταραχές. Ἔτσι κατασταράγηκε καὶ ἔπεσε τὸ μεγαλεῖο τοῦ Ἑβραϊκοῦ λαοῦ.

Ἡ «Σολομωνικὴ» εἶναι ἕνα βιβλίο ποὺ ἔγραψε ὁ Σολομὼν καὶ λέει πὼς νὰ γιατρεύωνται οἱ διάφορες ἀρρώστειες.

Ἡ «Γυναίκα καὶ τό Σπίτι» σᾶς προσφέρει:

ΜΙΑ ΠΡΑΚΤΙΚΗ ΜΕΘΟΔΟ ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΘΕΤΕ

ΚΟΠΤΙΚΗ-ΡΑΠΤΙΚΗ

Τρυπώσατε τὰ κομμάτια ἴσια.

Συνέχεια 13ης: ΚΟΛΛΗΜΑ ΤΗΣ ΦΟΥΣΤΑΣ ΣΤΟ ΚΟΡΣΑΖ

Ἐνώσετε τὴ φούστα καὶ τὸ κορσάζ μὲ μιὰν ἐσωτερικὴ ραφὴ τσακισμένη καλὰ μὲ τὸ σίδερο. Ἀφοῦ ἑτοιμάσετε τὸ ἀκόλλημα, ὅπως λένε οἱ μοδίστρες, θὰ τρυπώσετε ἐπάνω στὴ ραφὴ τὴ γκρὸ γκραὶν μὲ φιλὸ τρύπωμα.

Μερικὲς φορές, ἡ φούστα καὶ τὸ κορσάζ συνδέονται μὲ μιὰ στενὴ λουρίδα ἀνφόρμ, ποὺ συγκρατεῖ τὴ γραμμὴ τῆς τάγιας στὴν πλάτη καὶ τὴν κρατάει ἐντελῶς στὴ θέσι της. Τελευταῖα φτιάξετε τὸ στρογγυλὸ κάτω στρίφωμα.

Ἡ φούστα φάκελλος.

Ο ΠΟΔΟΓΥΡΟΣ ΤΗΣ ΦΟΥΣΤΑΣ

Ὁ ποδόγυρος τῆς φούστας πρέπει νὰ γίνεται μὲ μεγάλη προσοχή. Εἶναι πολὺ λεπτὴ ἐργασία, ἰδιαίτερα ὅταν τὴν κάνη ἡ ἴδια ἡ γυναίκα, ποὺ θὰ φορέση τὸ φόρεμα. Ἂν μπορῆ νὰ σᾶς βοηθήση καμμιὰ φίλη σας, δώσατέ της ἕνα χάρακα μὲ χαραγμένο ὑποδεκάμετρο ἢ ἕνα χαρτόνι, ποὺ νὰ ἔχη τὸ ὕψος ποὺ θέλετε, ὕψος ποὺ ἀντιστοιχεῖ στὴν ἀπόστασι ποὺ θὰ χωρίζη τὴ φούστα σας ἀπὸ τὸ ἔδαφος. Οἱ μοδίστρες χρησιμοποιοῦν ἕναν εἰδικὸ μετρητή, κανονίζουν τὸ μάκρος τῆς φούστας καὶ στὴ δοκιμὴ προσέχουν νὰ ἔχη ἡ φούστα σ' ὅλη τὴν περιφέρεια τὴν ἴδια ἀκριβῶς ἀπόστασι. Ἔτσι ἐπιτυγχάνουν ἕναν τέλειο καὶ ὁλοστρογγυλὸ ποδόγυρο, ποὺ δὲ βουτᾶ καὶ δὲ σηκώνει.

Γιὰ νὰ κάνετε τὴ δοκιμή, ἀνεβῆτε πάνω σ' ἕνα τραπέζι ἢ σ' ἕνα σκαμνί. Παρακαλέσετε τὴ φίλη σας νὰ σᾶς μετρήση γύρω-γύρω τὸν ποδόγυρο, ἀκουμπώντας ὁλόισια τὸν χάρακα ἐπάνω στὴ φούστα καὶ βάζοντας καρφίτσες, σὲ ἀπόστασι 15 ἑκατοστῶν τὴ μιὰν ἀπὸ τὴν ἄλλη. Ἂν κάνετε τὴ δοκιμὴ μόνη σας, μπορεῖτε νὰ ἐξασφαλίσετε ἄψογο ποδόγυρο, χρησιμοποιώντας τὸ μετρητὴ ποὺ ἀναφέραμε. Τέτοιον μετρητὴ μπορεῖτε νὰ προμηθευθῆτε στὰ καταστήματα.

Η ΦΟΥΣΤΑ ΦΑΚΕΛΛΟΣ

Οἱ φοῦστες-φάκελλος γίνονται ἀρκετὰ εὔκολα. Ἡ μόνη τους δυσκολία εἶναι τὸ σταύρωμά τους, ποὺ πρέπει νὰ ἔρχεται ἀκριβῶς ἴσια, χωρὶς νὰ ἐξέχη τὸ ἕνα μέρος ἀπὸ τὸ ἄλλο. Στὴ δοκιμή, ἐνώνετε τὴ φούστα στὴν τάγια ὅσο χρειάζεται γιὰ νὰ ἔχουν οἱ δυὸ πλευρὲς τὸ ἴδιο μάκρος. Θὰ ἔχετε ἔτσι, ἐπάνω κάποιο παραπανίσιο πλάτος, ποὺ τὸ μαζεύετε στὸ μέρος ποὺ προβλέπει τὸ σχέδιο. Τὴ στιγμὴ αὐτὴ εἶναι σχεδὸν ναναπόφευκτο νὰ λοξεύουν ἐλαφρὰ οἱ δυὸ ἄκρες τῆς φούστας πρὸς τὰ κάτω. Κάμετε τότε μιὰ πένσα στὸ μέσα μέρος. Ὅσο γιὰ τὸ μέρος τῆς φούστας ποὺ σταυρώνει, αὐτὸ θὰ τὸ μαζέψετε μὲ τὸ σίδερο. Θὰ περάσετε γι' αὐτὸ τὸ σκοπ ἕνα τρυπωματάκι σὰν ἀραιότατη σούρα μὲ βελονιὲς ποὺ ἀπέχουν 15 ἕως 20 ἑκατοστὰ ἡ μιὰ ἀπ' τὴν ἄλλη πάρα πολὺ κοντὰ στὴν ἄκρη καὶ θὰ σιδερώσετε τὸ φύλλο αὐτὸ τῆς φούστας, κατευθύνοντας τὸ σίδερο πρὸς τὸ ἐπάνω μέρος. Τὸ σίδερο πρέπει νὰ εἶναι πολὺ ζεστὸ καὶ θὰ τὸ πατήσετε πάνω ἀπὸ βρεγμένο πανί. Ὁταν ἡ σταυρωτὴ φούστα δὲν ἔχη κουμπιὰ ἕως ἐπάνω ἀπὸ τὰ γόνατα, εἶναι ἀπαραίτητο νὰ σταυρώνη τὸ κάτω της φύλλο περισσότερο. Προσθέσετε στὴν ἀνάγκη ἕνα κομμάτι ἀπὸ λεπτὸ ὕφασμα, μὲ ὅμοιο χρῶμα.

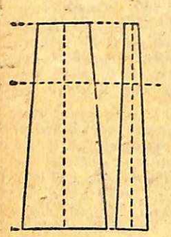

Ἡ φούστα κομμένη σὲ φύλλα ἀπὸ ὕφασμα, ποὺ ἡ ὑφανσι ἢ τὸ σχέδιό του δὲν ἐπιτρέπει νὰ ἔλθουν τὰ φύλλα ἐπάνω — κάτω.

ΦΟΥΣΤΑ ΜΕ ΦΥΛΛΑ

Ἡ φούστα αὐτὴ σᾶς ἐπιτρέπει νὰ φτιάξετε τὰ πιὸ διαφορετικὰ σχέδια. Ἀνάλογα μὲ τὸν ἀριθμὸ καὶ τὸ πλάτος ποὺ θὰ ἔχουν τὰ φύλλα θὰ ἐπιτύχετε φούστα ἐφαρμοστὴ ἢ φούστα πολὺ φαρδειά. Τὸ εἶδος αὐτὴς τῆς φούστας χρησιμοποιεῖται περισσότερο στὰ φορέματα καὶ μάλιστα στὰ πρακτικά.

Φτιάξετε πρῶτα τὸ πατρὸν ἑνὸς φύλλου μὲ τὸν ἑξῆς τρόπο:

—Πάρετε ἕνα φύλλο λαδόχαρτο ἢ τσιγαρόχαρτο

—Χαράξετε ἐπάνω ἐπάνω μιὰν ὁριζόντια γραμμὴ ποὺ ν' ἀντιστοιχῆ στὶς διαστάσεις τῆς μέσης σας.

—Χαράξετε μιὰ δεύτερη ὁριζόντια γραμμὴ ποὺ ν' ἀντιστοιχῆ μὲ τὴν περιφέρειά σας, ἀλλὰ 4 ἑκατοστὰ πλατύτερη.

—Χαράξετε μιὰ τρίτη ὁριζόντια γραμμὴ ποὺ ν' ἀντιστοιχῆ στὸ μάκρος τῆς φούστας, γύρω-γύρω στὸν ποδόγυρο.

Ἂν θέλετε νὰ φτιάξετε μιὰ φούστα μὲ 5 φύλλα, μοιράσετε τὰ μέτρα τῆς μέσης σὲ 5 ἴσα μέρη, καθὼς καὶ τὸ μέτρο τῆς περιφέρειας καὶ βάλετε ἀνάλογα σημάδια στὶς δυὸ πρῶτες ὁριζόντιες γραμμές. Ἔπειτα ξεκινήσετε ἀπὸ τὰ σημάδια ποὺ βάλατε καὶ προεκτείνετε τὶς γραμμὲς ἕως τὴ βάσι τῆς φούστας, ἕως τὸν ποδόγυρο δηλαδή, λοξεύοντας ὁ ὡς πλάτος ποὺ ἐπιθυμεῖτε.

Πῶς σχηματίζεται ὁ γύρος τῆς μέσης καὶ ὁ γύρος τῆς περιφερείας στὸ πατρὸν τῆς φούστας ἀν—φόρμ. ποδόγυρο.

Ἀφοῦ φτιάξετε ἔτσι τὸ πατρόν, θὰ τὸ μεταφέρετε 5 φορὲς ἐπάνω στὸ ὕφασμα. Μὲ τὸν ἴδιο τρόπο θὰ σχηματίσετε καὶ τὴ μέση. Θὰ μοιράσετε τὰ μέτρα τῆς μέσης σας σὲ ὅσα ἴσα μέρη θέλετε, ἀνάλογα μὲ τὰ φύλλα ποὺ θὰ κόψετε. Τὰ φύλλα δὲν πρέπει νὰ ξεπεράσουν ποτὲ τὰ εἴκοσι. Στὴ μέση ἀκριβῶς τοῦ κάθε φύλλου θὰ κάνετε ἕνα τρύπωμα, ἀπὸ πάνω ἕως κάτω. Στὸ μέσο αὐτὸ ἡ ὕφανσι τοῦ ὑφάσματος πρέπει νὰ εἶναι ἐντελῶς ἴσα. Γιὰ νὰ μὴ πηγαίνη χαμένο τὸ ὕφασμα, θὰ κόψετε τὰ φύλλα ἕνα κάτω, ἕνα πάνω, δηλαδὴ πλάϊ στὴ στενὴ πλευρὰ θὰ κόψετε τὴ φαρδειὰ πλευρά.

ΚΑΙ ΜΙΑ ΑΚΟΜΗ ΕΥΚΟΛΗ ΜΕΘΟΔΟ

ΚΕΝΤΗΜΑΤΩΝ - ΠΛΕΚΤΙΚΗΣ

Σχ. 3.— Ἁπλὸ πικό

Ἀνάλογα μὲ τὸν τρόπο τῆς ἐκτελέσεώς τους, τὰ δίχτυα τῆς δαντέλλας ἰρλάντ διαιροῦνται σὲ δυὸ κατηγορίες: 1ον) τὰ δίχτυα μὲ θηλίτσες ἀπὸ γαϊτάνια στὸν ἀέρα, σὰν τὸ δίχτυ ποὺ σᾶς δώσαμε καὶ 2ον) τὰ δίχτυα ὅπου τὰ γαϊτάνια πλέκονται στὸν ἀέρα καὶ συμπληρώνονται μὲ γεμίσματα καμωμένα ἐπάνω ἀπὸ τὰ γαϊτανάκια.

Οἱ θηλίτσες παίρνουν ὡς γαρνιτούρα διάφορα εἴδη πικό. Ὅσο πιὸ μεγάλες εἶναι οἱ θηλίτσες τόσο περισσότερα καὶ ποικιλότερα εἶναι τὰ πικό. Στὰ πυκνοπλεγμένα δίχτυα ἢ δὲν γίνονται διόλου πικ ἢ ὅταν γίνουν, πλέκονται πολὺ μικρά.

Σὲ ἐργόχειρα μὲ μεγάλες διαστάσεις καὶ μὲ πλούσια σχέδια, τὰ δίχτυα μποροῦν νὰ στολισθοῦν μὲ μικρὰ διακοσμητικὰ μοτίφ, ποὺ λέγονται πέταλλα ἢ φυλλαράκια. Ἄλλοτε πάλιν ἐπάνω στὸ δίχτυ προσθέτουν διάφορους πλεκτοὺς κρίκους.

Σχ. 4.— Τρόπος ἐκτελέσεως τοῦ ἁπλοῦ πικό.

ΤΑ ΠΙΚΟ

Προτοῦ ἀρχισουμε τὶς ὁδηγίες γιὰ τὰ διάφορα δίχτυα, θὰ ἀναφέρουμε τοὺς διαφόρους τρόπους μὲ τοὺς ὁποίους γίνονται τὰ πικὸ ποὺ τὰ στολίζουν. Τὸ πικὸ ποὺ χρησιμοποιεῖται περισσότερο ἀπὸ ὅλα εἶναι τὸ πικὸ ποὺ ἀποτελεῖται ἀπὸ μίαν ἁλυσσίδα μὲ γαϊτανάκια στὸν ἀέρα καὶ κλείνει μὲ ἕνα μικρὸ σφιχτὸ ἕνωμα (Σχ. 3).

Γιὰ νὰ γίνη τὸ πικὸ αὐτό, πλέκουμε 6 γαϊτανάκια στὸν ἀέρα, πλέκουμε καὶ πηδοῦμε ἄλλα 5 γαϊτανάκια, μπήγουμε μέσα στὸ 6ο γαϊτανάκι ἀπὸ τὰ πρῶτα ποὺ πλέξαμε καὶ ἔπειτα πλέκουμε ἄλλα πέντε (Σχ. 4).

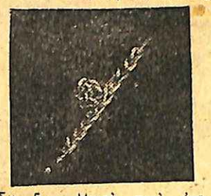

Σχ. 5.— Μικρὸ πικὸ ἀνεβατό.

Γιὰ νὰ ἐπιτύχουμε μικρότερα πικὸ (Σχ. 5) κλείνουμε τὶς θηλειὲς μὲ μικρὰ σφιχτὰ γεμίσματα: Φτιάχνουμε, δηλαδή, 5 γαϊταν. στὸν ἀέρα, μετροῦμε 5 γαϊταν. γιὰ τὴ θηλειὰ καὶ σταματοῦμε μέσα στὸ 5ο γαϊταν. μ' ἕνα κλείσιμο (Σχ. 6). Αὐτὸ γίνεται ὅταν τὸ πικὸ ἔρχεται καθὼς ἀνεβαίνουμε πλέκοντας τὸ δίχτυ. Ὅταν κατεβαίνουμε πλέκοντας (Σχέδιον 7) φτιάχνουμε 5 γαϊτάνια στὸν ἀέρα. Ἔπειτα βγάζουμε τὸ κροσοβέλονο ἀπὸ τὴ θηλειὰ τοῦ γαϊτανιοῦ, τὸ περνοῦμε μέσα ἀπὸ τὸ πρῶτο ἀπὸ τὰ πέντε γαϊτανάκια τοῦ πικό, πιάνουμε τὴ θηλειὰ ποὺ ἀφήσαμε μὲ τὸ κροσοβέλονο καὶ τὴν κλείνουμε, σχηματίζοντας ἔτσι τὸ πικό.

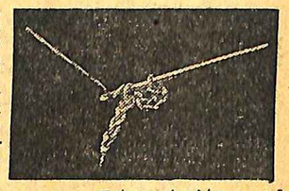

Σχ. 6.— Τρόπος ἐκτελέσεως τοῦ μικροῦ ἀνεβατοῦ πικο

Τὰ διπλᾶ πικὸ (σχ. 9) χρησιμοποιοῦνται ἐκεῖ ὅπου θέλουμε νὰ ἔχουμε πικὸ ποὺ νὰ ἐξέχουν καλὰ ἀπὸ τὸ λεπτὸ δίχτυ. Τὰ πικὸ αὐτὰ γίνονται μὲ γαϊτανια στὸν ἀέρα, ποὺ τὸ ἕνα τους πέφτει ἐπάνω στὸ ἄλλο καὶ ποὺ ὅταν καλοσφιχτοῦν, φτιάχνουν ἕναν στρογγυλὸ καὶ σφιχτὸ κόμπο.

Ἀφοῦ φτιάξουμε τὴν ἁλυσσίδα πλέκουμε ἀκόμη ἄλλα τέσσερα γαϊτανάκια στὸν ἀέρα καὶ ἐπιστρέφοντας κλείνουμε τὴ θηλειά (σχ. 10).

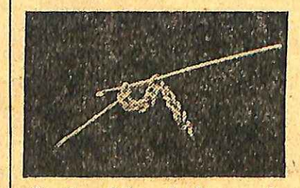

Σχ. 8.— Τρόπος ἐκτελέσεως τοῦ μικροῦ κατεβαστοῦ πικό

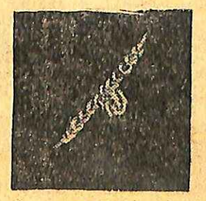

Σχ 7.— Μικρὸ πικο κατεβαστὸ

Μιὰ σελίδα γιὰ τοὺς ἄνδρες

ΕΛΑΦΡΕΣ ΠΙΤΖΑΜΕΣ

ΓΙΑ ΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ

Ἡ φροντίδα γιὰ τὸν ἄνδρα τοῦ σπιτιοῦ εἶναι ἀσφαλῶς μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ εὐχάριστες ποὺ μπορεῖ νὰ ἔχη κάθε γυναίκα. Οἱ ἄνδρες αἰσθάνονται μιὰ ἰδιαίτερη εὐχαριστησι ὅταν δέχωνται κάτι ποὺ προέρχεται ἀπὸ ἀγαπημένα τους πρόσωπα, ἀπὸ τὴ γυναίκα τους, ἀπὸ τὴ μητέρα τους, ἀπὸ τὴν κόρη τους, ἀπὸ τὴν ἀδελφή τους. Καθιερώνοντας λοιπὸν ἀπὸ τὸ σημερινὸ μας τεῦχος τὴν «Ἀνδρικὴ Σελίδα» ἐλπίζουμε ὅτι ἐξυπηρετοῦμε τὶς ἀναγνώστριές μας στὴν πρόθεσί τους νὰ περιποιηθοῦν καὶ νὰ δείξουν ἐμπρακτα τὸ ἐνδιαφέρον τους γιὰ τὸν «Ἄνδρα.

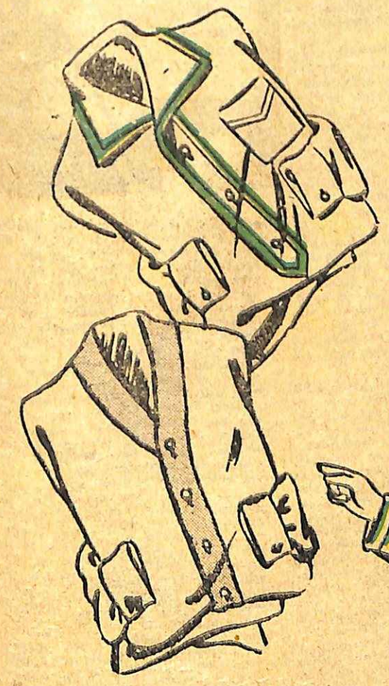

Ἂν ἡ γυναίκα πρέπει νὰ εἶναι ὡραία, ὁ ἄνδρας πρέπει νὰ εἶναι πάντα κομψός. Ἀσφαλῶς κι' ἐσεῖς, κυρία μου, θέλετε νὰ βλέπετε τὸν ἄνδρα σας περιποιημένο, καθαρό, εὐχάριστο. Μὰ ἐκεῖνος ἔχει τόσες σκοτοῦρες στὸ κεφάλι, ὥστε πολὺ λίγος χρόνος τοῦ μένει γιὰ νὰ φροντίση τὴν ἐμφάνισί του. Ἐσεῖς λοιπὸν πρέπει νὰ τὸν ὠθῆτε πάντα νὰ φροντίζη τὸ παρουσιαστικό του. Ἐσεῖς πρέπει νὰ τοῦ ὑποδεικνύετε πὼς πρέπει ν' ἀγοράση ἕνα ὡραῖο καινούργιο πουκάμισο, μιὰ γραβάτα, ἕνα κοστούμι.

Ὑπάρχει ὡστόσο ἕνας τομέας τῆς ἐμφανίσεως τοῦ συζύγου σας, ποὺ μπορεῖτε νὰ τὸν φροντίσετε ἀποκλειστικὰ ἐσεῖς. Καὶ ὁ τομέας αὐτὸς εἶναι τὰ ἐσώρουχά του. Οἱ πιτζάμες του μάλιστα ἀπαιτοῦν ἰδιαίτερη προσοχὴ καὶ ἀσφαλῶς ὁ ἄνδρας σας θὰ δοκιμάση μεγάλη χαρὰ βλέποντας ὅτι φροντίζετε γιὰ τὴν κομψότητα καὶ τὴν ἄνεσι του στὶς ὧρες ποὺ περνᾶ μέσα στὸ σπίτι. Καὶ οἱ ὧρες αὐτὲς εἶναι οἱ κοινές σας, οἱ δικές σας ὧρες, δὲν εἶν' ἔτσι;

Διαλέγετε λοιπὸν γιὰ τὶς καλοκαιρινὲς πιτζάμες μαλακὰ καὶ δροσερὰ ὑφάσματα. Ὅπως ἡ ποπλίνα. Δὲν ἀναφέρομε τὶς μεταξωτὲς πιτζάμες, γιατὶ αὐτὲς δὲν εἶναι γιὰ ὅλα τὰ βαλάντια. Ὁ ἀλατζὰς εἶναι φθηνός, ἀλλὰ φθείρεται νωρίτερα ἀπὸ τὴν ποπλίνα.

Ὅσον ἀφορᾶ τὶς φθινοπωρινὲς μιὰ καλὴ φανέλλα εἶναι ὅ,τι χρειάζεται.

Ὅταν οἱ πιτζάμες δὲν εἶναι ριγωτὲς ἀλλὰ μονόχρωμες, γίνονται πάντα πιὸ συμπαθητικὲς καὶ πιὸ χαρούμενες ἂν συνδυασθῆ μὲ τὸ χρῶμα τους μιὰ διαφορετικὴ καὶ ἀντίθετης ἀποχρώσεως γαρνιτούρα.

Ἡ γαρνιτούρα αὐτὴ μπορεῖ νὰ τοποθετηθῆ εἴτε ὡς φάσα εἴτε ὡς φυτιλάκι γύρω ἀπὸ τὴν πάτ τοῦ κουμπώματος καὶ τὸν γιακά.

Ἡ σελίδα μας σᾶς δίνει μιὰ πολὺ καλὴ ἰδέα γιὰ τὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖο μπορεῖτε νὰ γαρνίρετε μονόχρωμες πιτζάμες.

ΕΠΑΝΩ: Σακκάκι πιτζάμας μὲ κουμπωτὴ μανσέτα καὶ τσέπη μὲ μυτερὸ καπάκι καὶ διπλὸ πιετάκι. Γιακὰς μὲ μεγάλες μύτες καὶ πάτ μὲ τρία κουμπιά, ρελιασμένα μὲ ζωηρόχρωμο φυτιλάκι. Τὸ ἴδιο φυτιλάκι ἐπαναλαμβάνεται στὸ ρεβὲρ τοῦ πανταλονιοῦ.

Σακκάκι πιτζάμας, μὲ φαρδειὰ φάσα γύρω στὸ ἄνοιγμα τοῦ λαιμοῦ, ποὺ προεκτείνεται στὸ στῆθος γιὰ τὸ κούμπωμα. Διπλὴ κλειστὴ μανσέτα. Ὅμοια φάσα καὶ στὸ πανταλόνι.

ΔΕΞΙΑ: Ριγωτὴ πιτζάμα γιὰ ἀγοράκι 12 ἐτῶν. Οἱ τσέπες καὶ τὰ ρεβὲρ στὰ μανίκια καὶ τὸ πανταλόνι γαρνίρονται μὲ φάσες ἀπὸ τὸ ἴδιο ὕφασμα, τοποθετημένες στὸ κόντρα.

Πιτζάμα μονόχρωμη, μὲ κλειστὸ γιακὰ καὶ κούμπωμα μὲ 4 κουμπιά. Μανίκι γαρνιρισμένο μὲ φαρδὺ χρωματιστὸ ρεβέρ, ποὺ σχηματίζει μυτούλα στὸ κέντρο. Ἀνάλογα ρεβὲρ στὶς τσέπες. Τὰ ρεβὲρ τοῦ πανταλονιοῦ ἴσια.

Ἡ αἰσθηματική σας ΣΥΜΒΟΥΛΟΣ

Σᾶς ἀπαντᾶ

ΠΕΡΙΕΡΓΗ, Πειραιά. —Ἀ-πὸ τὸ ψευδώνυμό σου καὶ τὸ ἱεριεχόμενο τῆς ἐπιστολῆς σου αἴνεται νὰ εἶσαι πολὺ νεαρά. ιοιπόν, ἕνα πράγμα θὰ εἶχα σοῦ συστήσω: νὰ μὴ βιάζεσαι τόσο. Ἔχεις καιρὸ γιὰ ὅλα αὐτά. Ἄφησε λοιπὸν καὶ τὸ ψευδώνυμο καὶ τὴν τάσι ποὺ σὲ κάμνει νὰ τὸ μεταχειρίζεσαι καὶ κύτταξε ἄλλα πράγματα, ἀνάλογα μὲ τὴν ἡλικία σου. Ἔχεις καιρὸ γιὰ τὰ σπουδαιότερα. Καὶ κατὰ τὴν γνώμη μου, πρέπει νὰ εἶσαι εὐτυχὴς γι' αὐτό.

ΚΥΠΡΙΑΝ, Λεμεσόν.— Τὸ γράμμα σου, ἀγαπητή μου φίλη, μὲ συνεκίνησε βαθειά. Καὶ γιατὶ προέρχεται ἀπὸ μιὰ Ἑλληνίδα ποὺ γεννήθηκε καὶ ζῇ σ' ἕναν τόπο γιὰ τὸν ὁποῖον πάλλει σήμερα κάθε ἑλληνικὴ καρδιά, ἀλλὰ καὶ γιὰ τὰ εὐγενικώτατα αἰσθήματα ποὺ περικλείνει. Ἡ περίπτωσίς σου εἶναι ἀπὸ τὶς πιὸ σπάνιες καὶ γι' αὐτὸ ἀπὸ τὶς πιὸ δύσκολα ἀντιμετωπιζόμενες. Πάντως νομίζω, πὼς ἡ λύσι ποὺ σκέφθηκες νὰ δώσῃς μόνη σου, εἶναι ἡ πιὸ καλή, ἐπὶ τοῦ παρόντος τοὐλάχιστον. Ἂν παρουσιασθῇ καμμιά... περιπλοκή, μοῦ ξαναγράφεις πάλι. Γιὰ τὰ ἄλλα, εἰδοποίησα τὴν διεκπεραίωσι, ἡ ὁποία καὶ θὰ σὲ ἐξυπηρετήσῃ τὸ ταχύτερον.

ΚΡΙΝΙΩ (ἀπὸ τὸ Ἀργοστόλι). — Τί νὰ σοῦ πῶ, ἀγαπητό μου παιδί. Τὸ μόνο ἐλαφρυντικὸ στὴν περίπτωσι αὐτὴ εἶναι ἡ ἡλικία. Ἄλλη δικαιολογία δὲν ὑπάρχει. Κύτταξε νὰ μὴ ξαναγίνῃ αὐτό, γιατὶ τότε οὔτε τὰ ἐλαφρυντικὰ οὔτε τίποτε δὲν θὰ προλάβουν τὰ χειρότερα. Προσοχὴ λοιπόν.

ΑΝΤΙΓΟΝΗΝ Μ. (Θεσσαλονίκη). — Τὸ γράμμα σου, καλή μου φίλη, μοῦ προξένησε χαρά. Εἶναι συγκινητικὸ νὰ βλέπῃ κανεὶς νέα κορίτσια νὰ σκέπτωνται μὲ τόση σιγουριά. Οἱ σκέψεις σου πάνω στὸ ζήτημα ποὺ σὲ ἀπασχολεῖ, εἶναι ἀπολύτως σωστές.

ΛΙΛΙΑΝ (Ἐνταῦθα). — Μὴ σᾶς τρομάζῃ ἡ διαφορὰ τῆς ἡλικίας. Ἄλλωστε ἕνας ἄνδρας τριανταπέντε ἐτῶν εἶναι πολὺ νέος ἀκόμα. Τὸ σπουδαῖο εἶναι ὅτι εἶναι εὐγενικός, τρυφερὸς καὶ τρέφει γιὰ σᾶς ἁγνὰ αἰσθήματα. Μὴ διστάσετε λοιπόν. Προτιμήσετε τὴν ἤρεμη γαλήνη, ποὺ θὰ σᾶς ἐξασφαλίσῃ αὐτὸς ὁ γάμος, ἀπὸ τὴν τρικυμία ἑνὸς ἀβέβαιου αἰσθήματος.

ΝΙΚΗΝ Δ. (Καβάλαν).— Ἀγαπητή μου φίλη, τὸ γράμμα σου μὲ συγκίνησε ὡς τὰ κατάβαθα τῆς ψυχῆς μου. Μιὰ τόσο νέα — 20 ἐτῶν ὅπως μοῦ γράφεις — καὶ τόσο μορφωμένη κοπέλλα νὰ τὰ βλέπῃ στὴ ζωή της ὅλα μαῦρα καὶ σκοτεινὰ γιὰ τὸ λόγο ὅτι δοκίμασε μιὰ ἐρωτικὴ ἀποτυχία! Θὰ μοῦ ἐπιτρέψῃς, καλή μου φίλη, νὰ σοῦ πῶ ὅτι δὲν σκέπτεσαι καθόλου καλά. Ἴσως τὸ χτύπημα ποὺ δέχθηκες ἀναπάντεχα νὰ κλόνισε τὴν ἐμπιστοσύνη στὸν ἑαυτό σου· ἴσως ὅμως νὰ ἔχῃς ἐπηρεασθῇ καὶ ἀπὸ τὸν ἀρρωστιάρικο ρομαντισμὸ καὶ πεσισμὸ ποὺ καλλιεργοῦν μὲ τὸ γλυκανάλατό τους περιεχόμενο ὡρισμένα περιοδικά. Κύτταξε κατάματα μὲ θάρρος πρὸς τὴ ζωή. Δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ χαράξῃ καὶ γιὰ σένα ἡ πραγματικὴ αὐγὴ ποὺ θὰ φωτίσῃ χαρούμενα κι' εὐτυχισμένα γιὰ πάντα τὴ ζωή σου.

ΜΥΡΤΟΥΛΑ ΚΩΝ. (Πάτρας). — Ζητᾶς, χουσὴ μου μικρούλα τὰ φῶτα μου γιὰ κάτι ποὺ εἶναι ὁλοφάνερο: «Ποιόν δρόμο νὰ διαλέξω, τὸν δρόμο τῆς καρδιᾶς, ἐγκαταλείποντας τὴ μόφωσί μου καὶ τὶς σπουδές μου, ἢ τὸν δρόμο τῆς μορφώσεως;» Αὐτὸ τὸ ἐρώτημα μοῦ βάζεις καὶ ἀδίστακτα σὲ συμβουλεύω: Νὰ κυττάξῃς τὴ μόφωσί σου καὶ τὶς σπουδές σου. Εἶσαι ἀκόμη τόσο νέα καὶ ὑπάρχει ὁ καιρὸς νὰ σκεφθῇς κ' ἐγιὰ τὸ ἄλλο ζήτημα. Τὴ μάλλον δὲν πρόκειται νὰ σκεφθῇς καθόλου. Θάρθῃ μιὰ μέρα νὰ χτυπήσῃ τὴν καρδιά σου καὶ τότε θὰ εἶσαι πιὸ ὥριμη, πιὸ συγκροτημένη γιὰ νὰ δημιουργήσῃς τὴ ζωή σου.

ΜΥΡΤΩ

Ἀλληλογραφία

ΛΕΛΑΝ ΜΕΛΕΤΟΠΟΥΛΟΥ, Μῶλον Λοκρίδος: Πήραμε τὸ γράμμα σας καὶ σᾶς εὐχαριστοῦμε γιὰ τὸ ἐξαιρετικὸ ἐνδιαφέρον ποὺ δείχνετε γιὰ τὴ «Γυναίκα». Λυπούμεθα ποὺ εἶναι τόσο δύσκολο νὰ προμηθευθῆτε τὸ περιοδικὸ στὸ μέρος ποὺ μένετε, καὶ θὰ κάνωμε ὅ,τι μποροῦμε γιὰ νὰ τακτοποιήσουμε τὸ ζήτημα αὐτό. Ὑπολογίζομε ὅμως ὅτι μερικὲς ἀπὸ τὶς ἀναγνώστριες ἐκεῖνες, ποὺ θὰ διαβάσουν τὶς γραμμὲς αὐτὲς θὰ εἶχαν ἴσως τὴν δυνατότητα νὰ σᾶς προσφέρουν καιμιὰ δουλειὰ καὶ εἶμεθα βέβαιοι ὅτι θὰ ἀντιμετωπισθῆτε στὶς ὑποχρεώσεις σας. Θὰ σᾶς γράψουμε πάντως στὴ στήλη αὐτή, ἐφ' ὅσον ἀγνοοῦμε τὸ ὄνομά σας καὶ τὴν διεύθυνσί σας, μόλις θὰ ἔχουμε ὁποιαδήποτε εὐχάριστη εἴδησι.

ΔΙΑΝΟΟΥΜΕΝΗΝ ΝΙΚΟΛΕΤΑΝ, Καλάμας: Τὸ γράμμα σας τὸ διαβάσαμε στὴ «Μυρτώ», ἡ ὁποία καὶ θὰ σᾶς ἀπαντήσῃ στὸ ἐρχόμενο τεῦχος. Ἐκεῖνο, ποὺ σᾶς συνιστοῦμε μέχρις ὅτου πάρετε τὴν ἀπάντησί της, εἶναι νὰ διατηρήσετε τὴν ψυχραιμία σας ἀπέναντι τοῦ συζύγου σας, παρ' ὅλο τὸ φοβερό του ἐλάττωμα τῆς χαρτοπαιξίας, ποὺ εἶναι φυσικὸ νὰ σᾶς ἐκνευρίζῃ.

ΑΝΝΑΝ ΜΗΤΡΟΠΙΑΝ, Ἐνταῦθα: Μᾶς ἱκανοποιεῖ ἰδιαίτερα ποὺ βρίσκετε τὸ περιοδικό μας τόσο εὔχαριστο καὶ ταυτόχρονα διδακτικὸ καὶ χρήσιμο. Ἀκριβῶς ἐπειδὴ κι' ἐμεῖς νομίζαμε ὅτι ὑπῆρχε ἕνα μεγάλο κενό, ἀποφασίσαμε τὴν ἔκδοσί του. Ἀκριβῶς γιὰ νὰ δώσουμε στὴ γυναίκα καὶ στὴν ἑλληνικὴ οἰκογένεια λίγες ὧρες ψυχαγωγίας, ἀλλὰ ταυτόχρονα καὶ μερικὲς ἀπαραίτητες συμβουλὲς γιὰ τὴ ζωὴ καὶ τὸ νοικοκυριό. Ὅσον ἀφορᾶ τὴν ὑποδειξί σας νὰ δημοσιεύουμε φωτογραφίες καὶ βιογραφικὰ στοιχεῖα κινηματογραφικῶν ἀστέρων, τὴ βρίσκουμε σωστὴ καὶ ἤδη τὸ κάνουμε.

Α.Κ.Κ., Ἐνταῦθα: Σᾶς εὐχαριστοῦμε κι' ἐσᾶς γιὰ τὰ τόσα καλὰ λόγια σας. Ἂν δὲν δημοσιεύσαμε ὡς τώρα πίνακα τῶν περιεχομένων, εἶναι γιατὶ παρουσιάζει ὡρισμένες τεχνικὲς δυσκολίες. Θὰ προσπαθήσουμε νὰ τὶς ξεπεράσουμε καί, ἂν τὸ κατορθώσουμε, θὰ ἐκπληρώσουμε τὴν ἐπιθυμία σας, ποὺ βρίσκουμε πολὺ δικαιολογημένη.

ΔΗΜ ΦΟΡΙΔΗΝ, Θεσσαλονίκην: Σᾶς στείλαμε τὸ τεῦχος ἀπὸ τοῦ ἀριθμοῦ 1 μέχρι καὶ τοῦ ἀριθ. 9.

ΚΑΙΤΗΝ ΠΕΡΔΙΠΛΩΝΗ, Σπάρτην: Κατὰ βάθος εἴμαστε πάντα βέβαιοι ὅτι δὲν ἦταν δυνατὸν νὰ μᾶς εἴχατε ξεχάσει. Τὸ τόσο μεγάλο ἐνδιαφέρον ποὺ δείχνετε γιὰ τὴ «Γυναίκα», δὲν μποροῦσε ποτὲ νὰ σβήσῃ μέσα σὲ λίγες βδομάδες. Τὸ καινούργιο γράμμα σας, μᾶς κάνει νὰ αἰσθανόμαστε γιὰ σᾶς ἀκόμη μεγαλύτερη φιλία. Περιμένουμε μὲ πραγματικὴ συγκίνησι τὴν ἡμέρα ποὺ θὰ σᾶς σφίξουμε τὸ χέρι καὶ θὰ σᾶς εὐχαριστήσουμε καὶ προφορικὰ γιὰ ὅσα κάνατε χάριν τοῦ περιοδικοῦ. Θὰ διαβιβάσουμε τὸ γράμμα σας στὴν Κα Κατίνα Παξινοῦ, ποὺ ξέρουμε πὼς θὰ συγκινηθῇ ἀπὸ τὸν εἰλικρινῆ σας θαυμασμό, τόσο γιὰ τὶς καλλιτεχνικὲς της ἐπιτυχίες, ὅσο καὶ γιὰ τὴν πατριωτικὴ της δράσι στὸ ἐξωτερικό. Ὁπωσδήποτε, συμφωνοῦμε ἀπόλυτα μαζί σας, ὅταν γράφετε γιὰ τὴν κ. Παξινοῦ ὅτι «εἶμεθα ὑπερήφανοι, ποὺ ὑπάρχουν τέτοια στολίδια καὶ κοσμοῦν τὴν μητέρα μας Ἑλλάδα». Ἐλπίζουμε νὰ μὴν ἀργήσουμε πολὺ νὰ ἔχουμε καινούργιο γράμμα σας.

Λ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΟΠΟΥΛΟΥ, Ἐνταῦθα: Πήραμε τὸ γράμμα σας ἀπὸ τὴν Κύθνο καὶ θὰ ἦταν ἴσως περιττὸ νὰ σᾶς γράφαμε πόσο χαρήκαμε γιὰ τὰ θερμά σας λόγια. Κάνουμε ὅ,τι μποροῦμε γιὰ νὰ ἱκανοποιήσῃ τὶς ἀναγνώστριές μας καὶ ἡ ὕλη τοῦ περιοδικοῦ καὶ ἡ ἐμφάνισί του. Στὴν προσπάθειά μας δὲν λογαριάζουμε οὔτε κόπους, οὔτε θυσίες. Σχετικὰ μὲ τὴν παράκλησί σας νὰ δημοσιεύουμε σὲ χωριστὸ τετρασέλιδο τὴν παιδικὴ σελίδα, ὥστε νὰ μπορῆτε νὰ τὴν δίνετε στὴν μικρὴ κορούλα σας, χωρὶς νὰ διαβάζῃ τὸ ὑπόλοιπο περιοδικό, ποὺ δὲν εἶναι ἀκόμη γιὰ τὴν ἡλικία της, τὴ βρίσκουμε κατ' ἀρχὴν δικαιολογημένη. Ἡ πραγματοποίησί της, ὅμως, παρουσιάζει πολλὲς δυσχέρειες καὶ δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ σᾶς ποῦμε ἀπὸ τώρα, ἂν θὰ κατορθώσουμε νὰ τὶς ὑπερνικήσουμε.

ΕΝΑ ΚΟΡΙΤΣΙ ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΔΡΟΜΟ, Ἐνταῦθα: Σᾶς λέμε εἰλικρινὰ ὅτι τὸ γράμμα σας μᾶς κατασυγκίνησε. Καὶ γιὰ μὲν τὸ αἰσθηματικὸ μέρος θὰ τὸ διαβάσουμε στὴ συνεργάτιδά μας «Μυρτώ», ποὺ θὰ σᾶς ἀπαντήσῃ στὸ ἑπόμενο τεῦχος. Ὅσο γιὰ τὴν παράκλησί σας νὰ σᾶς βοηθήσουμε νὰ βρῆτε μιὰ δουλειά — δέβαια ὄχι ὑπηρεσία — γιὰ νὰ μπορέσετε νὰ πληρώσετε τὰ δίδακτρα τῶν μαθημάτων κοπτικῆς ποὺ παίρνετε, σᾶς δίνουμε τὴν ὑπόσχεσι νὰ κάνουμε ὅ,τι μποροῦμε. Νομίζουμε ὅμως ὅτι μερικὲς ἀπὸ τὶς ἀναγνώστριες ἐκεῖνες, ποὺ θὰ διαβάσουν τὶς γραμμὲς αὐτὲς θὰ εἶχαν ἴσως τὴν δυνατότητα νὰ σᾶς προσφέρουν καιμιὰ δουλειὰ καὶ εἶμεθα βέβαιοι ὅτι θὰ ἀντιμετωπισθῆτε στὶς ὑποχρεώσεις σας. Θὰ σᾶς γράψουμε πάντως στὴ στήλη αὐτή, ἐφ' ὅσον ἀγνοοῦμε τὸ ὄνομά σας καὶ τὴν διεύθυνσί σας, μόλις θὰ ἔχουμε ὁποιαδήποτε εὐχάριστη εἴδησι.

Καν ΤΑΣΟΥΛΑΝ ΜΑΝΙΑ, Ἐνταῦθα: Πήραμε καὶ τὰ δύο γράμματά σας, τὸ δεύτερο αὐτὴ τὴν τελευταία στιγμή. Ἔτσι δὲν ἔχουμε τὸν καιρὸ νὰ σᾶς ἀπαντήσουμε ὡλοκληρωμένα, γιατὶ τὸ τυπογραφεῖο περιμένει. Θέλουμε ὅμως νὰ σᾶς ποῦμε, ἀμέσως τώρα, ὅτι μᾶς ἔκαναν ἐξαιρετικὴ ἐντύπωσι αὐτὰ ποὺ —τόσο ὡραῖα ἀπὸ κάθε πλευρὰ — μᾶς γράφετε. Ἡ ὑπόδειξί σας νὰ ἐγκαινιάσουμε «Τὸ Βῆμα τῆς Γυναίκας» ἀπὸ τὶς σελίδες τοῦ περιοδικοῦ μας, εἶναι ἄξια μεγάλης προσοχῆς καὶ θὰ τὴν μελετήσουν οἱ ἁρμόδιοι συντάκτες. Θὰ θέλαμε σ' αὐτὸ τὸ φύλλο νὰ σᾶς ποῦμε δυὸ λόγια σχετικὰ μὲ τὴν ἰατρὸ Σοφία Ταλαρού, γιὰ τὴν αὐτοκτονία τῆς ὁποίας εἴχαμε γράψει στὸ 11ο τεῦχος. Οἱ παρατηρήσεις σας εἶναι σχεδὸν ὅλες σωστὲς — ἂν καὶ σᾶς διαφεύγουν μερικὲς λεπτομέρειες, ὅπως ὅτι ἕνας γιατρὸς ἀποκτᾶ συνήθως τὴν εἰδικότητά του ἀμέσως μετὰ τὸ Πανεπιστήμιο, σὲ νοσοκομεῖα καὶ κλινικές. Αὐτὸ ἦταν ὑποχρεωμένη νὰ κάνῃ καὶ ἡ Ταλαρού γιὰ νὰ γίνῃ παιδίατρος. Θὰ μᾶς ἐπιτρέψετε ἐπίσης νὰ προσθέσουμε ὅτι οἱ σωστές σας παρατηρήσεις σᾶς ὁδηγοῦν σὲ ἕνα μεροληπτικὸ συμπέρασμα ὑπὲρ τῆς Πολιτείας. Δὲν μπορεῖτε νὰ ζητᾶτε ἀπὸ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους νὰ εἶναι ἥρωες καὶ ἡρωΐδες. Καὶ σήμερα θεωρεῖται ἡρωϊσμὸς γιὰ ἕναν νέο ἐπιστήμονα — καὶ πολὺ περισσότερο γιὰ μιὰ νέα κοπέλλα — νὰ αὐτοπεριορισθῇ σ' ἕνα χωριό. Ἡ Πολιτεία, κατὰ τὴ γνώμη μας, θἄπρεπε, στὴ μέριμνά της γιὰ τὴν ὑγεία τοῦ λαοῦ, νὰ ἐλκύῃ μὲ ἄλα τὰ μέσα τοὺς γιατροὺς στὴν ὕπαιθρο, ὅπου εἶναι τόσο ἀναγκαία ἡ παρουσία τους. Τὸν τρόπο — ὑλικὲς ἢ ἠθικὲς ἀμοιβὲς — ὀφείλουν νὰ τὸν βροῦν οἱ ἴδιοι οἱ ἁρμόδιοι. Καὶ οἱ ἴδιαι αὐτοὶ ἁρμόδιοι ἔχουν καθήκον νὰ διαφωτίσουν τοὺς νέους ἐπιστήμονες, τοὺς γιατροὺς στὴν προκειμένη περίπτωσι, γιὰ τὰ καθήκοντά τους ἀπέναντι στὴν κοινωνία. Νὰ περιμέναμε ἀπὸ τὴ μικρὴ Σοφία Ταλαρού νὰ ἀρθῇ τόσο πιὸ πάνω ἀπὸ τὰ γενικὰ παραδεδεγμένα καὶ νὰ αὐτοεξορισθῇ στὴν «κόλασι» πού, κακῶς ἴσως, θεωρεῖται τὸ ἑλληνικὸ χωριό, εἶναι νομίζουμε ὑπερβολή. Νὰ ζητοῦμε δὲ ἀπὸ αὐτὴν νὰ ἀντιληφθῇ ὅτι ἀσκεῖ «εὐφυιστο κοινωνικὸ λειτούργημα» καὶ ὄχι «ἁπλὸ βιοποριστικὸ ἐπάγγελμα», ὅταν αὐτὸ δὲν τὸ ἀντιλαμβάνονται πολλοὶ καθηγητὲς τοῦ Πανεπιστημίου, εἶναι κάτι περισσότερο ἀπὸ ὑπερβολή: Εἶναι ἀδικία. Στὸ ἑπόμενο τεῦχος θὰ ἔχουμε τὸν καιρὸ νὰ μιλήσουμε πιὸ ἐκτεταμένα καὶ γιὰ τὶς παρατηρήσεις σας πάνω στὶς ἀπόψεις τῆς Κας Σοφίας Σπανούδη γιὰ τὴν προίκα.

ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΑ, Ἐνταῦθα.—Σ' εὐχαριστοῦμε γιὰ τὰ καλά σας λόγια, καὶ τὴν προσπάθειά σας νὰ διαδίδετε τὸ περιοδικὸ στὶς φίλες σας. Εὐχόμεθα μ' ὅλη μας τὴν καρδιὰ νὰ εὐτυχήσετε στὸ γάμο ποὺ πρόκειται νὰ κάνετε. Ἡ ἰδέα σας γιὰ τὸ νυφικὸ νυκτικὸ εἶναι ἐξοχη. Σχέδια νυκτικῶν δημοσιεύσαμε πολλὰ ἕως τώρα καὶ μπορεῖτε νὰ διαλέξετε ἕνα ἀπ' αὐτά. Θὰ φροντίσουμε ὡστόσο νὰ ἱκανοποιήσουμε τὴν παράκλησί σας στὰ ἐρχόμενά μας φύλλα. Προσέξετε τὶς στενοῦλες μετρητὲς μπορντουρίτσες ποὺ δημισιεύσαμε στὸ ὑπ' ἀρ. 7 τεῦχος μας; Νομίζουμε πὼς μποροῦν νὰ σᾶς ἱκανοποιήσουν ἰδιαίτερα ἂν κεντήσετε τὴν πιὸ στενή.

Μὴν παραπονεῖσθε κυρία μου... Σᾶς ἐδήλωσα ὅτι δὲν εὐθύνομαι. Εἰς τὴν κατάστασιν ποὺ ἔχετε περιέλθει μόνον οἱ θεραπευτικὲς ἰδιότητες τῆς CRÈME PHYLLIS μποροῦν νὰ σᾶς σώσουν.

Τὸ περιοδικὸν ποὺ ἔλειπε στὸν τόπο μας βγῆκε. Ἔτσι καὶ ἡ ARIZONA δὲν πρέπει νὰ λείπῃ ἀπὸ κάθε σπίτι. Γιὰ νὰ ἔχετε καλογυαλισμένα παπούτσια μόνο μὲ

ARIZONA

Μ

νετε ἀπὸ κεφάλι, ὅπως κάνουν οἱ περισσότερες γυναῖκες. Τοὐναντίον πρέπει νὰ τ' ἀπεριζετε. Καὶ τὸ δουρτσιλιὰ τοῦ γλυκοῦ μέλι καὶ μισὴ κουταλιὰ ξυμοὶ λεμονιοῦ. Τὰ χτυπᾶτε ὅλα μαζί, τ' ἁπλώνετε σ' ἕνα τουλπάνι καὶ ἐπιθέτετε τὸ μίγμα μὲ τὸ τουλπάνι στὸ πρόσωπό σας. Τὸ κρατᾶτε εἰκοσι λεπτά. Αὐτὴ ἡ μάσκα καθαρίζει τὸ δέρμα, προλαβαίνει τὶς ρυτίδες καὶ κάνει φωτεινότερο τὸ χρῶμα τοῦ προσώπου.

Δ. Μάσκα ἀπὸ κόμμι τραγακάνθινο

Τριανταφυλλόνερο — μιὰ κουταλιὰ τοῦ καφέ
κόμμι τραγακάνθινον — μιὰ πρίζα
κολώνια — μιὰ κουταλιὰ τοῦ καφέ

Ρίχνετε τὸ τριανταφυλλόνερο στὴν γκόμμα, ἀνακατεύετε, προσθέτετε τὴν κολώνια κι' ἀφίνετε τὸ μίγμα νὰ κατακάτσῃ ἐπὶ μιὰ ὥρα. Αὐτὴ ἡ μάσκα ἐξαλείφει τὶς μικρὲς ρυτίδες, ταυζει τὴν ἐπιδερμίδα, τὴν χρωματίζει. Ἀπαγορεύεται στὰ ξηρὰ δέρματα καὶ στὰ εὐθραυστα, γιατὶ εἶναι ἐλαφρὰ ἐρεθιστική.

Ε. Μάσκα αὐγοῦ καὶ δάφνης.

Ἀσπράδι αὐγοῦ — 10 γραμμ.
Λάδι ἐλιᾶς — 20 »
ἀπόσταγμα δαφνοκεράσου — 15 »
στύψη — 10 »

Ἀνακατεύετε καλὰ τὸ μίγμα, τὸ ἁπλώνετε σὲ τουλπάνι καὶ τὸ βαστᾶτε λίγα λεπτὰ πάνω ἀπὸ νερὸ ποὺ βράζει, ὅσο νὰ πηχτώσῃ. Νὰ τὴν ἐπιθέτετε στὸ πρόσωπό πολλὲς βραδιὲς στὴ σειρὰ καὶ νὰ τὴν κρατᾶτε ὡς εἴκοσι λεπτά.

Ζ. Μάσκες γάλακτος

Βάλτε νὰ βράσουν δυὸ κουταλιὲς βρώμη μέσα στὸ γάλα, ὅσο νὰ πηχτώσῃ τὸ μίγμα. Προσθέτετε κατόπι δυὸ κουταλιὲς τοῦ καφὲ τριανταφυλλόνερο. Ἀλείψετε καλὰ τὸ πρόσωπό σας μ' αὐτὸ τὸ μίγμα καὶ τὸ κρατᾶτε ἐπὶ μιὰ ὥρα μὲ μιὰ μάσκα ἀπὸ μουσελίνα ἢ γάζα.

ΜΑΣΚΕΣ ΑΠΟΣΜΗΧΤΙΚΕΣ

Α. Μεγάλο κρόκο αὐγοῦ. α) Ἀνακατεύετε ἕνα κρόκο μὲ ἠδύοκουταλιὲς λάδι ἐλιᾶς ἢ γλυκαμυγδάλου (τὴν ποσότητα τοῦ λαδιοῦ θὰ τὴν κανονίσετε σύμφωνα μὲ τὴν περισσότερη ἢ λιγότερη ξηρότητα τοῦ δέρματός σας). Ἀλείφετε τὸ πρόσωπό σας γι' αὐτὸ τὸ μίγμα καὶ τερμιένετε, ὅσο νὰ ξεραθῇ. Ἄμα ξεραθῇ, περιμένετε ἀκόμα ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας καὶ κατόπι ξεπλένετε.

β) Πάρνετε τὸν κροκὸ μέσα σ' ἕνα καθαρὸ μπόλ. Ρί-

δα καὶ κυρίως, ὅταν ἔχετε κάνει καμμιὰ δουλειά, ποὺ λερώνει. Δὲν θὰ τὰ λούζετε τὰ μαλλιά σας παρὰ μονάχα μιὰ φορὰ στοὺς δυὸ μῆνες.

ΜΑΣΑΖ ΤΟΥ ΚΡΑΝΙΟΥ

Κάθε φορὰ ποὺ δουρτσίζετε τὰ μαλλιά σας, νὰ τελειώνετε, ὅσο μπορεῖτε συχνότερα, μ' ἕνα μασάζ τοῦ τριχωτοῦ μέρους τοῦ κρανίου.

Στηρίζετε καὶ τὰ πέντε δάκτυλα τῶν δυὸ χεριῶν σας στὸ κρανίο· τὸ μεγάλο δάχτυλο τὰ κρατᾶτε ἀκίνητο, ἐνῶ μὲ τὰ ὑπόλοιπα κινεῖτε τὸ δέρμα ἐπὶ τόπου. Ἂν εἶστε ἀρθριτική, αὐτὸ τὸ μασάζ θὰ σᾶς πονάη στὴν ἀρχή — ἀλλὰ κατόπι θὰ σᾶς πονάη ὅλο καὶ λιγώτερο.

Αὐτὸ λέγεται κ ι ν η τ ι κ ὸ μ α σ ά ζ.

Ὑπάρχει ὅμως καὶ μ α σ ά ζ ἐ κ θ λ ι π τ ι κ ό: δηλαδὴ πιέζετε τὸ δέρμα μεταξὺ τῶν δύο μεγάλων δαχτυλιῶν ἐκ τῶν κάτω πρὸς τ' ἀπάνω. Ἀλλ' αὐτὸ καλύτερα νὰ τὸ κάνη ὁ κομμωτής σας. Ὠφελεῖ στ' ἀδύνατα μαλλιά.

Μ α σ ά ζ ἐ ν τ ρ ι β ῆ ς: κινεῖτε τὶς ἄκρες τῶν δαχτυλιῶν σας γρήγορα δεξιὰ κι' ἀριστερά, πάνω καὶ κάτω. Ζωηρεύει καὶ τονώνει τὸ δέρμα. Ἂν ὅμως ἔχετε πονοκέφαλο καὶ θέλετε νὰ τὸν καλμάρετε, τότε θὰ κινῆτε τὰ δάχτυλα παραλλήλως καὶ πρὸς μιὰ μόνο διεύθυνσι.

Τέλος εἶναι πολὺ ὠφέλιμο νὰ τραβᾶτε τὰ μαλλιά σας μὲ γεμάτες φοῦχτες, ἀλλ' ὄχι ἀπότομα παρὰ μὲ μικρὰ κανονικὰ τραβήγματα: προκαλεῖ θαυμάσια τὴν κυκλοφορία τοῦ αἵματος.

Σ' ὅλ' αὐτὰ τὰ διαφορετικὰ εἴδη τοῦ μασάζ νὰ ἐπιμένετε στὴν περιφέρεια τοῦ τριχωτοῦ μέρους, ὅπου ἀρχίζει τὸ πρόσωπο. Τὸ μασὰζ αὐτοῦ τοῦ μέρους δυναμώνει καὶ τὸ τριχωτὸ δέρμα καὶ τοὺς μῦς τοῦ προσώπου

ΠΕΡΙΠΟΙΗΣΕΙΣ ΕΚΤΑΚΤΕΣ

Α. Πέσιμο τῶν μαλλιῶν. Ὕστερ' ἀπὸ ἀρρώστεια ἢ μεγάλη κούρασι συμβαίνει νὰ πέφτουν τὰ μαλλιά. Ἰδοὺ μιὰ περίφημη συνταγὴ γιὰ νὰ τὰ κάνετε νὰ ξαναφυτρώσουν:

σαλικιλικὸν (ἰτεϋλικὸν) ὀξὺ	1 γραμ.
σουμπλιμὲ	0,50 »
ρεζορκίνη	0,25 »
τανίνη	0,50 »
χλωράλη	
ρετσινόλαδο	10 »
ἔλαιον ἴριδος	δέκα σταγόνες
ἀλκοόλ 80ο	310 γραμμ.

βάμμα δενζόης κ' ὕστερα μ' ἕνα πηρούνι χτυπῆστε το ὅπως χτυπᾶτε τὸν κροκὸ τοῦ αὐγοῦ. Ὕστερα ἀλείψετε αὐτὸ τὸ μίγμα στὸ πρόσωπό σας καὶ κρατῆστε το καμμιὰ εἰκοσαριὰ λεπτά. Ἂν κάνετε αὐτὴν τὴ μάσκα κάθε δυὸτρεῖς μέρες, γρήγορα τὸ πρόσωπό σας θὰ συνέλθη.

Ἂν δὲν θέλετε τὴ φασαρία τοῦ χοιρινοῦ λίπους καὶ κυρίως, ἂν σᾶς ἀηδιάζη τὸ λίπος, τότε ἀγοράστε φρέσκη λανολίνη κι' ἀφοῦ τὴ ζεστάνετε σὲ μπαίν—μαρὶ ἀλείψατε τὸ πρόσωπό σας.

Αὐτὲς οἱ δυὸ μάσκες ἀφαιροῦνται, ὅπως κι' ὅλες οἱ ἄλλες λιπαρὲς οὐσίες, μὲ μιὰ πετσέτα ντεμακιγιαρίσματος.

ΜΑΣΚΑ ΑΠΟ ΜΕΛΙ

Κι' αὐτὴ εἶναι μάσκα καταπραϋντικὴ καὶ κάνει γιὰ ὅλα τὰ πρόσωπα, ἂν καὶ λιγώτερο ἀποτελεσματικὴ ἀπὸ τὶς δυὸ προηγούμενες. Ἔχει ὅμως τὸ προσὸν νὰ κάνη τὴν ἐπιδερμίδα φωτεινότερη καὶ νὰ λεπταίνη τοὺς πόρους.

Ἀλείφετε τὸ πρόσωπό σας μὲ μέλι ἁγνὸ κι' ἂν θέλετε προσθέτετε σ' αὐτὸ καὶ λίγες σταγόνες λεμόνι. Τὸ ἀφίνετε στὸ πρόσωπό σας ἕνα τέταρτο ὡς εἴκοσι λεπτὰ κ' ὕστερα τὸ ἀφαιρεῖτε μὲ λίγο μπαμπάκι βουτηγμένο σὲ ζεστὸ τριανταφυλλόνερο.

ΜΑΣΚΑ ΑΠΟ ΛΙΝΑΡΟΣΠΟΡΟ

Ἀνακατεύετε σὲ μπαίν—μαρὶ τὸ λιναρόσπορο μὲ νερό. Κι' ὅταν ἡ ζύμη αὐτὴ θὰ εἶναι τόσο ζεστή, ὥστε νὰ τὴν ὑποφέρετε, ἁπλῶστε την στὸ πρόσωπό σας καὶ κρατῆστε την ἐκεῖ καμμιὰ εἰκοσαριὰ λεπτά.

Εἶναι μάσκα καταπραϋντικὴ καὶ κάνει γιὰ ὅλα τὰ δέρματα ἀπὸ τὰ πιὸ λιπαρὰ ὡς τὰ πιὸ ξηρά, ὅταν εἶναι ἐρεθισμένα ἀπὸ τὸ πολὺ κρύο.

ΜΑΣΚΕΣ ΑΝΤΙΡΡΥΤΙΔΩΤΙΚΕΣ
(μὲ ἀσπράδι αὐγοῦ)

Α. Πάρτε τ' ἀσπράδι ἑνὸς αὐγοῦ κι' ἁπλῶστε το στὸ πρόσωπό σας μὲ μιὰ βούρτσα δουλεύοντάς το ἐπὶ τόπου ὅσο ν' ἀφρίση. Ἀφῆστε το νὰ στεγνώση καὶ μετὰ εἴκοσι λεπτὰ τὸ ἀφαιρεῖτε μὲ καθαρὸ νερό. Τανύζει τὴν ἐπιδερμίδα κ' ἔτσι σβήνει τὶς ρυτίδες, π ο ὺ β ρ ί σ κ ο ν τ α ι σ τ ὴ ν ἀ ρ χ ή τ ο υ ς. Εἶναι ἐξαίρετο μέσο ὅταν θέλετε νὰ γίνετε νεώτερη κατὰ δέκα χρόνια σὲ μιὰν ἐσπερίδα.

Νὰ μὴν κάνετε κατάχρησι.

Β. Ἡ ἴδια μάσκα γίνεται κι' ὅταν πρὶν ν' ἀλειφθῆτε μὲ τὸ ἀσπράδι, πουδραρίσετε τὸ πρόσωπό σας μὲ ἀλεύρι μπιζελιοῦ. Κρατᾶτε τὴ μάσκα εἴκοσι λεπτὰ καὶ ξεπλένεστε μὲ ἄφθονο νερό.

ἕνα κομμάτι τσιρότο, φαρδὺ μισὸ ἑκατοστόμετρο, καὶ βάζετὸ κολλάητε σ' ὅλην τὴν ἐπιφάνεια τοῦ νυχιοῦ. Αὐτὸ τὸ τσιρότο βάζει ἐξηκιδώσεως—καὶ δὲν βάζει φαίνεται—ὥστε νὰ μὲ γιὰ νὰ γυαλίση τὸ νυχάκι του.

ΝΥΧΙΑ ΜΕ ΑΥΛΑΚΩΣΕΙΣ

Βουτᾶτε τα ἐπὶ δέκα λεπτὰ τὶς ἄρρες μέσα σὲ ζεστὸ νερὸ ὅπου θὰ ἔχετε προσθέσει μιὰ κοὴ τρίζι σαλιάρικο.

ΝΥΧΙΑ ΜΑΛΑΚΑ

Ζητῆστε ἀπὸ τὸ φαρμακεῖο λίγο ἄσπρο ἰώδιο, τοῦ εἰπεῖτε νὰ σᾶς τὸ ἀποχρωματίσῃ. Μ' ἕνα ψυλλαράκι τυλίγετε μὲ ποὺ σᾶς πρέπει φορὲς τὴν ἡμέρα. Μὲ ἐκκαθέτε ἡμερῶν θεραπεία θὰ ἔχετε βουλιάσει ἀποτελέσματα.

ΜΑΣΚΕΣ

Οἱ μάσκες τῆς ὀμορφιᾶς εἶναι παλιὰ ἱστός. Ὑπάρχουν ἀκόμη σᾶς πολλὲς ποὺ σᾶς ἐπιτρέπετε μόνη σας καὶ νὰ τὶς ἐπιθέτε μόνη σας.

Γιὰ νὰ φκιάσετε καὶ νὰ φορέσετε μιὰ μάσκα σᾶς χρειάζεται τουλάχιστο 30—40 λεπτὰ τῆς ὥρας. Δὲν εἶναι πολὺ γιὰ ἕνα τόσο σοβαρὸ ζήτημα.

Τὶς μάσκες τὶς χωρίζουμε σὲ τρεῖς κατηγορίες: μάσκες καταπραϋντικές, μάσκες στυπτικὲς καὶ μάσκε ἀπορρυπαντικές.

Οἱ καταπραϋντικὲς χρειάζονται, ὅταν τὸ δέρμα τοῦ προσώπου εἶναι ἐρεθισμένο εἴτε ἀπὸ ἀτμόσφαιρες μετάβολες τῆς θερμοκρασίας τοῦ κρύου εἴτε ἀπὸ μακρυνὸν ταξίδι στὸ ὑπαιθρο.

Οἱ στυπτικὲς ἐπιβάλλονται, ὅταν νοιώθετε πολὺ κουραζόμενους καὶ χαλαρωμένους τοὺς μῦς τοῦ προσώπου, λόγω γενικῆς κατάπτωσεως — κι' αὐτὸ σᾶς κάνει νὰ φαίνεστε γερασμένη. Οἱ στυπτικὲς μάσκες εἶναι κατ' ἐξοχὴν ἀντιρυτιδωτικές.

Οἱ ἀπορρυπαντικὲς καθαρίζουν βαθειὰ τὸ πρόσωπο. Εἶναι ἐπίσης τονωτικὲς καὶ ξυνωνίζουν τὸ δέρμα.

Ὑπάρχει κ' ἕνα τέταρτο εἶδος μάσκας: ἀπὸ φρούτα (ἐλ. ΦΡΟΥΤΑ ΚΑΙ ΛΑΧΑΝΙΚΑ ΓΙΑ ΤΟ ΠΡΟΣΩΠΟ).

ΜΑΣΚΕΣ ΚΑΤΑΠΡΑΥΝΤΙΚΕΣ
(ἀπὸ χοιρινὸ λίπος)

Ἀγοράστε ἀπὸ τὸν χασάπη σας λίγο χοιρινὸ λίπος πολὺ φρέσκο. Λιώστε το σὲ μπαίν—μαρί. Ἔνοσο σκόμα εἶναι ζεστό, βάλετε μέσα κομμάτι εἰκοσαράκι στογόνες ἀπὸ

ΑΛΛΗ ΣΥΝΤΑΓΗ

Ἀνακατέψετε σὲ ἴσες ποσότητες: ὕδωρ κινίνης, ὕδωρ ῥοδακοσρτίνης, λάδι ὀλιφάδας, ἀκκοκὰ λεμονιοῦ, γλυκερίνη, γαλακτικὸν ὀξύ.

Νὰ ταρράζετε τὸ μίγμα κάθε φορὰ ποὺ τὸ μετοχειρίζεστε. Νὰ κάνετε φρίξιον τοῦ ὑφάσματος ὁυὸ ἢ τρεῖς φορὲς τὴ ἑβδομάδα. Μπορεῖτε νὰ τὸ χρησιμοποιήτε καὶ τροφὴν τῶν ἐχνῶν. Μετὰ ἐκτὸς τεφάσει ἀρρώστεια, εἰσαστε παλὺ κουρασμένη ἢ ἔγκυος.

Β' Λ ι π α ρ ὰ μ α λ ι ά: Κάθε ἑβδομάδα νὰ κάνετε ἑλαφρὴ φρίξιον μὲ τὸ ἀκόλουθο μίγμα:

ὕδωρ ἀρυκῆς	60 γραμμ.
ὕδωρ ζωμπορτανι	40 »
ὕδωρ κανθαρίδος	10 »
λικὲρ Χόφμαν	5 »
ρεζόρκινη	4 »

Γ. Γ κ ρ ί ζ α μ α λ ι ά: Ποιὰ γυναίκα δὲν τρόμαξε, ὅταν ἀντικρύση τὴν πρώτην ἐστρη τρίχα στὰ μαλλιά της;

Μπορούμε ὡστόσο νὰ ἐπιβραδύνουμε τὸ ἀστρωμα τῶν μαλλιῶν ἂν κάνουμε φρίξιον τοῦ τριχωτοῦ ἐξήματος τῆς κεφαλῆς μὲ τὸ ἀκόλουθο μίγμα:

μυρεβάλιον	75 γραμμ.
ροδόνερο	50 »
πορτοκαλλικὸν ὕδωρ	50 »

Ἂν τὰ μαλλιά σας ἀρχίζουν ν' ἀστρίζουν ἀπὸ τὴ ῥίζα, ἔχει χρῶμα αἰθάλης ἢ καστανό. Β ι ά ζ ε τ α ι ὁ ἢ λ ι ο σ τ ὰ μ α λ λ ι ά: Ζὲ μερικοὺς γυναικείους ἄνδρες ἄσπρα μαλλιὰ δὲν πάνε ἐντάξει· ἢ κάποιοι ὁσπρυχοι, ποὺ ὅπως ἀρέσει ὁ ἥλιος τοῦ καλοκαιριοῦ, ποὺ ξεβάφει ἄνισα τὰ μαλλιά. Θ' ἀποφύγετε τὸ ξεβάψιμο χρησιμοποιώντας τὴν ἀκόλουθη προφυλακτικὴ μπριγιαντίνη:

ἔλαιον παρεφίνης	10 γραμμ.
λανολίνη	25 »
παραφίνη	25 »
ὕδωρ κρόκου	10 »
ἐσσάνς πηλιοῦδες	8 σταγόνες

Γ ι ὰ ν ὰ μ ὴ ν κ ά ν η φ α λ ά κ ρ α ὁ ... ἄ ν ω π ρ ο σ ώ π ο υ: Γιὰ τὴν περίστασι αὐτὴ ὑπάρχει ἀλλο φάρμακο ἀπὸ τὴν περίφημη πομμάδα τοῦ μεβολινοῦ. Πωλιέται τὸ μεβολὶ ἀπὸ ἕως κόκκινο ὑδάτου καὶ τὸ λυώνετε μὲ μπαίν—μαρί. Τὰ ἀναπεύετε μὲ ροῦμι, πού μέσα του ἐχετε ἀπὸ πολλὲς ῥίψεις ἀφίσει ἕνα κλωνὶ δεντρόφυλλο. Αὐτὴ ἡ πομμάδα κάνει γιὰ τὶς γυναίκες,

(συνέχεια ἀπὸ τὴ σελ. 17)

πιες καλύτερα. Κυττοζόμαστε γεμᾶτοι χυρά, μ' ὅλη τὴν κουραστὴ ποὺ εἴχαμε, ὅταν ἀκούσαμε ξαφνικὰ φωνὲς στὸ χῶλ.

Ἡ Ἐλιὰν ποὺ γυαίζε μὲ τὴν παρέα της.

—Δὲν θὰ χωριστοῦμε ἐτσι, παιδιά, φώναζε μὲ μιὰ φωνὴ ἐλαφρὸς ὁρχηστρομανέμη. Πρέπει νὰ σᾶς προτείνω κανένα ποτηράκι. Μανουέλ χρυσοῦλη μου, ξεβούλωσε αὐτὲς τὶς μποτίλιες μὲ τὸ αὐτάκι.

Ὁ κ. Καβαλιὲ σηκόθηκε καὶ ἄνοιξε διάπλατη τὴν πόρτα. Γιὰ μιὰ στιγμὴ ἐπέκράτησε γύστερα κατάπληξις.

πρώτη ἡ Ἐλιὰν ἀνέκτησε τὴν ψυχραιμία της καὶ ἄρχισε νὰ γελᾶ.

—Συγχαρητήρια, φίλε μου, δὲν πέρασες καὶ ἄσχημα τὴ νύχτα σου.

Ἐλιάν, ἔχω νὰ σοῦ μιλήσω. Ὁ Κριστιὰν ἦταν ἄρρωστος, πολὺ ἄρρωστος καὶ ἂν βρίσκεται ἀκόμη στὴ ζωὴ σήμερα τὸ πρωΐ, τὸ χρωστᾶς ἴσως σ' αὐτὴ τὴν κοπέλλα...

—Μὲ παίρνεις γιὰ καμμιὰ πλιθιᾶ; Φαντάζεσαι ὅτι δὲν τὰ κατάλαβα ὅλα ἐδῶ καὶ κάμποσο καιρό; Ξέρει νὰ κάνη καλὰ τὴ δουλειά της αὐτὴ ἡ ὑποκρίτρια... —Δὲν ἔχεις τὸ δικαίωμα νὰ μιλᾶς ἔτσι Ἐλιάν.

—Δὲν ἔχω τὸ δικαίωμα; Ἔ, λοιπόν, τὸ παίρνω καὶ θὰ τὴν πετάξω μάλιστα ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα αὐτὴ τὴν πανούργα, αὐτὴ τὴ ξεμυαλίστρα...

—Μαιά, φώναξε ὁ Κριστιὰν τραυλίζοντας, δὲν θέλω νὰ φύγη ἡ Ροζίν... Τὴν ἀγαπῶ πολύ... Αὐτὴ μὲ φιλᾶ τὸ φράδυ... σοῦ τὸ λέγω ἐγώ. —Δὲν θὰ σὲ ξαναφιλήση πιά, σοῦ τὸ ὁρκίζομαι. Ἔμπρος, φύγετε ἀμέσως, ἀλλοίως...

Καβαλιὲ ἐπανέβη ψυχραιμότατα.

—Ἡ Ροζὶν δὲν θὰ φύγη.

—Ἂν δὲν φύγη αὐτή, θὰ φύγω ἐγώ. Μισεῖ... Ξέρω τὸ ἀγαπᾶτε καὶ ἔχω τὸ δικαίωμα τῆς ἀπιμέλητος καὶ ἔχω τόσους μάρτυρες. Θὰ ζητήσω διαζύγιο καὶ θὰ τὸ πάρω. Σ' ἔπιασα νὰ μὲ ἀπατᾶς!

Κατάλαβα. Ἐμπρός, ἂς πηγαίνουμε, παιδιά... Μανουέλ ἔχεις τὸ αὐτοκίνητό σου, χρυσὲ Ρισάρ καὶ θὰ γελάσουμε...

Ὅλη ἡ παρέα ἐξεφανίστηκε μὲ τὴν ἠδιαγρηγοράδα ποὺ εἶχε ἔρθει. Ἤμουν κατάπληκτη, ἀνίκανη νὰ προφέρω λέξι.

—Σᾶς ζητῶ συγγνώμην γιὰ τὴν πρόστυχη αὐτὴ σκηνή, μοῦ εἶπε ὁ κ. Καβαλιὲ κυττάζοντάς με μὲ καλωσύνη.

—Ὦ! κύριε, εἶμαι καταστενοχωρημένη... Ὅλα συνέθησαν ἐξ αἰτίας μου.

—Ὄχι, αὐτὸ δὲν ἦταν παρὰ μιὰ πρόφασις, Ὅλα εἶχαν τελειώσει ἀνάμεσα στὴν Ἐλιὰν καὶ μένα, ἀπὸ πολὺν καιρό. Καὶ τὸ ξέρετε... Ἀνεχόμουν αὐτὴ τὴ ζωὴ πρὸς χάριν τοῦ παιδιοῦ, ἀλλὰ δὲν ἄντεχα πιά. Εἶμαι εὐχαριστημένος ποὺ τὸ σημερινὸ σκάνδαλο βάζει ἕναν ἀνυπέρβλητο φραγμὸ μεταξύ μας. Ἔτσι μπορῶ νὰ ἐλπίζω ὅτι θὰ ξαναφτιάξω τὴ ζωή μου. Τί σκέπτεσθε σεῖς γι' αὐτό, δεσποινὶς Ροζίν;

Ἦταν ἡ πρώτη φορὰ ποὺ μὲ ἀποκαλοῦσε «δεσποινίδα». Ἦταν ὀρθὸς μπροστά μου, μ' ἕνα ἐλαφρὸ χαμόγελο στὰ χεῖλη, μὰ μιὰ ἔκφρασι τρυφερότητος στὰ μάτια. Δὲν ἤξερα τί νὰ σκεφθῶ, τί ν' ἀπαντήσω...

—Δέν... δὲν ξέρω, κύριε... δὲν...

Βλακώδως, ξαναγέλασα νὰ κλαίω. Ὁ Μισὲλ ἔβαλε τὸ δάκτυλο στὰ χείλη του.

—Σσύτ... μὴ ξυπνήσετε τὸν Κριστιάν. Γιατί κλαίτε, μικρούλα μου, δὲν θέλετε νὰ μᾶς συνοδεύσετε τὸν Κριστιὰν κι' ἐμένα στὴ βίλλα τοῦ Καμπούργκ, ὅπως ἔλεγε περιφρονητικὰ ἡ πρώτη κυρία Καβαλιέ; Τολμῶ νὰ ἐλπίζω ὅτι θὰ τῆς ἀρκοῦν ἐκεῖ λιγώτερο δύσκολη καὶ θὰ τὴς ἀρκοῦν ἐκεῖ νὰ τοῦ δέν ἀρκούσαν στὴν πρώτη.

Καὶ λέγοντας αὐτὰ μὲ πῆρε στὴν ἀγκαλιά του καὶ μ' ἔσφιξε ἐπάνω του κι' ἄρχισε νὰ μὲ φιλᾶ ἐπανειλημμένως στὸ στόμα, στὰ μάτια, στὰ μαλλιά, στὸ λαιμό, παντοῦ, ἐνῶ ἐγὼ ἔκλαιγα καὶ γελοῦσα συγχρόνως, ἐνῶ ἔλεγα ἀσυναρτησίες, ἐνῶ ἔκανα ὅ,τι μποροῦσα γιὰ νὰ τὸν ἀποφύγω, ἐνῶ ἤμουν ἐνθουσιασμένη ποὺ μὲ φιλοῦσε.

—Ἐπιτέλους, ἀγαπητὲ Μισέλ, ἀφῆστε με νὰ ἀναπνεύσω... Ἐπιτέλους, ἀγαπητὲ Μισέλ, ἀφῆστε με νὰ ἀναπνεύσω...

—

Οἱ μητέρες ἂς προσέξουν

ΤΟ ΜΠΑΝΙΟ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ

Μερικὲς χρήσιμες συμβουλές

Αὐτὴν τὴν ἐποχὴ ὅλες οἱ μητέρες, ποὺ κατώρθωσαν νὰ πᾶνε σὲ κάποιαν ἀκροθαλασσιά, βρίσκουν κυριολεκτικὰ τὸ μπελᾶ τους μὲ τὰ μικρά τους: Τὶς περισσότερες φορὲς τὰ παιδια θέλουν νὰ παίζουν ὅλη τὴν ἡμέρα στὸν ἥλιο καὶ τὸ νερό, ἀλλὰ συχνὰ φοβοῦνται νὰ βουτήξουν στὴ θάλασσα ἀ κόμη καὶ τὸν ἀστράγαλό τους. Καὶ στὶς δυὸ περιπτώσεις εἶναι ἀπαραίτητες μερικὲς συμβουλές, ποὺ ἂν καὶ γνωστὲς στὶς γενικές τους γραμμές, καλὸ εἶναι νὰ ἐπαναλαμβάνωνται κάθε τόσο.

Ἡ ἡλιοθεραπεία.—Μητέρες, προσέξτε! Μὴ νομίσετε πὼς κάνετε καλὰ ἐκθέτοντας τὰ παιδιά σας— καὶ ἰδίως τὰ πολὺ μικρά—στὶς ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου. Γιατὶ δὲν ὑπάρχει πιὸ ὕπουλο καὶ ἐπικίνδυνο πρᾶγμα ἀπὸ αὐτὲς τὶς ἀκτίνες.

Οἱ γιατροὶ ξέρουν καλὰ τὶς συνέπειες μερικῶν ἡμερήσιων ἐκδρομῶν. Ἡ οἰκογένεια ἐκστρατεύει στὸ ὕπαιθρο, γευματίζει ἔξω καὶ τὸ παιδί, γυμνὸ ἢ ἡμίγυμνο, περιφέρεται σὰν τρελλὸ κάτω ἀπὸ τὸν ἥλιο.

Ἀλλὰ τὸ βράδυ τὰ μαγουλάκια τοῦ παιδιοῦ ἔχουν γίνει κατακόκκινα καὶ ἡ θερμοκρασία του ἔχει ἀνεβῆ πολύ: 39, 39.5, 40, ἀκόμη, μερικὲς φορές, καὶ 41!... Τὰ μέλη του τρέμουν παράξενα.

Ἦταν ἀπὸ τὸν ἥλιο. Ἴσως γιὰ σᾶς ὁ ἥλιος αὐτὸς νὰ μὴν ἦταν καὶ τόσο ἐπιζήμιος, ἀλλὰ γιὰ τὸ παιδί... Λοιπὸν τὸ πρῶτο συμπέρασμα εἶναι: Μὴν ἀφίνετε ποτὲ τὸ παιδὶ νὰ τρέχη κάτω ἀπὸ τὸν ἥλιο χωρὶς ἕνα πλατύγυρο λινὸ ἢ ψάθινο καπέλλο.

Τὰ μυστικὰ τοῦ μπάνιου.— Ἂν τὰ παιδιά μας ἦταν γεννημένα στὴ ζούγκλα θὰ μπορούσαμε ἐλεύθερα νὰ τὰ ἀφίνωμε νὰ ἀντιμετωπίζουν τὴ φύση. Ἀλλὰ τὰ δικά μας δὲν εἶναι παιδιὰ ἀγρίων καὶ τὰ παιχνίδια τους πρέπει νὰ τὰ παρακολουθοῦμε ἀπὸ κοντά. Ἰδίως ὅταν πρόκειται γιὰ τὰ πρῶτα θαλάσσια μπάνια, προσέχετε!

Σκεφθῆτε τὸν ἀέρα...

Σκεφθῆτε τὸν ἥλιο...

Ἀλλὰ σκεφθῆτε πρὸ παντὸς τὸ νερό.

Τὸ νερό, ἀκόμη καὶ στὴν ἀκροθαλασσιά, μπορεῖ νὰ εἶναι βρώμικο καὶ μολυσμένο μὲ μικρόβια τυφοειδοῦς πυρετοῦ. Ἐνημερωθῆτε, λοιπόν, πρῶτ' ἀπ' ὅλα, ἂν ἐκεῖ κοντὰ ὑπάρχουν ἐργοστάσια ἢ ἀγωγοὶ παλιόνερων.

Σκεφθῆτε ἀκόμη πὼς τὸ θαλάσσιο νερό, ἁλμυρὸ καὶ ἰωδιοῦχο καθὼς εἶναι, δὲν ταιριάζει σὲ εὐερέθιστα καὶ νευρικὰ παιδιά. Ἐνῶ τὸ ποταμίσιο νερό, πολὺ πτωχὸ σὲ μεταλλικὰ ἅλατα ἐπενεργεῖ καταπραϋντικῶς.

Κυρίως ὅμως μὴ ξεχνᾶτε, πὼς τὸ νερό, ἁλμυρὸ εἴτε ὄχι, εἶναι ψυχρὸ καὶ αὐτὸ τὸ κάνει πολὺ ἐπικίνδυνο. Μὴ λησμονῆτε πὼς τὸ παιδί σας ὅ-

λον τὸ χρόνο ἔκαμε μπάνια ἢ ντούς ζεστὰ ἢ χλιαρά. Ἐπομένως τὸ νευρικό του σύστημα δὲν εἶναι καθόλου προετοιμασμένο νὰ ἀνεχθῆ τὸ συχνὰ βίαιο σόκ ἀπὸ τὴν ἐπαφὴ τοῦ σώματος μὲ τὸ ψυχρὸ νερό, ποὺ εἶναι συνήθως ἀρκετοὺς βαθμοὺς κάτω ἀπὸ τὴν θερμοκρασία τοῦ σώματος τοῦ παιδιοῦ.

Συμπέρασμα: τὰ παιδιὰ πρέπει νὰ προσαρμόζονται ἀργὰ καὶ προοδευτικὰ πρὸς τὸ νερό, πρὸς τὴν χημική του σύστασι καί— ἰδιαίτερα—πρὸς τὴν θερμοκρασία του.

Νὰ τώρα, καὶ μερικοὶ πρακτικοὶ κανόνες.— Τὴν πρώτη ἡμέρα κατὰ τὶς 4—5 μετὰ τὸ μεσημέρι, μπορεῖτε νὰ ἐπιτρέψετε ἕνα μικρῆς διαρκείας ποδόλουτρο. Καὶ ἂν ὁ ἥλιος δὲν καίη πολύ, τὸ ποδόλουτρο αὐτὸ μπορεῖ νὰ κρατήση περισσότερο.

Τὴ δεύτερη ἡμέρα θὰ ἀφήσετε τὸ μικρὸ νὰ τσαλαβουτάη ὡς τοὺς μηροὺς.

Τὴν τρίτη ἡμέρα «παιχνίδια» αὐτὰ θὰ διαρκέσουν κάπως περισσότερο καὶ θὰ γίνουν μερικὲς ἐμβαπτίσεις μέχρι τοῦ λαιμοῦ.

Μόνο τὴν τετάρτη ἡμέρα θὰ ἐπιτρέψετε τὸ μπάνιο, τὸ πραγματικὸ μπάνιο καὶ πάλι ὄχι σὲ βαθειὰ νερά. Τὸ παιδὶ θὰ παίξη λίγο, θὰ τὸ κάμετε μιὰ μικρὴ ἐντριβὴ καὶ ὕστερα ἀπὸ πέντε λεπτὰ—ἢ ἂν ὁ ἥλιος εἶναι ὄχι πολὺ ζεστὸς ἀπὸ δέκα — πρέπει νὰ βγῆ ἀπὸ τὴ θάλασσα.

Τὴν ἄλλη μέρα μπορεῖ νὰ γίνη τὸ ἴδιο, ἂν θέλετε, ἀλλὰ μὴ ξεχνᾶτε ποτὲ πὼς τὸ θαλάσσιο μπάνιο, γιὰ νὰ ὠφελῆ, πρέπει νὰ διαρκῆ λίγο καὶ νὰ ἀκολουθῆται, κυρίως γιὰ τὸ παιδί, ἀπὸ ἕνα τρίψιμο μὲ στεγνὴ πετσέτα.

Οἱ πιὸ κατάλληλες ὧρες γιὰ τὸ μπάνιο εἶναι ἡ 11 πρὶν ἀπὸ τὸ μεσημέρι καὶ ἡ 5 τὸ ἀπόγευμα.

"ΑΛΕΚΤΩΡ"

1930—1950

20 ΧΡΟΝΙΑ ΠΡΟΟΔΟΥ ΤΗΣ ΚΑΠΝΟΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑΣ

ΠΑΠΑΣΤΡΑΤΟΣ

Μὲ τὴν ἱδρυσίν της, κατὰ τὸ 1930, ἡ "ΠΑΠΑΣΤΡΑΤΟΣ„ Α.Β.Ε.Σ., χάρις εἰς τὰς ἀρτίας καὶ συγχρονισμένας μηχανικὰς ἐγκαταστάσεις της καὶ τὸ εἰδικευμένον ἐπιστημονικὸν καὶ τεχνικὸν προσωπικόν της, ἐπέτυχε, κατὰ κοινὴν ὁμολογίαν, τὴν τυποποίησιν τοῦ σπουδαιοτέρου ἑλληνικοῦ προϊόντος, τοῦ καπνοῦ, καταστήσασα τὴν Σιγαρεττοβιομηχανίαν μας ἐφάμιλλον τῶν καλυτέρων ξένων.

Ἐπὶ τῇ συμπληρώσει 20 χρόνων ἀπὸ τῆς ἱδρύσεώς της, ἡ "ΠΑΠΑΣΤΡΑΤΟΣ„ Α.Β.Ε.Σ. ἐκφράζει τὰς θερμὰς εὐχαριστίας της πρὸς τὸ καπνιστικὸν κοινὸν διὰ τὴν τόσην συμβολήν του εἰς τὴν ἀλματώδη ἐξέλιξιν τῶν ἐργασιῶν της καὶ, ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ, τοῦ προσφέρει ἕνα νέο ἐξαιρετικὸ τσιγάρο, τὸ

Νο 20 ΠΑΠΑΣΤΡΑΤΟΣ

Τὸ νέο μας αὐτὸ τσιγάρο εἶνε καμωμένο ἀπὸ ἐκλεκτὸ ἐλαφρὸ καὶ γλυκόπιοτο χαρμάνι, ὥστε ν' ἀποτελῆ τὸ ΙΔΕΩΔΕΣ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΝΟ ΤΣΙΓΑΡΟ.

Κυκλοφορεῖ σὲ κουτὶ λεπτοῦ γούστου καὶ σὲ τιμὴ προσιτὴ στὸ πολὺ καπνιστικὸ κοινό.

ΜΕΓΑΛΟ ΚΟΥΤΙ 20 ΣΙΓΑΡΕΤΤΩΝ ΔΡΧ. 2.900

ΜΙΚΡΟ ΠΛΑΚΕ 10 ΣΙΓΑΡΕΤΤΩΝ ΔΡΧ. 1.500

ΠΑΠΑΣΤΡΑΤΟΣ

ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΣΠΙΤΙΟΥ

Ἡ συγκατοίκησις μὲ τὴν πεθερὰ

Μιὰ ἀναγνώστριά μας μᾶς γράφει: «Εἶμαι ἀρραβωνιασμένη μ' ἕναν νέο ποὺ ἀγαπῶ πολύ, μὰ δὲν μποροῦμε νὰ παντρευτοῦμε γιατὶ δὲν βρίσκουμε σπίτι... Καὶ μπροστά μου μπαίνει τὸ δίλημμα: ἢ νὰ ματαιώσω τὸ γάμο μου ἢ νὰ πάω νὰ μείνω μὲ τὴν πεθερά μου. Ἡ δεύτερη λύσι δὲν μ' εὐχαριστεῖ καθόλου γιατὶ ἀγαπῶ τὴν ἀνεξαρτησία μου καὶ θέλω νὰ φτιάξω δικό μου σπιτικό. Πέστε μου τὶ νὰ κάνω».

Τὸ πρόβλημά σας, ἀγαπητὴ ἀναγνώστρια, εἶναι πρόβλημα πολλῶν ζευγαριῶν τῆς σημερινῆς ἐποχῆς. Ἡ ἔλλειψις στέγης, εἶναι ἕνα ἀπὸ τὰ φρούτα ποὺ μᾶς ἐκληρονόμησεν ὁ πόλεμος, καὶ φαίνεται ὅτι ἡ κρίσις τῆς στέγης θὰ ὑπάρχη γιὰ πολὺν καιρὸ ἀκόμα.

Δὲν πρέπει ὅμως τὸ πρόβλημα αὐτὸ νὰ σταθῆ ἐμπόδιο στὸ γάμο σας. Πρέπει ν' ἀποφασίσετε ἀπὸ πάτε νὰ μείνετε μὲ τὴν πεθερά σας. Μὴν ἐπηρεάζεσθε ἀπὸ τὴν προκατάληψι ποὺ ὑπάρχει στὸν κόσμο ὅτι οἱ πεθερὲς εἶναι πάντοτε φοβερὰ ὄντα, μὲ τὰ ὁποῖα οἱ νύφες θὰ ἔρθουν ὁπωσδήποτε σὲ σύγκρουσι. Γνώρισα πολλὲς κοπέλλες ποὺ πῆγαν νὰ μείνουν στὸ σπίτι τῶν γονέων τοῦ συζύγου τους κι' ἦταν πολὺ εὐτυχισμένες.

Ὑπάρχουν πεθερὲς πολὺ καλές.

Καὶ δὲν ἀποκλείεται κι' ἡ δική σας νὰ εἶναι τέτοια. Θὰ σᾶς βοηθήση δὲ πολὺ γιὰ νὰ μεγαλώσετε τὰ 'παιδιά σας. Ξέρω ἕνα σωρὸ γιαγιάδες ποὺ φυλάνε τὰ μικρά, ἐνῶ οἱ γονεῖς τους πηγαίνουν στὸ θέατρο ἢ στὸν κινηματογράφο. Ἂν κατοικήσετε μόνη σας δὲν θὰ μπορῆτε ποτὲ νὰ βγαίνετε τὸ βράδυ ἔξω.

Ἐπίσης ἀπὸ τὴν πεθερά σας θὰ μάθετε ἕνα σωρὸ πράγματα γιὰ τὸν χαρακτῆρα τοῦ συζύγου σας. Θὰ σᾶς ἀποκαλύψη τὸ θησαυρὸ τῶν παιδικῶν του ἀναμνήσεων, θὰ σᾶς πῆ τὰ γοῦστα του καὶ τὶς προτιμήσεις του.

Φυσικὰ καμμιὰ φορὰ μπορεῖτε νὰ ἔρθετε σὲ σύγκρουσι μαζί της. Μὰ ὁ πολιτισμός σας καὶ ἡ ἀνωτερότητά σας θὰ ξεπεράσουν αὐτὴ τὴ δύσκολη κατάστασι κι' ἐσεῖς σὰν μικρότερη θὰ ὑποχωρήσετε. Σκεφθῆτε ὅτι καὶ ἐκείνη ἀγαπάει τὸν ἄντρα σας, ὅπως θ' ἀγαπᾶτε κι' ἐσεῖς μεθαύριο τὰ παιδιά σας κι' ὅτι ἐπειδὴ ἐκεῖνος παντρεύτηκε δὲν ἔπαψε νὰ ἔχη δικαιώματα πάνω στὸ παιδί της. Ἡ ἀγάπη τῆς μητέρας καὶ ἡ ἀγάπη τῆς συζύγου πρέπει νὰ συνυπάρχουν ἁρμονικώτατα, γιατὶ εἶναι διαφορετικὲς ἡ μία ἀπὸ τὴν ἄλλη.

Καλὸν εἶναι ἀπὸ τὴν ἀρχὴ νὰ καθορίσετε τὰ ὅρια τοῦ «βασιλείου» τῆς καθεμιᾶς ὥστε νὰ μὴν ἐπέρχεται σύγκρουσις... δικαιοδοσίας.

ΘΕΜΙΣΤΟΚΛΕΟΥΣ 11 ΤΗΛ.

Η ΓΥΝΑΙΚΑ

ΚΑΙ ΤΟ ΣΠ

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ